

Giới thiệu Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt

Truyện Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt của tác giả Tuần Thảo là câu chuyện tình yêu vui nhộn mang màu sắc tươi vui cũng như đem lại tiếng cười cho độc giả.

Câu chuyện bắt đầu khi trượng phu bị bỏ dưng trăm phương nghìn kế dụ dỗ vợ trước lần lên giường, ăn thịt sinh heo nhỏ, nhưng vợ lại không chấp nhận con đường chinh phục của chàng rất gian nan nhiều khi còn có những tình huống trở trêu.

Mời các bạn cùng thưởng thức câu chuyện tình vui nhộn này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Sáng sớm, trong làn sương sớm mang theo mùi khói thuốc súng từ trong hoàng cung như thường ngày, dường như nàng còn nghe thấy tiếng kêu, la hét của bọn lính tuần tra ở trên bức tường cao ngoài thành. Nàng giật giật người, từ trên xuống dưới, xương cốt, giống như rã rời, không có một chút sức lực nào, nhất là từ eo trở xuống, dính dính, chết lạng, ngoài ra còn có cảm giác vô cùng đau đớn do có vật xâm nhập từ bên ngoài vào.

Mắt nàng khép lại mở ra vài lần, môi nhếch nở nụ cười nhạo. Càng cười, nụ cười càng không có âm thanh, mắt mở to, không một giọt nước mắt, so với việc khóc, nụ cười này còn kinh khủng hơn vài phần.

Nàng giãy dụa đứng dậy, mái tóc đen dài bị nam tử nằm ở sau lưng nàng nằm đè lên. Dường như đôi phương cũng không ngủ yên, cau mày, cánh môi trắng xám, khuôn mặt ngày xưa ôn hòa là thế, giờ phút này, trước mặt nàng, khuôn mặt ấy tràn đầy sự thống khổ và tuyệt vọng.

Nàng kéo từng lọn tóc ra khỏi ngực của đôi phương, ra một chút thêm lạnh một chút, nửa bức màn bị gió thổi tung lên khiến cả người nàng lung lay như sắp đổ, trên người có vô số vết xanh tím, giữa hai chân, lưng dịch trắng đỏ lẫn lộn chảy xuống lòng bàn chân, lại càng nhắc nhở cho nàng biết cuộc giao hoan, hận ý đêm qua thấm thiết tới mức nào.

Hạ Lệnh Mị hít sâu một hơi, nhặt chiếc váy bị xé rách ở trên mặt đất lên, lau qua loa vài cái, tìm quần áo bình thường, mặc vào.

Quay lại nhìn xung quanh lần nữa, cuối cùng ở trong đồng quần áo đồng bừa bọn tìm thấy một bức thư. Mở ra, bên trong chỉ có một tờ giấy, hai chữ đầu tiên của bức thư là "hưu thư ". Nàng vuốt nhẹ, nhìn hưu thư từ đầu đến cuối, mãi đến khi nhìn thấy cái tên quen thuộc đập vào mắt, nàng mới thở ra một hơi, thở thật chậm.

Từ giờ cho tới sau này, Tiêu lang là người lạ.

Người nàng yêu hơn mười năm, nàng phải dùng bao nhiêu năm mới có thể quên đi?

Hận phu quân ba năm, nàng phải dùng bao nhiêu năm mới có thể thôi tan từng chút từng chút một sự thù hận trong tim?

Hạ mị mắt, không nhìn tới người đang nằm trên giường nhỏ, người khiến nàng hận bao nhiêu năm, càng thêm yêu bấy nhiêu năm. Hạ Lệnh Mị quay đầu, đi tập tễnh từng bước tiêu sái, rời khỏi chiếc lòng vàng, nơi gian giữ cả thể xác và tâm hồn nàng, không quay đầu lại.

Tạm biệt, Ông phủ;

Vĩnh viễn không gặp lại, Ông Văn Phong.

Thiên Tê năm thứ mười, đầu hạ.

Lúc chim yến chui ra khỏi mái hiên để phơi nắng thì ở trên lầu phía tây của Cổ gia, chim bồ câu trắng cũng tụ tập khá nhiều, kêu ầm ĩ từ sớm tới muộn.

"Không biết loài hoang dã ở đâu, ầm ĩ ngày đêm khiến nẫu thân không được yên tĩnh là sơ sót của con. Nếu không, con sai người dùng hương hun chúng, đuổi chúng đi, được không ạ?" Cô Lang múc một thìa hương liệu ở trong hộp làm bằng mã não do tiểu nha hoàn bưng lên, cẩn thận đổ vào lư hương. Ở bên cạnh, đã có một người khác đứng trước tiểu nha đầu, dịu dàng làm tiếp việc của thiếu gia, đập nắp lư hương, sau đó, mỉm cười với Cổ Lang.

Dường như Cổ lão phu nhân không nhìn thấy ánh mắt đùng đùng của nàng ta, bà tập trung vào việc lần tràng hạt, sau khi niệm 'a di đà phật', mới nói: "Ông trời có đức hiếu sinh. Con hun hương, đuổi bồ câu đi, chúng nó có thể ở đâu? Không bằng cho chúng nó sống yên ổn ở đây." Dừng một chút, lại nghĩ tới điều gì, nói tiếp: "Ngay cả một nữ tử có thân phận không rõ, Cổ gia chúng ta còn có thể thu nhận và giúp đỡ, huống chi, đây chỉ là loài chim."

Cổ Lang xấu hổ, cười cười, liếc mắt một cái, nha hoàn lạnh lợi nhanh chóng chạy tới, pha ly trà, đưa tới trước mặt hần, hần lại tiểu sái cầm ly trà, đưa tới

trước mặt Cổ lão phu nhân, lấy lòng vô cùng hợp lý: "Hạ cô nương có ơn cứu mạng đối với con. Không phải từ nhỏ, mẫu thân dạy con phải biết ơn báo đáp hay sao, cho nên..."

Lão phu nhân hừ lạnh, ngắt lời hắn: "Vậy cũng không cần cưới nàng làm chính thê chứ!"

Cổ Lang cảm ly trà, bỏ xuống không được mà tiếp tục cầm cũng không xong, đành phải đứng im như đứa con có hiếu, bộ dạng nghiêm túc nghe dạy bảo.

Sự tức giận của lão phu nhân đã tích lũy nhiều ngày, lúc này mới được bùng nổ, cầm tràng hạt dí dí vào trán Cổ Lang. Cổ Lang trắng nõn, lão phu nhân dí dí một chút, hắn loé lên suy nghĩ, giữa hai hàng lông mày nổi lên vết ấn màu hồng giống như đoá hoa cài đầu của nữ tử.

"Đường đường Hộ bộ ngũ phẩm lang trung, có thể cưới một nữ tử lai lịch không rõ làm vợ hả?"

Cổ Lang không dám chọc mẹ già tức giận, gật gù đồng ý: "Không thể."

Lão phu nhân lại nói: "Trường tộc Hoa gia tốn bao nhiêu công sức mới đưa được con vào Hộ bộ, là vì cái gì? Vì để con có thể cưới cháu gái nhà hắn, cho các người, hai nhà môn đăng hộ đối, coi như là báo đáp công ơn diu dất của cha con lúc đương thời. Con thì ngược lại, âm thầm lòi đến nhà mình một nữ nhân không nhà không cửa, còn nói muốn cưới nàng, con khiến thể diện Cổ gia nhà chúng ta mất sạch rồi, con tát một cái vào Hoa gia. Hoa gia nhà bọn họ có thể buông tha cho con không?"

Người Cổ Lang lạnh run: "Không thể."

"Vậy con cảm thấy tiểu thư Hoa gia không xứng với con?"

Cổ Lang lắc đầu.

"Vậy con không vừa ý với dung mạo của tiểu thư Hoa gia?"

Cổ Lang lại lắc đầu.

"Vậy cuối cùng là vì sao? Vì sao người hừ hừ? Người muốn lão nương tức chết à!" Dứt lời, gờ tay cướp ly trà trong tay Cổ Lang, uống hai ngụm, sau đó đập tay lên mặt bàn một cái thật mạnh, nước miếng bay tung toé, tiếp tục mắng, đơn giản là hắn phụ công giúp đỡ của Hoa gia, phụ công dạy dỗ bao nhiêu năm của lão nương, phụ bạc tấm chân tình của tiểu thư Hoa gia.

Cổ Lang cúi đầu nghe mẫu thân lai nhái, vết ấn màu hồng trên mặt đã sánh tựa hoa mai, khiến tiểu nha đầu cười khê.

Cổ lão phu nhân nghe thấy tiếng cười, vung tràng hạt lên, tiếp tục mắng, ra vẻ 'đừng tưởng mắt ta mờ, không nhìn thấy các người, những kẻ đi thoã làm chuyện thấp hèn', còn nói 'đừng tưởng rằng có thể hàu hạ thiếu gia thật tốt thì đã có thể một bước lên trời làm phượng hoàng, trong phủ này, lão nương mà không cho phép, một đám các người cũng đừng mơ mộng, có thể trèo lên giường của con ta', mắng chửi bọn nha đầu tới mức mặt đỏ tai hồng, xấu hổ và giận dữ.

Mắng một câu, bỏ câu trắng ở trên nóc nhà lại thì thầm một câu, âm thanh ấy trở nên vô cùng náo nhiệt.

Qua nửa nén hương, Cổ lão phu nhân cũng đuối sức, nằm trên tháp than thở. Cổ Lang lập tức đi tới, vừa đắp chăn cho lão phu nhân, vừa nói thật cẩn thận nói: "Suy cho cùng Hạ cô nương cũng có ơn cứu mạng với con, nếu không phải ngày đó nhờ có nàng dùng cảm lao ra đánh đuổi ai tặc, thì con cũng phải đi theo những gia phó, vui thân nơi núi rừng, không có người nhặt xác. Phần ân tình này, con cũng sẽ báo đáp ổn thoả."

Lão phu nhân tức giận, vỗ gối: "Vậy là người lập tức lấy thân báo đáp hả?"

Da mặt Cổ Lang ửng đỏ, phản bác: "Phải khiến nàng yêu thương nhưng nhớ mới đúng. Nương, người nghĩ xem, nếu cưới nàng, sau này, con đi đến đâu cũng có nàng ở bên cạnh, bảo vệ cho con, không để xảy ra một chút sai lầm nào, coi như không cần phải tốn tiền tiêu vật hàng tháng cho những tên bảo tiêu, có sao lại không làm."

(vivi: khinh bỉ tên này...*đập đập*)

Lão phu nhân tát cho hắn một phát, năm ngón tay in dấu vết chói lọi ở trên má Cổ Lang: "Hồ đồ! Đồ cưới của Hoa gia cho cháu gái đồ cũng đủ để người mua một phòng toàn hộ vệ, còn cần tới nữ tử Hạ gia chắt. Người nghĩ lại đi, của cải của Hoa gia, nghĩ lại tiền đồ của người đi, nếu muốn sau này được sống vinh hoa phú quý..." Trong tim lão phu nhân có trăm nghìn đôi núi khe nước, điều đó đã đánh thức lòng dạ hẹp hòi của Cổ Lang, hai mẫu tử cùng thấy được hình ảnh Cổ Lang sau này, quyền khuynh hướng đã* ngồi trên núi vàng núi bạc, ngay cả hai tiểu nha đầu thân tín cũng không nhận được, quan sát thân thể gầy yếu của Cổ Lang, càng nhìn càng vui sướng.

*Quyền khuynh hướng đã: nắm quyền lực dân chúng lẫn triều đình

"Nhưng con đã đồng ý với Hạ cô nương, nói sẽ thú nàng ..."

Lão phu nhân vung tay lên: "Hoàn toàn không có lệnh của cha mẹ, hai là không có lời mai mối, ba là chưa đặt sính lễ, không tính."

Càng nghĩ, Cổ Lang càng thấy mẫu thân già của hắn nói quá đúng, vừa ý để khó xử. Hắn không phải Huyện lệnh lục phẩm nữa rồi, nhưng với chức vụ là

ngũ phẩm Bộ bộ lang trung, so với trước kia, mặt mũi của hắn bán được rất nhiều bạc, không thể vì việc nhỏ mà đánh mất thể diện. Hơn thế, cô nương Hạ gia cô có sức mạnh phi phàm, ngay cả sơn tặc, nàng cũng có thể đánh cho da tróc thịt bong, nếu hắn từ hôn, nói không chừng nàng sẽ lôi hắn ra để rút da lột da, sau đó thả vào trong chảo, hầm thành canh loãng.

Trước mặt người khác, Cổ Lang có tiếng là đứa con có hiếu, một khi đến nơi có người, Cổ Lang lại bắt đầu vênh mặt lên ra vẻ là người đứng đầu trong nhà, uy phong bát diện*.

*uy phong bát diện: uy phong trên mọi phương diện

Ở trong lòng Cổ Lang, cô lão phu nhân được sinh ra trong nhà nghèo, thái độ làm người của bà rất ít khi lo lắng cho tình cảnh của hắn. Giống như lần này, hắn vừa nói hai câu đã lập tức bị ăn tát, không thể trốn chỉ có thể chịu đựng, nếu không thanh danh bất hiếu bị truyền ra thì con đường làm quan của hắn sẽ gặp trắc trở. Hoa gia đồng ý gả cháu gái của bọn họ cho hắn là vì nghĩ rằng Cổ Lang là người có ơn tất báo, trong tương lai sẽ không thể thiếu được sự giúp đỡ từ Hoa gia.

Nhưng mà lòng người cách nhau cái bụng. Cô lão phu nhân tính kế Cổ Lang, Cổ

Lang lại tính kế Hoa gia, Hoa gia coi như cũng tính kế Cổ gia, thật là nghìn tơ vạn sợi ân ân oán oán, để ý cũng không thể hiểu rõ.

Đã ăn một cái tát, lúc Cổ Lang bước ra khỏi Tây viện, không biết mặt trời bị chim chóc nào che đi, trải ra bóng râm bao phủ trên đỉnh đầu, một mảnh râm mát. Sẽ không phải chứ, giống nói sợ hãi truyền đến từ phía sau lưng hắn, khuôn mặt tiểu nha đầu đỏ bừng nghiêm túc cầm khăn áp lên gương mặt hắn, lạnh nhè nhẹ, thì ra bên trong chiếc khăn ấy có một cục băng: "Thiếu gia, nô tỳ cố ý dùng cục băng này để ngài giải nhiệt."

Cổ Lang dịu dàng cầm đồ, đầu ngón tay xoa xoa, cười nói: "Làm phiền." Tiểu nha đầu càng thẹn thùng, liếc mắt đưa tình, nhìn chằm chằm tiểu thiếu gia anh tuấn đang đi ra khỏi cửa, tiểu sai không quay đầu lại, lúc đó mới cầm chiếc khăn khăn đi vào hành lang, để lại một chú chim to bay hai vòng ở trên đỉnh đầu, dường như chú chim ấy cũng cảm thấy không thú vị, cánh to như quạt hương bồ bay về hướng thiên viện, không lâu sau, ở trong Cổ phủ lại nghe thấy tiếng cười.

Con chim này rất hiểu tính người, nghe thấy người gọi về, nó lao xuống đình viện xanh um, bay qua ba cái sân từ tây sang đông, trực tiếp bay thẳng theo rừng bách ở phía nam, bên trong có người cười nói: "Cô nương, Phi Dao đã về rồi."

Phi Dao đang hai cánh màu đen rậm rạp, đậu trên khuỷu tay đang giơ cao.

"Ồ kia, cô nương mau nhìn, nó lại bắt sâu." Nói xong, cánh tay của chủ nhân lập tức đưa con chim cất tới trước mặt một nữ tử khác. Phi Dao ngẩng đầu, giống như tranh công, đặt con sâu đang vận vẹo ở trong miệng lên cửa sổ, nhảy hai cái về phía trước.

Đang dựa ở bên cửa sổ, ăn quả dâu ướp lạnh, Hạ Lệnh Mị nhướn mày: "Ta nói bao nhiêu lần rồi, ta không ăn sâu. Lần sau người bắt hai con chim nhỏ đến đây, nói không chừng ta sẽ cân nhắc lại."

Phi Dao và Hạ Lệnh Mị nhìn nhau một lát, chắc chắn con sâu không lấy được niềm vui của mỹ nhân, dưới con giận dữ, nó vùng đôi cánh to lên, trong không trung, chú sâu mập về lên một đường cong xinh đẹp, rồi xuống cái hồ hai ngày trước mới được dẫn nước vào, làm mồi ở trong bụng cá.

Hạ Lệnh Mị vui vẻ nói: "Thật ra, lũ cá ở trong hồ này thật là tốt số, bất kể là tổ yến, nhân sâm hay là món ăn quý giá nơi thôn quê đều được bón vào bụng của chúng nó, nói không chừng nửa tháng nữa, chúng ta có thể cùng nhau ăn cá chép kho tàu rồi."

Nàng Phi Dao, Tụ Ngọc bĩu môi, nói: "Người Cổ gia không cần ức hiếp người khác như thế chứ. Tổ yến và nhân sâm đều có mùi mốc, có thể cho cô nương ăn sao. Còn nói cái gì mà 'lão phu nhân thấy cô nương gầy, cố ý dặn người mang thuốc bổ tới', thật là dùng mắt chó thấy người thấp mả. Đem cho cá ăn, cá còn chết mất hai con, nếu biết từ sớm, ta thả đem hai con cá nhỏ đó bón cho Phi Dao còn hơn."

Phi Dao nghe thấy tên mình, gọi hai tiếng, cánh run run, vô cùng thân thiết đi tới cạnh bàn tay của Hạ Lệnh Mị, muốn nàng vuốt lông cho nó.

Hạ Lệnh Mị liếc mắt một cái nhìn nha đầu nhà mình nha: "Nhập gia tùy tục. Đây là người của gia đình quan lại, ta lại là nữ nhân giang hồ không nơi nương tựa, bị người khác lạnh nhạt cũng là lẽ thường." Nàng đặt chiếc bát sứ trắng xuống, nói hợp lý, mang theo sự xúc động: "Làm nữ tử, lấy chồng theo chồng, chỉ cần phu quân đối xử tốt với mình, như vậy là đủ rồi."

Ánh mắt Tụ Ngọc lóe sáng, liếc mắt nhìn nhau với một nha hoàn khác đang đứng ở trong phòng, cười nói: "Cũng đúng, cô nương vừa nói, ngày hè oi bức, Cổ đại nhân sẽ lập tức sai người đưa đồ giải nhiệt tới đây. Nói không chừng ngày nào đó, cô nương muốn lấy ánh trăng từ trên cao xuống, hắn cũng sẽ nhảy lên cung trăng tự mình hái xuống tặng cho cô nương. Nếu thật sự có duyên, tất nhiên cô nương nói gì hắn sẽ nghe nấy, ân ái trăm năm."

Hạ Lệnh Mị nghiêng đầu nghĩ, thờ dãi: "Hy vọng lúc này được đúng như mong muốn."

Tụ Ngọc cười nói: "Nếu Cổ đại nhân phụ bạc cô nương, không nói ai khác, Phi Dao sẽ mổ mù mắt hắn." Nói xong, hạ cánh tay, Phi Dao rít một tiếng, giương cánh bay lên trời cao.

Ai cũng không biết, ở cùng dưới bầu trời, có người chỉ vào con chim quen thuộc, nói với nam tử đang đứng bên cạnh: "Đại nhân, người nhìn kia, kia có phải sủng vật của phu nhân hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Tay của Ưông Vân Phong vất trên mái che nắng nhìn một con chim lớn lượn vòng qua đỉnh đầu, đột nhiên lùi về phía sau một bước

Người hầu Quyền Thư bên cạnh nghi ngờ hỏi: "Chẳng lẽ không đúng?" Vừa dứt lời, Quyền Thư kêu to, bùm mặt nghện hợm nhìn trần trời, cả buổi trời mới chống đỡ trong lòng bàn tay, dí sát cái mũi vào người người: "Đây là... Cút chim?"

Về mặt Ưông Vân Phong lạnh lùng buông lỏng, cảm khái nói: "Phi Dao, là một người xem chim chóc như kẻ thù."

Quyền Thư: "Nôn - -!"

Bạch Nghiên đang từ dinh thự đi ra ngẩng đầu nhìn Mạc Vô Lam, đột nhiên nhìn lại góc tường thấy Quyền Thư liền tối tăm trời đất, khẳng định nói: "Lão gia, đứa con trong bụng Quyền Thư không phải là của ta."

Ưông Vân Phong treo một bên về mặt cương thi: "Ta biết." Quyền Thư nôn càng lúc càng lớn tiếng

Bạch Nghiên cọ cọ hai tay: "Lão gia có biết hay không, chúng tôi có hàng xóm bí mật?"

Ưông Vân Phong nhìn theo ngón tay của Bạch Nghiên, từ tường cao nhà mình một đường nhìn quét đến bức tường thấp của Cổ phủ hàng xóm. Đúng là đầu hạ, bên trong tường hoa đào đã rụng hơn phân nửa, chỉ còn năm ba nhánh hoa già còn vương vãn trên tường như muốn rơi. Hình như Ưông Vân Phong hơi rung động: "Một nhánh hoa nở hồng hạnh vượt tường."

Bạch Nghiên cười gian hai tiếng hắc hắc, tiến đến bên tai lão gia nhà mình: "Nghe nói tòa nhà này là lão phu nhân ở Cổ Gia tự mình tuyển chọn."

Ưông Vân Phong dừng dừng liếc hần một cái, tự nhiên vào sân nhỏ của mình, xem kỹ tất cả ba ngõ cửa của tòa nhà một lần, còn cố ý sai người đặt cái thang cao ở trên tường bên cạnh Cổ phủ, theo tiếng hừ lạnh, Bạch Nghiên tựa như nịnh nọt leo lên leo xuống, vừa leo vừa lải nhải: "Ồi chao, sao ta lại leo không qua chứ! Ta còn muốn nhìn xem mỹ nhân trong Cổ phủ đấy." Chặc chặc chặc tiến hận hồi lâu.

"Lão gia, ta đã thăm dò rõ ràng rồi. Cổ gia này a, lên xuống ngoại trừ gã sai vặt trông cửa, xa phu lái xe, cuối cùng chỉ có Cổ đại nhân là nam tử, còn lại 50 người đều là nữ tử. Đương nhiên, Phi Dao là công."

"Ân."

"Lão gia, ta thấy phu nhân, không đúng, là Hạ cô nương là không chuyển chỗ ngồi thôi? Một năm này chúng ta theo đuổi bước chân của nàng, thiếu chút nữa đã đem toàn bộ chim nhạn trong triều bắt nhốt lại, nhìn cánh tay ta này đều gãy như sáo trúc rồi."

"Hừ."

"Ai, đương nhiên, lão gia không ghét bỏ vất vả, làm tôi tớ đâu nào chịu khổ! Lại khổ, bắt quá lão gia cũng khổ ở một mình trông phòng thất còn khổ tâm hơn a a a... Quyền Thư người dám đánh ta? Ta đều nói, con trong bụng người không phải là của ta. Ai ai, hảo hảo, là của ta là của ta, nhưng mà ta sẽ không chịu trách nhiệm với người... Ai, người còn đánh "

Ưông Vân Phong trầm than, nhìn tường cao phía xa, suy nghĩ về Na Tư Nguyệt bây giờ đang làm gì. Bóng lưng nàng rời nhà trong nỗi tuyệt vọng năm đó luôn quanh quẩn trong lòng hần không đi, hần vậy mà cũng thật không ngờ, bản thân cũng có lúc truy đuổi một người như thế. Cổ gái đem đó không ngừng chảy nước mắt trong tay hần, dưới đáy lòng tự thành hồ. Đáy hồ mai táng hần này vài năm qua đã bỏ qua vô số những sai lầm, mỗi một lần chơi thuyền trên hồ, anh liền không nhìn được nỗi đau đớn.

Hần phạm vào sai, nhưng không có cách nào xin lỗi để cứu vãn.

Đầu bị Bạch Nghiên che lại không biết theo cái góc nào chui đi ra: "Lão gia, hiện thời Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa, không bằng tối nay chúng ta liền trèo tường, đi xem phu nhân đi?"

Ưông Vân Phong tràn ra xốt xa như bị bốc hỏa, nháy mắt biến mất vô tung. Hần trừng mắt nhìn hầu đồng của mình, lúc sau mới vung tay áo dài, nghện ra một câu: "Không có văn nhũ!"

Bạch Nghiên ở phía sau run lấy bảy bảy vại: "Lão gia, ngài nói sai rồi, tiểu phó nhiều nhất chỉ có thể xem như mặt người dạ thú."

Phía trong cổng, Quyền Thư hét lớn: "Cầm thú, còn không mau tới thu dọn thư phòng"

"Ai, đến chim - - " (*tiếng chửi)

*****

Uông Văn Phong mua tòa nhà ngay tại bên cạnh Cổ gia, xung quanh cách 50 dặm chỗ bọn họ là gài đất trung tâm Thần Châu. Trong lúc đó có hai chiếc xe ngựa cùng đi qua ngã tư đường, hai bên ngã tư đường thuộc loại thường, Đại mộ Uông Gia ở hướng đông, Cổ gia ở hướng Nam, hậu viện lại cách hai con đường, một cái cửa lớn đi ra ngoài như trước chỉ có thể nhìn thấy tường cao, một cái cửa khác đi ra cũng là ngã tư đường ngựa xe như nước, quẹo hai cái khúc cua là Thần Châu Huyền nha.

Lời nói thật, Hạ Lệnh Mị ở đây cũng không thoải mái.

Mỗi ngày giờ dần canh ba còn chưa đến, dù có thể nghe được tiếng gọi mua hoa của tiểu cô nương non nớt, con lừa hí lên trong viện đậu hủ Tây Thi, còn có người đàn ông say mê hồng nhan ôm cột ngói nói say mê trắng đêm trên phố. Đợi đến đầu giờ mao, không ngoài ý muốn có thể nghe được tiếng trâu kêu la như bị cắt cổ, rồi mới tới tiếng kêu án "Đại nhân, ngài phải minh oan thay tiểu nhân - - oan, a!" Điều này còn thường xuyên biến hóa, có đôi khi là giọng Bắc Kinh, có đôi khi là giọng Hồ Bắc, có đôi khi là giọng Chiết Giang, đây nhịp điệu, coi như là đặc sắc nhất ở Thần Châu rồi. Về sau, Hạ Lệnh Mị ở tại huyện nha này nổi tiếng nhờ âm thanh chân động thiên hạ này.

Người tập võ chính là không tốt ở điểm ấy, ngũ quan rất nhạy bén, một chút tiếng động nhỏ cũng khiến nàng không thể nào ngủ yên.

Cuối năm trước nàng theo cùng Cổ đại nhân đến Thần Châu, bây giờ đã bốn năm tháng. Vốn là chỉ đi nghỉ ngơi một chút, ngoài ý muốn sau khi cứu Cổ Lang một mạng, hần liền nhắc tới nhất định phải báo đáp. Tháng năm này, anh hùng cứu mỹ nữ nhân đã nghĩ lấy thân báo đáp. Hạ Lệnh Mị trước kia xem biểu diễn nhiều rồi, đôi này tài tử giai nhân truyện Kiều rất là quen thuộc, ngay lúc đó cũng vui đùa nói một câu: "Vậy không bằng đã đem công từ hứa cho tiểu phụ nhân đi."

Nàng chính là nói đùa, thứ nhất là sau khi rời khỏi thành Vạn Uyển thật sự không thú vị, thứ hai cũng không nghĩ sẽ trở lại thành Bắc Định mừng năm mới với bốn gia, thứ ba là vì người nào đó đã bỏ ta luôn âm thầm đi theo sau nàng. Nhưng mà lời nói đùa này lại bị Cổ Lang ở nơi khác cho là thật, lúc này liền lôi kéo nàng muốn đi gặp Cổ lão phu nhân. Hạ Lệnh Mị hành tẩu giang hồ nhiều năm, tính tình thật là tùy ý. Tuy rằng không có trang phục và đạo cụ danh môn khuê tú, đã có cô con gái rượt Khôi Tử Diễm vượt lên, hơn nữa người giang hồ tính tình ngay thẳng, đi tới chỗ nào đều giống như bị nước mưa tẩy trừ biến thành cầu vồng, đẹp để loá mắt.

Điều kiện tiên quyết là, chỉ cần người ngoài không vô duyên vô cớ chọc nàng, bằng không mảnh vải đồ trên tay nàng cũng không biết được thế nào là lễ độ

Cổ Lang là một người có nhân lực, lúc lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Lệnh Mị thì phát hiện thân phận của hần không hề đơn giản như vậy. Không nói đến cái khác, trường tiên này không biết nàng giấu ở đâu, toàn thân yên hồng, bảo thạch đủ màu tròn tròn bóng được khảm trên cây trượng San Hô, chỉ một viên thôi là có thể vác đủ chi phí ba bốn năm của Cổ gia; nàng chưa bao giờ mang theo tiền bạc bên người, lúc giúp đỡ dân chạy nạn lang thang Đông Nhật không cho vàng nén cũng không cho ngân phiếu, trực tiếp chạ đến kho thóc thương nhân địa phương, là cả vài roi là có thể mở kho lấy lương thực, sau chuyện này thì bị phủ nha mời đến, đều toàn thân mà lui; hai nha hoàn đi theo nàng da như tuyết mặt như hoa, bàn tay nhỏ bé mượt mà trắng nõn, lúc hầu hạ Hạ Lệnh Mị chu đáo mọi mặt, ngữ hàm kính trọng, không phải là tôi tớ mà tiểu môn tiểu hộ bình thường nuôi nôi.

Một đường đi tới, đến Cổ gia, hần tận lực giữ cô ở lại, mỗi ngày thăm hỏi, nhìn cách ăn mặc cùng cách ăn nói cử chỉ của nàng đều không giống với nhà giàu trong thị trấn mỗi ngày đều gặp qua, cho dù Cổ lão phu nhân rất khó xử, nàng vẫn như cũ ngụy nga như núi không hề thay đổi. Phần phong thái này, khiến cho Cổ Lang không khỏi suy nghĩ nhiều, vốn chính là tâm tư muốn đỡ nàng một đường hộ tống mình cũng phai nhạt, mỗi ngày đối với người chỉ nói bản thân mình muốn tri ân đồ báo, nhất định phải cưới người con gái này làm vợ, vì muốn tìm kế với xuất thân phía sau của nàng.

Như thế, hần cũng không biết chân tướng Cổ lão phu nhân là một người mặt đỏ một người mặt trắng, cư nhiên dễ dàng để cho Hạ Lệnh Mị luôn ở dưới.

Hần dễ bụng đối với Hạ Lệnh Mị, cũng dần để cho bà người chủ tới rút đi cách xa một chút. Chính là, Hạ Lệnh Mị chưa bao giờ trả lời kết luận đối với nhân duyên của hai người, ngẫu nhiên làm cho nóng nảy nàng liền mỉm cười nói: "Lâu ngày biết lòng người." Dòng sức mạnh giả dối này chỉ làm trong lòng người đàn ông ngựa, hận không thể đem cô ăn vào trong bụng.

Mỗi ngày Hạ Lệnh Mị nhàn hạ không có việc gì, ngoài chơi chim trồng hoa cho cá ăn cũng chỉ có thể luyện võ. Sáng sớm mua hoa ngâm thơ nàng liền vung roi đi tới đi lui ở trong tiểu viện, màn đêm xuống, cách một bức tường âm thanh huyền ảo nàng cũng hăng hái vung trường tiên trên bãi đất trống, sắc roi tươi đẹp trong không trung xuất ra một đạo màu đỏ, như gò má vậy ra tơi máu của mọi người, lại giống như đâm vào ngực tuồng ra oán hận trong lòng.

Cổ Lang, mỗi đêm sẽ đánh đàn cổ ở bên cạnh. Chiên trường cao chói vót, máu nhuộm Hoàng Sa, giữa tiếng kiếm leng keng tấu ra một bản Sơn Hà cực hay. Chính là, vô luận như thế nào hần cũng không dám trợn mắt đối với dáng điệu uyển chuyển khi múa võ của Hạ Lệnh Mị.

Roi dài bay ở bên trái hần, khó khăn đem bàn trà đánh tới một góc, mảnh vụn bay ngược: "Người nói biểu muội của người muốn ở tạm trong phủ?"

Tay Cổ Lang diễn tấu không ngừng, nhú một bên mí mắt, nhìn chăm chú bàn tay nhỏ bay lên không trợn vụn, làm bộ trấn định: "Biểu muội ta họ Hoa, phụ thân của nàng cùng phụ thân của ta kết nghĩa huynh đệ. Nghe nói lần này thân châu có hội hoa mẫu đơn, nghĩ có ý đến xem, thuận đường tiếp mẫu thân hay cảm rằm kẻ dưới. Nếu người có nguyện ý, ngược lại cũng đi đến coi nào nhiệt, thêm chút kiến thức về cảnh đẹp của Thần Châu, chẳng phải vui vẻ a!"

『 bá 』, bãi cây bên phải liền bị quét rơi rụng.

Cổ Lang cười khan nói: "Nếu người không muốn, kia ngày mộc hưu (*ngày nghỉ của quan), hai người chúng ta cùng đi ngắm hoa." Nghĩ, tiếng đàn cũng dần chuyển sang mềm mòng, tiết ra triền miên chi ý, lời hần nói trầm thấp có chút tư vị dụ dỗ: "Cách đây trăm dặm có tòa miếu, nghe nói bên trong thờ cúng Quan Âm nương nương rất linh nghiệm, chúng ta đi cúng bái. hần lời nói trầm thấp trung hơn tí dụ dỗ hương vị: "Cách này ngoài trăm dặm có tòa

miếu, nghe nói bên trong cung phụng Quan Âm nương nương nhất linh nghiệm, chúng ta đi bái bái. Được hứng thú mà nói, ở trong miếu chỉ lưu lại hai ..."

『mắc kẹt』, lúc này đến cây đàn này đều bị một phân thành hai.

Hạ Lệnh Mị kinh ngạc nói: "Ai nha, ta này vũ khí quá trơn tay, không làm người bị thương chứ?"

Cổ Lang kính sợ chưa nhìn ra khoảng cách đàn bị phá vỡ ở giữa hai chân mình, cái trán ứa ra mồ hôi lạnh: "Không, không có."

Hạ Lệnh Mị lo lắng, đem trường tiên thu bên hông, ý cười Oánh đi đỡ hấn, nói: "Ta biết được ý tứ của người. Người là sợ ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa xông Hoa cô nương, gây phiền toái cho người và làm lão phu nhân khó xử."

"Nơi nào, ta là sợ tính tình biểu muội kiêu căng..."

"Ai, ta là người giang hồ, không hiểu được sự nghèo khổ trong bụng các người. Hoa cô nương đã là biểu muội người, ta không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt Phật tổ, cũng phải nhường nài. Hơn nữa, chẳng lẽ người cũng cảm thấy ta là cái không phân biệt tốt xấu đối với ai cũng dùng vũ lực sao?"

Trông mắt Cổ Lang cũng không nhìn tàn hoa rơi rớt phía sau liếc mắt một cái, chỉ gạt đầu: "Ta biết được, trên đời này người là thông tình đạt lý nhất, bụng lớn có thể khoan dung nữ tử..."

Hạ Lệnh Mị tự mình bưng một ly trà cho hấn, đem thổi trên mặt trà đưa đến bên tay hấn, đồng đặc nói: "Trong lòng người biết rõ là tốt rồi."

Biết rõ, hấn rất hiểu rõ, hấn càng thêm rõ ràng điển cổ “Sur Từ Hà Đông Rộng là có tồn tại. Nhịn không được tát một cái đồ mồ hôi lạnh, Cổ Lang uống cạn nước trà, chỉ cảm thấy chút đắng chút ngọt, nhất thời cũng không nhắm ra được mùi vị gì.

Đợi đến bóng dáng Cổ Lang rời xa Tiểu Viện, Hạ Lệnh Mị đã bỏ roi ra hăm hừ: "Lại là nhất cô biểu muội. Nam tử này trừ bỏ biểu muội làm hồng nhan tri kỉ, liền tìm không ra được con mà nữa khác!" Nói đến đây phẫn nộ, chỉ cắn lợi xuất huyết.

Lại vung Trường Tiên lên: "Tắm rửa."

Tự Ngọc vừa mới đóng cửa nhà, biết được cô nương tâm tình không tốt, cùng nháy mắt ra dấu với Huỳnh Thạch trong phòng, hai người nhanh tay nhẹ chận chuẩn bị quần áo nước ấm, thỉnh thoảng trong sương phòng truyền đến tiếng dậm chân của Hạ Lệnh Mị. Đợi cho tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, Hạ Lệnh Mị đã phát tiết cơn tức một trận, che đẩy cửa sổ ở mái nhà, cách bình phong ngồi ở trong bồn tắm, cầm xà phòng đưa cánh tay sát hồng lạt lạt.

Tức giận không chịu nổi năng sớm mất đi cảnh giác như mọi ngày, hồn nhiên không biết tới nay nóc nhà có - - tặc.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Trộm, là tên một nghề nhưng lại có rất nhiều cách gọi. Ví dụ như: trộm vặt móc túi được gọi là tiểu tặc, cướp của người giàu chia cho người nghèo là đạo tặc, thám hoa hảo sắc là hái hoa tặc.

Trang Sinh tự nhận hấn không phải là trộm. Nhưng nghề của hấn cũng có một phần thuộc loại trộm hạng nhất, hấn biết nhiều lắm - - - so trăm việc thì hấn biết nhiều hơn một chút, nghìn việc thì biết ít hơn một phần, cho nên người trong giang hồ gọi hấn là 'ngàn sự thông'. Bách sự thông dùng tiền để mua tin tức, Vạn Sự Thông ngoắc tay một cái là có người tự đưa tin, lúc không có bạc thì hấn tự đi thu thập tin tức, lúc có bạc, tin tức hấn cũng lười chẳng muốn mua.

Có rất nhiều cách để thu thập tin tức, nửa đêm bò qua tường vào nhà người ta là loại hạng nhất, không lớn cũng không nhỏ.

Cho nên, qua tấm màn sa mỏng, Trang Sinh nhìn trộm cần cổ mảnh khảnh của nữ tử, tóc đen như sa tanh, còn có thân hình duyên dáng uyển chuyển như nước, như ẩn như hiện, trong đầu hấn đã bắt đầu ý - dâm, tưởng tượng ra khuôn mặt tươi đẹp, mềm mại, đáng yêu của nữ tử.

Đứng trên nóc nhà, gió thổi phát qua khiến hấn cảm thấy hưng phấn, nhìn hai bên một chút, sau đó chọn vị trí có phong cảnh đẹp nhất, lấy bầu rượu uống một ngụm, ám chỉ: "Ta là người tốt, không phải hái hoa tặc!"

Sau đó, tiếp tục lúi một viên ngói nữa ra, thò đầu, nhòm vào nhìn. Nhưng không lâu sau, hấn lại chán nản. Gỗ làm xà nhà quá thô, che chắn tất cả cảnh xuân, khiến hấn không nhìn được. Một lúc nữa hấn lại cười, bởi vì nữ tử ở dưới đang nói chuyện phiếm với bọn nha hoàn. Mang tiếng là biết nghìn chuyện, được rồi, biết nghìn chuyện, nghề nghiệp lúc này của hấn vẫn là tin nhảm mà.

Trong đó, có một nha hoàn đang kiểm tra quần áo, vừa gấp vừa nói: "Cổ đại nhân tặng cho cô nương mấy bộ quần áo đang rất nổi tiếng, có phải Cổ đại

nhân muốn xin lỗi cô nương, đúng không ạ?"

Nha hoàn đứng ngoài bình phong cười nhạt: "Cô nương tức giận đến mức lời roi ra đánh lung tung vài cái lên người hần, có xin lỗi bằng bao nhiêu quần áo cũng vô dụng. Cô nương nhà chúng ta không hiếm lạ mấy thứ này."

"Vây cũng được, ít nhất Cổ đại nhân còn biết nhận lỗi, cũng nói trước một tiếng cho cô nương biết, suy cho cùng thì hần vẫn đặt cô nương ở trong lòng."

"Để ở trong lòng thì có ích gì? Không phải Cổ lão phu nhân nói gì hần nghe nấy hay sao. Ta cam đoan, biểu muội kia là do Cổ lão phu nhân cố ý mời tới đây nhằm gây sức ép với cô nương nhà chúng ta. Cô nương, mấy roi kia cần phải quát lên người Cổ đại nhân, đúng không ạ?"

Mỹ nhân ngồi trong thùng tắm nở nụ cười, thờ dãi: "Nam nhân có biểu muội, cô nương ta không rút nổi roi ra đâu."

Nha hoàn: "..."

"Nhưng mà" Hạ Lệnh Mị ngẩng đầu, nhìn về chỗ ngồi hờ ở trên nóc nhà, cười lạnh: "Trái lại, dùng thủ đoạn ác độc đối với hái hoa tặc thì vẫn quá dễ dàng."

Mọi người cảm thấy hoa mắt, tiếng nước tí tách, lúc này, Hạ Lệnh Mị vẫn ngồi trong thùng tắm, lúc này nàng đã khoác áo ngoài lên người, phá cửa sổ lao ra ngoài, dưới ánh trăng sáng như dát bạc, trường tiên màu đỏ trường hiện lên ánh hào quang nóng ấm, 'vút' một tiếng, quát lên nóc nhà, khiến vô số viên ngói bị vỡ nát.

Trang Sinh chỉ kịp nhảy ra, huyết sáo, cắn hạt dưa, đứng ở một góc của nóc nhà, cười hi hi vô cùng đắc ý: "Cô nương, cô hiểu lầm rồi, tiểu sinh không phải hái hoa tặc đâu."

Hạ Lệnh Mị quát về phía đối phương: "Cuồng rình hả?"

"Tiểu sinh không rình."

Hạ Lệnh Mị vung trường tiên lên mái ngói, cuối cùng, lộ ra lòng bàn chân đang dẫm lên trên nóc nhà.

Trang Sinh xấu hổ: "Không phải ta vẫn chưa trộm hay sao, ít nhất là chưa trộm được cái gì thì đã bị cô phát hiện rồi, đã trộm thì càng không thể nói rõ. Cô nương, không thể vì cô mặc ít quần áo mà hất hại ta được."

Hạ Lệnh Mị hừ lạnh: "Hái hoa tặc."

Trang Sinh chỉ vào ngực của nàng, nói vô lại: "Nhưng cô lại là hoa tươi, ta lại chưa kịp hái cô, cho dù là thanh thiên đại lão gia cũng không có cách nào phán tội này được."

"Đồ vô sỉ!" Hạ Lệnh Mị giờ cánh tay dài, lời nói vừa dứt, trường tiên đã rít gào, lao đến bụng của Trang Sinh.

"Cô nương, cô lại hiểu lầm rồi. Tiểu sinh vô sỉ chỗ nào, cái gì, ta cũng chưa làm. Đây, cô đừng dùng võ nhá, không biết quân tử động khẩu không động thủ hay sao? Á...á, sao trường tiên của cô lại có gai thế kia, đâm chết người bây giờ..." Hạ Lệnh Mị vung trường tiên không ngừng, Trang Sinh vừa lùi nhai vừa cắn hạt dưa lại vừa nhảy lên nhảy xuống, trong lúc đó, động tác của hần có chút chật vật. Hạ Lệnh Mị càng nghe càng thấy tức, e ngại bộ quần áo mỏng manh trên người nên không dám tự tiện bay lên, chỉ có thể vung trường tiên lên, đuổi theo tên nam tử vô lễ với nàng.

Hai người cứ nhảy từ nóc nhà này đến nóc nhà khác, cách đó không xa, gà trống kêu ầm ĩ, con chó gì sủa rít gào, cách xa mà vẫn nghe thấy Trang Sinh la hét: "Á, cô nương, cô quát roi khiến ta cảm thấy đau rất thích hợp, mạnh hơn một chút. Ta cho cô vung mạnh hơn một chút đó, chân bước ra chút, thất lung không được tự nhiên kia, chắc chắn, để cho ta xem xem, trên người cô có ký hiệu gì mờ ám hay không nào, ầy ầy, mông của ta." Trang Sinh gào to lên án, "Cô nương, cô dám phi lễ ta!"

Hạ Lệnh Mị tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không chờ nha hoàn đang đuổi theo phía sau, trực tiếp nhảy thêm vài bước, lúc đó nàng cách Trang Sinh không tới năm trượng, vung trường tiên, quét qua những viên ngói ở dưới chân, vô số ngói bay lên, lao về phía Trang Sinh...

"Xảy ra chuyện gì hả?" Khi Ưông Văn Phong vội vàng vàng chạy ra khỏi thư phòng, đúng lúc đó nhìn thấy Quyển Thư chạy tới, khuôn mặt nghiêm túc, xanh lè.

"Lão gia, Cổ gia, hàng xóm nhà chúng ta xảy ra chuyện."

Ưông Văn Phong kinh ngạc, bước nhanh, đi vòng qua tiền viện: "Bạch Nghiên đâu? Báo hần đi xem." Chẳng lẽ Hạ Lệnh Mị xảy ra chuyện. Mấy năm nay, nàng đi theo Ngũ gia của Hạ gia thảo đông chạy tây, đắc tội không biết bao nhiêu người, hiện giờ, Hạ gia quyền thế thái thịnh, từ lâu đã có những nhà làm quan, coi Hạ gia thành đối thủ một mất một còn, nghĩ mọi cách để tóm đuôi Hạ gia. Một số thì được hoàng thượng ép xuống, một số thì bị hần bị cản ngược lại một cái, có số là do người Hạ gia tự lo liệu, suy cho cùng thì Thần Châu không phải thành Bắc Định, lúc âm thầm bảo vệ nàng, hần không dám lười biếng chút nào, nếu không, lo là một lần thôi, Hạ Lệnh Mị sẽ bị lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Đứng ở bên này, hần đoán nọ đoán kia, trong lòng tràn ngập sóng gió nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, trầm ổn. Không lâu sau, nhìn thấy Bạch Nghiên nhảy xuống từ trên nóc nhà, chạy trốn, khuôn mặt vụn vỡ, tạo thành hình dáng quái dị, quanh co nửa ngày mới nói: "Lão gia, phu nhân, nàng..."

Sắc mặt Ưông Văn Phong tái nhợt: "Thật sự là có người tìm nàng, gây phiền phức?"

Người Cổ gia đâu rồi? Tiếng động lớn như vậy mà bọn hần cũng không gọi người giúp đỡ hay sao? Người đừng đứng ngây ngốc ở đây nữa, mau đem người lên đó giúp đi, đừng cho nàng biết xuất thân của người là được."

Bạch Nghiên ho khan: "Chuyện đó, lão gia, đó là ân oán cá nhân của phu nhân, bọn nô tài nhúng tay vào cũng không tốt đâu." Cũng không dám nhúng tay ấy chứ, lần đầu tiên, hần được thấy tính cách của phu nhân khi nóng giận.

Uông Vân Phong nghĩ rằng Bạch Nghiên sợ Uông gia chọc phải chuyện lời thôi, khuôn mặt lạnh lẽo: "Sao trước kia người không nói những câu như thế này. Trước kia thì âm thầm giúp đỡ, lần này thì lại không được hả? Vậy thì ai đang đánh nhau với nàng, sao lại khiến người kiên dè thế hả."

Bạch Nghiên nói lúng túng: "Không phải nô tài sợ đối thủ của phu nhân, bọn nô tài sợ phu nhân then quá hoá giận thôi." Trời quá tối, da mặt của Bạch Nghiên có dày cũng không nhìn được mà phiếm hồng: "Lúc này, phu nhân giống như là...à, ... Ồ....."

Lòng Uông Vân Phong đã nóng như lửa đốt: "Nói!"

Bạch Nghiên nhắm mắt thật chặt, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy tiếng kêu đầu sợ hãi của Quyển Thư: "Lão gia, phu nhân đang đuổi theo nam nhân."

'Rắc', chiếc bút lông ở trong tay Uông Vân Phong gãy thành hai nửa.

Quyển Thư đứng bên bậc thang, thang tựa vào tường viện, nói không tim không phổi: "Lão gia, nô tài nhìn thấy cánh tay của phu nhân kia."

'Bùm!', giờ chân đá một phát, tảng đá bị vỡ ra làm bốn năm mảnh.

"Lão gia, " Khuôn mặt Quyển Thư tỏ vẻ cầu xin, "Phu nhân chạy tới đây rồi..."

Uông Vân Phong ngẩng đầu, đúng lúc đó nhìn thấy một hình bóng khoác chiếc áo mỏng dài màu nhạt, bay một phát qua tường viện nhà mình. Trường tiên màu đỏ quen thuộc quất mạnh lên trên vách tường, đánh bật ra những hạt bụi màu trắng, giữa bầu trời xanh nhạt, những hạt bụi màu trắng bay lên càng thêm tô điểm cho dáng người mạnh mẽ của Hạ Lệnh Mị. Nàng không bay được cao, phi không được xa, người vẫn đang nhảy nhảy, dường như hần vẫn ngửi thấy mùi hương thơm ngát quen thuộc vẫn quanh chóp mũi không rời.

Hần cố gắng mở mắt thật to, dường như muốn đem hình dáng của đối phương tạc vào đáy mắt, vào trái tim ngay trong khoảnh khắc này, tiếp tục sống cùng hần giống như trước kia.

Hần quá nhớ nàng.

Nhưng nhìn thêm một lát mới nhớ ra cả người Hạ Lệnh Mị đang được bọc trong một bộ quần áo, tóc dài rối tung, khuôn mặt bùng bùng lửa giận đang đuổi theo một tên nam nhân giống như đang cột nhà, phóng đăng, vô lại, thân hình dâm loạn, võ công không đủ cao cường, một lúc sau, hần biết mất như chưa tồn tại.

Hạ Lệnh Mị đang đuổi theo một nam nhân xa lạ.

Đường đường là Nhị tiểu thư của Hạ gia lại đuổi theo một tên vô danh tiểu tốt sống trong giang hồ.

Phu nhân của Uông Vân Phong, không biết xấu hổ, lại dám đuổi theo một nam nhân chưa từng gặp mặt, không hề biết gì về lai lịch của hần, đuổi theo một tên xa lạ, cuồng vọng lại vô sỉ trong tình trạng quần áo toán loạn.

"Hạ... Lệnh.... Mị!"

Phong ba bão táp trong người Uông Vân Phong cuộn cuộn trào dâng, đang muốn thể hiện sự lo lắng và tức giận cho nữ tử không biết sợ kia, lúc ngẩng đầu lên nhìn thì chẳng thấy bóng dáng hai người kia nữa.

Tùng cơn gió nhẹ thổi qua, từ nơi truyền tới tiếng gào thét của nữ tử và tiếng kêu sợ hãi của nam tử, Uông gia • bùng lên sự tức giận • gia chủ - - Uông Vân Phong, Uông đại nhân, lại một lần nữa, Hạ Lệnh Mị không thêm đề mắt tới hần.

Bạch Nghiên đi tới, nói thâm đầy thương tiếc: "Lão gia đáng thương, lại bị phu nhân vứt bỏ rồi."

Không.

Uông Vân Phong che mặt, hần cảm thấy bản thân không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa rồi. Không cho hần một chút mặt mũi nào, thay mặt Hạ Lệnh Mị, hần cũng cảm thấy mặt mình chẳng còn tí ánh sáng nào ấy chứ.

Hần không thể nào chấp nhận được khi nhìn thấy một tiểu thư đoan trang, khuê các biến thành một nữ nhân giang hồ, mạnh mẽ, phóng đăng, chuyện này vô cùng kích thích, khiến hần không chấp nhận nổi.

Tâm hồn vấp phải cú sốc, Uông Vân Phong thức trắng đêm, hần bắt Bạch Nghiên lập tức tới Cổ gia để canh gác, sự phản nộ vẫn tiếp tục được duy trì, dặn dò Bạch Nghiên một cách bình tĩnh và tàn nhẫn: "Chỉ cần nàng trở về, lập tức bảo vệ cho nàng, giam nàng lại, bất cứ chỗ nào cũng không cho nàng đi."

Bạch Nghiên cảm thấy cô cùng khó xử: "Bọn nô tài có tư cách gì bắt phu nhân an phận? Với lại, lão gia, bọn nô tài là thị vệ của Uông gia, không phải Hạ gia. Đối với bọn nô tài, sự an toàn của lão gia quan trọng hơn phu nhân rất nhiều."

Uông Vân Phong hít một hơi thật sâu: "Yên tâm, đợi tới ngày mai, một lần nữa, nàng sẽ quay lại Uông gia."

Đứng ở một bên, Quyền Thư hỏi: "Lão gia, người chuẩn bị mời phu nhân quay về ạ?"

Bạch Nghiên phun ra mà cười: "Đừng có mà u mê, tính cách của phu nhân, có thể mời về được hay sao. Ta thấy, không bằng trực tiếp bắt cóc đem về. Lão gia, người lo phải tỏ rõ khí thế của người đứng đầu gia tộc, không thể để phu nhân lưu lạc ở trên giang hồ như thế được. Nếu không nghe lời, nói không chừng Uông phủ sẽ bị tuyệt hậu đó." Thiếp thì người không chịu cưới, huyết mạch phòng lớn Uông gia sắp bị tuyệt tự rồi.

Quyền Thư nhếch miệng: "Mấy ngày trước, ta có đọc 《 Quái đàm 》, có một câu chuyện nói rằng: Trên đời này có một loại được có thể khiến nam tử sinh con, hay là, chúng ta đừng chờ phu nhân nữa, để cho lão gia tự mình sinh con trai trưởng là tốt rồi."

Uông Vân Phong lắc đầu, nói với Bạch Nghiên: "Đi đi, người bảo hấn sinh con trai cho ta nhìn đi."

Mắt Bạch Nghiên tròn tròn, hấn cảm thấy lão gia nhà mình đã bị phu nhân chọc tức tới mức hồ đồ rồi.

Suy cho cùng, Uông Vân Phong có tới hồ đồ hay không, không ai biết, nửa canh giờ sau, khi Hạ Lệnh Mị trở về tới Cổ gia thì cũng chẳng có mấy người biết.

Sau một đêm hỗn loạn, Hạ Lệnh Mị kéo cơ thể mệt mỏi của mình đứng dậy, tiếng xay đỗ hoà cùng tiếng Tây Thi đập phụ, tiếng loẹt bẹt của Hoa cô nương, tiếng của nam nhân cao lớn đang say giấc mộng xuân, ở trong tiểu viện, trường tiên trong tay vung lên ào ào.

Ngoài cửa (ba công), tuy từng của Uông Vân Phong gõ cửa lớn Cổ gia.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Hạ Lệnh Mị Con tức Hạ Lệnh Mị rất lớn, bọn nha hoàn giống như biết rõ tính khí của nàng lúc này nên giả bộ làm cộc gỗ, không nghe không thấy không nói, tùy nàng phát ra con tức là tốt rồi.

Ngày hôm qua Cổ Lang nói những lời này sau đó có chút chột dạ, lại để người đem xiêm y đến cho nàng, lại đưa thuốc bổ, bị Cổ lão phu nhân biết được, nhéo lỗ tai một trận lải nhải: "Người tên phá của này, lão nương nuôi không người. Xiêm y này tiêu bao nhiêu bạc, thuốc bổ này bản thân lão nương cũng không dám ăn, người lại đem toàn bộ cho người ngoài. Người nói, cuối cùng người có phải là con cháu của Cổ gia không?"

Lão thái thái biết rõ biện pháp một khóc hai nháo ba thất cổ, ở hậu viện trong đại sảnh ngoài mặt gây sức ép một chút, Hạ Lệnh Mị liền cho người đem thuốc bổ cùng xiêm y còn nguyên vẹn trở về, còn tặng thêm một đôi vòng vàng. Vòng tay không lớn, chính là mặt trên điêu khắc con cháu đầy đàn thật rất tinh tế, tiền công phu điêu khắc này so với vàng bạc càng quý hơn rồi.

Cổ Lang cười hề hề: "Nương, nhìn xem Hạ cô nương tặng quà rất nhiều."

Lão thái thái hừ hấn một tiếng, xiêm y để cho tiểu nha đầu đem vào phòng, lúc này đem thuốc bổ đi nấu canh, lúc này cái vòng vàng được đeo trên tay lão nhân gia, ngó trái ngó phải yêu thích không buông, trong miệng vẫn ghét bỏ như cũ: "Cái thứ này lão nương không thấy lạ. Nhìn xem vòng vàng còn không dày bằng vòng ngọc ta đang đeo, đeo trên cổ tay của ta không có một chút giá trị nào, quá trống trải."

"Lúc nào đó con sẽ mua cho lão ngài một đôi?"

Một bàn tay của lão thái thái vung qua, Cổ Lang làm bộ uống trà, khó khăn tránh thoát.

"Ta nói người là tên phá của còn không nghe, người có bạc làm chi không để lại cưới vợ. Lão nương nói cho người, đừng tưởng rằng dựa vào đôi vòng này đã muốn nuốt ta. Con đâu, phi, ít nhất con đâu của Cổ gia chúng ta cũng phải làm con gái của quan ngũ phẩm."

Đôi mắt Cổ Lang còn quay tròn nhìn cái vòng vàng này. Hạ Lệnh Mị tùy ý là có thể đưa ra trang sức như vậy, này không phải lý giải rằng của cải của nàng rất giàu có sao? Mà ngày thường cũng không thấy nàng mua này nọ, nàng theo mình đến Cổ gia, cũng không mang theo mấy cái gương nào. Vậy cuối cùng bạc đó từ nơi nào đến?

Đang nói, người đầy tớ liền chuyển đến một cái thiệp vàng, vừa thấy ký tên lại là Ngự Sử Đại Phu Uông đại nhân.

Ví như đem sự to lớn về nhà cao cửa rộng của chín cấp độ phẩm chất quan lại ngày xưa, Cửu Phẩm này là biết được cánh cửa nhà đại viện số nào, Thất phẩm là bước trên đại viện một bậc thêm nhỏ, Ngũ Phẩm là cánh cửa, Tứ Phẩm là đi ở bên ngoài viện, Tam Phẩm có thể là ở phòng nghị sự, Nhị Phẩm là đứng ở thư phòng, Nhất Phẩm Thái Sư, Thái Phó, Thái Bảo, Thái Úy, Tư Đồ, Tư Không là ngồi cùng Hoàng Đế bàn chuyện quốc gia đại sự.

Ngự Sử đại phu là quan Tam Phẩm, thuộc về có tiếng nói ở phòng nghị sự, có thể tham gia tấu về sống chết của một quan viên. Lại nói nha môn của Ngự Sử này nói ra thật sự làm cho người ta yêu cũng không được, hận cũng hận không thể. Người yêu nó quá sâu, các quan khác hận người, người hận nó quá sâu, những quan viên bên trong càng hận người. Người không thể cười phóng túng đối với người của nha môn này, bằng không bọn họ sẽ cho rằng chính mình là quan – kỹ nữ, người nguyện ý chơi gái - khách, bọn họ cũng không nguyện ý sẽ mở cửa tiếp khách; người cũng không thể châm chọc khiêu khích đối bọn họ, nói bọn họ đầu đường ác bá, há mồm ngậm miệng khiến cho gia đình nhà người ta táng gia bại sản vợ con chê trách, nếu không nghe lời, bọn họ sẽ làm người thử một chút cái tư vị thế nào là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Cổ Lang vừa lên làm quan không bao lâu, nịnh hót hấn người ta sẽ nói hấn Ngũ Phẩm quan to “, miệt thị hấn người ta nói “theo Ngũ Phẩm Tiểu Quan.”. Loại cấp bậc này ở thành bắc định vừa nắm một bó to. Một văn bài nười người thì có đến tám người sẽ đập đầu xin làm thiếp với hấn. Nên chỗ này là Thần Châu, quan viên lớn nhất là Tứ Phẩm Thứ Sử Hoa đại nhân, những mà biểu muội. Ngự Sử Đại Phu đến đây như vậy, cũng là cho Hoa gia , cũng làm cho Hoa gia không xong, tự nhiên Cổ Lang cũng nhúc nhích không được.

Bất quá ngoài mặt vẫn là khách đến thăm, Cổ Lang đầy nhiệt tình đưa Ưng Vân Phong đi vào, vừa mới dâng trà, Ưng Vân Phong liền nói thẳng ý đồ đến đây.

"Lần này ta đến là vì việc tư. Không biết quý phủ Cổ đại nhân có một vị là Hạ cô nương phải không."

Cổ Lang ngăn người. Hạ Lệnh Mị nói dễ nghe là ân nhân cứu mạng của hấn, nên cuối cùng không có nói cho người ngoài biết. Một quan Ngũ Phẩm trên đường đi nhậm chức được một nữ tử giang hồ cứu giúp, nói ra sẽ bị người chê cười. Cổ đại nhân ông cũng sẽ uất ức, người khác là anh hùng cứu mỹ nhân, người ta khen ngợi lại, mỹ nữ cứu anh hùng, còn bị mỹ nữ đùa giỡn một phen muốn lấy thân báo đáp, chắc, nói ra thật sự là đã đánh mất hình tượng đại trượng phu rồi.

Hấn cười hắc hắc nói: "Đây là Cổ phủ, bên trong phủ chỉ có người nhà và tôi tớ Cổ gia ta, nào cô gái họ Hạ nào." Hấn tiếp sát vào Ưng Vân Phong, "Chẳng lẽ phủ Ưng đại nhân lại lạc mất người nào?"

Ưng Vân Phong đã sớm dự đoán được đối phương sẽ không chịu nói thật, vẫy tay, Quyền Thư lập tức đưa ra một cái hộp gỗ đàn dài, bên trong có một bức vẽ tinh xảo. Cao lớn tuần mã, tranh mỹ nữ diễm lệ đầy đặn nháy mắt chiếm lấy tâm mắt người, bút họa sinh động, màu sắc tươi đẹp, làm cho người ta hoa mắt mê thần, đúng là thiên kim tiểu thư.

Ánh mắt Cổ Lang sáng ngời, đang chuẩn bị vươn tay cẩn thận nghiên cứu một chút, Quyền Thư nhanh nhẹn thu lại, Ưng Vân Phong uống trà: "Cổ đại nhân..."

Cổ Lang ảo não, ngón tay run lẩy bẩy: "Ha ha, trong phủ đích xác có một vị Hạ cô nương."

Ưng Vân Phong gật gật đầu: "Phiền toái mời nàng ra gặp một lần."

Cổ Lang do dự.

Ưng Vân Phong đặt cốc trà xuống: "Có chút không tiện sao?"

Quyền Thư đem cuốn tranh lại, Cổ Lang: "Tiện, dĩ nhiên tiện." Gặp một lần mà thôi, dù sao là ở Cổ gia, Ưng Vân Phong cũng không thể làm gì hấn. Hơn nữa, nhìn tư thế này của Hấn là tìm phiền toái cho Hạ Lệnh Mị, Cổ Lang không thay người chịu tiếng xấu làm lý tưởng cao cả, để hấn gặp Hạ Lệnh Mị một lần, bản thân có thể được một bức tranh cổ, vì sao mà không làm.

Lúc nha hoàn đến tiểu viện Hạ Lệnh Mị, chính là gặp chủ tớ các nàng đang dạy bảo nhau.

Cái chim yến danh là Phi Dao đứng trên mặt đất, trước mặt nó là lan can, là phi đao cái kia yến chim cất đứng trên mặt đất, nó trước mặt có vài bậc lan can, mỗi bậc cao hơn, bậc cuối cùng là cái song sắt, mặt trên quần quanh một vòng vải dầu, điểm bắt đầu bị đốt lửa bốc cháy, nói một giỏ trúc đóng bửa bên trong có mấy con chim sẽ. Có lẽ lửa cháy lớn quá, các Tiểu Tước lú rú không ngừng, có con đập nước muốn bay ra ngoài, cò cọn bị chim Yến đối diện đứng oai hùng bị dọa làm cho choáng váng, có con trực tiếp bỏ nhào giả chết muốn tránh được kiếp nạn này.

Phi đao ủy khuất lui vào bên trong bả vai, bất chợt nhìn xem công việc thực sự ở xa mà nuốt nước miếng, bất chợt tối tăm nhìn chăm chăm vào lửa cháy trên lan can than thở.

Hạ Lệnh Mị ngồi trên ghế dựa Thanh Đằng, đông đưa qua lại, đợi đến lửa trên lan can cháy càng lúc càng mạnh, liền vươn roi San Hồ đánh vào móng Phi Dao: "Nhảy."

Phi đao ủy khuất, kêu hai tiếng đối với chủ nhân của mình.

Hạ Lệnh Mị hừ: "Cho người tìm thức ăn hoang dã, ăn như thế mập ra đến bay cũng không xong." Một cây roi vút vừa xong, vừa vịn gần cánh Phi Dao, Phi Dao sợ tới mức đập đập cánh tại chỗ lại bật nhảy đập nước không bay lên.

Nha hoàn tiến đến bên cạnh Tụ Ngọc, nhỏ giọng hỏi: "Hạ cô nương đang làm cái gì?"

Tụ Ngọc lườm nàng một cái: "Giảm béo."

"A?"

"Ba tháng ngắn ngủn Phi Dao liền mập lên năm cân, cô nương sợ nó béo tìm không được người trong sạch xuất giá, hiện tại chính là giảm béo cho nó."

Nha hoàn nghi hoặc: "Này chim chóc cũng muốn xuất giá?"

Tụ Ngọc khinh bỉ: "Người đều phải lập gia đình, nó tại sao không thể gả. Phi Dao nhà chúng tôi là chim Yến có tiếng là mỹ nhân trong tộc." Nàng xoay người nhìn nhìn đối phương, hỏi: "Tìm cô nương có việc?"

Nha hoàn nhanh chóng giải thích lý do. Tụ Ngọc hỏi đối phương người tới họ là ai, nha hoàn lắc đầu; Tụ Ngọc hỏi lại ý đồ của đối phương đến đây, nha hoàn cũng lắc đầu; Tụ Ngọc hỏi: "Người có biết cái gì?"

Nha hoàn vô tội nháy mắt: "Ta chỉ biết là đại nhân nhà ta để cho Hạ cô nương đi gặp khách"

Tụ ngọc hận không thể dùng Phi Dao đè chết nàng.

Người cổ đại xem tiêu thư nhà nàng là nha hoàn sao, có thể tùy tiện sao bảo. Còn lúc gặp khách, có cô nương nhà nào lại tùy tiện đi gặp người ngoài chứ. Cô nương nhà nàng là hành tẩu giang hồ, phần lớn thời gian cũng đều đội mũ ô sa, ngồi trong xe ngựa, nhiều nhất là đến nơi núi hoang vắng mới tự mình cỡi ngựa. Người Cổ gia này cũng không hiểu nhiều quy củ, hoặc là từ lúc đầu bọn họ đã không tôn trọng cô nương nhà nàng rồi.

Tụ Ngọc đề nặng không vui, tiến đến bên cạnh Hạ Lệnh Mị thừa chuyện, quả nhiên, Hạ Lệnh Mị không đồng ý gặp người xa lạ. Nha hoàn chu mỏ, cảm thấy Hạ cô nương này làm giá quá lớn, bất quá chính vì cái cao ngạo này mới không làm lão phu nhân thích. Lão phu nhân không thích, các nàng nha hoàn tự nhiên cũng không chịu tốn nhiều tâm tư, vui vẻ chạy tới chạy lui nói chuyện.

Không lâu sau, lại thêm một mục giả đến mời Hạ Lệnh Mị, chỉ nói là có vị Đại Quan Nhân muốn gặp nàng.

Hạ Lệnh Mị đã đứng lên vung roi ép Phi Dao luyện nhảy lên, nhảy qua một cái lan can liền cho một viên đậu, nhảy không qua liền đánh một roi. Phi Dao vừa ăn no chán chê vừa giẫy dụa trong địa ngục nóng bỏng, nhảy qua một cái lan can liền đau khổ la lên một tiếng, Roi Hạ Lệnh Mị rung lên uy hiếp một chút, Phi Dao cũng chỉ có thể cất giữ vẻ mặt bên trong tiếp tục kế hoạch giảm béo.

Lão mục tử bị trường tiên của Hạ Lệnh Mị dọa sững sốt, tâm can phèo phôi đều muốn trào ra ngoài, ánh mắt mọc trên đầu phát biểu với nàng ăn nhờ ở đậu phải biết đúng mực: "Cô nương, người đến cùng là ở tại trong nhà đại nhân của chúng tôi, đại nhân nói cái gì dù là ý kiến to lớn cô nương cũng phải nghe theo, đi làm đàng hoàng tử tế. Người cho Cổ gia thể diện, Cổ gia cũng sẽ nhớ tới ý tốt của người, cho người ở nơi này yên ổn thoải mái." Nhiều năm là người hầu tột tở cho Lão phu nhân, bọn họ nhìn không quen mắt hồ ly tinh yêu khí mãnh liệt tác quái, cho rằng cứu Cổ đại nhân một mạng là có thể ở Cổ phủ tác oai tác quái mượn oai hùm. Trong ngày thường thì thôi đi, bây giờ Cổ đại nhân muốn nàng đi gặp khách còn muốn tam thời tứ thỉnh, còn gì là đức hạnh.

Hạ Lệnh Mị tựa hồ là lần đầu tiên nhìn thấy thái độ quá đáng của người ở Cổ gia đối với bản thân mình, đương nhiên, có lẽ trước kia đã rất nhiều lần, bất quá đều bị hai nha hoàn của mình gánh chịu thay.

Nàng cười khế hai tiếng, từ nhỏ đã được dạy dỗ khiến cho nàng không đi so đo với tôi tớ, huống chi là đi tranh luận.

Nàng bảo Tụ Ngọc "Người đi theo nhìn một cái." Nói xong, lại cầm một viên đậu ném vào trên người Phi Dao đang nhân cơ hội lười biếng: "Đừng ngừng, chim mập."

Tụ Ngọc đi khoảng một ly trà, lúc đi là một người, tới bây giờ lại là ba người. Người dẫn đường đầu tiên là Cổ Lang, người đi giữa kia sao mà quen thuộc như vậy, cư nhiên là...

"Uông Văn Phong!" Hạ Lệnh Mị trùng to mắt.

Cách đó không xa Phi Dao giống như bị kim châm, rồi đột nhiên thét chói tai, quạt cánh rộng, liên tiếp năm sáu lần mới bay lên, xông tới hướng Uông Văn Phong đang đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Uông Văn Phong đã từng tưởng tượng, nếu không có hạ nhân đứng đây, liệu Hạ Lệnh Mị có trực tiếp quát chết hần bằng roi hay không. Nói vậy, hần có thể nhân cơ hội này sử dụng thương tích để nhận được sự tha thứ của nàng. Trong nhận thức của hần, Hạ Lệnh Mị là một nữ tử luôn thương tiếc kẻ

yếu. Với một điều kiện, hẳn phải nhận toàn bộ sự đau đớn da tróc thịt bong, vô cùng đau.

Hắn cũng muốn, nếu gặp nhau ở bên ngoài, nàng cũng sẽ giống hệt như lúc ở Hạ gia, ngoảnh mặt làm ngơ với hắn. Lúc thân thiện quá mức, nàng sẽ dùng 'ánh mắt lạnh lẽo giết người', đã kích tâm lòng yếu ớt nam nhân của hắn.

Hắn có thể chắc chắn, nghìn lần tưởng tượng, cũng chẳng ngờ rằng hắn sẽ bị huỷ dung bởi vật cứng của nàng.

Cơ thể phi phi của Phi Dao lao về phía mặt hắn, móng vuốt sắc nhọn túm chặt tóc của hắn, hai cánh vỗ mạnh vào da mặt của hắn, trên mặt, đôi cánh sắc nhọn quét qua da thịt khiến hắn đau đớn.

Cổ Lang bị dọa tới mức ngây người, bọn nha hoàn bà mụ bị dọa cho thét chói tai, Phi Dao hưng phấn kêu to, sau khi ngạc nhiên, nụ cười nhẹ nhàng, đắc ý của Hạ Lệnh Mị truyền tới tai hắn.

Uông Vân Phong nhìn xuống sự đau đớn nơi khóe mắt, chờ nha hoàn hầu hạ buộc mũ quan chắc chắn cho hắn, phui tay áo một lần nữa, lúc này mới ra khỏi sương phòng, chuyển hướng đi về phía sảnh trà.

Hạ Lệnh Mị ôm Phi Dao, vuốt ve lớp lông vũ ở trên đỉnh đầu nó, ngồi ngay ngắn trên ghế chủ nhà, cười mà như không cười. Sáng sớm, tường viện phản xạ lại ánh nắng mặt trời, xuyên qua ao cá, vỡ vụn quanh người nàng, nổi bật lên khí chất đẹp đẽ, ung dung cao quý của nàng.

Ở trong mắt Cổ Lang, lúc này, nàng có chút xa lạ, dường như chớp mất một cái ngăn ngừi, một nữ hiệp giang hồ không biết có kỹ điều gì trở thành nữ nhân nơi nhà cao cửa rộng, đoan trang thanh tao lịch sự, nhìn người bằng nửa con mắt.

Cổ Lang xấu hổ ho khan một tiếng: "Uông đại nhân là bạn cũ của nàng à?"

Hạ Lệnh Mị nhíu mày, cười như không cười: "Hắn là nam tử, ta là nữ tử; hắn trong triều đình, ta ở giang hồ; hắn họ Uông, ta họ Hạ. Hai tiếng bạn cũ, từ đâu mà đến."

"Hắn biết nàng, khẳng khái muốn gặp nàng."

Hạ Lệnh Mị nâng ly trà, dụng nắp để hắt lá trà, nói với dáng vẻ vô ý: "Cho nên, ngươi mời hắn vào trong này. Lần đầu tiên, ta được biết, nội viện của quan ngũ phẩm có thể trở thành kỹ viện, bất cứ nam tử xa lạ nào cũng có thể bước vào."

Cổ Lang cười khan: "Ta cũng có chuyện khó xử của ta."

Hạ Lệnh Mị nhíu mày, đối với sự khó xử của đối phương, nàng tỏ thái độ không sao cả.

Điều này khiến Cổ Lang vô cùng cảm tức, hắn nói thầm: Phụ nhân chẳng biết gì.

Mặt trời chiếu vào lưng hắn, Uông Vân Phong thu sắc mặt của hai người kia vào đem trong mắt, đôi mắt âm u, không ai nhìn ra được vẻ mặt của hắn.

Hạ Lệnh Mị neho mắt lại, nói với người đứng đối diện nàng ở ngoài cửa: "Ngươi định nghe lên tới khi nào?"

Uông Vân Phong hừ lạnh: "Từ trước tới nay, nàng vẫn thích vu oan cho ta."

Hạ Lệnh Mị cười nhạt: "Vu oan cho ngươi? Ngươi còn chưa đủ tư cách đâu."

Uông Vân Phong sải bước đến, ngồi đối diện nàng, ánh mắt khủng hoảng nhìn nàng không hề kiêng kỵ: "Ở bên ngoài nhiều năm, tính cách của nàng vẫn mạnh mẽ như thế. Những lời nàng nói với ta, ngược lại chẳng có chuyện gì, vừa muốn thay đổi người khác lại không muốn chịu thiệt."

Hạ Lệnh Mị túm chặt bộ lông của Phi Dao, cả chủ lẫn sủng vật đều nhe răng lòi lợi: "Ngươi quản nhiều thế."

Uông Vân Phong không nhìn nàng, chỉ gõ mặt bàn: "Pha trà."

Hạ Lệnh Mị trợn mắt: "Không phải trước mặt ngươi có một ly đây à."

Uông Vân Phong cầm bã trà che mắt.

Chén trà là sứ trắng bình thường, không được trang trí vẽ hoa tỳ nào có, miệng chén khuyết mất một ít, nước trà đục ngầu, lá trà hạt hoàng đường như căng tròn mềm nhũn, nổi trên mặt nước: "Trà Khổ Đinh." "Cạch" Đặt cái bát sang bên cạnh: "Đây là đạo đãi khách của Cổ gia hay sao? Trà Khổ Đinh mà nàng cũng có thể uống à?"

Hạ Lệnh Mị cười lạnh: "Ta có thể uống, vì sao ngươi lại không uống được? Nhập gia

tùy tục, ngươi có hiểu không, ra khỏi cửa, ở bên ngoài mà ngươi vẫn tỏ vẻ tự cao tự đại như thế."

"Vậy cũng không thể tự bạc đãi mình chứ." Uông Vân Phong nói lạnh lùng, "Một tiểu viện chỉ có ba người ở. Sương phòng để tiếp khách cũng không có, không có thư phòng, cũng không có phòng đánh đàn, ngay cả đình ngắm hoa cũng không có cái nào; với quét trên tường còn nhìn thấy cả hạt cát, đồ gỗ trong phòng thì không được quét nước son, chén pha trà bằng sứ trắng thì bị hỏng, trong bình hoa chỉ có một đóa hoa đại một đóa, trong phòng nàng,

chắc bình phong không phải được làm bằng mấy cây trúc đỡ cái giá đấy chứ?" Hấn ngấm đồ trang sức củ đối phương đầy ghét bỏ, "Đây không phải là cây trúc lạ mắt làm bằng gốc cây năm năm trước hay sao, quần áo bằng vải bố, sợi to như sợi lông, giày nàg đi được bao lâu rồi? Nhìn thần sắc của nàg, rớt cuộc, ở Cổ gia, nàg có ăn tốt không, hai mắt xanh xao, vàng vọt, vô thần, nói chuyện thì ỉu xìu..."

Cổ Lang ghen hòng nhìn trôn trối, nghe Uông đại nhân lời sân của Cổ gia, mắg đến từng bông hoa, ngọn cỏ, soi mói từ quần áo, trang sức của Hạ Lệnh Mị đến khinh bỉ nha hoàn nhà hấn xấu xí không chịu nổi. Cái bàn, ghế dựa, trà, điểm tâm bức họa trên tường, ao cá, hoa cỏ chim tước, thậm chí ngay cả một vùng trời trên đỉnh đầu bọn họ cũng bị phủ đầy tro bụi vào mặt. Ngoại trừ Cổ Lang, tất cả đều bị hấn ghét bỏ giống như nhìn thấy lũ ăn xin, thứ hấn ghét bỏ nhất là con chim cắt ở trong tay Hạ cô nương.

Hấn phê phán một con chim cắt thành loại con chuột béo phì, người gập người ghet.

!!!!!!!

"Quả nhiên Ngự sử đại nhân là người căm ghét thế tục, răng bén lưỡi nhọn." Gặp gỡ ngắn ngủn, trong lòng mỗi người cũng phải kết luận ra như thế.

"Câm miệng cho ta." Không thể nhìn được nữa, Hạ Lệnh Mị đã nhìn đến cực hạn, tức giận đến mức cả người phát run.

Đã lâu rồi, không ai quan tâm nàg có tốt hay không, có ăn thật no mặc thật ấm hay không, có bị người ác ý gâu khó dễ hay không. Trong mắt tất cả mọi người, Hạ Lệnh Mị có khả năng chăm sóc bản thân thật tốt, nàg không chỉ độc lập, kiêu ngạo mà còn vô cùng khoẻ mạnh. Chẳng những nàg có thể đối xử từ tế đối những người đối tốt với nàg, có thể trừng phạt những người độc ác với nàg. Nàg mang theo hai người nha hoàn phiêu dạt bên ngoài, gió táp mưa sa dầm mưa dãi nắng còn không sợ. Đây chính là con đường nàg lựa chọn, vì thế nàg phải thỏa mãn, phải cao hứng, phải cảm ơn.

Trở lại Hạ gia, khi tỷ muội biết rõ chuyện, các nàg ước ao có được tự do như nàg, thoát khỏi nhà giam, tự do bay lượn.

Đứng cạnh người thân, tất cả mọi người đều cảm thấy nàg vẫn kiêu ngạo như cũ, đối với trần thế bất công, khí chất của nàg lại càng thêm khoan dung. Nàg ngửa đầu, kiêu ngạo nói cho mọi người biết, nàg rất tốt.

Chỉ có hấn, năm nào cũng vậy, có một khoảng thời gian ngắn, hấn đi theo nàg như hình với bóng, lặng yên thờ dài, yên lặng nhìn kỹ, câu nói đầu tiên hấn nói luôn là 'quá khổ thì về đi', nàg sẽ cãi lại cực kỳ hung ác "Ta rất tốt, vĩnh viễn không quay về". Hấn trầm mặc, nàg tỏ ra vô cùng hiên ngang, giống như bản thân không cần bất cứ ai lo lắng.

Nhưng sự kiên cường chống đỡ và kiêu ngạo lại bị hấn đâm thủng không chút do dự, nàg xấu hổ vô cùng. Sự hung hãn của nàg khiến nàg giấu đầu hở đuôi, che đậy sự khổ sở mà bản thân phải chịu đựng.

Cổ Lang thấy sự điều ngoa của Hạ cô nương tan vỡ trong khoảnh khắc, người không biết còn tưởng Uông đại nhân lợi hại. Xem ra, bọn họ cũng không phải người xa lạ như lời Hạ Lệnh Mị đã nói, mà là bạn cũ vô cùng thân thuộc rồi. Khuôn mặt hấn nóng lên, có phần hồi hận khi biết lão phu nhân thất lễ với Hạ Lệnh Mị. Tuy nhiên tiểu viện cũng chẳng đơn sơ không chịu nổi như Uông đại nhân nói, nhưng thật sự thì đây chính là tiểu viện xa xôi và hoang vu nhất của Cổ gia, thật sự không phải nơi ăn nhậu cứu mạng nên ở.

Hạ Lệnh Mị có chấp hắt đầu: "Người dạy xong rồi, đi được chưa?"

Uông Vân Phong lại vén vạt áo ngồi xuống, bụng chén khổ trà hồng lên uống. Nửa ngày, nói: "Nàg không thích hợp ở nơi này. Theo ta về phủ đi, ta sẽ chăm sóc cho nàg."

Hạ Lệnh Mị xuy một tiếng, giọng nói bén nhọn, chứa đựng sự không tin nôi: "Người chăm sóc ta? Trên thế gian này, người không có tư cách nói chăm sóc ta nhất chính là người đấy."

Uông Vân Phong nhếch môi mỉm, đường cong nơi khóe miệng đường cong đủ chứng minh sự kiên cường và không cho người khác kháng cự: "Nếu nàg không theo ta về, ta sẽ khiến người Hạ gia tới đưa nàg đi. Ta không thể để cho nàg chịu uất ức như thế, Cổ gia không phải là nơi nàg có thể ngày ngốc." Hấn lờm Cổ Lang một cái, nói cực kỳ thẳng thắn, thành khẩn: "Cổ đại nhân cũng không phải phụ quân của nàg."

Hạ Lệnh Mị then quá hoá giận: "Hấn không phải, chẳng lẽ là người à?"

Cổ Lang không xứng với nàg, chẳng lẽ Uông Vân Phong hấn có thể lấy nàg? Nhiều năm trước, sự thật đã chứng minh hấn không thích nàg. Nàg thu lại tính nết dữ dằn của bản thân, rụt rè, đoan trang đứng sau lưng hấn, cố gắng làm tốt vai trò chủ mẫu trong nhà, làm thê tử dịu dàng. Nhưng hấn chưa bao giờ liếc nàg, nhìn nàg một cái, đối với tình yêu say đắm của nàg, hấn coi như không thấy, hấn công nàg...

Hạ Lệnh Mị rút trường tiên từ sau lưng, hếch cằm, lại thành lũy kiên cường thêm lần nữa: "Ta không muốn nhìn thấy người. Bây giờ, ngay lập tức, rút khỏi tầm mắt ta ngay lập tức. Nếu không, ta sẽ cho

người ném thứ mùi vị của roi san hô." Một tay chống nạnh, Hạ Lệnh Mị cười cười, "Trước kia rất lâu, ta đã muốn lôi người ra, đánh cho một trận rồi."

Cuối cùng, trường tiên của Hạ Lệnh Mị cũng không có chỗ để sử dụng. Sau khi đối nghịch với nàg nửa nén hương, Uông Vân Phong tiếc nuôi rồi đi.

Lúc đưa hấn ra cửa, Cổ Lang xấu hổ giải thích: "Ta sẽ chăm sóc Hạ cô nương thật tốt."

Không, Uông Vân Phong không muốn người khác chăm sóc cho Hạ Lệnh Mị một chút nào. Có thù tất báo, người lòng dạ hẹp hòi như Ngự Sử đại nhân quyết định đối tượng tiếp theo mà hấn tấu lên sẽ là Cổ Lang-vị Hộ bộ lang trung mới nhận chức.

Uông Văn Phong đi chân trước thì chân sau, Cổ Lang đã sai người thu dọn lại sân phía đông, tự mình đi mời Hạ Lệnh Mị tới thăm đình viện mời. Ồ, cho ân nhân cứu mạng ở trong đại viện, buông tha bức tường vây là viện lớn của Cổ gia, của Cổ đại nhân, người có tim 7 lỗ.

Đối với môi trường sống, Hạ Lệnh Mị căn bản không hề soi mói, cảm xúc thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Với thái độ ân cần, khác thường của Cổ Lang, từ cung kính đến a dua, đón ý, hùa theo lấy lòng, điều đó cũng chẳng khiến nàng thấy chút cảm động chút nào.

"Thật ra, ta rất thích tiểu viện lúc đầu. Đầy đủ mà yên tĩnh, hẻo lánh, có thể phòng được sát thủ, kẻ trộm, lúc xảy ra hoả hoạn thì có đường vòng, thao hồ mà chạy trốn."

Cổ Lang cười gượng, định trả lời: "Có ta ở đây, tất cả mọi chuyện không cần lo lắng. Ta sẽ bảo vệ nàng."

Đối với chuyện này, từ đầu tới giờ Hạ Lệnh Mị cũng không để trong lòng. Loại thư sinh như Cổ Lang, bắt con gà cũng không xong chứ đừng nói tới chuyện bảo vệ một nữ tử.

Nhưng vị thư sinh tay trái gà không chặt này lại bất ngờ xoay người, gia tăng không ít tình yêu thương đối với Hạ Lệnh Mị. Cả một ngày loay hoay dọn viện mới cho nàng ở, trồng loại hoa tươi đang được ưa chuộng, vẽ lên bức trang cung nữ xinh đẹp thanh tú, đồ sứ Cảnh Thái Lam màu hồng đẹp tươi toả ra ánh hào quang chói mắt, cá chép thường nhảy trên mặt nước cùng vui vẻ với mọi người. Tăng số lượng nha hoàn thô sử lên bốn người, hai quân sự, bà mụ, sau buổi trưa, không ít chủ tiệm trang sức và thợ lụa tới đây, nói là muốn đặt mua cho Hạ Lệnh Mị mấy bộ quần áo, trang sức từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

Cổ lão phu nhân đứng trên lầu cao nhất nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy cái sân ở cách đó không xa, người đến người đi vô cùng náo nhiệt, muốn lời Cổ đại nhân lên mạng cho một trận. Đến buổi chiều, Cổ lão phu nhân phá lệ gọi Hạ Lệnh Mị đến ăn cơm chiều, không có món mặn, chỉ có thức ăn chay, vài đĩa đậu chiên xào. Hạ Lệnh Mị không hề bụng, cô họ không nóng không lạnh ngồi ăn cơm, rửa tay, quay đầu về phòng nghỉ ngơi. Vốn dĩ định bàn bạc một tý với mỹ nhân về việc Cổ đại nhân báo ân, đành phải cho người ta chọn mùi hương, tự mình ôm đàn cổ ra sân ngồi, gảy khúc 《Phượng Cầu Hoàng》suốt đêm, khiến Hạ Lệnh Mị trở thành dạ khúc, hôn mê bất tỉnh ngủ say.

Đợi tới lúc khuya khoắt, vị Hạ cô nương ngủ sớm bỗng thức dậy, vội vàng thu xếp chăn chiếu, thu dọn đồ nữ trang, bỏ qua cửa sổ, mang theo hai nha hoàn thân thuộc bên người, chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hạ Lệnh Mị có sở trường tương đối về chạy trốn.

Từng rất nhiều lần, nàng ở dưới sự bảo vệ tầng tầng lớp lớp của Ảnh Vệ ở Hạ gia tự cho là đúng đi trừng trị kẻ ác hành thiện, rồi mới ở tình thế ngoài dự tính sau đó cười khờ đợi nhóm Ảnh Vệ tìm được nàng, thay nàng xử lý chuyện phía sau.

Nàng sống ở đại tộc trưởng, học được rất nhiều về người trong gia tộc đạt được lợi ích như thế nào. Mạng lưới quan hệ khổng lồ này, liên quan toàn bộ cơ cấu lợi ích, khiến cho nàng chỉ coi trọng kết quả mà không cần quá trình. Phương diện nào đó mà nói, nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, không biết cái gì là cùng khổ. Năm đó nàng mới vào giảng hồ, lần đầu tiên biết đến tên đầu đường khi dễ kẻ yếu, giống như nắm quả đu đủ trong tay vỗ đầu những người bần cùng, nàng mới hiểu được mọi chuyện không phải dùng mềm mết là có thể giải quyết. Hóa ra, lúc đó chẳng cần đề cập đến quyền lợi, mọi người mới có thể động đến vũ lực, có đôi khi mọi người chỉ là vì - - nhảm chán, đúng, chỉ là muốn kiếm chút chuyện gì đó làm sau những chuỗi ngày ảm đạm không thú vị, cho nên, những kẻ ý thể hiếp người chỉ có thể dựa hơi từ danh tiếng của nhà mình, ý thể hiếp người, đi đánh dân thường ở trước công chúng đến gần chết.

Khi đó Hạ Lệnh Mị phẫn nộ, đơn thuần, lấy thân phận của một người con gái đi chất vấn, nhận được chính là bị nhóm hạ lưu đùa giỡn, còn có ý đồ hèn hạ là vũ nhục nàng. lấy một kẻ nữ lưu thân phận đi chất vấn, được đến đích thị ác phò nhóm hạ - lưu đùa giỡn, còn có ý đồ dơ bẩn vũ nhục tay nàng. Nổi giận về nàng, đem sự hung dữ trừng phạt quát roi người bên đường, nàng cứu kẻ yếu, có thể nàng cũng bị chủ của những tên chó điên này để ý, thiếu chút nữa đem sự trong sạch của nữ nhi Hạ gia làm bẩn. Nhóm Ảnh Vệ đến cứu nàng, kết liễu mất xích phiến toái sau này.

Sau lần đó, nàng biết rõ sự bảo vệ của gia tộc là áo giáp của nàng, có thể bảo vệ bản thân, còn có thể giúp đỡ kẻ yếu. Đương nhiên lửa giận này của nàng chỉ có thể làm mọi chuyện đơn giản ngày càng rối lên. Nàng không bao giờ thử thoát khỏi sự bảo vệ của Hạ gia nữa.

Sau khi đến Uông gia, lần đầu tiên trở lại Hạ gia mừng năm mới Hạ Lệnh Mị ngoài ý muốn phát hiện vòng bảo vệ bản thân càng lớn hơn — Âm vệ của Uông gia cũng tham gia bảo vệ nàng.

Ảnh Vệ Hạ gia để cho nàng yên tâm, Âm Vệ Uông gia lại khiến nàng cảm thấy bị vũ nhục. Giống như năm đó, nàng oán giận sự vũ nhục của người nam tử này, nàng oán giận tất cả Uông gia. Bởi vì yêu khắc sâu, cho nên hận đến như thế.

Nàng giết giặc Ảnh vệ Hạ gia cùng Âm vệ Uông gia đánh nhau, khơi mào máu đổ của bọn sát thủ này, nàng không chỉ một lần đặt mình vào cảnh nguy

hiếm, dự dõ Ấm vệ Ông gia vì nàng mà bỏ ra giọt máu cuối cùng.

Một người con gái nhu nhược đi du tẩu mang theo một khoản tiền lớn, luôn có thể hấp dẫn rất nhiều dã thú. Ấm vệ Ông gia thành đồ ăn dưới móng vuốt của dã thú. Nàng không một tiếng động tỏ vẻ bản thân chán ghét đối với tất cả người Ông gia, buộc Ông Văn Phong lui bước.

Cho đến khi nhìn thấy hân..

Hạ Lệnh Mị giống như một con sư tử tự do cao ngạo bị nguyên chủ bắt được, nàng sợ hãi. Lúc đầu gặp mặt, nàng chỉ kịp dựng thẳng bộ lông trên người, đưa ra răng nanh nhìn uy hiếp, hồn nhiên quên mất để lộ ra móng vuốt sắt bén nhất của mình.

"Người nói hân ở nơi này?" Hạ Lệnh Mị không thể tin hỏi Huỳnh Thạch.

"Đúng, hơn nữa còn mới chuyển vào ở hôm qua." Huỳnh Thạch nhún vai. Nàng theo dõi Ông Văn Phong ra cửa lớn Cổ gia, vốn tưởng rằng đối phương sẽ lura vào phủ đệ huyện Thần Châu, phải biết rằng nhóm Ngự sử là nanh vuốt của Hoàng Đế, sẽ không hạ phóng dễ dàng, trừ phi trên tay bọn hân nắm giữ ám chỉ của Hoàng đế điều tra quan viên mới sẽ xuất hiện ở tại địa phương nhỏ Thần Châu này. Nào biết rằng, Ông Văn Phong liền rẽ một chỗ ngoặt, trực tiếp đến cách vách Cổ Gia.

Hạ Lệnh Mị giận dữ sợ. Phái Ấm vệ theo dõi nàng, hàng năm mừng năm mới là lúc như bóng đi theo, còn có không buồn hé răng mua tủa nhà cách vách, sao lại thấy tất cả đều giống như khiêu khích vậy.

Lừa giận nổi lên Hạ Lệnh Mị hận không thể đem cây roi này chém nát của lớn tòa nhà, giống như có thể đem phân thay chủ nhân nó như vậy.

"Hân không để cho ta sống dễ chịu, ta dựa vào cái gì để cho hân sống tốt." Hừ hừ Hạ Lệnh Mị nhăn cái mũi, nói nhỏ với Huỳnh Thạch vài tiếng, không lâu sau, Ấm vệ Hạ gia lặng yên không một tiếng động đi tới bên người các nàng.

"Đi rồi?" Ông Văn Phong nhíu mày, "Tiếp tục tới cùng, đừng cùng đã đánh mất."

Quyển Thư có chút ủy khuất mà nói: "Lão gia, phu nhân lại rời nhà đi ra ngoài."

Ông Văn Phong sửa chữa hân: "Đó là Cổ gia, không là nhà của phu nhân nhà ngươi."

Quyển Thư cường điệu: "Nhưng mà nàng ấy đi rồi."

Ông Văn Phong trừng mắt: "Nàng vốn là không nên ngây ngốc ở nơi đó."

Quyển Thư vội la lên: "Phu nhân vừa đi, chúng ta lại muốn lưu lạc rồi. Ta... Chúng ta rõ ràng mới đến Thần Châu, mới dàn xếp xuống dưới. Lão gia, tòa nhà này thật sang quý, bạc mua nó đủ cho ta ăn hai mươi năm."

Mắt Ông Văn Phong trợn trắng: "Dùng bạc của chính lão gia ngươi, lại không phải của ngươi, ngươi gấp cái gì."

Quyển Thư thờ dãi: "Chính là lão gia ngươi không vội, cho nên ta mới thay ngươi gấp."

Có câu tục ngữ tên là: XX không vội, thái giám lại gấp. Ông Văn Phong hiện tại liên tràn đầy cảm xúc.

"Lão gia, " Đầu Bạch Nghiên treo ngược ở cửa sổ, động nhìn giống như là Dã Quỷ treo cổ đến lấy mạng: "Nói cho ngươi biết một tin bất hạnh,"

Ông Văn Phong lật đi lật lại "72 kế theo đuôi người đẹp trong tay, lạnh nhạt nói: "Ta đến nay bất hạnh lớn nhất chính là để cho Quyển Thư làm hầu đồng của ta."

"Phu nhân tự tay dùng hồ dán đem đại môn chúng ta dính lại rồi."

"Uh, hồ, " Ông Văn Phong dùng một chút, hỏi: "Đem hồ dán cái gì?"

"Đại môn."

Ông Văn Phong nhíu mày: "Nàng tự tay hồ?"

ạch Nghiên gạt đầu, phi thân theo sau Ông Văn Phong đi nhìn cửa lớn bị toàn bộ hồ dán dính lại. Tòa nhà này là tam tiền đại trạch, không coi là dinh thự, chỉ có thể là dinh trang, cho nên không có cấu tạo nghiêm ngặt dưới chân dinh thự giống như ở Hoàng Thành, bản thân Ông Văn Phong ra vào cũng chỉ có thể đi qua cửa này.

Hiện tại, sáu người bị kẻ có lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo Hạ Lệnh Mị dùng hồ dán. Đến khe hở khung cửa và ván cửa đều một đồng hồ trắng dán dính lại, không có một kẻ nhờ nào.

Quyển Thư nhanh chóng lại sờ soạng một lần: "Lão gia, sau này ngươi không thể đi cửa lớn rồi."

Bạch Nghiên nói: "Cửa này không còn cách nào dùng được nữa, phải đập ra từ chính giữa."

Quyển Thư hỏi: "Nếu như sau khi đập ra không có cách nào tháo khung xuống, thì phải làm sao đây."

Bạch Nghiên suy nghĩ: "Như vậy, chúng ta chỉ có thể đem bức tường này nhảy xuống, xây lại bức tường một lần." Hắn có chút đau xót đối với chủ nhân nhà mình nói: "Lão gia, ta đã từng nhắc nhở ông. Con gái Hạ gia không dễ chọc. Ngươi mới thấy mặt của nàng, cửa lớn đã bị hồ dán dính lại, tiếp theo sẽ bị..."

Quyển Thư và Bạch Nghiên cùng đồng thời nói: "Đoán chừng là miệng ngươi."

Uông Văn Phong đau khổ rồi.

Cùng đau khổ còn có Hạ Lệnh Mị. Nàng liên tục tìm mấy khách điểm, đều bị cho biết đã đầy. Cuối cùng này một nhà còn có một gian phòng thượng hạng, bất quá, có người đã tới trước nàng một bước rồi. Người nọ có quen biết một chút với Hạ Lệnh Mị, từng có một lần gặp mặt với nàng, gần như nàng nhận ra ngay lập tức: "A, Hái Hoa Tặc."

Trang Sinh liên tục xua tay: "Cô nương, thứ nhất ta không có hái hoa, thứ hai cũng không có làm tặc. Hư danh Hái Hoa tặc này tại hạ không dám đương nổi, nhị cũng không có làm tặc. Đây Hái Hoa Tặc hư danh tại hạ thật sự không dám đương nổi. Nếu như ngươi cố gắng vu tội tôi như thế, như tại ta cũng chỉ có thể xưng hô ngươi một tiếng - -" tầm mắt của hắn dừng ở trên câu Trường Tiên bên hông của Hạ Lệnh Mị: "Sư tử cái."

Kết cuộc đặc tội với sư tử cái, là ném mùi roi.

Một đêm trước Trang Sinh còn hưng phấn nghĩ võ công đối phương không đủ cao cường, ít nhất cây roi này chưa có chạm vào người hắn. Mà vừa mới trải qua buổi sáng, cây roi này còn có chút uy lực, quất vào vẻ mặt đang vui vẻ của hắn trong khách điểm, giống một con khi, vẫn là con khi lưu manh.

Mặt hắn đều tái rồi.

Kỳ lạ hơn chính là, bất luận hắn chạy đến nơi nào, ở trước mỗi bước chân rơi xuống đất đều lướt qua một mũi ám khí, hắn không thể giảm trên ám khí. Hắn chỉ có thể trước khi rơi xuống đất liền bay vọt lên, rồi lại có ám khí vô cùng nhỏ bay tới đỉnh đầu, chỉ cần cổ của hắn duỗi thẳng một chút xiu, da đầu hắn sẽ nở hoa.

"Ngươi cư nhiên quăng ám khí."

Hạ Lệnh Mị cười lạnh: "Đối phó với Hái Hoa Tặc không cần thiết phải so đo vũ khí."

Trang Sinh bĩu môi: "Ngươi cái người sư tử cái này cuối cùng có bao nhiêu nanh vuốt đang âm thầm bảo vệ ngươi."

Hạ Lệnh Mị cười lạnh, dựa vào sự giúp đỡ của Ảnh vệ, lúc Trang Sinh tránh né ám khí, một cây roi vừa vịn quất ở trên mỗi đối phương. Trang Sinh khóc kêu thảm thiết, che miệng nhảy lên cao ba thước: "Ngươi!"

"Ta cái gì?"

"Gào khóc, cái người này..."

"Ta cái gì?"

"Oa, gào khóc... Oa, buông ta ra."

Ảnh vệ thừa dịp xông lên nắm chéo tay Hái Hoa Tặc ra đằng sau, gương mặt lạnh băng hỏi cô nương nhà mình: "Xử trí như thế nào?"

Hạ Lệnh Mị xem thẳng thừng đánh ngắt Trang Sinh, nhún vai nói: "Loại người đàn độn này, các ngươi đem đi xuống đánh một trận là được rồi, cảnh cáo hắn sau này ít đi ăn trộm một chút." Dứt lời, bảo Huỳnh Thạch cầm lấy chìa khóa đi đến gian phòng ở cuối cùng."

Đợi cho hai người đã quẹo vào thang lầu không còn thấy bóng dáng, Tự Ngọc có thể đi lại gần, nói chuyện huyền thuyên một trận với Ảnh Vệ, ai cũng không thấy một đen một trắng, lúc sáng lúc tối con mắt hai người lóe ra ánh sáng tà ác.

Hạ Lệnh Mị lần qua lần lại đến nửa đêm mới ngủ, nàng ngủ tương đối ổn định, một chút cũng không lo lắng sai khi rời khỏi Cổ gia Cổ Đại Nhân sẽ xảy ra chuyện.

Cổ gia đã đánh mất Hạ Lệnh Mị, sẽ bị hủy đi dưới dự tức giận của Uông Văn Phong không? Có lẽ, lần gặp Cổ Lang Cổ đại nhân tới đâu, sẽ biến thành chim Nhạn trong thiên lao! Nếu có ai hỏi nguyên nhân Cổ gia gặp tai họa, chỉ là bị Cổ đại nhân ở một đêm trăng nào đó đã đánh mất Uông đại nhân. . . Cho nên Uông đại nhân bụng dạ hẹp hòi liên quan báo tư thù, lợi dụng chức vụ Ngự Sự của mình viết tấu vạch tội Cổ đại nhân vừa mới nhận chức quan.

Thật sự là tai bay vạ gió!

Cổ đại nhân thật đáng thương.

Ôm ấp phần nhớ nhưng tốt đẹp, Hạ Lệnh Mị ngủ tương đối sâu.

Ngày thứ hai, mặt trời lên cao, cả người Hạ Lệnh Mị vô lực uể oải bò lên. Đêm qua dẫn vật hai người đàn ông, thân thể cùng tinh thần của nàng đều mệt.

Nghe thấy tiếng cười nói huyền ảo không ngừng bên ngoài, nàng vừa ngáp vừa hỏi: “Có chuyện gì, sao lại ồn ào như vậy?”

Huỳnh Thạch đang bung nước ấm đi vào cho nàng rửa mặt, Tụ Ngọc cuộn tay áo lên, vắt khăn khô lau nhẹ nhàng trên mặt Hạ Lệnh mị: "Không gì, chính là một đám người không có việc gì ở xem náo nhiệt mà thôi."

"Nhìn một buổi sáng còn chưa kết thúc?"

"Àn. Nghe nói là có người bị điểu phổ thị chúng rồi."

"Thông dân bán nước hay tội phạm quan trọng trong triều đình?"

"Không phải."

"Trộm cướp bóc đồ của dân chúng?"

"Cũng không phải."

Hạ Lệnh Mị rửa mặt sạch, súc miệng, tự mình phần chân chọn ra xiêm y, liền để bọn nha hoàn mặc lên: “Đó là chuyện gì, chẳng lẽ là giết người phóng hỏa cướp sông cướp biển.”

Tụ Ngọc cười cười, đem xiêm y mặc cho cô nương nhà mình sửa sang lại cho tốt sau đó liền đẩy cửa sổ ra. Khách điểm này cao sau tầng, tầng cao nhất này là phòng thượng hạng, tầm nhìn rộng, phong cảnh thật đẹp, từ cửa sổ nhìn xuống có thể nhìn thấy hơn phân nửa Thần Châu

Hạ Lệnh Mị có chút nghi hoặc, một bên bung trà uống cho thông cổ một bên nhìn ra cửa sổ, mơ hồ nhìn thấy đèn thờ cách đó không xa dường như treo một người.

"Là Hái Hoa Tặc." Tụ Ngọc giải thích, "Không biết Hái Hoa Tặc bị người ta tính kế ở nơi này, chuốc thuốc mê, lấy hết quần áo, treo tại đèn thờ để thị chúng. Cô nương, người nói người nọ không phải là gieo gió gặt bão à?"

A, Hạ Lệnh Mị chớp ánh mắt.

So sánh với Cô đại nhân, kỳ thực Hái Hoa Tặc mới nhân vật bị kịch chìm Nạn thứ nhất

Có lẽ, so sánh với làm quan, Hái Hoa Tặc mới là thứ nghề nghiệp nguy hiểm

Đáng thương, Tặc tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Kẻ cao thâm ẩn thân nơi chợ búa, điều này Hạ Lệnh Mị hiểu rất rõ.

Ngồi buồn bực ba ngày trong khách điểm, Hắc Tử đến báo cáo tin tức, nói người đóng giả nàng chạy đường khác đã thoát khỏi ám vệ Uông gia.

Hạ Lệnh Mị mang theo hai nha hoàn, muốn truy tìm người có chồng như các nàng cực kỳ dễ dàng. Cho nên, lần này, lúc chuẩn bị trốn đi, Hắc Tử trực tiếp sai thuộc hạ đóng vai thành nữ tử, mấy nhóm ba người chia thành các hướng đi ra khỏi thành. Uông Vân Phong cũng không biết rõ nguyên nhân, cho dù ám vệ bị Hạ Lệnh Thủ lợi dụng tới mức xương cốt cũng không còn, trước sau như một, hẳn vẫn phải người đi theo nàng. Ba ngày sau, đội ngũ khó chơi nhất cũng thoát được ám vệ của Uông gia, thật đáng mừng.

Khi Uông Vân Phong nhận được tin tức về hành tung của nàng, Hạ Lệnh Mị đang vui vẻ, tiêu điều tự tại.

Nhiều năm như vậy, bọn họ cứ nguoi chạy ta đuổi theo, đuổi không biết mệt.

Đến ngày thứ tư, Hạ Lệnh Mị đậu mũ sa, bỏ kiểu ăn mặc của tiểu thư khuê các phiền phức, thay bằng kiểu quần áo nhẹ nhàng của nữ tử trên giang hồ chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Thần Châu. Cũng chẳng ai nghĩ rằng nàng không rời đi, lại càng không nghĩ nàng sẽ đi nghênh ngang ở trên đường. Nơi nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất, ở phương diện này, đối với việc đùa giỡn Uông Vân Phong, Hạ Lệnh Mị vô cùng quen tay. Tuy nhiên, hàng năm, lúc gặp nhau ở Hạ gia, nàng chưa bao giờ nở một nụ cười với hắn.

Nàng có thói quen, hàng năm, lúc gặp mặt, nàng chỉ nói một câu: "Chúc phát tài." Sau đó, cách một hôm, Uông gia sẽ đưa tới vô số quà tặng, nhiều như nước chảy, đưa cho Hạ Lệnh Mị bản danh sách chi tiết đầy đủ như quyển 《 Tam Tự Kinh 》.

Có lẽ, ở trong mắt Uông Văn Phong, Hạ Lệnh Mị khỏi nhà trong tình trạng thiếu bạc?

Sự thật, ở nhà trăm chuyện đều tốt, ra ngoại vạn chuyện đều khó. So với lúc ở Hạ gia hoặc những ngày ở Uông gia, những ngày Hạ Lệnh Mị hành tẩu trên giang hồ, năng cực kỳ thiếu bạc ==

Nàng đợi mấy tháng ở Thần Châu, ban đầu, lúc ở tạm Cổ gia, nàng gần như không ra cổng trước không bước vào cổng trong, cho nên rất ít khi đi dạo chơi, nhìn ngắm phong cảnh xung quanh. Sau khi rời khỏi Cổ gia, nàng không hề trói buộc bản thân, thoải mái mấy ngày, những nơi tốt ở vạn dặm Thần Châu Phương Viên, nàng đã chơi đùa hết. Hai ngày nay, được biết có một vị danh sĩ dạo chơi tứ phương tới Thần Châu, nói toàn sách tốt, trầm bổng nhấp nhô, nói những mưa gió trong hai trăm năm qua của Đại Nhạn, đế vương, tể tướng, tướng quân, tài tử giai nhân cũng nói hết. Hạ Lệnh Mị vô tình đi ngang qua, nghe vài câu đã thấy hưng phấn, cách một ngày, sau khi lượn một vòng quanh chợ tranh, hoa và chim, nàng ôm một chú chó ngao Tây Tạng nhỏ nhắn, có cái đầu khờ khạo, ngồi ở một góc vắng vẻ trên lầu hai, giống tháng tư thời dịu dàng, uống trà Bích Loa Xuân ngon nhất, ăn một miếng điểm tâm lại bón một miếng vào miệng cho chú chó ngao Tây Tạng, nghe Bình thư, trải qua những ngày tiêu điều tự tại. Ngẫu nhiên, từ trên cửa sổ, nàng có thể nhìn thấy xe ngựa của Uông Văn Phong dừng trên đường, bị mọi người đẩy đi.

Suy cho cùng, hắn cũng không phải tới tìm nàng, Hạ Lệnh Mị nghĩ vậy. Đường đường là Ngự Sử đại nhân, đi tới Thần Châu, hiển nhiên là vì chuyện lớn của triều đình, từ lâu, đối với hắn, tình cảm nữ nhi chi là hoa trong gương trăng trong nước.

Uông Văn Phong xuất hiện bất ngờ, khiến nàng không kịp dựng bức tường cao bảo vệ cho bản thân.

Nàng đã có thói quen, một năm 364 ngày, mỗi ngày góp cho trái tim một viên gạch, sau đó, ngày cuối cùng nàng sẽ dựng lên bức tường thành ngăn chặn toàn bộ sự cố chấp, dịu dàng, sự tác công cường bá của hắn. Mỗi năm, khi nhìn thấy hắn, trong tích tắc, bức tường thành của nàng lại dựng lên thật cao, trong chớp mắt, khi hắn rời đi, bức tường ấy lại sụp đổ âm thầm.

Cho nên, lúc gặp nhau ngoài ý muốn, nàng lại chạy trốn khi chưa kịp đánh lại.

"Trên biển, gió thổi, cánh buồm lớn tung bay phàn phật, vô số hải âu lượn vòng trên không trung, không ngừng kêu. Trên mặt biển mênh mông là vô số thuyền bè của Đại Nhạn, xếp thành hàng của trận địa mũi tên. Thân thuyền được nước biển đen như mực vỗ về, ở đầu thuyền, Đại Bàng giương cánh được khảm bằng kim bì tử, Hạ tướng quân thống lĩnh thủy quân đứng trên con thuyền lớn nhất, gió thổi áo choàng tung bay, đỏ như máu người. Ngày ấy mặt trời chói chang, mọi người giống như bị nướng, lúc thuyền của bọn cướp biển men theo đường ven biển chạy trốn, khiến người ta tưởng đốt lửa rừng khắp nơi. Hai quân đối đầu với nhau, chiến trống vang trời. Đánh nhau trên biển hoàn toàn khác với đất liền, trên đất liền chỉ cần các tướng sĩ cưỡi ngựa tiến lên là được rồi, nhưng với đánh nhau trên biển, người khỏe mạnh khầu khinh xông lên chỉ rơi xuống biển mà thôi. Chao ôi, các ngươi cho rằng ngã xuống biển thì rất an toàn phải không? Nói cho các ngươi biết, chỉ cần ở trên chiến trường, chỗ nào cũng là chỗ chết. Trên mặt biển, chỉ cần người thấy được một chút máu tanh, cả đàn cá mập sẽ kéo tới..."

Hạ Lệnh Mị nở nụ cười, nâng hai móng vuốt nhỏ mập mạp của chú chó ngao Tây Tạng, nói: "Tướng sĩ Đại Nhạn chém giết cướp biển và kẻ địch nước khác, vứt xác bọn họ vứt vào trong biển cho cá mập ăn, sau đó nhóm đầu bếp lại bắt cá, giết để nấu ăn, cho mấy vạn người từ trên xuống dưới ăn no." Nàng gợn tay, nói với hai nha hoàn, "Chuyện này có được tính là không ăn thịt người không? Vẫn lại thịt của kẻ địch mà."

Tụ Ngọc đang gấp thịt và bánh ngọt, nghe vậy dừng một chút, nhìn cô nương nhà mình, lại nhìn nhìn điểm tâm ở trong tay, thả xuống: "Cô nương, ta cực kỳ vui vẻ khi được Ngũ lão gia gọi về."

Hai ngón tay bắt ngờ thò vào mâm, véo một miếng điểm tâm, thả vào trong miệng nhai: "Ngũ lão gia. Các ngươi đang nói đến Ngũ thúc của đương kim hoàng hậu họ Hạ, Ngũ gia là họ hàng thân thích bên ngoại của Hạ gia, là đại tướng quân nhị phẩm của Đại Nhạn, tên là Hạ Tường Dân đúng không?" Trang Sinh ăn điểm tâm vô cùng tự nhiên, lại lấy một ly trà, uống cho nhuận họng: "Vây cũng là hoàng thân quốc thích. Không biết Hạ cô nương có quan hệ thế nào với hắn?"

Hạ Lệnh Mị tròn mắt nhìn hắn: "Vết thương của ngươi tốt lên rồi chứ?"

Trang Sinh lắc lắc cánh tay: "Nhờ phúc của cô nương, tốt lên rồi. Chỉ xin cô nương, lần sau, nếu muốn tiểu sinh phơi bày cơ bắp của bản thân, đừng treo ta trên đèn lồng, đó là nơi nhiều người, bị phơi nắng bởi mặt trời, thịt ta đều bị đá cảm thạch hun cho bỏng lún. Bị bỏng chỉ là chuyện nhỏ, khiến vô số tiểu thư con nhà quyền quý yêu thương ta phải đau lòng thì lại không tốt chút nào."

"Ngươi lại đi hái hoa hả?"

"Nào có!" Trang Sinh tròn mắt, ngoắc tay, gọi tiểu nhị, sai đối phương lấy một bình rượu ngon, sau đó chớp chớp mắt, nhìn Hạ Lệnh Mị với ánh mắt lẳng lơ: "Gần đây, ta bận một chút chuyện quan trọng, xong việc, lập tức tới tìm cô đó."

Hạ Lệnh Mị nghi ngờ: "Tìm ta báo thù?"

"Không. " Chân trái của Trang Sinh gác trên đùi phải, cười đùa: "Tìm cô nương để đòi một chút phí bồi thường tổn thất về tinh thần. Phải biết rằng, một nam nhân như ta, bị treo lơ lửng ở trên đường, cho tất cả mọi người nhìn, là không đúng."

Tụ Ngọc tức giận: "Ngươi dám tới đây đe dọa chúng ta!"

"Không nói thế mà. Các ngươi không sợ ta mà, nhiều lần cướp phòng ta lúc nửa đêm, các ngươi cũng không mưu hại ta, nhiều lần là để cho hộ vệ đánh ta một trận, ba ngày mới tốt lên được một chút; các ngươi cũng không bêu xấu ta, nhiều lần là lôi người vô tội như ta ra, lột sạch biến thành con gà luộc, treo trên đường cái cho người khác nhìn hôi." Hắn mở to mắt, nói vô cùng vô tội: "Nếu cô nương cảm thấy những thứ này đủ khiến cho chúng ta thành kẻ địch, vậy được rồi, ta tới đe dọa đó. Các cô nương có bao nhiêu bạc, lôi hết ra đây."

Hạ Lệnh Mị vào Nam ra Bắc, gặp qua rất nhiều loại người, loại người mượn cơ hội để đe dọa, nàng cũng gặp rồi. Nhưng mà, nàng nhận thấy, tên này có đầu óc hơn hẳn những kẻ thích đe dọa, ít nhất, hẳn nói những điều khiêu khích chẳng có mấy lực sát thương. Thậm chí, hẳn còn không có tỏ ra vẻ mặt 'Gia tôi để dạy dỗ các ngươi', ngược lại hẳn uống trà ăn điểm tâm của các nàng vô cùng thành thoi. Sự tiêu sái này, một tên tiểu nhân chân chính có thể làm được không?

Nàng có một chút hưng phấn: "Ra khỏi cửa, đi ra ngoài, dựa vào được thì là bằng hữu. Nếu bạc có thể loại bỏ định ý đối với chúng ta..."

"Cô đừng có dùng món tiền nhỏ để đuổi ta đi." Trang Sinh xen miệng vào, nhìn đôi mắt nàng chăm chăm "Đường tử của đương Kim hoàng hậu Đại Nhạn, đại tiểu thư con vợ lẽ, bên ngoài của Hạ gia, Hạ Lệnh Mị."

Bộ mặt giả dối của Hạ Lệnh Mị sụp xuống: "Ngươi điều tra ta."

Trang Sinh cầm bầu rượu đổ toàn bộ rượu vào hồ lô của bản thân, tỏ vẻ không sao cả: "Biết người biết ta thôi. Nếu không biết rõ lai lịch của cô, sao ta dám mở miệng hét giá như thế. Năm vạn lượng, giao ra đây. Nếu không chịu, ngay tại đây, ta có thể đem hành động của ngươi nói ra cho mọi người nghe một chút, cho mọi người giải trí lúc rảnh rỗi." Hắn nâng mí mắt, nhún vai cười: "Là một thiên kim tiểu thư, nên đứng trong khuê phòng lại xuất hiện ở nơi nhỏ bé như Thần Châu, là bị Hạ gia vứt bỏ, phải lưu lạc tới giang hồ, hay là bị người khác lừa gạt, rồi nhà bỏ trốn..."

"Câm miệng."

"Chẳng lẽ bỏ trốn thật?" Trang Sinh cười ha ha, "Không phải cô bị Cổ đại nhân dụ tới Thần Châu... Đây... Đây cô là sư tử cái à, đừng có động một tý là lại lôi roi ra dạy dỗ người khác chứ."

Hạ Lệnh Mị nghe rằng: "Quát chết ngươi có thể loại bỏ được vô số phiền phức, còn được năm vạn lượng, sao lại không làm."

Trang Sinh gào khóc kêu to, nhảy từ trên ghế xuống, không lùi mà tiến tới, liên tục công kích cổ tay nàng, muốn mượn lực để khống chế trường tiên trong tay nàng trước đã. Nhưng, hiển nhiên là hắn đã quên mất hai nha hoàn thân cận bên người nàng, khi hắn lao về phía trước công kích nàng, Tự Ngọc đã lao một kiếm về phía đai lưng của hắn"

"Này, tiểu nha đầu, cô muốn phi lễ tiểu sinh à?" Hắn chỉ tới kịp nắm được mép quần đơn, phòng ngừa một lần nữa biến thành con gà luộc không có lông, nhưng sự thật là nửa người dưới vẫn không có lông. Vừa mới dứt lời, quay đầu lại, một bình trà nóng đã lao tới, khiến lq hắn nhảy tung tung: "Uớt hết, uớt hết rồi, các ngươi phải chịu trách nhiệm với ta." Huỳnh Thạch cầm ấm trà rồng tuếch, khoe miệng giật giật, đúng lúc đó nhìn thấy tia sáng loé lên trong mắt tiểu thư nhà mình, đây là sát khí muốn giết người.

Thanh danh của nữ nhân Hạ gia, không cho phép cứ kẻ nào được bêu xấu và chửi bới.

Trang Sinh bị ba nữ tử bao vây và tấn công, sợ tới mức la to, từ cửa sổ bên này nhảy tới cửa sổ bên kia, trong quá trình chạy chốn, vài lần cầm quần không chắc, bị tụt xuống, trường tiên của Hạ Lệnh Mị dường như muốn cướp đi trình tiết của hắn, lao theo như hình với bóng.

Dưới lầu, tiên sinh ngồi kể chuyện, nước miếng vẫn tung bay: "Tên cầm đầu lũ cướp biển có cái đầu tròn bóng, thiếu mất một tròng mắt, còn nửa cái chân vẫn chiến đấu anh dũng. Mục tiêu của hắn là Đại tướng quân của Đạo Nhạn chúng ta, Hạ Tường Dân. Tên đầu trọc đứng đầu lũ cướp biển tiến lên, Trường Dao của hắn chỉ trực chờ để lao tới thân hình uy nghiêm, bất động của Hạ tướng quân. Bỗng nhiên, giữa không trung xuất hiện một luồng cầu vòng đỏ như máu, đánh về phía nửa thân dưới của tên đầu trọc đứng đầu lũ hải tặc. Chỉ nghe thấy tiếng kêu 'Á - thảm thiết, tên đầu trọc..."

"Á-, Á-" Từ cửa sổ, Trang Sinh nhảy xuống hành lang.

"Hắc, kể chuyện tiếp đi, tên đầu trọc sao rồi?"

"Á...Á" Trang Sinh chạy qua chạy trên cầu thang.

"Tên đầu trọc chết chưa?"

"Á...Á.."

"Á...á. Cái đầu nhà ngươi à%*&()* - -)()%&" Những người nghe kể chuyện cảm thấy vô cùng tức giận, cùng nhau xông lên, lời người đang tóm quần, kêu thảm thiết xuống, thì thấy nam tử nhảy tung tung đã bị đánh gục rồi.

Hạ Lệnh Mị cười lạnh, kéo kéo chiếc roi màu đỏ, dẫm một phát lên ngực Trang Sinh, cười không có ý tốt. Nàng chưa kịp dùng sức, Trang Sinh lại gào lên: "Uông đại nhân, sớm thật, người cũng tới đây nghe kể chuyện à? Á"

Hạ Lệnh Mị sợ hãi, chỉ thấy cửa quán trà hạn hẹp đã bị người vây chặt như nêm, đứng ở giữa, trước mặt là một nam tử mặc quần áo mà xanh, khuôn mặt như mây đen che đỉnh núi, Uông Văn Phong.

Trong quán trà, người kể chuyện dùng tấm gỗ đập thật mạnh: "Thì ra, đó là một chiếc roi đầy gai, màu đỏ giống như cầu vòng, mà người cầm roi lại là một nữ tử mặc váy cùng màu với nó. Chỉ nghe thấy vài tiếng 'vút, vút', tên đầu trọc đã vinh quang biến thành thái giám duy nhất trong cướp biển."

"Hu...hu!" Người nghe thốn thức.

Chương 8

Hạ Lệnh Mị nhìn thấy Ưông Vân Phong, lại nhìn thấy Hải Hoa Tặc dưới chân, liền tỉnh ngộ: “Hai người các ngươi liên hợp tính kế ta.”

Trang Sinh khóc kêu to: “Hạ đại hiệp, Hạ Mỹ nữ, tiểu sinh oan uổng. . .”

Hạ Lệnh Mị dùng sức dưới chân, Trang Sinh thiếu chút nữa sùi bọt mép.

Ưông Vân Phong cũng không nhìn Trang Sinh đang đau khổ, một đôi mắt lạnh lẽo chỉ đặt trên người Hạ Lệnh Mị. Một tay Hạ Lệnh Mị nắm trường tiên, một tay chống bên hông, bộ dạng người đàn bà đánh đá hết mủi phần. Hai người đối diện, không chớp mắt, loáng một cái, một nén nhang.

Người vậy xem thấy hai người đã lâu không có hành động gì tiếp theo, ồn ào đoán.

"Bọn hấn trúng gió rồi hả ?"

"Có lẽ là trúng tà rồi."

"Hắn là trúng ám khí."

"Uy!" Trang Sinh thống khổ khóc thét, "Ông đại nhân, người rộng lượng, Ông công tử, phiền phức, người trăm phương nghìn kế để ta dẫn vị cô nương này ra, không phải là để chơi gà chơi chó đó chứ?"

Hạ Lệnh Mị hừ lạnh: "Người sai rồi, vị Ông đại nhân này có tiếng là mắt ở trên cao, có mắt không trông."

Ưông Vân Phong nhìn không dời mắt.

"Đúng rồi, hấn vẫn là có tiếng là mặt cương thi."

Ưông Vân Phong mặt không biểu cảm.

"Hắn sở trường nhất chính là tự mình đa tình, tự cho là đúng, cảm thấy trên đời này bản thân mình là tốt nhất, sâu nặng nhất, nam tử đa tình vô tội nhất."

Trang Sinh không còn sức lực: "Hạ cô nương, nhất định trước kia hấn đã đắc tội người." Trang Sinh hấn chính là vạch trần thân phận của Hạ Lệnh Mị, phải có một trận rồi, , cho nên mới sẽ bị Hạ Lệnh Mị ghi hận đến nông nổi như thế này, chặc chặc.

Hạ Lệnh Mị mím môi, nàng không nghĩ sẽ nhớ lại những năm thống khổ đó

"Thực xin lỗi." Ưông Vân Phong nói.

Mày Hạ Lệnh Mị nhảy dựng lên. Hóa ra nên đau lòng, vốn nên xót xa, vốn nên rơi lệ đầy mặt, nàng lại không thể nào ghen ngào.

"Những lời này người nói quá muộn rồi." Nàng nói, phát tay: "Nếu người chỉ là vì một câu này mới làm cho ta rời khỏi Cổ gia, không khỏi là chuyện bé xé ra to."

Ưông Vân Phong nặng nề: "Cổ gia không phải là nơi người nên ở."

Hạ Lệnh Mị hở ra khoe miệng: "Nhà hấn không phải, nhà người là được? Ta mới biết được, Ông đại nhân tài cao thế lớn, cư nhiên đã mua một điền trang ở Thần Châu nhỏ này. Người không nên đắc tội với người không nên đắc tội, bị giáng xuống đây tham sống sợ chết."

Vốn là nàng nói dối. Mảnh đêm buông xuống nàng nhìn thấy cửa lớn Ông gia là lúc đột nhiên sinh ra một loại dừng khí. Phải biết rằng là danh hiệu danh môn được xếp cao trong triều đại, theo triều cực lên xuống hơn trăm năm, cho dù là thật sự mua ở Thần Châu, ông chủ cũng sẽ không đi vào ở. Hiện trạng cũng là, Ưông Vân Phong lặng yên không một tiếng động đến đây, còn bỗng nhiên bố trí dài hạn. Không phải là nơi này sắp có biến cố sao.

Ánh mắt Ưông Vân Phong sang ngồi, giây lát lướt qua. Hấn lại ngậm chặt miệng, không nói chuyện rồi.

Mấy năm nay Hạ Lệnh Mị gặp hấn vệt chết còn cứng mỗ, trước kia phần lớn không nhìn, bây giờ về mặt nàng còn bày ra như chuyện không liên qua đến mình: "Người và ta sớm đã không có quan hệ. Bây giờ người cũng thấy, nên cũng nói. Người đi đi."

Ưông Vân Phong vẫn không nhúc nhích.

Trang Sinh ngửa đầu nhìn Hạ Lệnh Mị đang lên mặt bắt nạt người, thấy Uông Vân Phong lại giống như cộc gỗ, nhin không được thờ dài."Kỳ thực, Hạ cô nương, ngụ ý của Uông đại nhân là, người ở lại Cổ gia không được, ở lại Uông gia thì được."

Hạ Lệnh Mị hỏi Uông Vân Phong: "Người muốn ta ở nhà người?"

"Gâu!" Chú chó ngao Tây Tạng liềm mạng phì móng vuốt ở vai Hạ Lệnh Mị, le lưỡi, sửa to với Uông Vân Phong.

Hạ Lệnh Mị tới gần phía trước, híp mắt, mặt đối mặt cùng Uông Vân Phong: "Người không sợ ta nửa đêm leo vào phòng người, đột nhiên làm thịt người?"

"Gâu gâu!" chú chó nhỏ dung sức lắc lắc đuôi.

Uông Vân Phong một mặt thành khẩn: "Trong phủ ta an toàn."

Hạ Lệnh Mị lên tiếng: "Không đi."

"Gâu gâu gâu!" Chú chó nhỏ sử dụng bốn chân trèo lên vai Hạ Lệnh Mị.

Uông Vân Phong buồn chán nhìn liếc mắt nhìn chú chó nhỏ một cái: “Ở Uông phủ người không cần nhìn sắc mặt người khác, có thể coi nó như nhà của mình.” Căn bản Cổ lão phu nhân sẽ không xuất hiện.

Hạ Lệnh Mị li li đều mặc kệ hấn.

"Người có thể tùy ý ra vào, không ai dám chất vấn người đi đâu, càng không có người đàn ông nào bụng dạ khó lường sinh ra ý nghĩ không an phận với người." Giống như cái tên Cổ Lang kia khờ dại không có mắt nhìn.

Hạ Lệnh Mị cười nhạo.

"Trong phủ đề phòng nghiêm ngặt, có thể ngăn chặn được Hải Hoa Tặc."

Hạ Lệnh Mị dừng một chút, Trang Sinh nóng nảy: "Uy, người là người vong ân phụ nghĩa, người đối đãi như thế hợp long người à?"

Uông Vân Phong một cước dẫm nát bờ vai Trang Sinh, chuyên tâm nói: "Việc chính là, ta có thể chiếu cố người."

Rõ ràng hai chân Hạ Lệnh Mị nhảy dựng lên, cùng với Trang Sinh khóc thét, cũng không quay đầu lại, đi rồi.

Sau ngày này tương đối náo nhiệt.

Uông Vân Phong dường như thành một chú chó săn tìm chủ. Hạ Lệnh Mị đi tới chỗ nào hấn cũng đi theo tới chỗ đó.

Nàng ở quán trà nghe thư, hấn đã kêu một ấm trà, ngồi ở đối diện nhìn chăm chăm nàng vẫn không nhúc nhích. Nàng ôm chó nhỏ đi dạo phố, Uông Vân Phong liền mua một con mèo ôm trong tay đi theo nàng phía sau, đem theo hai người hầu đi, mang theo hai cái người hầu không xa không gần đi theo.

Nàng đi đến thợ may chọn xiêm y, hấn liền ở một bên khoa tay múa chân. Nàng nói màu hồng nhìn được, điểm lệ. Hấn liền gật đầu, nói màu đỏ thích hợp chính thể. Nàng nói màu lục tươi mát, hấn đã nói lục sắc có vẻ hoạt bát. Nàng nói màu đen thích hợp treo tường, hấn đã nói không có việc gì, người leo tường nhà của ta đi.

Nàng chơi đùa một hồi, ở quán cơm ăn cơm, gọi món ăn hấn liền đưa ra nhiều yêu cầu. Không cho cay quá, sẽ đau yết hầu; không cho nhiều đạm, nàng sẽ không ăn nhiều; không cho ăn nhiều món ăn thôn quê, sẽ ảnh hưởng hệ tiêu hóa của nàng. Chỉ có thể ăn thức ăn chay, hoa quả phải là mới hái từ sang sớm, chỉ được uống một chén canh thơm ngon ngào ngọt này

Hạ Lệnh Mị ở ngoài tiêu diêu tự tại, cũng không phải ăn nhờ ở đậu, tự nhiên mà vậy sẽ không đi soi mói. Uông Vân Phong nói dai như giẻ rách chất thành đồng lớn, làm cho nàng cảm thấy tay chân bị trói buộc, cắn răng, chỉ vào chú chó Tây Tạng nhỏ nói với bọn nha hoàn của mình tiê: "Sau này, gọi nó là Uông Uông."

Mọi người không nói gì, vụng trộm nhìn sắc mặt Uông Vân Phong.

Giống như bình thường, chỉ cần đối mặt Hạ Lệnh Mị, Uông Vân Phong có thể khoa chân múa tay những việc nhỏ đối với nàng, nhưng chuyện lớn cũng không làm cho đối phương mây may rung động.

Àn, chuyện đặt tên cho sủng vật này, hấn là đại sự. . . Đi?

"Uông Uông, nhào lộn một cái nào."

"Gâu."

"Uông Uông, đi cắn mâm trở về."

"Gâu."

"Ông Ông, đuổi người đàn ông này đi ra cho ta."

"Gâu. . . Ngó "

Ông Vân Phong dẫn theo chú chó nhỏ, cùng đối diện với cặp mắt tối đen như mực kia, thờ dãi: "Người có tinh thần làm cán với ta thì tốt rồi, khi dễ nó làm cái gì."

Hạ Lệnh Mị một tay túm lấy con chó nhỏ, đem nó áp ngủ yên trên người, không ngừng nhu ngược: "Sủng vật của ta, người quản được sao." Ông Vân Phong tự nhiên không xen vào, hắn cũng không dám quản, thật sự chọc giận Hạ Lệnh Mị, nói không chừng nàng sẽ đánh hắn một chút.

Đầu giờ mao mỗi ngày Ông Vân Phong sẽ đến nhìn người, ban đêm giờ tý canh ba mới đi. Hạ Lệnh Mị tìm biện pháp đánh hắn, đối phương lại không có tính tình giống như Bồ Tát, tùy ý nàng cứng mềm đều không rời bỏ. Ép buộc mất ngày như thế, Hạ Lệnh Mị cũng mệt mỏi. Mọi nơi chơi đùa ở Thần Châu đều chơi, nên ăn gì cũng đã ăn, không lâu liền không chịu nổi tính tình muốn đổi đi nơi khác.

Nàng ngấm chạy trốn vài lần. Mặc kệ là ban ngày lúc ở bên ngoài đi dạo tao cổ lên đi, vẫn là nửa đêm chờ Ông Vân Phong đi rồi sau khi lại hoá trang ra khỏi thành, đều là thất bại chấm dứt.

Hai người giằng co nhiều năm, Ông Vân Phong sớm đã biết nàng cong queo như thế nào, lại có ý định muốn vẫy nàng, sau khi nháo một lần, đối với mọi thứ xung quanh tự nhiên sẽ không có chút lơ là nào.

Hạ Lệnh Mị châm chọc khiêu khích, nói hắn là đại nam tử theo chủ nghĩa bá quyền, còn tuyên bố muốn lên cáo quan phủ, thậm chí còn viết thư cho thân tộc Hạ gia, cầu người đem Ông Vân Phong bên cạnh nàng tha đi. Người Hạ gia so ra càng tình quái, biết được hai người ép buộc đã nhiều năm, ước gì Ông Vân Phong có thể thu thập được nữ tử lêu lổng bên ngoài không biết đường trở về nhà, cho nên nhận được thư của Hạ Lệnh Mị, hồi âm cũng là gợi cho Ông Vân Phong. Ông Vân Phong bụng dạ khó lường, trực tiếp đem bức thư ngắn ngủi này đưa cho Hạ Lệnh Mị đọc, nàng tức giận xé tan từng mảnh

Tính khí Hạ Lệnh Mị ngày càng táo bạo, động một cái liền phát giận. Ông Vân Phong nhường nhịn mọi cách, đối với tất cả cũng không trách mắng.

Đến Trang Sinh cũng không nhịn được, nói thầm: "Su từ cái như vậy, ai cưới nàng khẳng định là mất chó bị mù rồi."

Hạ Lệnh Mị run run cánh môi: "Đúng. Người cưới nàng khẳng định là mất bị mù, còn mù tâm, bị nàng hành hạ không ít, khiến hắn trở thành người quý không ra quý. Còn biến thành một nhà hoàn hảo, cha mất mẹ không còn, đều lại hắn một mình nhận hết sự nhạo báng của thân tộc."

Ngực Ông Vân Phong đau xót, sắc mặt tái nhợt.

"Nàng không thuận cha mẹ, vô tử, ghen tị, thả lưới dài nhiều lời, đi ra ngoài phạm vào từ điều. Nàng xứng đáng bị yếm khí, bị nhục nhã. Nàng khiến hắn đau không sống yên nơi nào, khiến hắn buồn bức không vui, khiến hắn có thể sống yên ở giữa trời đất làm một người nam nhi tốt chân chính."

"Nữ tử như vậy, dựa vào cái gì được sự trân trọng của hắn. Nàng nên bị hắn thiên đao vạn quả. . ."

"Đù!" Ông Vân Phong quát lạnh, trong mắt có núi lửa ở phun trào: "Không cần nói bản thân như vậy."

Hạ Lệnh Mị cười nói: "Ta đã làm, tự nhiên là có thể nói. Không chỉ ta có thể nói, ta còn có thể nghe người khác như thế nói. Ngàn người chỉ tro, không cái gì đáng sợ, bởi vì ta vốn là nữ tử tâm địa bò cạp."

"Lệnh Mị. . ."

"Câm miệng." Nàng cực lực hấp lãnh khí, "Ta đã sớm chịu người đủ rồi, người cũng không đáng ở trước mặt ta làm ra bộ dáng thâm tình, ta không tin người, giống như người không thương ta. Người đừng quên, người đã hù ta!"

"Ta không có." Lần đầu tiên, từ lúc gặp nhau đến bây giờ, Ông Vân Phong chân chính giận tím mặt: "Người luôn là thê tử ta cười hỏi đàng hoàng."

"Người, " Hạ Lệnh Mị quá sợ hãi, cả người run lên, rõ ràng là ngồi trong tiểu sảnh khách điểm, lại cảm giác rơi vào hàn băng vạn năm

Ông Vân Phong gắt gao nắm chặt hai nắm đấm trên đùi, thần sắc sớm đã lộ ra nỗi lo sợ bất an

Đột nhiên, Hạ Lệnh Mị bạo lên, mảnh vai đỏ chột động. Ông Vân Phong cảm thấy đau bùng ở ngực. Hắn theo bản năng bắn lên, Hạ Lệnh Mị lần thứ hai lại vung trường tiên, không chút do dự đánh ở trên người hắn.

Ông Vân Phong không có trốn. Hắn rất đau, nhưng mà, hắn biết trong lòng nàng so với bản thân càng hơn.

Nàng đau như thế nhiều năm, đã ôm đau đớn này trong lòng.

Hắn chỉ yêu thương nàng. Nếu, một chút roi có thể khiến nàng đem sự đau khổ phát tiết ra, hắn sẽ vui sướng, hơn nữa còn chấp nhận.

Trường tiên quật ở trên thân hắn, quần áo bị phá thành mảnh nhỏ, da thịt bị đánh đỏ lên, hắn cắn răng gắng gượng, thật sự đau đớn mới kêu rên một

tiếng, mà vẫn tiếp tục nhận sự phẫn nộ của nàng

"Ta hận ngươi." Nàng nói.

Lúc trước đến cùng thương hấn bao nhiêu, bây giờ liền hận hấn bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Giờ sừ canh ba, mây đen đã che kín vầng trăng không còn kẽ hở.

Trên đường phố yên tĩnh, cũng chẳng còn. Bóng tối sâu thẳm như hình với bóng lan tới nơi xa hơn, bí hiểm khiến lòng người thêm nặng nề.

Uông Vân Phong cảm thấy lồng ngực bị đè ép vô cùng khó chịu, hấn không còn sức lực, ho khan hai tiếng.

Quyển Thư giật chén rượu trong tay hấn: "Lão gia, nên về thôi."

Bạch Nghiên đứng trước cửa khách điểm, khoanh hai tay với nhau, cười nhạt: "Đừng về, trực tiếp thuê một gian phòng ở trong này, ôm mỹ nhân ở trong mộng nghỉ tạm là được rồi."

Uông Vân Phong hoảng hốt, lại nghĩ tới dáng vẻ của Hạ Lệnh Mị khi ở trong ngực mình, không biết trên mặt mình, trắng nhiều hơn hay là hồng nhiều hơn nữa.

Quyển Thư đứng ở bên cạnh, ưỡn ẹo hai lần: "Nếu lão gia không thích mỹ nữ, ôm Quyển Thư cũng được."

Bạch Nghiên bóp chặt bầu rượu ở trong tay, lời cổ Quyển Thư, nói với ám vệ: "Đưa lão gia về phủ."

Uông Vân Phong nấc hai cái, toàn mùi rượu, mơ mơ màng màng, mở mắt, nhìn cầu thang ở nơi xa, nửa ngày mới nói: "Vài người theo ta về là được, những người còn lại, ở đây bảo vệ phu nhân."

Hai mắt Quyển Thư phóng lửa: "Ta sẽ đưa lão gia về phủ, Bạch Nghiên, ngươi ở đây bảo vệ phu nhân, á!"

Bạch Nghiên đánh một quyền vào đầu Quyển Thư, nói nghiêng răng nghiêng lợi: "Ngươi có muốn bảo vệ lão gia luôn ở trên giường không?"

Quyển Thư cười nói: "Ý kiến này cũng không tệ." Sau đó, hấn thổ lộ với dáng vẻ thẹn thùng, "Thật ra, ta thầm mến lão gia thật lâu rồi."

Theo bản năng, ám vệ đứng ngoài cửa xoa xoa da gà đang nổi lên khắp người.

Bạch Nghiên trực tiếp đạp một phát vào mông hấn, để cho đối phương đang đứng ở cửa lao xuống, cút dưới gầm xe ngựa: "Ngươi cứ ngồi mà nằm mơ, lão gia là của ta."

..... =))!!!!

Mắt của ám vệ đứng ngoài cũng không nhìn được mà tròn tròn, tự động để lại một nửa tiếp tục bảo vệ Hạ Lệnh Mị, một nửa đỡ Uông Vân Phong đang nửa say tỉnh vào trong xe ngựa. Trong lúc Quyển Thư và Bạch Nghiên đang lú lú 'tranh thủ tình cảm', xe ngựa đã chậm rãi chạy mất theo đường đêm, hướng về bóng tối.

"Cô nương, Uông đại nhân đi rồi." Chỉ chừa một khe cửa sổ nhỏ để nhìn ra ngoài, Tụ Ngọc quay đầu lại, nói với Hạ Lệnh Mị đang nằm trên giường, nhắm mắt mà không ngủ.

Huỳnh Thạch đem cốc nền duy nhất đặt lên trên bàn nhỏ ở bên cạnh giường, thấy mí mắt Hạ Lệnh Mị kích động giật nhẹ, thở dài, dèm chân cho nàng: "Thời gian còn sớm, chờ Uông đại nhân đi xa một chút, sau đó chúng ta lại lên đường."

Hạ Lệnh Mị thở một hơi mong manh, coi như chấp nhận lý do của đối phương.

Lúc trưa, nàng phát hoá một trận thật lớn với Uông Vân Phong, mắng tới mức miệng đắng lưỡi khô, đánh tới mức gan bàn tay phát đau, đợi tới khi phát tiết xong, sau khi tỉnh táo lại, mới phát hiện Uông Vân Phong thương tích đầy mình, bộ dạng lung lay như sắp đổ. Trong thời gian ngắn, nàng không biết bản thân mình thấy sung sướng hay đau khổ nhiều hơn nữa. Hai người đối mặt với nhau, nặng nề ngồi với nhau một buổi chiều, không nói một câu.

Uông Vân Phong không tìm một lý do hợp lý nào giải thích cho sự quán quít làm phiền của hấn, đối với sự nổi giận của bản thân, Hạ Lệnh Mị cũng

không tìm lý do giải vây cho mình.

"Ta không muốn nhìn thấy ngươi." Lúc hạ trường tiên xuống, nàng lẳng lặng nói: "Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào... Cuộc đời này, đến đây, một dao cắt đôi."

Ban đầu, là nàng cố gắng coi nhẹ sự đau đớn của hắn, ép hắn phải cưới nàng; năm đó, là nàng coi nhẹ sự tuyệt vọng của hắn, tự mình xoay người; lúc này, lại vẫn là nàng, coi thường sự thâm tình của hắn, tuyệt tình chặt đứt tất cả.

Lòng nàng đã không còn cảm giác, không còn cảm nhận được bất cứ sự đau đớn nào.

Nàng chỉ có thể trốn ở nơi tha hương nhỏ bé như khách điểm này, tự mình ôm chặt bản thân, dựa vào hai bàn tay ấm áp của mình, nuốt nước mắt vào trong.

Giờ dần, Hạ Lệnh Mị đứng dậy, tự mình mặc quần áo, chờ sau khi đồng hồ nước kêu vang khắp mọi nơi, mới nói khẽ: "Đi thôi."

Tụ Ngọc nói: "Có muốn Hắc Tử dụ ám vệ của Uông đại nhân tới nơi khác không ạ?"

"Không cần." Hạ Lệnh Mị nói, "Bây giờ, chúng ta sẽ đi ra ngoài một cách quang minh chính đại."

Tụ Ngọc và Huỳnh Thạch liếc nhau nhìn nhau, cầm theo tai nài quý giá, đi theo Hạ Lệnh Mị ra cửa lớn. Đối với hành vi công khai chạy trốn lần này của nữ chủ nhân, ám vệ Uông gia tỏ vẻ vô cùng nghi ngờ và lo lắng. Mấy năm nay, thủ lĩnh ám vệ vô cùng thân quen với Hắc Tử, hắn lặng yên không tiếng động nhảy tới bên cạnh Hắc Tử, kéo cánh tay đối phương, hỏi: "Lần này, phu nhân chuẩn bị chạy đi đâu?"

Hạ Lệnh Mị ngẩng đầu, quay người, nói với tên thủ lĩnh đang đứng ở dưới mái hiên: "Hơn một nửa lãnh thổ của vương triều Đại Nhạn ta cũng chạy qua rồi, Tiểu Bạch Tử có đề nghị gì mới không?"

Thủ lĩnh ám vệ - Bạch Tử, gãi gãi đầu: "Đề nghị thì không thể nói rõ, nhưng người đừng chạy nơi đến không có tiền trang là được. Nếu không tiền tiêu vật hàng tháng không có cách nào tới tay chúng ta đúng hạn được đâu, thuộc hạ sẽ lười biếng."

Hạ Lệnh Mị vô ý hỏi: "Nhiều năm như vậy, tiền tiêu vật hàng tháng của các ngươi có tăng không?"

Bạch Tử lập tức tỏ vẻ uất ức: "Không có. Đại nhân bận rộn nhiều việc, chắc quên luôn rồi."

"Ừ, nhưng mà ngược lại, tiền tiêu vật hàng tháng của Hắc Tử lại tăng không ít, vài năm nữa chắc cũng nên tăng thôi."

Hắc Tử tựa vào Bạch Tử, vỗ vai an ủi hắn: "Huynh đệ, các ngươi làm việc bán

mạng, nhớ phải moi thêm tiền tiêu vật hàng tháng chứ."

"Không phải!" Bạch Tử kêu đau, "Vậy, chúng ta muốn đi trước, bàn bạc về chuyện tiền tiêu vật hàng tháng với đại nhân một lúc, sau đó quay lại bảo vệ phu nhân, được không?"

Hắc Tử rộng lượng vỗ vào vai đối phương: "Đi đi, kiểu gì ta cũng để lại dấu hiệu cho ngươi mà. Khi tiền tiêu vật hàng tháng được tăng lên, nhớ nhanh chóng đuổi theo, mời các huynh đệ uống rượu."

Thiện lương, đầy nghĩa khí, đám anh em ám vệ Hạ gia vẫy tay, nhìn từng ám vệ Uông gia chạy vào bóng tối, nhanh chóng hướng tới con đường mà chủ nhân của bọn họ vừa đi để đòi tăng lương, trên mặt nở nụ cười sáng lạn, vô cùng thuần lương.

Hạ Lệnh Mị xoa trán: "Bạch Tử vẫn trong sáng như hồi bé mà Hắc Tử nhà chúng ta vẫn đen tối như cũ." Hắc Tử xấu hổ, Hạ Lệnh Mị tiếp tục nói: "Giờ ta mới biết, nhiều năm nay, ta chưa từng thoát khỏi ám vệ của Uông gia, nguyên nhân là do có nội gián."

Hắc Tử cười ngây ngô: "Cô nương tha mạng. Nếu Tiểu Bạch không đi theo chúng ta, sớm hay muộn cũng bị những người giang hồ gian trá ăn tới mức xương cốt cũng không còn."

Nói đùa một hồi, cuối cùng, tâm trạng của Hạ Lệnh Mị cũng thoải mái hơn một chút, nhanh chóng cười lên con ngựa đã được chuẩn bị từ trước, đi về hướng ngược lại với hướng Tiểu Bạch vừa đi.

Nửa đêm, trên đường phố, ngoại trừ hai ngọn đèn được treo trên cửa của những gia đình lớn, nhìn tới đâu cũng chỉ còn màu đen. Ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy những con chuột giống như những quả cầu chạy trên ngã tư, sau đó là tiếng mèo kêu meo..meo, tiếng chó sủa gâu gâu, cùng với tiếng vỗ ngựa lộc cộc lộc cộc gõ trên nền đá xanh, giống như âm thanh nơi địa ngục, khiến người ta cảm thấy tiêu điều và rùng mình.

Nằm ở trong lòng nàng, thỉnh thoảng, chú chó ngao Tây Tạng bé bỏng lại vờn đầu ra nhìn trái nhìn phải, cái mũi ướt ươn ướt ngửi tới ngửi lui, thỉnh thoảng gầm gừ, uy hiếp vài tiếng với con chuột đang bận rộn, sau đó lại ru rú ở trong lòng chủ nhân, làm nũng đòi khen ngợi.

Bây giờ không cần trốn chỗ nọ chỗ kia như trước, cho nên đội ngũ đi không nhanh không chậm, mãi đến khi Hắc Tử đi phía trước mở đường bất ngờ ngừng lại.

Tụ Ngọc và Huỳnh Thạch đi lên trước hai bước, chia nhau, đem Hạ Lệnh Mị kẹp vào giữa để bảo vệ, nàng hỏi nhẹ nhàng: "Sao vậy?"

"Có xe ngựa ở phía trước."

Hạ Lệnh Mị giật giật: "Nhà ai?"

Ảnh vệ giục ngựa tiến lên phía trước nhìn nhìn, nhanh chóng đi vòng về, trong đêm tối, vẻ mặt dường như hiện lên ánh sáng mà xanh nhạt, hơi dọa người. Hắc Tử nói với đối phương vài câu, sau đó Hắc Tử nói với Hạ Lệnh Mị: "Chúng ta đổi đường khác thôi."

Không nói là nhà của ai, cũng không nói đối phương có bao nhiêu người, vô cùng kỳ lạ.

Qua vai mọi người, từ phía xa, Hạ Lệnh Mị quay đầu nhìn lại, cảm thấy hình dạng của chiếc xe ngựa rất kỳ lạ, đèn treo trên xe cũng không giống treo một bên, ngược lại giống như ngôi mộ bốc lên ngọn lửa âm ty, lóe sáng yếu ớt, lúc sáng lúc tối. Gió đêm thổi tới, mọi người chỉ cảm thấy lạnh da đầu, dường như người thấy mùi máu tanh.

Hắc Tử biết Hạ Lệnh Mị nghĩ nhiều, chỉ giải thích: "Chắc là trả thù, chúng ta tránh đi thì tốt hơn."

Bảo thù cũng có rất nhiều loại. Hạ Lệnh Mị tiếp xúc với rất nhiều vụ ám sát ở trong cung, còn có những nhà quan lại dùng quyền thế để chèn ép, mấy năm nay đi lại trên giang hồ, ngược lại, lại nhìn thấy nhiều chuyện trả thù trên giang hồ. Phần lớn là bọn họ chọn cách né tránh, không muốn rước họa vào thân.

Mọi người quay đầu ngựa, Hắc Tử đi trước mở đường, mở ra một nhánh đường mới, Hạ Lệnh Mị được mọi người bảo vệ ở bên trong, toàn bộ yên lặng tới mức vô cùng quỷ dị, chỉ có chú chó ngao nhỏ Tây Tạng bắt an ngo nguậy.

Hạ Lệnh Mị ôm chặt nó, nghe thấy tiếng sủa non nót vang lên, một lát sau, dường như có tiếng mèo kêu mềm mại từ xa truyền tới.

Nhóm ảnh vệ bắt đầu chia làm mấy vòng, vòng ngoài chia nhỏ ra để ảnh vệ quan sát, người ở vòng trong thì tập trung khá nhiều, đứng không nhúc nhích, canh giữ bên cạnh Hạ Lệnh Mị, Tụ Ngọc và Huỳnh Thạch rút trường kiếm ra.

Lại thêm tiếng mèo kêu, một nhóm bóng đen nho nhỏ ngã từ trên cây xuống. Tiếng ngựa hí vang lên, dưới ánh trăng, đao kiếm loé lên ánh sáng lạnh lẽo. Chú ngao Tây Tạng bé nhỏ dường như đáp lại tiếng mèo kêu meo meo, tiếng sau nguy cấp hơn tiếng trước, ngẫu nhiên run rẩy khóc hu hu.

Ảnh vệ dùng trường thương lôi con mèo nhỏ tới gần, đưa tới trước mặt Hắc Tử. Mèo con rất nhỏ, mới hơn ba tháng, trên bốn bàn chân có một vòng lông trắng, cái đuôi dài lác lác, lông ở đỉnh mũi cong cong khiến mọi người chú ý, nhìn hơi quen thuộc.

"Là con mèo con của Ưông đại nhân." Tụ Ngọc nói.

"Bảo vệ cô nương quan trọng hơn, chúng ta quay lại khách điểm thôi."

Vừa mới thoát được, sao có thể trở về. Tất cả mọi người đều có thắc mắc, nhưng cuộc sống ảnh vệ nhiều năm khiến họ biết cái gì mới là quan trọng nhất. Lúc này, ngay cả Hạ Lệnh Mị cũng hiểu rằng ra khỏi thành không an toàn. Bên ngoài tường thành cao vút này là nơi hoang dã, đối với người trong võ lâm mà nói nó là nơi dễ dàng ẩn thân để đánh lén, còn không bằng ở trong khách điểm, lấy tình để chế động.

"Xe ngựa của ai?" Hạ Lệnh Mị hỏi Hắc Tử.

Chắc đối phương không dám lừa gạt nàng, nhiều lắm là im lặng.

"Là Ưông Vân Phong, đúng không?"

"Trong xe ngựa chỉ có thi thể của người đánh xe ngựa và người cầm đèn, không thấy Ưông đại nhân." Hắc Tử dùng một chút, "Ưông đại nhân có người bảo vệ, chắc đã thoát khỏi nguy hiểm từ lâu rồi."

Như vậy coi như đã gián tiếp trả lời vấn đề của Hạ Lệnh Mị.

Nàng do dự hai lần, ngựa đen nôn nóng, bốn chân của nó chao một vòng, phì phì tung hơi thở.

"Con đường không thông tới Ưông phủ."

"Chắc là tới nha môn. Ưông đại nhân về muộn, chắc là sợ muộn giờ mào ngày mai, nên trực tiếp tới nha môn."

Mấy ngày nay, Hạ Lệnh Mị bị Ưông Vân Phong làm phiền tới mức không chịu được, chỉ biết rằng tron mắt nhắm mắt cũng đều không muốn thấy hấn lượn trước mặt mình, đuổi mà cũng không đuổi được, còn tưởng rằng Ưông Vân Phong không có chuyện để làm, thì ra tin tức đã được đưa tới nha môn từ trước rồi. Nàng cũng không biết, bình thường, những chuyện quan trọng trong ngày, hấn xử lý thế nào.

Đúng lúc đang định quay đầu ngựa, mặt đất bắt đầu rung chuyển, có rất nhiều ngựa đang lao nhanh, chạy tới đây, chú mèo nhỏ sợ tới mức người lạnh lẽo, núp dưới bụng chó ngao Tây Tạng run cầm cập.

Hắc Tử gương mẩu lao lên phía trước, đôi trường kiếm thành trường thương, đứng chặn ở giữa đường.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, như gió bão cuốn sóng biển, tiếng động thật dọa người.

Người đứng đầu ở phía đối diện lao thẳng về phía trước, nói với Hắc Tử đứng cách đó không xa: "Giao đại nhân nhà chúng ta ra đây!"

Hắc Tử sùng sốt: "Bạch Tử?"

"Lão Hắc?"

Bạch Tử thờ hồng hộc: "Nhìn thấy đại nhân nhà chúng ta không?"

"Không phải người về Uông phủ hay sao?"

"Ta đi nhầm đường, nửa đường bỗng nhận được tin cầu cứu, lúc đó, ta mới biết Uông đại nhân tới nha môn."

Tụ Ngọc đã chạy tới: "Lấy tin ra nhìn đi." Bạch Tử lưỡng lự một lúc, lấy từ trong ống tay áo một tờ giấy.

Tụ Ngọc đưa cho Hạ Lệnh Mị, trên đó chỉ có một chữ 'Ba'.

Hạ Lệnh Mị sờ chữ, đầu ngón tay đặt lên trên chóp mũi để ngửi: "Dụng máu viết."

Mấy người biến sắc, Tiểu Bạch nói: "Đây là tin tức của nhóm thứ ba, còn hai nhóm kia, cho đến lúc này vẫn chưa có tin tức."

"Xem ra, Uông Vân Phong được nhóm người đó bảo vệ." Hạ Lệnh Mị cầm tờ giấy, tay run lẩy bẩy, nhìn chữ bằng máu ngưng kết lại mà không nói lên nổi những lời nguy hiểm: "Hắn đi một canh giờ, lúc này, nói không chừng..."

Tiểu Bạch gào lên một tiếng: "Ta muốn đi cứu lão gia." Dứt lời, giục ngựa chạy như điên, ở phía sau, ám vệ của Uông gia vẫn luôn đi theo.

Hạ Lệnh Mị nhìn đường phố đã khôi phục lại sự yên tĩnh, trầm mặc không nói.

"Cô nương, chúng ta đi trước đi." Mặc kệ Uông đại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Đi chỗ nào?" Hạ Lệnh Mị hỏi, tầm mắt rơi trên người Hắc Tử.

"Trách nhiệm của chúng ta là bảo đảm sự an toàn cho cô nương, mong cô nương chớ dấn thân vào nơi nguy hiểm." Hắc Tử nói, một lần nữa, tập trung đội ngũ lại: "Cô nương, người và Uông đại nhân đã không còn liên quan tới nhau nữa."

Mây Hạ Lệnh Mị dựng lên, mím môi, không nói, giục ngựa rẽ vào ngã tư đường vừa đi. Không lâu sau, một lần nữa, nàng nhìn thấy chiếc xe ngựa bị phá tan tành. Đèn xe đã bị phá, mảnh vụn che kín ở trên sàn. Chắc là xe đang chạy thì bị người từ bên ngoài đánh vào mũi xe, nóc vẫn còn nguyên vẹn nhưng thư từ linh tinh ở trên thảm và bàn nhỏ đều bị đâm nát, nếu cẩn thận quan sát, sẽ thấy rằng tất cả những thư này đều đã bị mở ra xem rồi, thậm chí còn có bản tấu chương bằng gấm bị xé làm đôi.

"Rõ ràng là hấn đắc tội người ta ở trong chốn quan trường, mới bị ép buộc phải đến Thần Châu."

"Cô nương, người hành tẩu ở trên giang hồ, chuyện quan trường thì có liên quan gì tới người."

"Có lẽ, hấn phụng mệnh theo mật chỉ của Hoàng đế, đến điều tra một ít chuyện quan trọng. Việc này liên lụy đến đại tộc thế gia hoặc chuyện lớn của triều thần."

"Cô nương, chuyện lớn trong triều đã có Hoàng đế an bài, các thần tử thực hiện, không liên quan tới dân thường như người đâu."

Hạ Lệnh Mị đem con chó ngao Tây Tạng bé nhỏ và mèo con cùng buộc trên lưng ngựa, cười tủm tỉm: "Người nói xem, nếu ta biết hấn đang trong tình trạng mạng treo lơ lửng, còn thấy chết không cứu, sau chuyện đó, Tộc trưởng có nói ta... Mượn đao giết người, mưu sát mệnh quan triều đình không hả?"

Hắc Tử trợn mắt, chỉ tay lên trời: "Cô nương, ta tin rằng người Bắc Định thành chỉ nói người - - mưu sát chồng thôi."

Hạ Lệnh Mị ngừng nói, bắt ngờ rút roi ngựa ra, giơ lên, giọng nói đầy căm hận: "Tốt nhất là ta cho hấn chết luôn."

Mọi người: "..."

Vừa này không phải còn nói muốn cứu người hay sao, vừa quay đầu lại nguyên rủa đối phương đi chết đi là sao? Thay đổi quá nhanh, những nhân sĩ vây xung quanh nằng tở về đầu óc không có cách nào thay đổi suy nghĩ, ngây ra như phỗng nhìn chủ nhân đang vô cùng tức giận, lại trợn mắt nhìn Hắc Từ với ánh mắt phê phán: Nhìn đi, nhìn xem người đã làm chuyện tốt gì đây này!

Hắc Từ khóc lóc, túm chặt đuôi ngựa: "Cô nương, ta sai rồi. Chúng ta đi cứu Ưông đại nhân đi."

Hạ Lệnh Mị quát mông ngựa thật mạnh: "Không đi."

"Cô nương, ta xin người."

"Cút."

"Cô nương, chúng ta không đi cứu Ưông đại nhân nữa, chúng ta đi cứu Tiểu Bạch được không. Tên đàn độn này chẳng những lơ ngơ còn hay bị lạc đường, chắc chắn là hấn lại không cẩn thận rơi vào bẫy của địch, chết không toàn thây cho mà xem."

Hạ Lệnh Mị quay đầu: "Người thích hấn hả?"

Nước mắt Hắc Từ rơi đầy mặt, không thể không nói trái lương tâm: "Từ nhỏ đã thích hấn đến nỗi trà không nhớ cơm không nghĩ, chỉ cần hấn cách tiểu nhân hơn một trượng thôi, tiểu nhân liền hụt hơi, tim đập nhanh." Vừa nói, vừa túm lấy cương ngựa, kéo đại cô nương nói một đằng làm một nẻo, nghĩ cách cứu Ưông đại nhân không tìm không phổi.

Trong tay Hạ Lệnh Mị vẫn còn nắm tờ giấy viết bằng máu, Hắc Từ cầm tờ giấy, cẩn thận nhìn kỹ, ở mép giấy nhìn thấy một ít bùn đất khô. Hấn tự động nhảy đến chỗ cao, quét mắt nhìn bóng đêm bao xung quanh Thần Châu, hết một cái, từ bốn phương tám hướng, chim tước bay tới không ít, hấn sờ móng vuốt từng con, tìm được mấy nơi, cho đám ảnh vệ phân công nhau đi tìm. Bản thân thì đưa Hạ Lệnh Mị và những người còn lại đuổi theo nơi Tiểu Bạch vừa rời đi.

Mấy năm nay, Bạch Từ nghe theo lệnh Ưông Vân Phong bảo vệ Hạ Lệnh Mị, đã có ám hiệu qua lại với Hắc Từ từ lâu, hơn nữa ảnh vệ của Hạ gia có sự theo dõi, tìm kiếm cô cùng cao siêu thành thạo, không lâu sau, một nửa Thần Châu đã bị lật tung lên.

Hắc Từ không nhìn được, bùng phát: "Cái tên ngu ngốc kia, chắc chắn hấn lại lạc đường rồi."

Cũng may, người vừa phái đi đã truyền tin về. Đợi đến khi mọi người tìm được gian phòng, thì đúng lúc đó, cũng nhìn thấy Tiểu Bạch dẫn đầu, mang theo thuộc hạ, đánh nhau vô cùng ác liệt với đối phương, nơi nơi đều là tiếng binh khí chém giết, va chạm vào nhau, nhưng con đường dẫn vào phòng chỉ chít rậm rạp lại không có bất cứ một ai.

Hắc Từ dẫn mấy người chạy tới giúp đỡ Tiểu Bạch hỗ trợ, Tụ Ngọc và Huỳnh Thạch đã nhanh chóng tìm kiếm toàn bộ căn phòng hoang phế, tìm sạch sẽ từ trong ra ngoài. Cuối cùng, dựa vào độ dày của bụi đất ở trên sàn nhà, phát hiện ra con đường dẫn tới căn hầm. Cẩn thận di chuyển ván gỗ, vài ảnh vệ đi trước dẫn đầu, võ công của Hạ Lệnh Mị không kém, chẳng qua mọi người luôn vây quanh ở bên người để bảo vệ cho nàng, lại chưa từng nghĩ tới việc nàng có quan tâm hay không.

Trong hầm vô cùng hỗn loạn, nơi nơi toàn những đồ lung tung, có vại rượu, thùng gỗ, có khô lẫn lộn, có sợi bông, những bộ quần áo đã trở thành giẻ lau, mạng nhện giăng đầy trần, đằng sau đóng gây trúc và cửa, mơ hồ nhìn một tia ánh sáng, tiếng roi quật đồm đóp truyền ra.

"Nói, mật chi ở đâu?"

Hạ Lệnh Mị ra hiệu cho mọi người ngừng lại, tự nàng lui tới một góc, nhìn theo đường đi của ánh sáng xuyên qua cánh cửa bằng gỗ, thấy một nam tử bị trói- Ưông Vân Phong.

Hai mắt hấn khép hờ, bộ quần áo vừa thay lúc chiều bị roi quất càng thêm rách nát, lộ ra bộ quần áo đơn màu xanh ở bên trong với những vết máu dài trên ngực. Trong những vết thương trải dài, có một phần là kiệt tác lúc chiều của Hạ Lệnh Mị, một phần là dấu vết vừa bị đánh. Vết thương mới che phủ toàn bộ những vết sẹo cũ, thoạt nhìn thì thấy ghê người. Mà bộ dáng rũ đầu của hấn, dường như đã không còn hô hấp.

Hạ Lệnh Mị cố gắng kìm nén hơi thở nặng nhọc của bản thân, nhìn toàn bộ căn hầm thật cẩn thận. Chỉ có ba người, trên mặt đất, một tên lùn ngồi giữa đống đồ vật đang tìm kiếm thứ gì đó, đứng ở giữa là một tên có vóc dáng cao gầy đang vung roi, một tên đại hấn mặt đầy râu ria đang cầm bầu rượu, uống say khướt, nửa ngồi nửa dựa vào vách tường. Loại cục hình này, người nào có dáng cao sẽ là người có sức mạnh nhất. Nhưng dựa vào kinh nghiệm hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, ánh mắt của Hạ Lệnh Mị lại luôn tập trung vào kẻ say xỉn.

"Ta nói này, loại quan lại Ngự sử loại này, đánh đến chết mà miệng vẫn cứng, người gây, người đánh không ngoan độc một chút, hấn không nói thật đâu."

Lúc này, Ưông Vân Phong đã không kêu rên nổi nữa rồi.

"Mẹ nó, ngược lại, ta lại muốn đùa ngoan độc một tý, nhưng không biết tên thư sinh này bị người ta tẩn cho một trận từ lúc nào rồi. Con rận không sợ ngựa, tiếp tục bức cung hấn, sớm hay muộn cũng chết, thứ cần còn chưa lấy được, chúng ta không có cách nào báo cáo kết quả cho Cổ đại nhân đâu."

"Người đừng dọa ta, ta theo hấn rất nhiều ngày, ngoại trừ chúng ta, tạm thời chưa có ai phát hiện trong người hấn có mật chỉ của Hoàng đế. Nói không chừng thương tích trên người hấn là do ả nữ tử nóng nảy nào chơi đùa đây, chắc chắn, chúng ta chỉ cần tới khách điểm, bắt nữ tử đó tới đây, uy hiếp hấn thử xem."

"Ồ bên người nữ tử đó có rất nhiều người bảo vệ, muốn chết thì người tự đi đi." Nói xong, người nọ nhặt một cái đinh rỉ sét ở trên mặt đất, dường như nghĩ ra phương pháp gì, hấn cầm cái đinh hướng về khe hở giữa móng và thịt ngón tay của Uông Văn Phong, đâm sâu vào trong.

Thét chói tai.

Gần như là Uông Văn Phong tỉnh lại vì sự đau đớn, từ trước, chiếc dây thừng cũ kỹ này đã không bền, trong lúc đối phương gây dựa, nó đã đứt làm đôi, đau đến mức nam nhân không hề rơi nước mắt cũng phải lăn lộn, gào khóc trên mặt đất, kho khăn lấm, máu mới ngừng chảy, một lần nữa, khối máu đông lại bị phá tan, ma sát với tro bụi, cô bản ở trên sàn.

Ái Tử thấy rất thú vị, ngồi xổm, nhìn chằm chằm Uông Văn Phong đang vô cùng thống khổ: "Uông đại nhân, sau này, người còn muốn cầm bút viết tấu chương nữa không, tốt nhất người hãy nói ra nơi người dấu thánh chỉ với mật chỉ, như vậy, người còn có thể giảm một chút đau đớn."

Uông Văn Phong ngừng lăn lộn, run rẩy kịch liệt run. Tên gậy còm đi tới, túm tay hấn, còng lại, lấy ra ít nhất một ngón tay, cầm cái đinh gì, không chút do dự, đâm vào vết thương đang loang lổ máu tươi.

Tự Ngạc nắm chặt cánh tay Hạ Lệnh Mị, che kín lỗ tai. Nàng không biết, vì sao cô nương nhà mình lại đứng im không hề di chuyển.

Uông Văn Phong thờ dốc mang ý cự tuyệt vô cùng rõ ràng, thờ dốc nói: "Lời này phải là ta nói với các người mới đúng. Ta biết ta không sống nổi, các người đừng tưởng rằng lấy được thánh chỉ và mật chỉ là có thể thăng chức nhanh chóng. Các người giết mệnh quan triều đình, lại cầm thánh chỉ, kiêu gì, vị Cổ đại nhân kia cũng không tin rằng các người không xem nội dung của mật chỉ. Không phải phụ tá đặc lực của hấn, lại biết nhiều bí mật của hấn, không cần nghĩ cũng có thể biết được kết cục sau này của các người."

Hai người còn chưa kịp ngạc nhiên, lúc này, kẻ luôn cầm bầu rượu, uống tới mức say xin lại mở miệng: "Vậy ý của Uông đại nhân là thế nào? Muốn chúng ta phản bội Cổ đại nhân, đầu quân vào dưới trướng của người hay sao? Người có thể cho chúng ta lợi lộc gì tốt hơn?"

Uông Văn Phong nhếch miệng cười hỏi: "Một mình Cổ đại nhân của các người khai thác mỏ vàng, hấn cho các người bao nhiêu lợi ích?"

"Mỏ vàng? !" Ái Tử lập tức nhảy cao ba thước, "Từ đâu mà người biết được tin này?"

"Chính Hoàng thượng cho ta tới điều tra nơi có mỏ vàng. Xem ra, lòng của Cổ đại nhân cũng không lớn nhỉ, ngày thường giả vờ ra vẻ quan thanh liêm, trong sạch, yêu dân, sau lưng thì tích góp từng ly từng tý, không ít tài sản đâu."

Kẻ say xin nói: "Một mỏ vàng, một mình Cổ đại nhân căn bản không thể nuốt nổi."

Uông Văn Phong dường như đã quên đi sự đau đớn, ngẩng đầu nhìn con ma rượu vô cùng hung ác, nói: "Còn có người đứng sau lưng hấn. Có lẽ là mệnh quan triều đình, hoặc là gia tộc thế gia, hoặc là. Một vị hoàng thân quốc thích nào đó."

Ánh mắt của kẻ say xin lóe sáng, người bỗng nhiên đứng bật dậy, cả người lao tới, phi về phía góc phòng. Vốn dĩ, hấn đứng ở nơi có bụi đất tung bay, trường tiên màu đỏ đậm có vô số mũi quất vào phiến đá khiến nó nổ tung. Sau đó, vô số bóng đen dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng lao vào, trong nháy mắt đã bắt được hai người kia.

Trong ánh mắt hỗn loạn của kẻ say xin bỗng hiện ra ánh sáng, bầu rượu trong

không trung vạch ra một đường, kiếm chặt cổ Uông Văn Phong, dí vào trong ngực: "Lại lao tới đây, ta sẽ giết hấn."

Hạ Lệnh Mị cầm chiếc roi, nhẹ nhàng lắc lắc: "Giết đi, ngoại trừ người của ta, nơi này, tất cả mọi người đều phải chết."

Kẻ say xin nghi ngờ: "Không phải các người tới đây cứu Uông đại nhân hay sao?"

Hạ Lệnh Mị cười nhạo, nói với Uông Văn Phong: "Này, người nói ai hận người tới mức không thể đem người rút gân lột da, nghiền xương thành tro hả?"

Sau khi ngạc nhiên, Uông Văn Phong hồi phục tinh thần, cười khổ lắc đầu: "Là nàng."

Hạ Lệnh Mị tiếp tục nói: "Sau khi người chết, ai sẽ dẫm mấy nhát ở trên nấm mồ

Uông Văn Phong ho khan vài tiếng, bọt máu dính nơi khóe miệng cũng quên không lau; "Ừ... là nàng."

"Trên đời này, người hận người tới mức không thể nguyên rửa người vào Địa ngục nhận hết chín chín tám mươi một cực hình, vĩnh viễn không thể đầu thai làm người, là ai?"

"Là - - nàng."

Mắt hạnh của Hạ Lệnh Mị tròn lên, chiếc roi đã nhanh chóng, lao tới người của Uông Văn Phong: "Vậy người còn không đi chết đi!"

Uông Văn Phong muốn cười, trong lòng lại đang khóc, hắn không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với Hạ Lệnh Mị. Người hắn như chết lặng đánh không dậy nổi hơi run run, lòng co rút đau đớn cũng khiến mỗi mạch máu nhỏ như mỗi đóng băng, hắn nhắm nghiền mắt...

"Lão gia!" Bạch Tử hét chói tai, phá cửa lao vào.

"Gâu...gâu, " Chú chó ngao Tây Tạng chạy theo Bạch Tử, bốn chân khoẻ mạnh như chó săn nhằm mặt của kẻ say xin mà lao tới.

"Meo - - " Một bóng dáng lẩn lộn giữa màu đen và trắng cũng lẩn một vòng trên mặt đất, nhằm ngón chân cái của kẻ say xin mà ngấm, nghe răng cảm một ngụm thật to.

Trong tiếng hét ngạc nhiên của Bạch Tử, trường tiên của Hạ Lệnh Mị rơi xuống đất, miệng mọi người há thật to, nhìn thấy một con chó nhỏ màu nâu sẫm treo lủng lẳng ở trên mặt kẻ say xin, ngón chân cái thì bị một con mèo con ôm lấy, cắn thật chặt, cả người bật lên tiếng kêu đau đớn.

Chuyện máu me này nói cho chúng ta biết, không thể coi thường sự công kích của những con sùng vật.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Khi nghe thấy tiếng nói, Uông Văn Phong đã tỉnh lại, lúc trợn mắt lên nhìn mới phát hiện ra mình đã về Uông phủ, trên đỉnh đầu là chiếc màn thêu dòng chữ 'người không phạm ta phạm người'.

Làm Ngự Sử đại nhân, lúc nào hắn cũng nhớ rõ trách nhiệm của bản thân - - hất đổ toàn bộ quan lại phạm pháp.

Đương nhiên, sáu chữ đó không phải là châm ngôn của hắn, mà đó là gia huấn Ngự Sử của Uông gia nhà hắn.

Ngoài màn, đằng sau tám bình phong bằng gỗ tử đàn có 12 ngọn núi xanh, đá Chu Lan, hắn nhìn thấy loáng thoáng bóng dáng của Hạ Lệnh Mị, nàng đang thành thói hỏi cái gì.

"Chỉ cần hơn nửa tháng, toàn bộ vết thương trên người Uông đại nhân có thể khỏi hoàn toàn..."

Hạ Lệnh Mị hỏi: "Nói cách khác, hắn không chết được?"

"Cô nương, thể chất Uông đại nhân vô cùng tốt, lại đang lúc thanh niên..."

"Vậy hắn có nội thương không? Đêm qua, ta nhìn thấy hắn ho ra máu."

"Nội thương không nghiêm trọng lắm, chút nữa, lão phu viết một ít phương

thuốc, điều trị một thời gian..."

Hạ Lệnh Mị tiếc hận: "Thật sự không chết được à?"

"Cô nương, Uông... Uông đại nhân cát nhân thiên tướng, lại là trọng thần của triều, người..."

Hạ Lệnh Mị xoắn xuýt: "Suy cho cùng là xương cốt hắn cứng hay là mạng của hắn cứng, như vậy mà cũng không chết được."

"Đương nhiên là không chết được!" Cuối cùng, đại phu không nhịn được mà gào lên, "Ta từng gặp những người vô tình vô nghĩa, nghĩ âm mưu, sát hại tính mệnh người khác, cũng gặp loại người hư tình giả ý, cáo mượn oai hùm, lại gặp những người bằng mặt không bằng lòng, ra tay độc ác, người giống như ngươi, công khai nguyên rủa trượng phu đang bị thương nặng, không chữa được, đau đớn chết sớm siêu sinh sớm, ngươi là người đầu tiên đấy. Ngươi nghĩ ngờ Uông đại nhân có ham muốn được sống mãnh liệt như con gián, hay đang nghĩ ngờ bản lĩnh cải tử hoàn sinh của ta, hay ngươi nghĩ tới việc y thuật của lão phu không để hắn chết cũng phải khiến hắn tức chết!"

Hạ Lệnh Mị chớp mắt: "Làm sao ngươi biết?"

"Ngươi, ngươi, ngươi" Chòm râu hoa râm của đại phu già run rẩy, trợn mắt, mũi sứt sứt, cuối cùng đập bàn thật mạnh: "Lão phu liều mạng với ngươi. Cho dù thế nào, lão phu cũng phải cứu hắn, cho độc phụ như ngươi tức chết."

Hạ Lệnh Mị chu môi: "Ngươi cũng đừng chữa hết cho hắn, ít nhất cũng phải khiến hắn bán thân bất toại, mất mù điếc tai, hoặc khiến hắn không thể giao hợp..."

"Người đừng nằm mơ!" Đại phu già bị chọc cho tức điên, nhanh chóng viết mấy phương thuốc, vút bút, hừ hừ, dậm chân tự đi lấy thuốc, sắc thuốc. Hắn cũng không tin, có hẳn ở đây, có thể khiến người bệnh yên ổn... Lại biến thành tên bất lực bị liệt dương hay sao? Phì, Căn bản là ở phương diện này, Uông đại nhân không có tật xấu.

Tự Ngọc nhìn cô nương nhà mình, lại nhìn ông già đang vô cùng mạnh động: "Ta đi xem thế nào?"

Hạ Lệnh Mị đang lật một đồng danh thiếp, vừa mở ra lập tức nhủ mảy, nhìn hai tấm đã lè cả mắt: "Đi thôi, thuận đường đưa tới đây cho ta một bình trà ngon." Dứt lời, tự mình ôm một đồng thiếp mời, sung sướng đi tới bên giường, khom người nhìn người nằm trên giường dường như còn đang mê man, không chút do dự, không lưu tình chút nào, buông lỏng tay. Vô số thiếp mời rơi xuống rào rào thành mưa đập xuống người Uông Văn Phong, vậy mà hắn không có bất cứ một phản ứng nào.

Hạ Lệnh Mị nghiêng đầu: "Chẳng lẽ không tỉnh thật hả? Vừa rồi, rõ ràng ta nghe thấy hơi thở nặng nề của hắn mà."

Uông Văn Phong từ từ nhắm hai mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

Nếu hắn thức dậy, nói không chừng Hạ Lệnh Mị sẽ lập tức xoay người rời đi; không cần chiếu cố người bệnh, nàng sẽ không có lý do để ở lại Uông phủ; bắt ở lại Uông phủ, hắn sẽ không thể có được năng; năng đi, chắc chắn sẽ không quay đầu lại.

Bởi vì Uông Văn Phong cảm nhận được ánh mắt của đối phương luôn dừng lại ở trên gương mặt mình, hắn cố gắng kìm cho mình thở chậm lại. Một lát sau, mũi hắn đã bị đối phương bóp chặt, nếu há miệng ra để thở chắc chắn sẽ lộ, hắn không thể hít vào, hắn kìm nén tới nỗi mặt đỏ bừng, ngực và lưng, nơi có những vết roi bắt đầu trở lên đau đớn, hắn cảm thấy bản thân sắp trở thành quan lại đầu tiên của Đại Nhạn bị thê tử trước muru sát, cũng là người duy nhất.

Lúc hắn đang cảm thấy tuyệt vọng, mũi được buông lỏng, hắn lại sống rồi.

"Đúng là không tỉnh thật." Hạ Lệnh Mị thì thào, sau đó chạm tay vào hai má Uông Văn Phong.

Bắt đầu thì rất nhẹ nhàng, rồi sau đó, cái sau lại nặng hơn cái trước, đây không phải là gọi người rời giường, mà là dùng tay để tát người, là bạo lực, cứ tiếp tục như thế, hắn còn sống nhưng sẽ có một thời gian không có cách nào để gặp người khác. Tuy vậy, Uông Văn Phong vẫn không tỉnh lại. Không thấy người thì không gặp người là được, vừa đúng lúc có thể trói Hạ Lệnh Mị ở bên cạnh hắn mỗi ngày, vành tai tóc mai chạm vào nhau, hàng đêm có cô nam quả nữ, sau này, cho dù muốn chạy thì lòng của nàng cũng không thoát khỏi bàn tay của hắn. Lúc này, bị ù tai hoa mắt cũng chẳng tính là gì, mặt xưng rách miệng mấy ngày cũng không được tính là chuyện lớn, nửa tháng ở trong nhà, xấu hổ không dám gặp người cũng không sao...

"Cô nương, Cô đại nhân đưa thiếp mời đến đây."

Bàn tay ngừng lại, Hạ Lệnh Mị cảm thiếp mời để nhìn, lưng quay lại, không thấy rõ vẻ mặt: "Hắn ở đâu?"

"Đang chờ ở sảnh."

Hạ Lệnh Mị nói không chút do dự: "Đi thôi."

Không! Đang giả vờ ngủ ở trên giường, Uông Văn Phong cảm thấy một ngày mà hắn cũng đợi không được, hắn phải ngăn cản không cho Hạ Lệnh Mị đi gặp người khác, đặc biệt là con sài lang hổ báo thích ăn gà như Cô gia.

Mấy ngày không thấy, Cô Lang càng thêm phong độ, tư thái tuấn lãng, cả người toát lên khí chất tài tử phong lưu, bộ quần áo trắng, một cây quạt trắng, hoa tai bằng ngọc bích toả sáng không, vô cùng chọc người.

Hắn cũng không đến để thăm người bị bệnh nặng như Uông đại nhân, hắn tới gặp Hạ Lệnh Mị. Có một số người, để tâm với mỹ nhân hơn là nam tử, đặc biệt là ở trong trường hợp vị nam tử này có khả năng là tình địch.

Hai người nói với nhau vài câu, ánh mắt của Cô Lang vẫn đóng đinh trên người Hạ Lệnh Mị.

Trước kia sao lại không phát hiện ra? Khí chất của nàng không phải nữ nhân giang hồ chân chính mới có được, mỗi tiếng nói cử chỉ của nàng nhìn rất lỗ mãng, nhưng trong động tác giọng tay nhắc chân đã có khí chất cao quý không thể lẫn át; mặc dù lời nói của nàng rất mau lẹ, sắc mặt nghiêm nghị, nhưng đôi mắt cũng không có một chút khó chịu và tủi thân, nàng cao ngạo, là một nữ tử từ giời ngụy trang tính cách bản thân. Rõ ràng ở Cô gia, lại bị lão phu nhân khinh thường, bị ma ma và bọn nha hoàn bỏ mặc, việc ăn, mặc, ở, đi lại của nàng cũng không bị cấm đoán, ngược lại nơi nào cũng toát lên sự tinh tế, đẹp đẽ quý giá.

Người như vậy, trời sinh đã vật lộn với nhau ở trong đám hồ ly, mạng mặt nạ còn cao siêu hơn so với thuốc thiết yếu được chuẩn bị ở trong nhà.

Đây là đưa con đường tiền tài lên tận cửa, là đường tắt dẫn đến nơi quyền thế.

Cô Lang quyết định mất bò mới lo làm chuồng, quyết định bắt lấy nàng.

Cầm roi của Hạ Lệnh Mị ở trong tay - -, Cô Lang tỏ vẻ thâm tình khẩn thiết: "Ta đã thương lượng với mẫu thân rồi, lúc nào tới nhà nàng cầu hôn cũng được, chúng ta nhanh chóng quyết định chuyện thành hôn thôi."

Hạ Lệnh Mị âm thầm kéo roi, không kéo được, ngoài cười nhưng trong không cười, hỏi: "Không phải lão phu nhân không không đồng ý hay sao. Phải

biết rằng gia thế của ta không được tốt, bộ dạng cũng không được tốt, tài năng học vấn không có, tính cách không đoan trang hiền hoà, cũng không hiền lương thực đức, nữ tử như ta sao có thể vào được cửa lớn Cổ gia."

Cổ Lang nghe không hiểu sự châm chọc ở trong lời nói của đối phương: "Cho dù nàng có ngàn vạn điều không tốt, ta vẫn thích nàng." Hắn vuốt ve thân trường tiên, giống như vuốt ve bàn tay mềm của Hạ Lệnh Mị: "Không phải nàng thường nói, thích một nữ tử là thích tất cả những ưu khuyết điểm của nàng ấy hay sao."

Hạ Lệnh Mị giả vờ cười: "Vậy ngươi nói một chút đi, ta có khuyết điểm gì?"

Cổ Lang tiếp tục đấm đui đưa tình: "Ồ trong mắt ta, tất cả những khuyết điểm của nàng đều là ưu điểm."

Đến dò xét tình địch, giữ chức thần giữ cửa, Quyền Thư sờ da gà bản thân đang nổi lên. Vị Cổ đại nhân này, nói lời âu yếm cứ gọi là tình ý triền miên, tình thâm ý trọng, tình sâu như biển, tình...

"Nhưng mà, " Hạ Lệnh Mị nhủ mảy, "Không phải biểu muội của ngươi, Hoa cô nương cũng có tình cảm sâu nặng với ngươi hay sao?"

Cổ Lang cười cười ha ha, không che dấu nổi sự đắc ý: "Đó là biểu muội, nàng thích ta nhưng ta lại không thích nàng, không sao cả."

"Nhưng nàng muốn gả cho ngươi."

"Nàng có muốn muốn gả cho ngươi đâu, ngươi gấp cái gì." Cổ Lang lộ vẻ tức giận nhưng lập tức quay lại vẻ mặt ôn hoà: "Cùng lắm thì cho nàng ta làm thiếp."

Hạ Lệnh Mị nhủ mảy, ngón tay hơi dùng sức, rút trường tiên ra: "Cổ đại nhân là quan cao, có thể khiến dòng chính nữ của quan tam phẩm làm thiếp cho ngươi hay sao?" Ngươi coi mình là hoàng đế chắc.

Cổ Lang hừ lạnh: "Làm sao Bảo Hà có thể được coi là nữ nhi của quan tam phẩm chứ, nhiều nhất cũng chỉ là đứa con của kẻ thương nhân mà thôi. Người làm quan đều là thóc bá của nàng, không phải phụ thân của nàng, làm thiếp cho ta cũng coi như Cổ gia chúng ta cất nhắc." Nhưng mấy ngày trước, mẹ con bọn hắn lại vội vàng muốn mời vị Hoa cô nương đó tới Cổ gia ở, quyết định đầu tiên là để cho đối phương làm chủ mẫu Cổ phủ, không nghĩ mất bao nhiêu công sức, chính thể dự bị lại bị giảm giá thành tiểu thiếp.

Hạ Lệnh Mị cười nhạt: "Việc này không ổn. Nếu xé rách mặt, hiển nhiên là Hoa gia sẽ gây sự với ngươi. Ngươi mới bước vào quan trường không bao lâu, trước mặt sau lưng không có quyền thần giúp đỡ chiếu cố, khó tránh khỏi việc sẽ xảy ra chuyện."

Cổ Lang sùng sốt, tất cả sự chú ý của đối phương đều đặt trên người mình, lo lắng cho con đường làm quan của hắn. Hắn không nhận được tiến lên vài bước, muốn âu yếm nàng: "Sợ cái gì, đứng trước ta không phải còn có nàng hay sao."

"Vậy phía sau ngươi là ai?"

Cổ Lang cười tit mắt trả lời: "Có thông gia, nhà mẹ đẻ của nàng còn gì."

Sắc mặt của Hạ Lệnh Mị thay đổi vài lần, chẳng lẽ thân phận của mình đã biến thành tình trạng cả thế gian đều biết rồi hả? Hay là, người dưới của Cổ Lang nói cho hắn biết? Hạ Lệnh Mị quyết định lấy tĩnh chế động.

Cổ Lang thấy đối phương không lên tiếng, cho rằng đối phương đã bị mình thuyết phục, càng thêm đắc ý: "Dù sao sớm hay muộn ta cũng đi cầu hôn, không bằng nàng nói trước cho ta biết quê quán của nàng ở đâu, chức quan của phụ thân nàng, ta sẽ nhanh chóng sai người đi cầu thân."

Hạ Lệnh Mị dở khóc dở cười. Đêm qua, nàng nghe thấy những người đó nói Cổ đại nhân, còn tưởng là Cổ Lang ở Thần Châu, nhớ lại sớm hay muộn cũng muốn tra ra người đứng sau sai bảo đối phương, không nghĩ nàng còn chưa thám thính được điều gì, đối phương đã đánh chủ ý lên người nàng trước rồi, cũng không biết ở sau lưng, đối phương đã vòng vo tích lũy bao nhiêu âm mưu rồi, sẽ làm ra những chuyện gì không có lợi đối với Hạ gia và Uông gia đây.

Suy nghĩ của nàng vô cùng linh hoạt, trải qua nhiều chuyện lớn, lại là người giỏi giao tiếp, khi đã quyết định thiết kế bẫy với người khác thì sự cố chấp của nàng, không ai có thể sánh bằng.

Suy nghĩ một lúc, nàng nói với vẻ nghi ngờ nói: "Muốn cầu hôn cũng không phải là không được, nhưng mà, lúc này, chức quan của ngươi quá thấp, ta sợ phụ thân sẽ không đồng ý. Không bằng, ngươi tìm một vị quan lại có chức cao ở trong triều, tay cầm quyền lớn tới nhà ta hỏi một chút, nói không chừng cũng thành công được nửa..."

"Cha ngươi sẽ không đồng ý đâu." Kiên quyết hét một tiếng, phá vỡ sự mờ ám như có như không và sự thăm dò lẫn nhau của hai người. Uông Văn Phong được Quyền Thư mật báo, đi tới, yếu tới mức không chịu nổi.

Cổ Lang lập tức đứng dậy: "Uông đại nhân, ngươi..."

"Nàng sẽ không gả cho ngươi." Uông Văn Phong chẳng muốn tiếp chuyện với đối phương.

Cổ Lang vừa nghe lời này thì tính cách của bản thân lại nổi lên, dùng khí thế vô cùng thần nhiên để đáp trả: "Chuyện riêng của chúng ta, không tới phiên Uông đại nhân bận tâm."

Uông Văn Phong hừ hừ, bước nhanh đi tới, kéo tay Hạ Lệnh Mị: "Nói cho hần biết, nàng sẽ không gả cho hần."

Hạ Lệnh Mị cười nhạo: "Không phải ngươi đang nửa chết nửa sống hả, chạy ra đây làm gì, ngại sống lâu quá hả?"

Uông Văn Phong biết tính cách của Hạ Lệnh Mị, nhìn xuống sự đau đớn ở trên người, dùng tay kéo nàng tiến tới phía trước, đứng ra phía sau mình, nói không kèm được giận: "Cổ đại nhân, có điều mà ngươi không biết, mấy năm trước, nàng đã là phu nhân được ta cưới hồi hoàng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Lời này vừa nói ra, dừng nói Cổ Lang kinh hãi, Hạ Lệnh Mị đều sợ ngây người. Trong nháy mắt, cả căn phòng im ắng lạ thường.

Đầu ngón tay của Cổ Lang run run chỉ Uông Văn Phong, lại chuyển tới trên người Hạ Lệnh Mị, không thể tin mà cả lăm: "Ngươi, các người..." Nếu thật là vợ chồng, Hạ Lệnh Mị ngươi lại chải tóc thiếu nữ? Nếu là vợ chồng, Uông đại nhân ngươi sao có thể dung túng cho phu nhân của mình ở ngoại tùy ý hành tẩu, còn ở người ở bên ngoài phủ đệ?

"Uông đại nhân, " Hạ Lệnh Mị nghiêng răng nghiêng lợi, "Đội nón xanh mùi vị như thế nào?"

Ngược lại Cổ Lang hít một hơi, lại trừng mắt về phía Uông Văn Phong, quét mắt nhìn đối phương từ trên xuống dưới qua lại mấy lần, cuối cùng tầm mắt đã rơi vào trên bảo thạch nạm vàng của quan trên ở đối phương. Cảnh sắc tươi đẹp đầu hạ từ cửa sổ chạm khắc chiếu vào, bảo thạch phát ra ánh sáng chói, lúc màu đỏ lúc là màu xanh.

Nếu như Uông đại nhân thật sự đội nón xanh, như vậy Cổ Lang hần có phải là...

Lúc này, chẳng những Cổ Lang hít khí lạnh, còn đỏ mồ hôi lạnh. Hạ Lệnh Mị ngươi là tai họa, hồng nhan họa thủy, sấm đánh không chết Yêu Tinh.

Uông đại nhân thấy phản ứng của Cổ Lang rất hài lòng. Hần muốn chính là hiệu quả như vậy, bất luận là người đàn ông nào cũng không cho phép muốn nương tử của hần. Hạ Lệnh Mị là Uông Văn Phong, điều này không cần nghi ngờ.

Hần rất có độ lượng vỗ mu bàn tay Hạ Lệnh Mị: "Vi phu biết được ngươi còn đang tức ta đối với ngươi không bảo vệ tốt, " Hạ Lệnh Mị giật mình, Uông Văn Phong càng thêm hối tiếc: "Cũng quên tâm ý của ngươi, đối với ngươi hiểu lầm rất nhiều. Lúc ấy chúng ta đều còn trẻ, tính tình kiêu căng, không cho phép thua kém một chút nào, cho đề ngươi bị ủy khuất. Hiện tại, vi phu cũng biết sai rồi, cũng thật trọng đi đến lão Thái Sơn nói xin lỗi, cũng hứa hẹn sau này yêu ngươi, không phụ ngươi."

Hạ Lệnh Mị hồ nghi. Hần cho là phải xin lỗi cha mẹ mình, nhưng cái gì đã hứa hẹn rồi sao? Nàng sao lại không biết?

Uông Văn Phong dùng cánh tay bị thương nặng nắm lấy lòng bàn tay của nàng, trước nay chưa từng có mềm mại: "Những ngày này, ngươi đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng, giữa phu thê tức giận nhiều cũng nên tiêu tan." Hần ngửa đầu nhìn nàng, "Bên đường hoa nở, nhưng chậm rãi mà về."

Như vậy nét mặt, Hạ Lệnh Mị chỉ ở cực kỳ lâu trước kia ra mắt.

Khi đó, hần là thiếu niên dịu dàng như ngọc. Đứng ở dưới cây hoa đào nở khi xuân về, hái được một nụ hoa đào chớm nở, mỉm cười đưa đến thiếu nữ trước mặt. Giữa long mày nhíu chặt, khóe miệng mềm mại khiến tâm trí Hạ Lệnh Mị đứng ở xa hướng về. Nàng thề, nhất định phải tìm được hần.

Nhưng mà, lập gia đình ba năm, ở dưới vô số lạnh lùng cùng thương tổn nàng mới không thể không thừa nhận, nàng không thể tranh giành được trái tim của Uông Văn Phong, đoạt không được.

Nhắm mắt, Hạ Lệnh Mị đợi đến một lúc tiêu tan, trong lòng lại một lần nữa yên lặng.

Cổ Lang chỉ thấy thần sắc Hạ Lệnh Mị từ thần thờ đến sôi nổi lại chuyển tới lạnh như băng, thậm chí kêu một tiếng không tốt, liên tục rút lui hai bước, liền nhìn thấy thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn của Hạ Lệnh Mị dễ dàng bước tới tàn phá vật áo Uông Văn Phong, hé nửa mí mắt, như con sư tử từ cái nhìn chăm chăm vào con mồi: "Uông đại nhân, thanh danh của ta hỏng rồi khiến cho ngươi cao hứng sao?"

Uông Văn Phong không có mở miệng, Cổ Lang cười khò: "Đúng đấy, Uông đại nhân, làm người muốn phúc sau này. Thanh danh Hạ cô nương cũng không thể để ngươi tùy ý phá hỏng."

Uông Văn Phong quay đầu, lặng lẽ cảnh cáo: Câm miệng.

"Hay là ngươi cảm thấy giả tạo nhân duyên của ta, là có thể để cho ta cả đời đều làm khuê nữ, không cách nào xuất giá?"

Cổ Lang cười to: "Đừng đấy, Hạ cô nương mềm mại uyển chuyển, hiền lương thực đức, chỉ cần con mắt đàn ông có chút nhìn cũng sẽ không bởi vì người bên ngoài một câu vu tội thì dễ dàng từ bỏ nàng."

Hạ Lệnh Mị quay đầu, suy nghĩ trọng lượng của người đàn ông: Ta như vậy còn mềm mại uyển chuyển?

Hai tay Cổ Lang theo bản năng ngăn cản trước người: "Các người đã không là vợ chồng, như vậy, Hạ cô nương, người có nguyện ý hay không ta sẽ đem phẩm vật đến chỗ nhạc phụ tương lại một lần nữa? Dinh phủ ở nơi nào? Ta..."

Uông Vân Phong chịu hết nổi hét to: "Cút!"

Thế là, Quyển Thư một lòng trung thành nâng tay áo, một tay ấn lấy đầu Cổ Lang, một tay kéo gãy hai cánh tay của hắn, một cước lại đá vào mông đít đối phương, để cho hắn danh chính ngôn thuận, lặn.

"Lệnh Mị, thả ta xuống." Uông Vân Phong níu lấy vạt áo cầu mình ở cổ tay, "Ta hiện tại rất tức giận, không muốn làm người bị thương."

"HEAA..., Uông đại nhân khẩu khí thật lớn." Chỉ bằng vừa rồi câu nói, Hạ Lệnh Mị còn muốn lại đánh hắn một chút. Hắn thật oách, lại còn nói hắn rất tức giận.

"Ta từng nói, cổ lang không phải là phu quân của người." Hắn dừng một chút, "Hắn cũng không phải là người chúng ta muốn tìm."

"Ta không biết người nói cái gì." Hạ Lệnh Mị nhẹ buông tay, Uông Vân Phong ngã ngồi trở về.

"Đêm qua người ám sát ta không phải là thủ hạ của Cổ Lang. Cổ Lang vốn chỉ là một Huyện Lệnh Lục Phẩm, vinh quang Ngũ Phẩm dựa vào không phải là chiến tích, mà là nhân mạch Hoa gia. Hắn cùng với Hoa gia này có một chút quan hệ, còn chưa liên lụy tới đại sự triều đình." Uông Vân Phong móc ra một khối ngọc bội. Thân ngọc xanh biếc, đối với ánh sáng chiếu qua, có thể nhìn thấy được phía trên mặt điều khắc chữ cổ, chạm trổ tinh xảo, âm áp trong suốt.

Uông Vân Phong nói khẽ: "Đây là lấy được từ tay của một kẻ say xin, người nhìn xem có thấy quen không?."

Hạ Lệnh Mị là cô gái chuyên đánh giá mấy chuyện này, từ nhỏ sờ qua ngọc so với đồ ăn muối còn nhiều hơn, không cần nhìn kỹ cũng đã nói ra: "Bắc Định Thành Cổ gia, " nàng suy tư, sắc mặt biến đổi lớn: "Cổ Tôn Tụ. Nàng không phải đã chết rồi sao?"

Cổ Tôn Tụ, tên nhị tiểu thư của Cổ gia được xếp cao trong hoàng thành. Từ khôn vật lạnh lợi, cầm kỳ thư họa, ca múa tài nghệ mọi thứ đều thông thạo, trên đời lúc đó cùng với đương kim hoàng hậu nương nương Hạ Lệnh Thủ được xưng là hai viên ngọc ở Hoàng Thành. Như vậy một cô gái tài mạo song toàn, cuối cùng bởi vì giết tỷ trả thù, với năm đó bè phái mưu của Đại hoàng tử đồ bí mật cung biến, cuối cùng chết bởi dưới loạn đao.

Cổ gia với Hạ gia, là kẻ thù truyền kiếp.

Uông Vân Phong không đáp lời, chỉ lấy qua vật kia: "Việc này không thể so sánh tầm thường, người đừng liên lụy vào. Những ngày này đừng đi lung tung, lại càng không được rời khỏi phủ nửa bước." Ngược với giọng điệu thương lượng trước đó, đối thành tin tưởng chân thành. Nghĩ, vừa cười nói: "Đêm qua cảm ơn người đã cứu ta."

Sắc mặt Hạ Lệnh Mị xanh trắng giao nhau, hừ được một tiếng, khuỷu tay mạnh đánh tới ngực Uông Vân Phong: "Cứu người chỉ là thuận tay. Sớm biết thế người hôm nay sẽ hồ ngôn loạn ngữ đối với Cổ Lang, ta nên đợi cho người bị những người kia đánh chết sau bắt nữa phạm nhân thẩm vấn."

Uông Vân Phong cười cay đắng: "Người thật sự muốn ta chết như thế?"

"Đúng." Hạ Lệnh Mị nói, coi như không thấy khuôn mặt tái nhợt của đối phương trong mắt, "Ta từng nói, ta hận người."

Trong miệng mặc dù nói hận, rốt cuộc nàng cũng biết sự tình nặng nhẹ, không có nói nữa liền rời đi, cũng không đi ra ngoài chơi, do đó ở lại trong Uông phủ.

Uông Vân Phong ngoại thương rất nặng, cũng may cam lòng cho tốn hao bạc mua thuốc, qua nửa tháng vết thương trên người giảm. Rõ ràng có thể rời giường, hắn lại cứ ở trên giường, mỗi ngày mong ngóng trông chờ chờ Hạ Lệnh Mị đến nhìn.

Hạ Lệnh Mị trong miệng cứng ngạnh, trong lòng rốt cuộc vẫn là lo lắng thương thế của hắn, mỗi ngày chờ nha hoàn nấu thuốc, thì không chút do dự để vào bên trong nhiều nhân hạt sen. Một lần bất cẩn, tay run lên, liền đem nửa túi tim sen đổ vào trong ấm sắc thuốc, suýt chút nữa lấp đầy ấm. Cảm kích bọn hạ nhân mỗi lần nhìn lòng này Uông Vân Phong nhấn lại cổ gắng uống hết chén thuốc, đều hận không thể thay hắn đi nôn mửa một lần.

Này vốn dĩ chẳng phải thuốc, mà là hoàng liên thủy.

Lúc Hạ Lệnh Mị bụng cái chén không, mặt tựa như băng liền lộ ra nụ cười tủm tỉm, vỗ bả vai của đối phương: "Rất tốt, người vẫn là Uông công tử trong ký ức của ta uống được thuốc đắng"

Một câu ca ngợi như thế, Uông Vân Phong thì hận không thể mắc bệnh mỗi ngày.

Ở đây nửa tháng, Cổ lang cơ hồ là đến Uông phủ đưa tin mỗi ngày.

Sáng sớm Ưông Vân Phong vừa rời khỏi, lúc Hạ Lệnh Mị đang thay đổi xiêm y chuẩn bị tập võ, thì Cổ Lang gõ cửa đến đây, nói ra cho oai thường thức tư thể hiện ngang oai hùng Hạ cô nương; đến buổi trưa, cơm trưa của Hạ Lệnh Mị mới vừa bung lên bàn, Cổ Lang đã có da mặt dày nói đến xin cơm; đến hoàng hôn, Cổ đại nhân ra nha môn liền chạy về phía Ưông gia, đối với Hạ Lệnh Mị nói không hết tương tư, lời nói vô cùng mềm mỏng. Hận bệnh tình của Ưông Vân Phong tăng thêm vài phần, đại phu chỉ nói nóng tính quá cao.

Bạch Nghiên giải thích với Quyền Thư: "Nóng tính, thì ra lòng đổ kị trong tục ngữ. Lão gia nhà chúng ta thật ra là ông chồng ghen ghét."

Quyền Thư gật đầu: "Ghen ghét không được, sẽ bị nghi ngại."

Hắc Tử ngồi ở trên nóc nhà hừ lạnh: "Lão gia của nhà ngươi sớm đã bị cô nương bỏ rồi."

Bạch Khỏa nhảy nhót tung tăng trong sân, chỉ vào Hắc Tử: "Ngươi dám ghen ghét, ta liền bỏ ngươi."

Hắc Tử: "Cút!"

Quyền Thư ôm lấy Bạch Nghiên: "Hắc huynh đệ thật hung dữ."

Bạch Nghiên lại ôm lấy Quyền Thư: "Không sao, ngươi đối xấu với ta đi nữa ta cũng sẽ không bỏ ngươi."

Hắc Tử: Các người đều cút đi (#'')

Trong Ưông phủ mỗi ngày đón tiếp phần đông đều là quan viên đến an ủi, quan nhỏ tép riu ngược lại có thể không thấy, quan viên có thực quyền cùng liên lụy rất sâu với tử đệ Bắc Định Thành lại không thể ngăn cản, những quà tặng này giống như nước chảy về Ưông gia. Ưông Vân Phong là Ngự sử, sợ nhất là bị người ta thiết kế hãm hại. Mỗi ngày thấy người, còn muốn nghe Quyền Thư đọc danh sách quà tặng, vượt mức đều phải trả lại bên ngoài, làm một hình tượng quan liêm giữ mình trong sạch. Ngắm hiểu kính, trong sổ sách nhìn ko ra chút dấu vết nào. Ưông Vân Phong cố tình để Hạ Lệnh Mị quản lý hậu viện một lần nữa, mang theo bệnh đề bất năng đi lo liệu những chuyện có qua có lại này, Hạ Lệnh Mị sớm đã có phòng bị. Mỗi ngày ngoại trừ đúng giờ xác định địa điểm nhìn thấy Cổ Lang bên ngoài, những lúc khác nàng đều ở cùng hòa thượng uống rượu.

Hòa thượng này không là ai khác, chính là kẻ say rượu bị Ưông Vân Phong bắt cóc ngày đó.

Kẻ say rượu cùng Hạ Lệnh Mị không đánh nhau thì không quen biết, trêu chọc vô cùng vui vẻ, khối ngọc bội này chính là hấn ta lấy ra. Trong ba người, thì hấn có chút danh tiếng trên giang hồ, xưng là Tùu Quý, không rượu không vui, uống rượu là say, say đi nằm ngủ, ngủ vẫn là hé mắt ngủ.

Hạ Lệnh Mị bên ngoài hành tẩu nhiều năm, rất là biết cách giao tiếp với người giang hồ, không bao lâu thì với Tùu Quý kia xưng huynh gọi đệ. Tùu quý cũng rõ ràng linh hoạt, biết sẽ nói tất cả, ngày đó ra ám lao yêu cầu đại phu xem ngón chân, lại tắm rửa, lại cạo đầu cạo mặt, xong rồi gọi người mua được một bộ đồ của nhà sư, mang theo một dạ minh châu ngồi ở trong hậu viện cùng Hạ Lệnh Mị cùng rượu.

Rượu không phải hấn mua, Hạ Lệnh Mị càng không đi mua, là hai người bọn họ cùng đi trộm hầm rượu Ưông phủ, không có người biết. Người biết cũng sẽ không nói, ví dụ như Hắc Tử (͡° ͜ʖ ͡°) .

Ưông Vân Phong xin Hạ Lệnh Mị hỗ trợ, nàng đều không đếm xỉa Cổ Lang đồ ngon đồ ngọt, hay là tại say nằm bụi hoa với Tùu Quý đánh nhau cùng rượu, bẽ bộn nhiều việc, ai nha, bận quá rồi.

Có lẽ, ông trời cảm thấy Ưông đại nhân vận rủi còn chưa đủ, trong lúc hấn bệnh nặng nằm trên giường, Ưông phủ lại tiếp một vị khách không mời mà đến

"Hai đồng."

"Bác Phong."

"Bảy cái."

"Ai nha, ta hò rồi." Một vị khách không mời mà đến cười đến gian trá, "Các vị, dựa theo ước định, người thua phải đáp ứng Doanh Gia một chuyện."

Hạ Lệnh Mị cười khúc khích nhắc lên một tấm bảng: "Nói đi, chỉ cần không bắt lão nương bán mình."

Tùu Quý: "Đừng khiến lão tử kiêng rượu."

Hắc Tử: "Ta không cùng Tiểu Bạch lăn trên giường."

Khách không mời mà đến vỗ mạnh lên bàn: "Tối nay chúng ta cùng đi hái hoa!" Được, vị này đúng là hợp với người trước đây của Ưông Vân Phong, đại danh đình đình hái hoa tặc —— Trang Sinh, Trang đại hiệp.

Giờ khắc này, Ưông Vân Phong chống cây gậy đứng dưới ánh mặt trời đầy lòng lệ rơi đầy mặt, hận không thể nói: Lệnh Mị, ngươi tới chỗ ta hái hoa đi.

Đương nhiên, ngoài mặt, hấn vẫn là ra vẻ đạo mạo, ra vẻ người sống mặt cương thi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13

Lúc thược được nở hoa ở trước sân, trong lúc mọi người vui đùa ẩm ỹ, thời gian trôi qua lặng yên không tiếng động.

Thuốc của Ưông Vân Phong đã đổi thành thuốc bổ, ngoại trừ việc nguyên liệu của thuốc thay đổi, cho tới bây giờ, vị của thuốc vẫn đáng không chịu nổi. Trong phủ, rất nhiều ám vệ bị thương thể cũng đã khỏi tới bảy tám phần, hơn nữa, tên Trang Sinh không có việc gì để làm, chuyên gia đi tìm hoa để hái, còn có con sâu rượu chỉ sợ thiên hạ không loạn, cả Ưông phủ, ngày ngày đêm đêm gà bay chó sủa, rất náo nhiệt.

Hai ngày nay, Phi Dao cũng đã giảm béo, Hạ Lệnh Mị thả nó về, đồng thời mang tin tới Hạ gia cho nàng.

Cực kỳ hiển nhiên, âm mưu quỷ kế của Ngự sử đại nhân Ưông Vân Phong, một lần nữa lại phát huy tài năng rằng bén lưỡi nhọn, lật ngược phải trái, đổi trắng thay đen, không biết dùng cách nào để thuyết phục phụ thân của Hạ Lệnh Mị, khiến đối phương gửi thư cho nàng, khiến nàng không thể không canh giữ ở bên cạnh Ưông Vân Phong.

Ví dụ như vài ngày trước, Hạ Lệnh Mị vì an nguy không thể không ở tạm Ưông phủ nhưng lúc này, bị tộc trưởng Hạ gia ra lệnh, nàng không chỉ ... phải bảo vệ bản thân thật tốt, còn phải bảo vệ an toàn cho Ưông Vân Phong.

Lúc nàng không biết, Ưông Vân Phong đã bắt đầu giăng lưới do bản thân bày ra, đem Hạ Lệnh Mị cất vào trong lưới, không thể tự ý rời đi.

Hạ Lệnh Mị khá buồn bực.

Nàng và Ưông Vân Phong vướng mắc nhiều năm như vậy, trong đó, thị phi phải

trái ân ân oán oán, bậc cha chú của Hạ gia, có người nào không biết, cái nào không hiểu. Năm đó nàng ép Ưông Vân Phong viết hưu thư, cũng cho rằng quan hệ thông gia của Hạ gia và Ưông gia chẳng kém nhau là mấy, cho nên, đối với sự tự chủ trương của nàng, bọn họ duy trì thái độ im lặng.

Lúc này, Ưông Vân Phong chủ động tung ra, Hạ gia đáp lại bằng cách để Hạ Lệnh Mị sa vào sự mờ mịt.

"Còn nhớ trước kia, ta và thích nhất là đi thả hoa đăng dưới ánh trăng, ở Cửu Khúc gần bờ suối dưới ánh trăng. Đoan Ngọ, có vô số thuyền rồng bảy màu uốn lượn theo suối, ghé đầu từ thượng lưu xuống, ngọn đèn dầu sáng sáng tới tới như con rồng lửa đang di động, chiếu sáng cả Ngân Hà."

Hạ Lệnh Mị cất thư vào trong tay áo: "Chuyện xảy ra lâu như vậy, trừ ngươi ra, ai cũng không nhớ." Nàng gán mỗi câu rồi quăng vào trong hồ nước, nhìn đàn cá chép tranh nhau đón ánh tranh朦胧 lung dưới ngọn đèn hồng hồng trắng trắng. Đợi tới khi dùng hết đĩa mỗi câu cá bột, lúc này, nàng mới nghiêng đầu hỏi: "Ngươi dùng cách gì thuyết phục phụ thân ta, khiến phụ thân ta đồng ý cho ngươi dùng người Hạ gia tới để bảo vệ cho ngươi? Ngươi không muốn nói cho ta chuyện quan trọng vô nghĩa của triều đình, tên hoàng đế háo sắc kia cho ngươi giám sát quan viên, không phải cho ngươi

Hạ gia xét xử tham ô nhận hối lộ. Càng không cần ngươi phải bày ra khuôn mặt như cương thi, đừng tưởng rằng ngươi không nói lời nào thì ta sẽ không bức cung, tới lúc quan trọng, ta sẽ đánh cho rằng ngươi rơi đầy đất."

Ưông Vân Phong ho khan một tiếng, nếu nàng không nói thì quả thật là hấn đang chuẩn bị giả vờ căm tức, lừa dối để qua cửa trót lọt, hấn đoán đo rồi nói: "Thật ra cũng chẳng có cách nào đặc biệt vô dụng, ta chỉ nói một câu thôi."

"Nói cái gì?"

Ưông Vân Phong xoay người, đối diện với nàng, cẩn thận quan sát sắc mặt nàng:

"Ta nói, ta muốn cưới Hạ Lệnh Mị làm thê tử."

Hạ Lệnh Mị bị kim hãm, không thể tin được, hỏi lại: "Ngươi nói cái gì?"

Ưông Vân Phong đem khuôn mặt của nàng nhớ kỹ tận đáy lòng, rõ ràng đang thờ dài

nhưng lại không ức chế nổi sự thất vọng dưới đáy lòng: "Đừng nghi ngờ, ngay cả khi nàng muốn thế. Ta cũng nói một câu, ta nói với phụ thân nàng bảy năm, phụ thân nàng cũng từ chối ta bảy lần."

Hạ Lệnh Mị hí mắt: "Năm đầu tiên, sau khi ngươi viết hưu thư, ngươi đã vô liêm sỉ tới mức nói muốn thành thân lại với ta?"

Ưông Vân Phong gục đầu xuống, hốc mắt đỏ lên: "Hưu thư không phải do ta viết."

"Nhưng trong khoảnh khắc đầu tiên, khi ngươi thành thân với ta, không lúc nào ngươi không muốn hưu ta." Hạ Lệnh Mị cười lạnh. Phi Dao men theo tường cao bay tới, lượn một vòng trên đỉnh đầu hai người, hạ cánh, đậu lên vai Hạ Lệnh Mị. Một người một sủng vật vô cùng giống nhau, nhìn hấn giống như đang thưởng thức thứ gì quái dị: "Trước thì máu lạnh vô tình bỏ thê, sau đó lại giả nhân giả nghĩa biểu diễn màn lãng tử quay đầu. Ta nói, Ưông đại

nhân, Ông Văn Phong, người coi người là hoàng đế háo sắc ở trong hoàng cung kia hả, nổi giận hay mưa móc đều là thánh ân, thuận theo thì sống, chống lại thì chết hả! Người dựa vào cái gì cho rằng nữ tử bị người bỏ nhất định sẽ gả cho người lần nữa? Người dựa vào cái gì cho rằng Hạ gia sẽ khuất phục trước thế tục, lại gả nữ nhi cho người vong ân phụ nghĩa như người? Người coi người là Phan An tái thế à, hay người vẫn là người người gặp người thích hoa gặp hoa nở kim nguyên bảo?"

Ông Văn Phong mỉm môi, thấp giọng nói: "Ta muốn chăm sóc nàng."

Một người một chim đều gio tay chống nạnh: "Bản cô nương không hiếm lạ sự chăm sóc của người."

"Người không thể lang thang trên giang hồ cả đời, tuy nhạc phụ... Hạ bá phụ không nói, nhưng bọn họ đều rất lo cho nàng. Hơn nữa, giang hồ hiểm ác, suy cho cùng nàng chỉ là tiểu thư trong khuê phòng, tiếp tục như vậy thì chỉ bất lợi cho thanh danh của nàng thôi."

Một người một chim cùng nghiêng người về phía trước, như có chung mối thù,

phun một câu: "Mắc mớ gì tới người."

Đôi mắt Ông Văn Phong tròn lên, thế nào cũng không nghĩ rằng người có tri thức hiểu lễ nghĩa như nữ tử Hạ gia lại có thể nói ra câu thô tục, không thể chịu nổi tới mức này: "Nàng..." Lòng hấn vùng vẫy một phen, "Chuyện của nàng là chuyện của ta. Vì sao lại ta nói nàng cũng không chịu

tin? Bởi vì trước kia ta phụ nàng hay sao? Hay bởi vì nàng cho rằng ta đối với nàng vô tình? Người ta nói một ngày phu thê tình nghĩa trăm năm, ta với nàng, ba năm, không nói trăm năm, nửa đời cũng nên có. Nàng dám nói chẳng mấy chốc, nàng sẽ dễ dàng quên đi hai đứa nhỏ vô tư ngày ấy? Dám nói ta chưa bao giờ trả giá một chút chân tâm thật ý nào với nàng? Nàng dám nói, trong ba năm, ta thật sự không nghĩ thay cho nàng, thay nàng đau đớn, thay nàng..." Nói còn chưa nói xong đã cảm thấy người trở lên nhẹ bẫng, cảnh vật trước mắt thay đổi, 'ùm' một tiếng, vô số dòng nước theo đường mắt, mũi, lỗ tai chảy vào, khiến hấn bị sặc, ho khan không ngừng, cả người không ngừng chìm xuống.

Đứng trên bờ ao, Hạ Lệnh Mị vẫn còn gợn chân, đứng song song với Phi Dao nhìn chăm chú nam nhân đang vùng vẫy trong nước, cười gian trá: "Ta cảm thấy người đang muốn được tình tảo, đừng tự mình đa tình khiến đầu óc cháy hòng."

Phi Dao giương lên cánh, kêu một tiếng cười nhạo.

"Người nói, thời gian đó, ngay từ đầu bản cô nương đã không nhớ rồi. Cái gì tình nghĩa trăm năm, cái gì mà hai đứa nhỏ vô tư, cái gì chân tâm thật ý, chúng ta từng có những ngày như thế à? Người đừng nhớ nhầm người thế chứ."

Phi Dao lại kêu to một tiếng, giống như đang khinh bỉ.

Hạ Lệnh Mị gật đầu: "Chắc chắn là nhớ nhầm, phải biết rằng, chị em Hạ gia nhà chúng ta có rất nhiều, lớn lên cùng với người cũng không chỉ có ta-Hạ Lệnh Mị, còn có cả Hạ Lệnh Thù, Hạ Lệnh... Ngọa."

Ông Văn Phong hít một hơi thật sâu, dòng nước mạnh mẽ lao vào cổ họng, lúc sắp hôn mê, hấn chỉ kịp nhìn thấy Hạ Lệnh Mị xoay người một cách tuyệt tình, rồi đi cũng không quay đầu lại.

Tin tức tâm trạng của Hạ Lệnh Mị rất tồi tệ, ở Ông phủ đã không tạo nổi bất kỳ sóng gió nào.

"Thật đó, đêm qua, cô nương còn đá lão gia xuống ao cơ mà." Lúc nói chuyện tám nhảm, Tụ Ngọc cũng khá lo lắng.

Hắc Tử cười nhạo: "Lòng của cô nương thật là mềm yếu. Chỉ đá xuống ao thôi thì chưa đủ đâu, ít nhất phải buộc hai tảng đá lớn vào đuôi Ông đại nhân, để cho hấn trực tiếp chết chìm dưới đáy sông làm mỗi câu cho cá."

"Ài, đó là mưu sát. Đổi lại là ta, trực tiếp uống say rồi đá xuống, tuyệt đối không để cho người ta đoán ra là ta giết." Đây là lời nói của con ma rượu.

Bạch Tử nghi ngờ, Quyền Thư lại giận, Bạch Nghiên lại cắn hạt dưa.

Bạch Tử: "Giết lão gia thì cô nương phải làm sao bây giờ?"

Quyền Thư hừ hừ: "Làm quả phụ."

Bạch Nghiên rút đao: "Giết nàng, cho bọn họ thành quý phu thê."

Tụ Ngọc nổi giận, Hắc Tử cười lạnh, con ma rượu nắc một cái.

Huỳnh Thạch bùng trà đi ngang qua: "Các người đang làm gì đấy?"

Mọi người: "Chém gió."

"A...", "Huỳnh Thạch đi vòng qua hành lang dài, "Ta đi dâng trà cho cô nương dâng. Lũ bà mối đưa tới một đồng tranh của những nhân vật lớn, cho cô nương chọn cô gia đó."

Tụ Ngọc vui vẻ chạy theo sau: "Cuối cùng cô nương cũng muốn tái giá hay sao?"

"Đúng vậy, cô nương nói, cuối cùng cô nương cũng bắt đầu suy nghĩ về tình yêu rồi, thừa dịp còn có chút khao khát tình yêu, nhanh chóng chọn một vị công tử vừa ý rồi gả cho hắn, năm sau chúng ta có thể hầu hạ tiểu công tử rồi."

Tiểu công tử à, Tụ Ngọc nuốt nước miếng. Một đám người vui sướng chạy theo, thành hàng dài giống như đi xem chuyện vui.

Hậu viện, trong phòng khách, một nhóm người có bảy tám bà tám, bưng trà, trên mặt cười vô cùng hiền lành, trong lòng cũng không biết nên phân cao thấp thế nào.

Hạ Lệnh Mị ngồi ở vị trí chủ vị, Trang Sinh bắt chéo hai chân, ngồi bên cạnh, hai người, một người cầm bức tranh ở trên tay, nhìn ngang hoặc dựng thẳng, gió nghiêng để xem, nhũ mày, nhăn mặt, méo miệng, mỗi loại biểu cảm cũng đã làm hết. Mỗi thả một bức tranh xuống, hoặc mở ra một bức tranh, bà mỗi ngồi xung quang lại có người cười vui vẻ, có người lại buồn.

"Cô nương nhà t nói, nếu đối phương làm quan, nàng có năm điều không. Dựa vào nhà mình để mua quan: không cần, không phải con trai trưởng: không cần, chưa cưới vợ đã có con: không cần, đã có hơn hai thị thiếp và thông phòng: không cần, cuối cùng, chức quan dưới ngũ phẩm: không cần. Nếu đối phương là nhân sĩ giang hồ, cũng có năm không. Hắc đạo: không cần, người tàn tật, không đủ bộ phận: không cần, bề ngoài không đoan chính: không cần, lưu lạc giang hồ không nhà để về: không cần, chỉ biết đánh đánh

giết giết, không biết nuôi gia đình: không cần. Ngoài chuyện đó, thương nhân không đáng suy xét, dân chúng bình dân không cho vào phạm vi để lựa chọn, hừ thê tái giá lại càng không cần nói, anh em trong phủ từng có án mạng trên người: không cần..."

Trang Sinh đôi chân, tiếp tục nói, uống một ngụm trà đặc, than thở: "Người nói thẳng đi, người muốn gì."

Hạ Lệnh Mị ném bức hoạ trong tay vào trong đồng giấy vụn, dụi mắt, ăn bánh ngọt: "Thật ra, yêu cầu của ta cũng không

nhiều. Chỉ cần lên được triều đình, núi đao, vào được giang hồ biển lửa, bên ngoài là chính nhân quân tử ôn nhuận như ngọc, bên trong là người hiền đức, kính cần nghe theo thê tử, coi thê tử là trời. Tự mình cố gắng, tự lập, có dũng có

muru, thấu tình đạt lý, ôn hoà, hiền lương, cung kính, tiết kiệm, nói là làm, tùy cơ ứng biến, có chí lớn, nhìn xa trông rộng..."

"V... v...", "Trang Sinh kêu to, "Người đang tìm tướng công hầu, hay đang tìm anh hùng dân tộc?"

"Hoàng thân quốc thích cũng không đủ ấy chứ?" Một bà mối nào đó nói nhỏ.

Hạ Lệnh Mị cười nói: "Bên trong hoàng thân quốc thích cũng có sâu mọt."

"Vậy gia đình lớn có gia thế?"

"Cũng có loại mặt người dạ thú."

"Kia gia đình lớn nhà quan lại?"

"Cũng có người lịch sự, bại hoại."

"Giang hồ hào kiệt?"

"Mãng phu, người thô kệch, chỗ nào cũng có."

Mọi người thờ dài.

Có bà mối che họng, nói không có ý tốt: "Quan hệ thông gia là việc của hai bên. Cô nương đưa ra nhiều yêu cầu cũng là chuyện trong dự đoán, chẳng qua, nếu như có công tử như thể nguyện ý cầu hôn, chúng ta có thể dùng thứ gì để tới thu xếp thay cô nương? Chúng ta... Là bà mối, cũng uống mấy cốc trà rồi, đến giờ cũng không biết gia thế nhà cô nương ra sao, tài năng, bản lĩnh, số lượng đồ cưới có thể đem theo."

"À, " Hạ Lệnh Mị cầm quạt tròn, quạt hai cái: "Hạ gia, một trong mười gia tộc lớn ở thành Bắc Định thành. Không nói bậc cha chú vinh quang thế nào, chỉ cần nói tới nơi của những vai dưới như chúng ta. Năm phòng, dòng chính nữ có sáu người, gả cho quan viên ngũ phẩm trở lên có ba người, một người làm vương phi, một người làm hoàng hậu; con trai trưởng có năm người, quan văn ngũ phẩm trở lên có ba người, quan võ tứ phẩm trở lên có hai người. Trong đó, con vợ kế có 12 người, quan văn, võ tứ phẩm trở lên có chín người, còn ba người chưa trưởng thành; thứ nữ có mười lăm người, xuất giá tám người, gả cho quan viên tứ phẩm trở lên có tám người, còn lại bảy khuê nữ."

Nàng hơi nhũ mày, mùi hương của nữ tử điềm tĩnh đoan trang nơi khuê phòng hoà với mùi hương quyến rũ của hiệp nữ giang hồ dung hòa cùng với nhau, trong nước có lửa, trong lửa có lẫn sương, đứng là chọc người.

Trang Sinh nín thở, đảo mắt nhìn lại, đứng ở cửa, Cổ Lang đã lộ vẻ mặt thèm nhỏ dãi, đứng ngoài viện, khuôn mặt Uông Văn Phong trắng bệch, người lung lay sắp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Nhóm bà mai vẫn luôn làm âm ỉ đến đêm tinh thần mới phần khởi rồi đi, hơn nữa ước định với Hạ Lệnh Mị ngày mai sẽ cố gắng không ngừng.

Thiên viện Ưông phủ đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyền ảo, chính viện lại tĩnh mịch u ám, khó diễn tả bằng lời buồn tẻ. Bọn nha hoàn đưa cơm tới qua vẫn luôn bày ở trên bàn, động cũng không động, ngày bình thường còn có người đến hỏi han ân cần, tới nay đến muộn cũng không trông thấy.

Quyển Thư bước vào tòa nhà, không nhận được than nhẹ: "Chỉ thấy người mới cười, thế nào lại nghe thấy người cũ khóc."

Thân thể Ưông Vân Phong cứng còng đứng thẳng trong phòng, cũng không quay đầu: "Nàng còn chọn người thích hợp?"

"Ai, lão gia người yên tâm, phu nhân này chọn rể yêu cầu người bình thường nhưng không đạt được. Theo ta thấy, có thể được tuyển hơn nửa năm."

Ưông Vân Phong hừ lạnh một tiếng, đem sách trong tay tùy ý nhét vào trong giá sách: "Địa phương Thần Châu nhỏ này có thể có các vị quan viên Ngũ Phẩm ở trên, cao nhất Tứ Phẩm Hoa đại nhân cũng sớm có chính thể, con trai trưởng đều có hai, Lệnh Mị này tính tình hoàn toàn sẽ không cân nhắc đàn ông có vợ."

Quyển Thư cười hi hi nói: "Phu nhân nói không phải quan viên cũng thành, còn có giang hồ hiệp sĩ."

Ưông Vân Phong trong tay mới vừa rồi cầm sách cũng đập xuống: "Người trong giang hồ lỗ mãng ương ngạnh, thị phi chẳng phân biệt được, đen trắng không rõ, cho dù hợp với yêu cầu nàng chọn, cũng không nhất định có thể bảo vệ nàng tốt. Đừng tưởng rằng người giang hồ đều chỉ có một vị chính thể, đại đa số nam tử hành tẩu giang hồ cũng sẽ dự trữ nuôi dưỡng một hai người bên ngoài, nếu là bị Lệnh Mị biết được, đều muốn lột da bọn hắn."

Quyển Thư run cầm cập một chút: "Này, nếu phu nhân trở về thành Bắc Định, tất cả Đại Thế Gia từ Hoàng Thành để tìm vị hôn phu thì sao?"

Ưông Vân Phong đang uống trà. Nước trà pha buổi chiều, bọn nha hoàn đều chỉ nhớ đi xem náo nhiệt, đơn giản chỉ cần không người để đổi, trong lòng hẳn lo nghĩ, ôm bình trà ngồi rớt liên tục vài chén. Nước trà lạnh băng mà lại chua từ yết hầu chảy xuống dưới, khiến cho hắn lạnh run một cái. Suy nghĩ cả buổi trời, mới chậm rãi nói: "Nếu trở về thành Bắc Định thật sự, ta cũng không phải sợ."

Tất cả mọi người đều biết Hạ Lệnh Mị là vợ cả Ưông Vân Phong. Ngoại trừ người Hạ gia đang cầm quyền, ít có người biết được nữ chủ nhân Ưông phủ sớm đã người đi nhà trống. Năm đó, Hạ Lệnh Mị buộc hắn ký tên trên hưu thư sau đó tự động rời đi, hắn cũng không có công bố ra ngoài đã bỏ vợ, chỉ nói Hạ thị bệnh nặng, dưỡng bệnh bên trong không thể gặp khách. Cho nên, mỗi năm Hạ Lệnh Mị trở về Hạ gia, người ngoài cũng chỉ quan tâm thân thể nàng nhiều, nhờ vào lễ mừng năm mới về nhà mẹ đẻ với người nhà họ gặp gỡ mà thôi. Người Hạ gia sẽ không nói con gái nhà mình bị bỏ ra bên ngoài, Ưông Vân Phong sớm đã trời buộc người trong nhà, bất luận kẻ nào cũng không được câu kiến phu nhân quấy rối nàng tính dưỡng.

Những năm này cũng có người mọt mồm đưa thê thiếp đến cho hắn, cũng đều bị mặt lạnh Ngự sử hàng đầu của hắn dọa chạy. Bất luận cái gì nam tử, sau khi thành thân mười năm cũng không có con trai trưởng thì cũng đủ khiến người ta nghiêng mắt, Ưông Vân Phong lại không động trong lòng, tựa hồ đối với con nối dòng không để bụng. Người có mắt nhìn, cũng không dám đơn giản đắc tội Hạ gia, càng không dám trêu chọc Hà Đông Sư Tử thành Bắc Định; không có mắt, đưa thê thiếp ngay mặt cũng sẽ bị Ưông Vân Phong từ chối, kiếm kế vụng trộm nhét vào Ưông phủ, cách ngày người con gái kia không phải là bị bán lại thì cũng bị trao cho người khác. Cô gái cũng có dã tâm bùng bùng, thê phải găm góc xuống cứng của Ngự Sử đại nhân, Thiên Kiều Bá Mị, hoặc ngày thơ trong sáng, hoặc mềm mại, hoặc côi mờ rộng rãi, ngày ngày trình diễn, đơn giản chỉ cần bị Ưông Vân Phong bình đến tướng chán, nước đến đất chặn, thật sự lúc ngăn không được, Quyển Thư đều nuốt chút nữa thay hắn thất thân với người ta, sợ tới mức nhốt mình tại tiểu viện niệm chú mấy ngày mới hết.

Trình tiết Quyển Thư đã bị uy hiếp, Bạch Nghiên tỏ vẻ con tức rất lớn. Dem học hỏi mười phần của lão gia Lãnh Trường, sau này đảm đương bảo vệ trình tiết nam tử ở Ưông Phủ trong cuộc sống, một thanh hàn kiếm làm cho những cô gái lệ rơi đầy mặt.

Những chuyện này, Hạ Lệnh Mị đều không biết. Hạ gia sẽ không nói cho nàng biết những chuyện này sẽ làm nàng đau lòng, Ưông gia bảo vệ nàng Ám vệ đều biết im lặng là nguyên tắc vàng, đến nỗi Ưông Vân Phong, hắn không phải là không muốn nói, mà là không dám nói (ㄟ_ㄟ)

Quyển Thư thay lão gia nhà mình than ngắn thở dài: "Chẳng lẽ để phu nhân tùy ý hồ đồ như vậy ở dưới? Có lẽ một ngày nàng sẽ nghĩ thông suốt, cũng không đem những yêu cầu này, trực tiếp bày cái lỗi đại luận võ chọn rể..."

Ưông Vân Phong dừng một chút: "Không có một người nào có bản lãnh thực sự đánh không lại nàng."

"Có lẽ, phu nhân cũng không cần một nam tử võ công cao hơn nàng."

"Nàng kia luận võ chọn rể là cái gì?"

"Ai có thể đánh nhiều lần hơn." Ưông Vân Phong sừng sốt, Quyển Thư bèn giải thích: "Nam tử đánh hung ác có thể còn sống xót, người thiện, còn mệnh dài. Quan trọng nhất là, hắn sẽ đối với phu nhân nói gì nghe nấy cúi đầu nghe theo, chính là người chồng ở nhà đưa ra khoản tiền giết người phóng hỏa cứu trợ thiên tai chuẩn bị thành nhị thập tứ hiếu."

Bổng chốc, ly trà, nứt.

Quyển Thư vốn là tới khuyên Ôn Văn Phong phương thức giải sầu, không ngờ đến cuối cùng lại làm cho lão gia nhà hắn ngược lại càng lo lắng, không chỉ bóp nát ly trà, trái tim nhỏ còn bị xé rách, sắc mặt này khi thì lửa giận hừng hực, khi thì lo lắng tim đập nhanh, khi thì bối rối bất lực, so với ở trên triều đình vô tình mặt lạnh thì cách xa ngàn dặm

Đợi đến ngày thứ hai, lúc nhóm bà mới lại một lần nữa vui vẻ ra mặt mang đến nhiều bức họa được cuộn tròn, Ôn Văn Phong thì chỉ có một biểu lộ —— anh giống như băng sương

Ngày thứ ba, Quyển Thư không ngừng đến báo cáo tình hình chiến bị Ôn Văn Phong dùng đồ rửa bút đập ra ngoài cửa.

Ngày thứ tư, Bạch Nghiên ngồi ở bên cửa sổ trong thư phòng của Ôn Văn Phong, bên cạnh vừa cắn hạt dưa vừa truyền lại tình hình thực tế: "Phu nhân tài danh độc nhất vô nhị, hôm nay phần đất bên ngoài đã có quan viên phái người đưa bức họa tới, cho phu nhân phẩm duyệt. Chắc chắn, viên quan ngũ phẩm không phải là mộng, tam phẩm con trai độc nhất cạnh tranh mạnh mẽ." Rầm, Bạch Nghiên phá cửa sổ nhảy ra.

Ngày Thứ năm, Bạch Từ ưu sầu đầy mặt ngồi ở trên nóc nhà cùng Hắc Từ phàn nàn: "Võ Lâm Minh Chủ Tân nhậm quá ghê tởm, cả gan dám cùng luận võ chọn rể với phu nhân, người nào thắng phu nhân gả cho ai."

Hắc Từ: "Luận võ chọn rể có chuyện gì với người?"

"Ta muốn thay lão gia ra mặt."

"Người đánh không lại hắn."

"Ta biết. Ta tức giận trong lòng, người rõ ràng trông thấy đối phương đánh ta, lại còn khoanh tay đứng nhìn."

"Người muốn thay nhị lão gia ra mặt, ta lại không cần thay chỗ dựa cho cô nương nhà ta. Hơn nữa, Võ Lâm Minh Chủ này phong lưu phóng khoáng, một thân chính trực, còn sự nghiệp đạt được, xứng với cô nương nhà ta thì tốt biết bao."

"Người sao không rõ vậy, phu nhân gả cho Võ Lâm Minh Chủ ta sẽ không có cách nào khác cùng người rồi!"

Hắc Từ kinh hãi: "Ai nói muốn cùng với người?"

Bạch Từ giận dữ: "Người nghĩ bỏ vợ bỏ con?"

Hắc Từ rút lui: "Người cũng không phải lão bà của ta."

Bạch Từ truy đuổi: "Người không thể bội tình bạc nghĩa!"

Ngày thứ sáu, bóng dáng mảnh khảnh của Ôn Văn Phong bay ra thư phòng, vung tay áo trống rỗng, nét mặt nghiêm túc đi tới phòng, sau khi Hạ Lệnh Mị mới vừa ngồi vững, thì đặt móng nhất định tại vị trí đầu bên kia. Bọn nha hoàn biết cách nhìn sắc mặt liền dọn lên com canh trà nước, đốt hương nhang an thần, đỡ lên phiến uyên ương, hành động tự động an bài liên tiếp đến số ghế bà mai.

Nhóm bà mai đứng là khéo léo, bà mới là dũng mãnh phi thường độc nhất vô nhị, bà mới là khẩu phát tâm xà, bà mới phải.

"Hạ cô nương, tất nhiên vị Cố Công Tử này cùng với người là tuyệt phối. Nhà hắn cũng là một trong Thập Đại Thế Gia thành Bắc Định, tự mình sắp xếp công việc, bên trên còn có một anh trai ruột, bây giờ là Tử Phẩm Thượng Thư. Tài văn chương nổi bật, xuất khẩu thành thơ, trên thông thiên cổ sử ký, dưới biết dã sử, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông..."

"Cổ nhị công tử, đúng lúc bản quan từng có gặp mặt một lần."

Nụ cười trên mặt Bà mới nhiều hơn ba phần, quyến rũ nói với Ôn Văn Phong: "Có thể được Ngự Sử đại nhân thưởng thức, Cố Công Tử này nhất định là người khó lường rồi. Nếu thành nhân duyên với cô nương..."

"Xác thực khó lường" Ôn Văn Phong ngắt lời, bưng bát trà gạt phăng lá trà uống một ngụm nhuận hầu: "Cổ nhị công tử từ nhỏ thì có tiếng thần đồng, ba tuổi có thể đọc lịch sử, bốn tuổi có thể ngâm thơ, năm tuổi vào thư viện thành Bạch Lộ trở thành môn sinh tâm đắc"

Ánh mắt bà mới tỏa sáng, lồng ngực càng phập phồng, nét mặt càng thêm kiêu ngạo.

Hạ Lệnh Mị để bọn nha hoàn cầm lấy bức họa cuộn tròn cẩn thận nhìn, có điểm nghi hoặc: "Họ Cố này coi như hai ta có gặp qua."

"Hắn cùng với con gái ngũ thúc của người cùng nhau vào học, là một người tài ba, tự nhiên người cũng gặp qua." Ôn Văn Phong nhìn thấy Hạ Lệnh Mị gật đầu, cười lạnh nói tiếp: "Lúc ở thư viện Bạch Lộ, hắn có quen biết một cô nương thanh mai trúc mã, hai người tình cảm rất tốt, vốn là chuẩn bị sau khi cập kê với cô nương kia thì đính hôn lập gia đình, nào biết trời có mây gió bất ngờ, cô nương kia cập kê trước một đêm bị người bắt đi, người cứu trở về thanh danh cũng hỏng rồi. Lúc này Cố gia từ hô, Cổ nhị công tử làm một bài thơ tặng cho nàng ta đêm đó, cô nương kia thì treo cổ tự tử phò mệnh cho Hoàng Tuyền."

Hạ Lệnh Mị lông mày nhảy lên: "Hắn đưa một bài thơ?"

"Đúng."

"Nàng ta thì tự sát?"

"Đúng."

Hạ Lệnh Mị cười như không cười nhìn chăm chăm vào Uông Văn Phong: "Người cũng biết được nội dung bên trong?"

Uông Văn Phong uống trà: "Loại chuyện hủy hoại người khác này, có tác phong của quân tử. Bài thơ này ta biết được cũng không thể nói, cũng sẽ không nói."

Hạ Lệnh Mị hừ lạnh một tiếng, liền xé bức họa Cổ công tử thành hai: "Từ xưa đến nay, thanh mai trúc mã cũng khó khăn đến đâu bạc. Người nói, phải hay không?"

Uông Văn Phong mỉm cười, nói với nhóm bà mối: "Bức họa Võ Lâm Minh Chủ có đó không?"

Lập tức Quyển Thư giống như chó săn dăng lên bức họa được cuộn tròn. Không giống với quan lại đệ tử thế gia ôn tồn nho nhã, người trong võ lâm đều có một dòng khí độ oai hùng bất phàm, quả nhiên là ngọc thụ lâm phong, nghe thêm bà mối lái nhai nghĩa hiệp chi sĩ, dùng một từ tả khái quát chính là hiệp cốt nhu tràng.

"Minh Chủ nói, hắn là người thô kệch, không có cách nào khác cùng những người tỏ vẻ nho nhã kia, so với thư sinh tay trái gà không chặt. Nếu cô nương có ý, có thể tìm được một ngày hai người thiết tha một lần..."

"Đã thành." Uông Văn Phong lại một lần nữa ngắt lời, "Ta chỉ hỏi người, vị trí minh chủ kia là như thế nào có được?"

"Tự nhiên là võ lâm chính phái cùng đề cử mà được."

"Theo ta biết, người trong võ lâm có chính phái thì có tà đạo. Cái gọi là súng bắn chim đầu đàn, vị trí Võ Lâm Minh Chủ này chính là một bia ngắm. Chính phái có việc khiến cho Minh Chủ ra mặt, tà đạo có việc cũng tìm hắn nói chuyện thù hận. Trong chính phái có bao nhiêu danh môn bảo vệ hắn, trong tà đạo thì có bao nhiêu người hận không thể giết sau khi đóng vai ác. Người như vậy, vĩnh viễn chỉ có thể co đầu rút cổ ở địa bàn chính phái, cũng không dám đi về phía tổng đàn tà giáo một bước nào. Nói dễ nghe là muốn giữ gìn giang hồ hòa bình, nói khó nghe chính là nhát gan sợ phiền phức. Lệnh Mị, "hắn chuyển hướng nàng "Hạ gia là người trong triều đình, lấy việc dùng nước làm trọng. Nếu người thật sự gả cho Võ Lâm Minh Chủ, đợi đến lúc võ lâm với quan phủ có xung đột, người là hướng về giang hồ võ lâm hay là hướng về dân chúng triều đình?"

Hạ Lệnh Mị nói không sao cả: "Thiên hạ rộng lớn, hắn là vương tử."

Uông Văn Phong bỗng nhiên cười nhạt: "Nếu đây là lúc giang hồ báo thù, lan đến gần dân chúng vô tội, người là thay dân chúng biểu dương chính nghĩa muốn người trong giang hồ giết người thì đền mạng rồi đó vẫn nghe theo phép tắc bắt thành văn trong giang hồ, chỉ cần là danh môn chính phái, kẻ giết người là vì chính nghĩa mà giết người, con kiến hôi táng mạng không đủ nói đến, mọi người còn hắn là cảm kích bọn họ vì dân trừ hại?"

Nhóm bà mối hít một hơi khí lạnh, Hạ Lệnh Mị nghiêng răng nghiêng lợi: "Được khéo mồm khéo miệng, không hổ là Ngự Sử đại phu miệng đồng răng sắt, giết người không cần đao."

Uông Văn Phong lướt qua ống tay áo: "Quá khen quá khen. Ta cũng chỉ là lo lắng người bị gả cho người không tốt, làm lỡ cả đời."

Hai người đối mặt trên không trung, nhìn chăm chăm, nhìn gần, coi là kẻ thù, trong mắt lửa mạnh hùng hực, hận không thể đem đối phương băm thành trăm mảnh.

Phần đông bà mối ở giữa lúc hai người đối chọi gay gắt thì kinh ngạc không hiểu sao, chỉ chốc lát sau, bỗng một vị ra nói: "Đúng rồi, vị Uông đại nhân này là tam phẩm Ngự sử!"

"A, Uông gia cũng là một trong Thập Đại Thế Gia ở thành Bắc Định."

"Nghe lời này, Uông đại nhân với Hạ cô nương là thanh mai trúc mã phải không?"

"Ồi, " có người phát tay, "Hạ cô nương người cũng đừng lẫn tẩn bọn chúng tôi đã là lão bà rồi. Theo ta thấy, người cũng đừng kén cá chọn canh nữa, trực tiếp tuyển vị Uông đại nhân này là được."

Càng có người tỉnh ngộ: "Hạ cô nương những cái yêu cầu này không phải là dùng Uông đại nhân làm mẫu..."

Có người biết vậy chẳng làm: "Ta đã sớm nói cửa tuyển hôn này rất quái dị, thì ra hai người bọn họ đã sớm xem vừa mắt rồi, vẫn cứ một mực muốn tìm một lý do mờ mịt lẫn tẩn như thế, một chết eo lão già ta đây rồi."

Mọi người bầy miệng tám lời???, vỗ ngực liên tục người nào đó, ghi hận chửi bới người nào đó, ghen ghét nén giận người nào đó, từng đợt tiếng động lớn náo nhiệt sau khi được dỡ dành đi ra ngoài, trước khi rời đi còn nhanh chóng đóng cửa phòng.

Hạ Lệnh Mị tức giận đến choáng váng: "Ông Vân Phong, người đây là đang muốn chết!"

Ông Vân Phong cười, lúc này tự nhiên có chút đả ý: "Mẫu Đan Hoa Hạ Từ, thành quỷ cũng..."

Vẫn chưa ngâm xong, Tiểu Bạch ngọc lại xuất hiện ở cửa sổ, hô to: "Lão gia, công tử Liễu gia Liễu Linh cầu kiến."

Ông Vân Phong nín thở: "Không gặp."

"Lão gia, cùng đi còn có Triệu vương phi Hạ thị."

Triệu vương phi Hạ thị, chính là con gái dòng chính Hạ Gia, cùng Ông Vân Phong lúc còn trẻ chân chính thanh mai trúc mã, là tình địch suốt đời Hạ Lệnh Mị.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Nói về vị Triệu vương phi, các gia tộc lớn làm quan của Đại Nhạn chỉ biết dờ khóc dờ cười, không vì cái khác, chỉ vì nàng có tên khác là "Khỉ lông vàng".

Lúc chưa gả, ở trong nhiều thiên kim tiểu thư, nàng được coi là nhân vật nổi bật, tính cách thì loi choi, lanh lợi tới cổ quái; tới khi gả vào vương phủ, chính là khi vào núi sâu, thành kẻ ranh ma quỷ quái, dùng cách vô cùng kỳ lạ để giày vò người khác thì cứ gọi là ừ ừ, nhưng người khác lại không tóm được sai lầm, chỉ hận không thể tạo ra một toà cung điện cho Triệu vương phi, trói nàng ở bên trong để không thể ra ngoài gây tai họa cho con người.

Nhắc tới cũng lạ, một nữ tử như vậy lại được Triệu vương khăng khăng sủng ái, vì nàng dồn hết cả đời, không chịu cưới thiếp cũng không có hồng nhan tri kỷ.

Nếu chỉ vậy thì cũng thôi đi, nhưng nàng lại còn có một muội muội làm hoàng hậu, thân phận tôn quý, ngay cả Đường Kim Thánh Thượng cũng phải kiêng dè ba phần, sợ sự tức giận của khỉ lông vàng lan đến đây, ngay cả hoàng hậu tính cách lạnh lùng cũng bị tóm cùng với con rồng, cho lên hầm thành nước canh để uống.

Nữ tử như vậy, khiến người tốt trong thiên hạ vừa đổ kị vừa hận.

Từ nhỏ tới lớn, Hạ Lệnh Mị ý vào thân phận đường tử còn có thể chen ép một ít, tới khi đổi phượng thành Triệu vương phi, thân phận của Hạ Lệnh Mị lại chênh lệch quá lớn, giống như mức nước của lòng sông so với mặt biển, vì thế mà cách xa. Năm đó, Ông Vân Phong lại khăng khăng không phải Hạ Lệnh Ngọa không cưới, đem tâm hồn lại làm chuyện ngu xuẩn, muốn mang nàng ấy bỏ trốn, khiến Hạ Lệnh Mị hận thấu xương nhưng lại không thể trút giận.

Ngán ngán trong chớp mắt, trong mắt Hạ Lệnh Mị hiện lên sự hoảng hốt của nhiều năm trước, đêm động phòng hoa chúc đầy chữ song hỉ màu hồng, nền lay động, khăn hồng lụa mỏng lẳng lặng buông xuống, tất cả đều ồn ào như thế nhưng nàng vẫn không nhận được mà lo lắng. Nàng vẫn chờ, vẫn đợi, đợi mãi đến khi nghe thấy tiếng thì thầm của mama hồi môn. Tại nơi nhẹ nhàng, cởi bỏ hỉ phục, ở dưới ánh trăng, nam tử ôn nhuận có vẻ cô tịch mà kiên định, hẳn cũng chờ ở đây.

Đêm động phòng hoa chúc, tân nương đang đợi chú rể, chú rể lại đang đợi ai?

Mở rộng cổng, ánh mặt trời chói mắt, nàng nháy mắt mấy cái, nhìn thấy mọi người vây xung quanh đỡ hai người, một lớn một nhỏ mặc quần áo nữ tử chậm rãi đi đến.

Hạ Lệnh Mị khẽ thở ra một hơi: "May quá." Nàng nói. Mau mắn ở đâu, người nào tốt, không ai hỏi, nàng cũng không trả lời.

Triệu vương phi nở nụ cười thân thiện, giơ tay lên trước: "Tỷ tỷ."

Hạ Lệnh Mị nhẹ nhàng nhún người, nói khẽ: "Cung nghênh vương phi."

Triệu vương phi không ngừng nghỉ chút nào, thuận thế vươn tay ra ngăn tay nàng lại: "Tỷ muội trong nhà, nào có... quy củ thế này."

Hạ Lệnh Mị cố gắng tỉnh táo, nhìn kỹ đường muội đang được sủng ái, vinh quang. So với bản thân lưu lạc sương gió bảy năm, khuôn mặt Triệu vương phi hồng nhuận, đôi mắt trong trẻo, thần thái nàng ấy lạnh lẽo sáng láng, ngoại trừ việc trầm ổn và rực rỡ hơn lúc xuất giá, phong thái yểu điệu giống như tiên tử ngọc bích.

Tuy vương phi không phải người ngoài, suy cho cùng vẫn theo khuôn phép của hoàng tộc, ngôn ngữ, cử chỉ có nề nếp, nghiêm khắc quy phạm. Ông Vân Phong đã đi trước một bước, ra tiền thính nghênh đón Hạ Lệnh Ngọa, Triệu vương phi là nữ quyến, trực tiếp được mời vào hậu viện, đứng cùng

một chỗ với Hạ Lệnh Mị.

Tự Ngọc và Huỳnh Thạch sống chết cùng Hạ gia, đối với chuyện của Triệu vương phi với cô nương nhà mình, họ biết rất rõ, lúc này, lại ở trong phủ của Uông đại nhân, khó tránh khỏi bị người khác suy một đoán hai, dầu đi suy nghĩ, đứng dậy đi thu xếp toàn bộ công việc cho người làm trong Uông phủ nhân.

"Ta chỉ ở tạm ba ngày thôi, mọi thứ không cần quá tinh tế, tỷ mỉ." Triệu vương phi nói, ngồi cùng một chỗ với Hạ Lệnh Mị, cẩn thận quan sát vị đường từ hàng năm mới gặp mặt một lần, nửa ngày mới than nhẹ: "Ta nghe Triệu vương nói Uông đại nhân đã đi tìm tỷ, cho rằng hai người đã ổn rồi, lúc này nhìn lại, dường như vẫn còn chút vướng mắc."

Hạ Lệnh Mị ngẩn ra. Nàng không giao thiệp với tiểu thư khuê các từ lâu, ngày thường, đi lại trên giang hồ chỉ nhìn nam nhân thô lỗ và nữ nhân con nhà bình thường tính toán chỉ li, bỗng nhiên nhìn thấy Triệu vương phi, nàng vẫn cân nhắc không biết phải đối mặt thế nào, không nghĩ đối phương lại vô cùng thẳng thắn, có chuyện gì liền nói thẳng ra, so với nàng, lại ngay thẳng hơn vài phần. Đây lòng thâm trào phúng lòng dạ tiểu nhân của bản thân, cũng giảm đi chút thận trọng, cười, hướng sang chuyện khác: "Rốt cục là người tới đây nhìn hấn, hay là tới thăm ta?"

Triệu vương phi cười to: "Muội tới nhìn hấn làm gì? Nếu để cho con gấu chó nhà muội biết muội đi nhìn nam tử khác, thì hấn còn không chạy từ thành Vạn Yên tới đây hay sao, trói tay chân của muội lại, nhốt vào trong nhà không cho ra cửa ấy chứ."

Triệu vương phi và Triệu vương là một đôi oan gia vui vẻ, từ nhỏ hai người đã không hợp nhau, khi đó Triệu vương thích nhất là trêu Hạ Lệnh Ngoạ, gọi nàng ấy là "con khi", Hạ Lệnh Ngoạ cũng luôn khinh bỉ Triệu vương, gọi hấn là 'gấu chó'. Ở Hạ gia, hai người chưa bao giờ kiêng dè việc gọi nhau bằng tên riêng, bị không ít trưởng bối nói, ngọt ngào có, oán giận cũng có, nhưng là chưa từng sửa cách gọi.

"Muội sợ hấn lại ức hiếp tỷ, lúc này mới đi ngang qua Thần Châu, nên có ý đến xem sao."

Hạ Lệnh Mị mỉm cười, lông mày nhú lại, có chút dương dương đắc ý: "Chúng ta nữ tử của Hạ gia, ai có thể ức hiếp."

Triệu vương phi cười, cười đến mức Hạ Lệnh Mị phải xấu hổ, lập tức vênh cằm lên, môi mắt nghiêm nghị chớp chớp, hừ lạnh: "Trước kia là do ta dùng quá nhiều tình yêu, vì hấn, hao hết cả tấm lòng. Bây giờ, hấn đi cầu độc mộc của hấn, ta đi đường quang đạo của ta, ai cũng đừng mơ cản trở ai. Nếu trêu chọc ta, một lần nữa, ta sẽ quát cho hấn một trận để cho hấn mất nửa cái mạng."

Triệu vương phi bỗng nhiên tỉnh ngộ, khóc thút thít: "Uông đại nhân đáng thương." Dường như đã tận mắt nhìn thấy tình cảnh khổ không thể tả khi ở dưới trường tiên của Uông đại nhân.

Hạ Lệnh Mị không nhịn được, đẩy nàng: "Rốt cục là khuỷu tay của người hướng tới đâu để ngoắc hả?"

Triệu vương phi cười đùa: "Đương nhiên là hướng về sư tử cái của nhà chúng ta để ngoắc rồi."

"Ai nha, người chê cười ta." Hạ Lệnh Mị vô cùng keo kiệt, bỏ nhào vào người Hạ Lệnh Mị, xoay vài vòng, giống như quay lại khoảng thời gian vô lo vô nghĩ.

Hai người đang cười đùa, một bé gái nhỏ đang xoa mắt đi tới, nhìn giống như chưa được mười tuổi, bé gọi: "Mẫu thân."

Hạ Lệnh Mị vừa thấy, cười nói: "À, khi con nhà chúng ta cũng tới, nhanh tới đây, cho đi nhìn một cái." Nói xong, đi lên, kéo Tiểu Quận Chúa, nhìn trái nhìn phải, sau khi hành lễ với đối phương, lại cầm bàn tay nhỏ của quận chúa quan sát: "Đang tập võ?"

Triệu vương phi gật đầu: "Triệu vương luôn sợ nữ nhi bị người ta bắt nạt, dạy võ vẫn liên tục không nghỉ. Hai tay tập võ, cầm trường kiếm thì thôi, phi châm nhon còn chưa đủ, dạy nữ công thế nào, học cũng không xong."

Hạ Lệnh Mị nhìn không được nở nụ cười: "Võ nghệ sẽ tốt. Sau này, nếu phụ

quân con phụ bạc con, một kiếm đâm cho hấn thành tổ ong vò vẽ, cho phụ thân con được chiêu mộ con rể lần nữa."

Tiểu Quận Chúa nháy mắt, gật đầu liên tục: "Con nghe theo dì."

Con gái nghiêm túc, mạnh mẽ như vậy, ngược lại lại dọa Triệu vương phi, hai tỷ muội tranh luận, không ai nhường ai, lúc này vô cùng ồn ào.

Liễu Lệnh Mặc là thiếu niên hai mươi tuổi, bởi vì chịu trách nhiệm, hai gò má vốn có chút phì nộn của trẻ sơ sinh giờ đã hóp xuống. Tính thần sáng láng toát lên khí chất khiêm tốn, có chút tương tự với thái độ hồi thiếu niên của Uông Văn Phong.

Hiện tại, Như Ngọc bé nhỏ đã lớn lên, Uông Văn Phong cũng gặp nạn liên tục, không còn ôn hòa nữa, trên người Ngự Sử mới thể hiện sự căm ghét cái ác vô cùng nhuần nhuyễn, lúc mặt lạnh là lúc vô hình khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

"Lần này, ta chỉ là đi hộ tống vương phi về tới nơi thuộc quyền sở hữu của Triệu vương thôi, ở trên đường nghe nói Uông đại nhân ở đây, liền đi vòng đến thăm một chút, không có việc gì khác."

Uông Văn Phong dùng trà.

Liễu Lệnh Mặc trầm ngâm, lấy một phong thư từ trong lòng ra: "Trước khi khởi hành, hoàng thượng bảo ta giao tới tận tay Uông đại nhân."

Uông Văn Phong nhận thư, cũng không xem, tiếp tục uống trà.

Hầu kết Liễu Lệnh Mặc giắt giắt vài cái, hít một hơi thật sâu: "Hoàng hậu cũng có khẩu dụ sai ta truyền đạt lại. Nương nương nói 'Chúc Uông đại nhân mã đáo thành công.' "

Uông Văn Phong liếc mắt nhìn đối phương một cái, nhìn chằm chằm mẫu lá trà đang chìm nổi trong chén, không nói một lời.

Liễu Lệnh Mặc thấy không thú vị, gãi gãi đầu, bổ sung thêm: "Được rồi, thật ra hoàng hậu nương nương còn nói thêm một câu 'Nếu ngay cả thê tử của mình, Uông đại nhân cũng không khuyên về được, Uông đại nhân cũng đừng bao giờ quay lại.' "

Uông Văn Phong nín thở, nắm bát trà.

"Nương nương còn nói 'Nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất dám làm dám chịu, biết sai có thể sửa. Muốn tìm thê tử về, có quyết tâm thì vẫn không đủ, phải biết giác ngộ, phải tuân thủ chấp hành tam tông tứ đức một cách nghiêm chỉnh. Nương tử đi ra khỏi cửa thì phải theo, nương tử ra lệnh thì phải phục tùng, nương tử nói sai cũng phải nghe theo một cách mù quáng; nương tử trang điểm phải biết đội, nương tử tiêu tiền thì phải bỏ ra, nương tử đánh chửi phải biết nhẫn nhịn, ngày sinh của nương tử phải nhớ...' "

Liễu Lệnh Mặc coi như không nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Uông Văn Phong, tiếp tục nói: "Hoàng thượng cũng nói 'Làm bề tôi của trăm, phải biết sử dụng 36 kế, mỹ nam kế, không thành kế, kế ly gián, khổ nhục kế, liên hoàn kế một cách linh hoạt, chỉ cần dùng để thu được kết quả. Đúng rồi, câu tiền trăm hậu tấu càng muốn ngài nhận thức một cách sâu sắc, đi sâu vào quá trình thực hành, suy một ra ba. Đừng để có con mới cưới, tuy chiều này có kém cỏi, nhưng đối với đám tiểu thư con nhà thế gia, dùng mười lần chẳng lần nào trượt, dùng xong còn muốn dùng tiếp' "

Trời, lần này, sắc mặt trắng bệch của Uông Văn Phong chuyển từ hồng sang đen rồi.

Liễu Lệnh Mặc sờ mũi, nhìn trời nhìn đất nhìn ván cửa, không dám nhìn vị đường tỳ phu này.

"Đúng rồi, Hạ Nhị bá cũng nói để ta đem cho huynh."

Uông Văn Phong nghiêng răng nghiêng lợi: "Nói."

"Nhị bá nói 'Nếu nữ nhân Hạ gia không có con, Uông đại nhân có thể cưới người khác' "

Uông Văn Phong quắc mắt đứng dậy, nước trà đã lạnh châu xuống mu bàn tay, mát lạnh một khoảng, hai chữ "không con" nặng trĩu đặt trong lòng hần. Lập gia đình mười năm lại không có con, đối với thế gia đại tộc mà nói đó là điều quan trọng nhất trong bảy tội lớn, với điều ấy, bất cứ ai cũng có thể đều khuyên Uông Văn Phong cưới người khác. Không thể nghĩ ngờ gì, những lời này của phụ thân Hạ Lệnh Mị là đang nhắc nhở hần, đây là cơ hội cuối cùng, nếu hần không có cách nào để đoạt được lòng của Hạ Lệnh Mị, như vậy Hạ gia sẽ trực tiếp tới khuyên bọn họ hoà ly.

Hưu thư giả không liên quan nhưng không con là thật; Uông Văn Phong, người yêu Hạ Lệnh Mị hay không, chẳng liên quan nhưng Hạ Lệnh Mị có thể không thích người; người không cưới người khác lại càng không liên quan tới nàng, Hạ Lệnh Mị hoàn toàn muốn gả cho người khác.

Chẳng lẽ tình hình đã đến mức không còn chỗ để lui? Chẳng lẽ tất cả mọi người đang ép hần rời khỏi Hạ Lệnh Mị? Chẳng lẽ, hần nhất định phải cô đơn cả đời?

Mọi người trong Hạ gia đều hướng về nữ nhi nhà mình, cho dù là Triệu vương phi hay hoàng hậu, hay là phụ thân, người sinh ra Hạ Lệnh Mị, lúc này, ngay cả hoàng thượng cũng phải buộc lòng dạy hần dùng cách tôn thương nhau, bọn họ đều chắc chắn Hạ Lệnh Mị sẽ không quay đầu lại, đều biết hần cũng không bỏ xuống được bộ mặt của bản thân, lại càng biết rằng từ bảy năm trước, bọn hần cũng đã đi vào bước đường cùng. Đằng sau mỗi câu dặn dò ân cần là khuôn mặt vô cùng bình tĩnh của bọn họ. Đường như đang nói 'Tồn nhiều năm như vậy, sao ngươi vẫn có thể một mực khẳng khái như vậy?' hoặc là đang cười 'Uông đại nhân, người là chính nhân quân tử, sao có thể bỏ được thể diện của công tử thế gia đây, vì là một nữ tử mà đâm đạp lên tôn nghiêm của bản thân!' lại càng nhắc nhở hần 'Buông tay đi, Hạ Lệnh Mị không xứng với ngươi đâu, buông nàng ra, ngươi cũng được tự do.'

"Không!" Từ sâu thẳm trong nội tâm, Uông Văn Phong phun ra từ này.

Một khi yêu người nào, hần sẽ không dễ dàng buông tha. Hần không có cha mẹ, không có người thân, nếu ngay cả Hạ Lệnh Mị, hần cũng không có, hần không biết chính mình sẽ thế nào. Mấy năm nay, lúc một mình hần đối mặt với Uông phủ to lớn, ảo tưởng mình có dũng khí, dường như có thể nhìn thấy bóng dáng Hạ Lệnh Mị đang sống trong phủ đệ. Trong sự yên tĩnh, một nụ cười, yên tĩnh khẽ động, sợi tóc tung bay, váy áo rực rỡ, tiếng cười sang sảng qua lỗ tai, qua đôi mắt nhảy vào trong đầu hần, dù hần trải qua đêm dài mênh mang.

Hần, không buông tay, tuyệt đối không buông tay!

Cho dù, thật sự như lời hoàng thượng nói, dùng những âm mưu quỷ kế này, hần cũng phải ôm Hạ Lệnh Mị vào trong ngực mình một lần nữa.

Bỗng nhiên, lại nghĩ tới cái gì, hần quay đầu nhìn chằm chằm Liễu Lệnh Mặc, hỏi sắc bén: "Thật sự là Triệu vương phi chỉ đi ngang qua?" Thật ra nàng cũng không coi trọng việc Lệnh Mị trở lại bên cạnh hần, đúng không? Cho tới bây giờ, nàng vẫn cảm thấy bản thân quá yếu đuối, không có cách nào bảo vệ Hạ gia bọn họ, cho dù là nữ tử. Nàng... Cũng tới để chia rẽ hần và Lệnh Mị, đúng không?

Uông Văn Phong không còn cách nào để tiếp tục im lặng, gần như là hùng hổ nhảy dựng lên ở trước mặt thiếu niên, chạy về phía hậu viện.

Lệnh Mị là của hần, cho dù là người của Hạ gia cũng không thể cướp nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 16

Trong một đêm, mọi người đều khó ngủ, đến sáng sớm hôm sau, Lệnh Mị luôn luyện công vào buổi sáng. Chỉ là lúc này không chỉ có thêm Trang Sinh, còn có con gái của Triệu Vương Phi Cố Thượng Cẩm.

Vũ khí của Hạ Lệnh Mị là trường tiên, giỏi về đánh xa, mà Tiểu quận chúa lại thích múa kiếm, yêu nhất đánh gần. Hai người khoa tay múa chân mấy chiêu, Tiểu quận chúa còn chưa đụng được đến Hạ Lệnh Mị, ngược lại mép váy của mình bị trường tiên giày vò rách thành mảnh nhỏ.

Tiểu quận chúa mặt nghẹn đến đỏ bừng, tức giận đem đại chùy ném về phía Hạ Lệnh Mị, giọng nói rung rung: "Ngươi ức hiếp ta."

Hạ Lệnh Mị nhún vai: "Ta chính là ức hiếp ngươi."

Tiểu quận chúa cảm lấy trường kiếm đánh về về nàng: "Ngươi là Đại Ma Đầu."

Hạ Lệnh Mị một tay chống nạnh, né tránh binh khí: "Vậy ngươi là Tiểu Ma Đầu. Tiểu Ma Đầu, búi tóc của ngươi đã rồi, muốn trở thành Phong Ma đầu."

Tiểu quận chúa mím môi.

"Ai nha, kiểu dáng xiêm y này của ngươi thực là quý hiếm, vài nát trên lưng cũng là vũ khí của ngươi? Chẳng lẽ ngươi đánh không lại người khác, liền chuẩn bị dùng vài ghim chết đối phương? Mười tám món binh khí mọi thứ ngươi đều biết, lại dùng giết không được người, ngươi tậ võ ở đâu, ngươi là múa võ sao? Xem chiều cao của ngươi hơi thấp, so với thùng nước trắng kiện eo, ngực bằng so với ván cửa, còn mông đít nhỏ của ngươi nữa. "

Tiểu quận chúa trừng lớn suy nghĩ, bịt lại cái mông của mình: "Ta, cái mông của ta xảy ra chuyện gì?"

Hạ Lệnh Mị đi vòng qua nàng hai vòng, cau mày nói: "Cái mông này của ngươi cũng không bằng Phi Dao của nhà ta. Chắc chắn, khiến cho người ta nhìn hận không thể đập hai chân."

『 oa ——』 Tiểu quận chúa bịt lại cái mông phẳng phiu của mình, khóc lớn chạy nhanh về phía đình viện của mẫu thân, khóc đến đau xé cõi lòng.

Hạ Lệnh Mị ở phía sau chặc lưỡi. Cái gì lấy lớn hiếp nhỏ, cậy mạnh hiếp yếu, quá phù hợp với tính tình của nàng ㄟ (ˊ ˋ) ㄟ

Hắc Tử cùng Bạch Tử đứng ở trên nóc nhà lệ rơi đầy mặt: Cô nương, ngươi đáng giá không có phẩm chất như vậy sao!

Triệu vương phi bị Tiểu quận chúa khóc nháo giằng co cả buổi trời, trên mặt cười cay đắng, trong lòng lại là lơ đãng, chỉ cười nói: "Ma đầu tốt biết bao. Trong nhân thế, ma đầu có quyền uy nhất. Lúc cao hứng sẽ ăn thịt người, lúc không vui cũng sẽ ăn thịt người, ăn ăn, xương cũng sẽ không còn lại một cây, biết nhiều chuyện."

Tiểu quận chúa bắt đầu suy nghĩ, vụng trộm nhìn về hướng Hạ Lệnh Mị ở phía sau: "Đi sẽ ăn ta sao?"

Triệu Vương Phi nói: "Vậy ngươi cũng ăn được nàng ấy chứ sao."

Tiểu quận chúa vui đầu ở trong lòng mẫu thân, khóc ô ô: "Ta đánh không lại nàng ấy."

Triệu Vương Phi cười nói: "Ngươi có thể để cho đi dạy ngươi võ nghệ, trở thành võ nghệ cao cường như nàng ấy, thì không cần lo lắng bị ăn rồi."

Tiểu Quận Chúa hỏi: "Đi so với phụ vương còn lợi hại hơn sao?"

Triệu Vương Phi nói: "Phụ vương của ngươi là gấu chó, đi ngươi là sư tử, bọn họ đều rất lợi hại."

"Này, cùng so với thúc phụ Hoàng đế ai càng dữ dội hơn?"

Hạ Lệnh Mị cười nhạo hai tiếng: "Hoàng đế kia sớm đã bị tâu sắc ăn mòn hết thân thể, ai cũng có thể bắt hần để giẫm đạp."

Triệu vương phi buồn cười trừng liếc chị họ nhà mình, sờ lên tóc Tiểu quận chúa nói: "Thúc phụ Hoàng Đế của ngươi là một Long Vương rất mập, đi của ngươi là Vua Sư Tử trên mặt đất, hai người bọn họ không cách nào so sánh được."

Tiểu quận chúa giống như rất thất vọng, về mặt cầu xin: "Ngay cả thúc phụ lợi hại nhất đều đánh không lại Đại Ma Vương, làm sao đây." Bộ dạng phiền não này đã chọc cười hai vị đại nhân.

Hạ Lệnh Mị cẩn thận suy tính nhìn thần sắc Triệu Vương Phi, thấy thân thể nàng chỉ mềm nhũn một chút, thần sắc chuyển biến tốt mới dễ chịu, không có chút nào bị chuyện khó khăn phiền nhiễu. Nàng lại chuyện của Triệu Vương Phi với Uông Vân Phong, chuyện buồn đêm qua dần dần nhớ lại, mặc dù chưa đủ lớn, cũng xác định Triệu Vương Phi không có vụ lợi đối với Uông Vân Phong

Hạ gia nặng nhất là tình thân, đúng là Hạ Lệnh Mị đối với vị đường muội này chiều cố rất nhiều, hôm nay buông thả tâm tư, trên mặt thì vui vẻ rồi.

Triệu Vương Phi rất có mắt nhìn, sau đó thì cười hỏi "Tỷ tỷ ưa thích Cẩm nhi?"

Hạ Lệnh Mị ngồi đến bên cạnh, nhéo khuôn mặt Tiểu Quận Chúa, cảm khái nói: "Thích là chuyện một con ngựa, tự mình sinh một Hổn Thế Ma Vương lại là chuyện một con ngựa khác."

"Phụ nữ đã có chồng, không cầu phu quân độc cung chiều, nữ tử lại là nhất định." Triệu Vương Phi dường như nghĩ tới cái gì, "Năm đó ta sơ hở cho Triệu vương, trở về cánh cửa đương gia xử lý công việc sau đó mới biết được làm thế tử hoàn gia khó cỡ nào. Vốn cho là Triệu vương là trọng tình không háo sắc, trước khi đón dâu trong phòng cũng có một hai cái phòng thông nhau. Ta mới vừa rồi mang thai Cẩm nhi, trong và ngoài cung thì một đám người chuẩn bị tìm người làm ấm giường cho hần, mỗi ngày trong vương phủ rộn ràng rất nhiệt náo. Ta không thể ngăn cản, không thể lý luận với Triệu vương, trong lòng lại khổ trên mặt lại cười, nếu không cũng sẽ bị người ta nói ghen tị."

Hạ Lệnh Mị sa sầm mặt, nàng cũng nhớ lại tuế nguyệt ở Uông phủ. Khi đó, Uông Vân Phong vừa mới là quan viên trẻ tài năng trong triều, dựa vào công đức tích lũy được một phen thuận gió. Nào ngờ, ngày bình thường Uông Vân Phong ôn hòa hiếu thuận ở trên đi lối rẽ nhân duyên. Phần đông chị em Hạ gia, hần chỉ có một mình Hạ Ngọa. Hạ Lệnh Mị với hần bằng tuổi nhau, bởi vì tính tình vô cùng ương ngạnh, càng không chiếm được người nàng lại càng muốn gả, tập trung tinh thần ảo tưởng thời gian sau khi hai người thành thân cảm sát hài hòa, vì thế khiến vợ lẽ ở ba phòng của Hạ gia huyền náo cảm thấy rất không thoải mái.

Hạ Lệnh Mị đuổi theo Uông Vân Phong, Uông Vân Phong lại yêu say đắm Hạ Ngọa.

Những năm đó, nàng không biết bao nhiêu lần nhìn thấy Uông Vân Phong với Hạ Ngọa trò chuyện với nhau thật vui, cũng không biết bao nhiêu lần nhìn thấy Uông Vân Phong trong mắt đầy tràn đầy thâm tình nhìn Hạ Ngọa. Nàng không cam lòng, rõ ràng nàng vì hần bỏ ra nhiều như vậy, thương hần sâu như vậy, tại sao tầm mắt của hần chính là không chịu dừng lại ở trên người của mình.

Nàng muốn hần hoàn toàn thuộc về mình.

Nàng xuất giá rồi. Màn đêm xuất giá buông xuống, nàng cũng hoàn toàn mất đi Uông Vân Phong.

Ai có thể chịu được tân hôn ngày đó, chú rể quan chân thành muốn bỏ trốn với khác cô gái? Ai có thể hiểu được, sau mấy ngày tân hôn liền muốn tự tử, mẹ chồng bệnh chết nuốt nước mắt chịu tang sao? Nàng bị người cười nhạo gieo gió gặt bão, bị người chỉ trích, bị coi là người khắc nhà chồng.

Đêm tân hôn nhục nhã, ngày lo tang uất ức, còn có ba năm này không biết bao nhiêu lần một mình trong phòng khổ đợi người nợ oán hận, biến thành nỗi đau khổ nhất trong cuộc đời của nàng.

Đổi ngược lại, những chuyện nhỏ nhặt kia của Triệu Vương Phi ngược lại không đủ nói đến rồi.

"Hôm nay con gái nguoi song toàn vợ chồng thuận lợi, xem như tươi đẹp đầy đủ rồi."

Triệu Vương Phi cười nói: "Bất luận cái gì mỹ mãn cũng không sánh bằng có con gái. Tỷ tỷ, nói không làm nguoi cũng nên nghiêm túc lo lắng hạnh phúc nửa đời sau của mình đi."

Hạ Lệnh Mị hơi tính toán nhìn nàng ta chăm chăm.

"Ta biết nguoi không muốn tha thứ cho Uông đại nhân."

"Không," Hạ Lệnh Mị ngăn cản nàng ta, "Ta cùng với Uông Vân Phong không có quan hệ gì."

"Tỷ tỷ, nguoi trước hãy nghe ta nói." Triệu Vương Phi một phát bắt được cổ tay của nàng, chân thành nói lời thâm ý: "Nguoi cũng biết những năm nguoi không ở đây, thời gian Uông đại nhân trải qua như thế nào không?"

Hạ Lệnh Mị nói: "Ta không có hứng thú."

"Vậy nguoi cũng biết vì sao hần đột nhiên chạy tới Thần Châu, cả ngày lẫn đêm bảo vệ nguoi là nguyên do gì không?"

"Không liên quan tới ta."

"Nguoi ngay cả chuyện hần bị người ta công kích ở thành Bắc Định cũng không biết sao?"

Hạ Lệnh Mị chỉ cảm thấy bức bối bất an, phút chốc đứng dậy: "Ta đối với hần sớm đã tâm như tro tàn, các người không cần tốn hao tâm cơ tính kế với ta."

Sắc mặt Triệu Vương Phi chuyển biến, Hạ Lệnh Mị lúc này mới phát giác trong lời nói không ổn, trong đầu rối loạn, miệng còn độc: "Ta biết mọi chuyện

của ta không như ngươi, rất nhiều năm trước ta đã nhận thua, thua đến rối loạn. Cái này cũng không trách ngươi, cũng không trách hân, chỉ trách ta tự mình đa tình, tự cho là đúng, ta hôm nay một mình là đáng đời, là hình phạt đối quá khứ ngu xuẩn. Ta không muốn nghe đến bất cứ chuyện gì của hân, càng không muốn nghe đến từ trong miệng ngươi hân thể nào. Hai người các ngươi ở một chỗ, sẽ chỉ làm ta tức giận, để cho ta ghen ghét, để cho ta..."

Nàng phút chốc ngậm chặt miệng, ở trong mắt Triệu vương phi thấy mình đau đớn đến vận vẹo, dừng một chút, cuối cùng hất roi lên ra cửa.

Đi được nửa đường, đúng lúc gặp được Uông Vân Phong, càng thêm tức giận: "Vương phi vừa nói đến ngươi ngươi đã đến rồi, thật sự là tâm ý tương thông." Cũng không nhìn ánh mắt của hân, thờ phỉ phồng má muốn đi.

Uông Vân Phong kéo nàng: "Ai chọc giận ngươi rồi hả?"

Hạ Lệnh Mị quay đầu lại trừng hân: "Buông ra, ngươi còn muốn bị đánh sao?"

Uông Vân Phong mặt dày: "Cửa cửa miệng nói đánh nói mắng là yêu, đau ở thân thể của ta, đau ở trái tim ngươi."

Hạ Lệnh Mị nhắc chân đạp tới: "Ngươi nằm mơ." Đá một cước còn không hết hận, lại xông tới đối với Uông Vân Phong đánh một quyền no bụng, đối phương cũng không lên tiếng, chỉ nhìn thần sắc của nàng, thấy sắc mặt tối tăm của nàng từ từ mới thông hiểu bắt đầu buông tâm: "Quả nhiên, ngươi còn yêu..." A" bịt lại đầu, Uông Vân Phong lại một lần nữa cảm nhận một cách sâu sắc Hạ Lệnh Mị đối với hân 『 yêu 』.

Thực đau a! Hân cảm giác mình lại muốn hồi đến trên giường đi nằm mấy ngày rồi.

Hạ Lệnh Mị ra một thân mồ hôi, trở lại sân nhỏ, mới vừa rồi mở cửa phòng, chỉ thấy trần đầy màu hồng đập vào mặt. Cả trong phòng, từ tọa ý đến bệ cửa sổ đến vách tường, đồ đầy nhiều màu nhiều sắc Thược Dược hoa, vừa nở rộ vừa có nụ hoa, dựa vào phong tán hương, làm cho lòng người đầy mềm mại vô cùng. Hạ Lệnh Mị hít thật sâu hai cái.

Nàng từ nhỏ đã yêu nhất Thược Dược điểm lệ nhiều màu, vẫn là lúc thiếu nữ, hàng năm nàng đều sẽ đi ngắm hoa Thược Dược trong viên , lúc hoa nở là đẹp nhất, càng sẽ đem hoa hái xuống mùi hương làm phấn, đến nay còn luôn dùng Thược Dược hoa pha trà. Chỉ là, từ lúc rời khỏi Liễu gia, nàng đã thật lâu không

có thưởng thức được nhiều hoa Thược Dược như thế, cũng có ít người vì nàng đi hái hoa đòi cung chiều. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng chỉ cảm giác mình tựa hồ là về lúc chưa gả, chịu hết nỗi ngược lại trở về nhìn sân nhỏ một chút, lại nhìn trái nhìn phải một chút, sợ chỉ là một giấc mộng.

"Cô nương, ngươi không đi sai cửa, đây là phòng của ngươi." Huỳnh Thạch từ trong hành lang đẩy hoa đi tới, "Uông đại nhân nói Thược Dược có thể làm dịu tính tình của cô nương, đặt ở trong phòng để mùi hương bay tới, cho ngươi vui vẻ thoải mái." Hạ Lệnh Mị tồn hơi thừa lời: "Hân là điên rồi phải không?" Tụ Ngọc không biết từ nơi này chui ra, trong tay còn ôm một con chó ngao Tây Tạng mập mạp, trên bờ vai mèo con đứng thanh tú động lòng người: "Ta nghe tiểu Bạch nói Uông đại nhân gần đây đều cân nhắc cái gì cái gì 36 Kế. Cô nương, ngươi nói Uông đại nhân có phải là đang tính kế ngươi?" Huỳnh Thạch nghiêng đầu: "Chẳng lẽ Uông đại nhân muốn dùng hoa tươi chôn cô nương nhà ta?" Tụ Ngọc đuổi đầu đi vào nhìn: "Có lẽ, Uông đại nhân là muốn cho cô nương ở đây? Rồi hân mới giả tâm giả ý mời cô nương cùng giường mà ngủ?"

Huỳnh Thạch: "Ngươi thật tà ác." Tu tu.

Tụ Ngọc: "Ngươi thật là ác độc." Khiêu khích.

Hạ Lệnh Mị đã nhắc tới chó ngao Tây Tạng cùng với mèo con, đem hai con tiểu sủng vật vút vào trong biển hoa, tùy ý chúng nó đem chà đạp tằm lòng Uông Vân Phong được thì tốt vô cùng.

Qua nửa canh giờ, bên ngoài Phi Dao đi kiếm ăn cũng gia nhập vào hàng ngũ chơi đùa, đem trên vách tường biến thành bức họa Thược Dược kéo xuống, xé nát chiếu xuống hai mèo chó trên đầu, trong lúc nhất thời cả trong phòng thì chỉ nghe được vô số mèo kêu khuyến tiểu cùng phi dao này bên nhón chim hót, liên tiếp.

Cảm xúc Hạ Lệnh Mị thay đổi rất nhanh ngoài tức giận còn khiến người ta phai thu dọn đóng hoa tàn, tự mình mang theo lẵng hoa chạy tới nóc nhà Uông Vân Phong, đem mái ngói dỡ lên, nàng đổ vô số tàn hoa vào bên trong phòng ngủ vắng lặng của Uông Vân Phong. Trong phòng tối đen không có sinh khí, vô số hoa hồng rải rác trong đó, cũng có một chút không khí vui mừng.

Bạch Từ ngu ngốc cảm khái: "Giống như động phòng nha."

Hạ Lệnh Mị quay đầu tròn mắt, Hắc Từ chạy tới không kịp kéo Bạch Từ chạy ra, hai người trong nháy mắt bỏ của chạy lấy người, bị Sư Từ Hà Đông hung hăng vung roi chạy theo đuổi giết.

Tụ Ngọc trốn chạy nạn trên nóc nhà ngẩng đầu nhìn: "Thực ngốc."

Huỳnh Thạch phun cười: "Thực ngu xuẩn."

Phi Dao: "Tập!"

Uông Vân Phong bị thương lại không đi nha môn, Cổ Lang như chiếc kẹo da trâu đường như hận không thể dính lên trên người Hạ Lệnh Mị. Trang Sinh hôm nay hóa thân thành hái hoa tặc chân chính, chỉ cần Hạ Lệnh Mị ở đây, Trang Sinh tuyệt đối không ở xa. Nàng theo Triệu Vương phi cùng nhau ăn cơm, hân thì cùng với từ quý một tay cầm lấy bầu rượu một tay cầm lấy đùi gà, ngồi ở trên xà ngang cắn được miếng mỡ béo văng ra tung tóe; nàng

mang theo Tiểu quận chúa ngủ trưa, hắn nằm trên một sợi dây đồng ở trong phòng lúc ẩn lúc hiện; nàng muốn thay quần áo, hắn sẽ tuyệt đối chọc mở hai ngón tay, mở to hai mắt nhìn coi cảnh huống.

Đổi mặt Uông Văn Phong Hạ Lệnh Mị còn có khí thể mười phần đánh chửi, dù sao Uông Văn Phong mắng không chửi lại đánh không đánh lại; quay mặt về phía Cổ Lang, Hạ Lệnh Mị coi như không thấy; nhưng Trang Sinh, Hạ Lệnh Mị chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần tiêu tụy.

Trang Sinh khinh công được, hắn làm hái hoa tặc đã quan, khinh công chính là chạy bán sống bán chết, trên giang hồ không phải thứ mười, cũng là 15. Thường đợi cho Hạ Lệnh Mị phát hiện ra hắn, đang chuẩn bị dùng roi rút lên, đối phương đã co giò chạy không còn thấy bóng dáng. Nàng truy, hắn chạy; nàng nghỉ ngơi, hắn lại tiếp tục bò đến nhìn coi; nàng nộ hỏa công tâm, hắn bình tĩnh nhàn nhã.

Cuối cùng, Hạ Lệnh Mị vẫy vẫy tay: "Đến đây đi, chơi một ván mạt chược. Người thua, thoát y áo."

Vài người trong và ngoài nhà mắt tỏa lên tia sáng: "Tôn?"

Hạ Lệnh Mị gật đầu: "Vương phi cũng tới."

Cả bàn người, Hạ Lệnh Mị với Triệu vương phi ngồi ở cửa đối diện, còn dư lại vài người nam tử, Uông Văn Phong cùng với Cổ Lang, Trang Sinh cùng với Tùu Quý, hai đôi này thay nhau ra trận.

Hạ Lệnh Mị đem trường tiên để ở trên mặt bàn: "Một khi thua, ai dám đòi ý cũng đừng trách ta không khách khí."

Bạn đang đọc truyện *Nuương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Trên Trường Tiên có gai, như kim nhỏ nhọn hoắt đặt ở trên bàn gỗ cang thêm sang trong, khiến cho người khác nhìn thấy cang thêm sợ hãi.

Liễu Lệnh Mặc không nói một lời ngồi ở phía sau Triệu vương phi, làm việc quân sư. Uông Văn Phong vẫn đàm phong kinh ngồi ở bên cạnh trư chọc, đôi mắt nghiêm túc nhìn thoáng qua Cổ Lang tâm tư khó lường. Hắn không hề lo lắng mình thua cuộc. Phải biết rằng những năm này hắn sẽ không chơi mấy trò tiêu khiển khác, mà kỹ năng chơi mạt chược này ngược lại càng ngày càng cao lên. Truy hấn nguyên nhân, mà ngay cả Uông Văn Phong xưa nay mặt lạnh lung cũng nhìn không được lộ roi đầy mặt, cảm thán một chút có thể viết dài thành bảy năm lịch sử máu và nước mắt.

Bởi vì, lão thái quân yêu Hạ gia chà đến tê tay. Trên lâm dưới theo, ở Hạ gia nữ nhân vợ và con rể nếu có thời gian sẽ cùng Lão Thái Quân chà vài quán, nhờ vào đủ loại lý do để cống nạp cho Lão Thái Quân. Coi như là ngày bình thường, thỉnh thoảng nhàn hạ đám cháu chắt cùng mẫu thân sẽ cùng với Lão Thái Quân giao lưu tình cảm trên bàn mạt chược. Những năm này, Uông Văn Phong vì thắng được người tình cảm tốt của Hạ gia, lãng phí không ít thời gian trên bàn mạt chược. Có thể nói, người Hạ gia quá xảo trá có thù tất báo rất thích việc mượn đao giết người. Hạ Lệnh Mị uất ức, người Hạ gia sẽ không lộ ra bên ngoài, bọn họ phần lớn lựa chọn lúc trên bàn mạt chược đem Uông Văn Phong đánh ngã, để cho hấn thối lại mấy ngàn lượng bạc vào cửa, ngược lại thua thiếu nợ mấy ngàn lượng hồi phủ.

Năm đầu tiên, Uông Văn Phong sẽ như viên đạn bọc đường trước mặt đám tiểu bối Hạ gia dưới thua mặt như màu đất. Đừng nói bạc, mà ngay cả phát quan trên đầu, ngọc bội trên người, t ngọc châu trên giấy đều bị đám tiểu Sải Lang Hạ gia cơi xuống để làm tiền đánh bạc. Bọn tiểu bối không gì kiêng kỵ, thua tiền bạc còn cho người thua mặt mũi, thua mặt mũi còn trả lại người áo lót bên trong hay chân của người. Một lần nào đó, Uông Văn Phong trong lúc uống say rượu với bọn họ, tai nóng vô cùng, cũng thua trận bị lừa mất quần lót rồi, nếu không phải lão quân gia vẫn luôn trung thành và tận tâm bảo hộ lấy hấn, Uông đại nhân thủ thân như ngọc suốt chút nữa trình tiết cũng khó giữ được.

Loại chuyện vô cùng nhục nhã này khiến Uông Văn Phong cảm nhận thật sâu sắc rằng, nếu muốn kẻ địch tôn kính người, đầu tiên phải hiểu được tự mình bảo vệ mình.

Hắn chịu nhục cam chịu khổ cực nằm tê dại, ngộ thần sát thần gặp ma Sát Ma, từ trong quần thẳng lên, một đường đem bọn tiểu bối giết không lưu manh giáp nào, hùng hổ giết các trưởng bối của Hạ gia trên bàn. Hấn có chút áy náy với Hạ Lệnh Mị, cho nên trong lúc nói cười đem người bay trở về tiêu diệt các bậc cha chú môn cơ hồ là không có lực phản kháng chút nào. Những cái từng trình ngọc khiết này, đức cao vọng trọng, thấu tình đạt lý, trị quốc an dân, đám bậc cha chú long dạ sắc son, lúc cười cảm giác hấn đang quất vào miệng người, lúc giận cảm giác hấn đang quất vào thân thể người, lúc bình tĩnh cố gắng dung dao gĩa cứng ngắc đâm vào xương cốt của người, Uông Văn Phong đắc ý đến đây liền yếu ớt rồi đi.

Đợi đến lúc không dễ gì tự mình đem rèn luyện trở thành tâm địa như sắc, hấn đã rèn luyện ở trên bàn mạt chược Hạ gia sáu năm. Năm thứ bảy, hấn bò lên đến đánh mạt chược với Thái Quân.

Lão Thái Quân quá già rồi, lỗ tai có chút nghe không rõ, yết hầu có chút lớn, hít hai mắt đục ngầu, lớn tiếng hỏi hấn: "Người nói người là con rể Hạ gia của ta?" Quay đầu hỏi tộc trưởng Hạ gia, "Nhà ta làm cái gì lúc này còn tìm một người như cây củ cải làm chồng thế này? Nhỏ như thế, có thể chiếu cố tốt nhà ta sao?"

Uông Văn Phong cười nói: "Không phải là..., là Mị."

Lão Thái Quân vỗ bành bạch trên bàn mặt chược: "Lệnh Mị quá nhỏ, vẫn chưa cập kê, người quá già rồi." Rung đùi đắc ý, "Không có được hay không."

Khỏe miệng Uông Vân Phong có chút run rẩy: "Lão thái quân, Lệnh Mị sớm đã gả cho Uông gia con, là Uông Vân Phong con cưới hỏi nương tử đàng hoàng."

Lão Thái Quân trừng mắt nhìn hắn, cầm Bắc Phong nện vào ót con trai mình: "Người bán nữ cầu vinh vô liêm sỉ, rõ ràng đem tiểu Mị của ta đưa cho lão oan nghiệt Uông gia này đi chà đạp. Lệnh Mị của ta a, sao mệnh khổ như vậy chứ! Các người còn không mau đem Lệnh Mị trở về cho ta. Lão bà ta mặc dù già rồi, vẫn còn có vương pháp ở đây, ta muốn đem Lệnh Mị nhà ta gả..."

"Lão thái quân, Lệnh Mị là gả cho ta, không phải phụ thân của ta..."

"Ai, thất, đừng! Cái gì, người không có lấy Lệnh Mị a? Tốt tốt, người là đứa bé ngoan. Lệnh Mị nhà ta không gả cho người."

"Lão thái quân..."

"Lão cái gì lão a, ta không già. Ta sẽ không đem Lệnh Mị gả cho lão hồ đồ nhà người, Lệnh Mị nhà ta là Hoa Mộc Lan, sau này muốn làm nữ tướng quân, sao có thể gả cho tay thư sinh nghèo khổ trời gả không chặt như người được. Đừng cử động, hồ rồi! Nhanh lên cầm bạc đến đây ai cũng không cho quýt nợ, nếu không lão bà ta sẽ làm hấn áo mũ chỉnh tề đi báo, thân không mảnh vải cút ra ngoài. Bạc bạc... lão già Uông gia, người rút cuộc có bạc hay không a? A A, có bạc. Đúng rồi, người mới vừa rồi nói tới cái gì?"

"..." Uông Vân Phong hận không thể giải tường. Hắn không sợ hồ ly thủ đoạn giống nhau, chỉ sợ đồ ngốc đầu thai.

Đây là lịch sử huyết lệ trần đầy lòng chua xót cùng khốn, ở bảy năm ngắn ngủn, suy nhược, Uông ca ca cương trực công chính mãi thành người gặp người sợ quý lấy quý phiến tiểu thần mặt chược máu lạnh.

Im hơi lặng tiếng đón nhận ánh mắt của Liễu Lệnh Mặc, bàn cờ mặt chược sóng ngầm mãnh liệt đưa tới cả vườn mưa máu gió tanh.

Bắt đầu bàn thứ nhất, Cổ Lang vẫn chưa thăm dò được tình huống đã bị Uông Vân Phong hãm hại, bảy tiểu đứng vừa ra, Cổ Sài Lang cời bỏ xiêm y bên ngoài.

Ván thứ hai, Triệu Vương Phi bên cạnh chỉ bảo Tiểu quận chúa học hỏi, bên cạnh bính bính hồ, Cổ Sài Lang có chút thần thờ, thua trận bỏ y phục.

Ván thứ ba, Hạ Lệnh Mị vuốt ve Tiểu Miêu trong ngực, bình tĩnh đến Đại Tử Hi, Cổ Lang nhìn y phục trắng bên trong, đỏ mặt cời bỏ quần dài, lắc đầu khoát tay hạ bàn, để Trang Sinh lên.

Trang Sinh vẽ mặt gian xảo, tròn mắt quay tròn đảo quanh mọi người, phải phá vỡ ám hiệu ba người. Biết rằng, Triệu Vương Phi ở thành Bắc Định nhiều năm, vẫn đối với mọi người là Đế hậu với Triệu vương, ngược lại ít gặp Lão Thái Quân, chứ đừng nói chỉ là Uông Vân Phong. Uông Vân Phong một mình ở Hạ gia mò mẫm lẫn lộn, đối với tính cách trên bàn mặt chược của Hạ gia vô cùng không tín nhiệm, tự nhiên cũng sẽ không đánh đố với Liễu Lệnh Mặc. Lối đánh của Hạ Lệnh Mị giống như bản thân nàng, không quy củ nhất định, bá đạo ngang ngược Kiếm Tẩu Thiên Phong, muốn nàng và mình hai bên cùng có lợi cơ bản rất khó.

Trang Sinh đánh vài bàn, quần áo tiếp tục cời bỏ, mặc lại thoát, miễn cưỡng giữ gìn mặt mũi.

Từu quý... Thua trong nhà quần cộc cũng bị nát, đỉnh đặc hai chân ngồi xuống, trên đầu gối đang đắp một tấm thảm che lại. Hắn còn không chịu thua, nhất định phải lật bàn, mặt chược như cò-lê gỗ lên mặt bàn, tai người đó đỏ lên trở mặt đi vào hang quý.

Lão thần Hạ Lệnh Mị khắp nơi, bên cạnh âm thầm nguyên rủa vận mệnh của Uông Vân Phong, bên cạnh bắt đầu buồn bực Liễu Lệnh Mặc không lên tiếng: "Ta nghe nói Lão Thái Quân muốn thay người tìm thể tử cho, người đã có ý trung nhân chưa?"

Cổ Lang đang cùng Tiểu Bạch tranh đoạt xiêm y giật mình: "Liễu công tử còn chưa đón dâu?"

Bộ dạng Liễu Lệnh Mặc mặc cỡ gãi gãi sau ót: "Ta hiện còn yếu ém, chuyện thành thân Lão Thái Quân cũng đã nhắc trước từ năm ngoái, nghĩ đến đối tượng chắc là đã định rồi."

Hạ Lệnh Mị nói: "Chính người rồi đó ở thư viện lúc còn có chung đụng sự hòa thuận cô gái? Nếu là có, có thể sớm với lão thái quân nói xem, người mặc dù là họ khác, rút cuộc cũng là Hạ gia đứa nhỏ, không có khả năng ủy khuất người."

Liễu Lệnh Mặc luôn ngại ngại, muốn gạt đầu lại lắc đầu: "Tất cả có Lão Thái Quân làm chủ."

Hạ Lệnh Mị nhìn Triệu Vương Phi, lạnh nhạt nói: "Tính tình hắn vẫn luôn như vậy? Không có một chút chủ trương, lấy việc xem trước nhìn sau sau, nhất gan sợ phiền phức? Tốt xấu hắn cũng phải Gia chủ Liễu gia, hôn nhân đại sự vẫn không thể làm chủ, thành ra bộ dáng gì."

Triệu Vương Phi biết tâm sự trong lòng nàng, cũng không so đo, chỉ nói: "Loại gia thế này của chúng ta, người có thể làm chủ cũng không nhất định thuận buồm xuôi gió, chỉ bằng tất cả tùy duyên. Có người không bao lâu có tình có nghĩa, sau hôn nhân cũng không biết thay đổi thất thường; có người cẩn thận chặt chẽ, ngược lại sau hôn nhân có thể trường tình vĩnh cửu. Có vợ chồng sau hôn sự hòa thuận, cầm sắt hài hòa người người hâm mộ; có vợ chồng thiếu niên thân mật, ngược lại không thể đầu bạc. Nói sâu xa, cho dù là đại tộc thế gia, trước một khắc còn sánh đường đầy con cháu, ngay sau đó nói không chừng thì thành con người điêu tàng." Nàng hơi quay lưng về phía mặt bàn, như có điều muốn nói: "Nói gần, có người một năm trước vẫn là

trường đại gia tộc, sau một năm thì chỉ một mình, không ai bầu bạn, cô độc chung thân."

Ngón tay Ưông Vân Phong nắm lại thật chặt; đôi mắt Trag Sinh sắc bén lướt qua gương mặt tất cả người của Hạ gia, im hơi lặng tiếng dõi theo bài ở trong tay; Cổ Lang, hẳn còn đang cùng Tiểu Bạch giằng co ở bên trong, hẳn vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông, tại sao xuống bàn mặt chực tự mình vẫn không thể mặc xiêm y. Gián tiếp để khóa thân chạy cái gì, hình tượng của hắn bị ảnh hưởng nghiêm trọng trước vô số ánh mắt mỹ nữ.

"Từ đầu đến cuối Lệnh Mặc đều là đệ đệ của ta, bất cứ chuyện gì hắn làm ra đều có thể trở về nhà, sẽ có huynh đệ tỷ muội trong nhà bày ra hai tay nghênh đón tất cả sự yếu đuối của hắn. Hắn không giống có người, phụ mẫu đều mất, đồng tộc huynh đệ không đáng tin, các thúc bá như sói như hổ, lại cứ ở trong phủ đệ không quan tâm đến hắn. Không có người hỏi han ân cần đối với hắn, không có người lo lắng hắn trong triều gian khổ, không có người để ý hắn có phải bị thân nhân phản bội hay không, bị tộc nhân công kích, bị thế nhân hãm hại."

"Đúng rồi, mà ngay cả việc không con cũng trở thành lý do công kích hắn. Người người đều nói hắn mang nặng trái tim danh lợi, còn phải bãi quan coi chức không ít đại thần trong triều, mọi người chửi bới hắn, ông trời nén giận hắn. Không con, là bị trời khiến tracsh, là số mệnh của hắn bị cực khổ."

Tiếng Phi Dao thỉnh thoảng từ xa tới gần, Triệu Vương phi lãnh nhặt bỏ chuyện châm chọc ngoài tai.

Hạ Lệnh Mị nháy mắt, không để gì tự mình hiểu rõ một ít chuyện tranh giành nhau. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới sau khi rời khỏi Ưông gia, Ưông Vân Phong gặp qua những chuyện như thế, nàng theo bản năng nói với bản thân, Ưông Vân Phong không có mình sẽ tốt hơn.

Không có mãnh liệt độc chiếm nam, hẳn có thể tìm tình yêu bất cứ lúc nào ở bất cứ nơi đâu; không có nàng theo dõi, hẳn có thể vẫn vương quá khứ lúc trẻ của bọn họ trong đêm dài đặng đặng, vương vấn cô gái từng âm thầm thích; không có đau khổ chờ mong thành chồng nàng ta, hẳn có thể kiêu ngạo đứng trước mặt đồng liêu, không thêm nghĩ đến nàng ở sau lưng nén giận tính kế.

Phi Dao cuối cùng rơi trên cửa sổ, hôn nu bàn tay nàng, nâng lên móng vuốt, để Hạ Lệnh Mị cúi lấy thư.

Hôm nay ám hiệu trên thư không phải màu xanh ngày bình thường, mà là mang theo chút tro bụi màu xanh lục. Mở ra trang giấy, từng chữ câu nệ non nót nhảy vào đôi mắt

Không con.

Hạ Lệnh Mị cười nhạt, đường đường là Đại Ngự Sử sao có thể vì người ngoài nguyên rủa mà không con!

Ánh nến vui mừng, trang giấy dần dần hóa thành tro tàn trong ngọn lửa, trong lúc này chân tướng từ tâm ý của chủ nhân, vĩnh viễn sẽ không có người ngoài biết được.

Hạ Lệnh Mị biết được, dưới gầm trời này, còn có một người hận Ưông Vân Phong hơn so với mình

Hận đi, có người cần mục tiêu mới có thể cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Triệu Vương Phi muốn đi, tất cả mọi người rất lưu luyến, một bữa yến tiệc tiễn đưa từ giờ Dậu đêm trước đến tận giờ Sửu rạng sáng ngày hôm sau.

Ưông Vân Phong mượn rượu giải sầu uống đến mặt mày trắng bệch; Trang Sinh uống nhiều đi đến trước mặt Hạ Lệnh Mị nói vài câu bốn cot, bị Hạ Lệnh Mị quát đồ dê xồm đuổi chạy khắp sân, cuối cùng bị Hắc Từ ám toán, một cước đạp văng đến hồ nước, sáng sớm vẫn chưa đứng lên; Từ Quý đã sớm tắm mình trong hầm rượu, không biết cái gì trước mặt; Cổ Lang tìm đủ mọi cách khoe khoang bản thân mình ở trước mặt Triệu Vương Phi, hẳn không thể nói mình là người đàn ông tốt có một không hai, muốn Triệu Vương Phi phải nhớ rõ hắn, ở trước mặt Triệu vương đề cập đến hắn nhiều hơn, ở trước mặt các vị hoàng thân quốc thích Hạ gia tán thưởng hắn nhiều hơn, Cổ Lang nói không ngừng nghĩ bị Tiểu Quận Chúa cảm hận ghen ghét không thôi, dạy tiểu chó ngao Tây Tạng cắn bắp chân, con mèo nhỏ nắm chặt tóc, nàng khiêng Trường Kiêm cao so với mình không ngắn hơn bao nhiêu cô sức chọc vào móng Cổ đại nhân, đảm mạnh khiến mặt đối phương đỏ tới mang tai phải nhảy cóc vạy quanh bàn ăn.

Đến nửa đêm, Liễu Lệnh Mặc phân công tới tư khiêng mọi người đã mất hết phong độ đem trở về từng phòng của mỗi người.

Cũng không biết là Cổ Lang thực say hay là giả say, xé cổ họng gào to: "Hạ cô nương, người sớm muộn sẽ là của ta, a... Ta muốn đi Hạ gia cầu hôn, a... Ta sẽ không buông tha cho người a, a, a" Tiểu Quận Chúa đã bị Vương Phủ đưa đến bà vú nghỉ ngơi, con mèo nhỏ cùng chó ngao Tây Tạng nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, chỉ cần Cổ Lang nói chuyện, chúng nó sẽ thay nhau cắn vào móng đối phương. Chó ngao Tây Tạng trái một ngụm, con mèo nhỏ phải một ngụm, thỉnh thoảng ngửa mặt lên trời gáy gâu meo meo.

Từ quý bị người mang ra từ hầm rượu đi đến bên cạnh Cổ Lang, không chút do dự cầm vạc rượu đập xuống, thế là, thế gian an tĩnh.

Uông ca ca uống rượu say nói rất ít, khi ngồi, ai cũng không để ý tự mình rót uống, nếu không phải trước kia Hạ Lệnh Mị quen thuộc tất cả về hắn, cũng sẽ cho rằng hắn lại đang buồn bực tức giận.

Một bên khác của nàng là Trang Sinh hoàn toàn lộ ra bản tính say đắm, chăm ly rượu đưa đến bờ môi nàng: "Đến đây uống một chén thiên trường địa cửu."

Uông Vân Phong giờ cánh tay lướt qua trước người Hạ Lệnh Mị, cầm lấy ly rượu, cạn hết trước.

Trang sinh: "Này, ta không thích người."

Hạ Lệnh Mị: "..."

Trang sinh lại chăm một chén, một móng vuốt khoát lên trên bờ vai Hạ Lệnh Mị, đụng lên cánh môi bị rượu làm ửng đỏ mê hoặc: "Mỹ nhân, tối nay người đi theo ta đi!"[bangthan87diendanlequydon](#)

Uông Vân Phong đi lên kéo Hạ Lệnh Mị ra, không chút do dự đem rượu rót vào trong miệng đối phương, còn chưa hết giận, cầm lấy bầu rượu quay đầu vứt xuống dưới: "Nàng là nương tử của ta, ai dám khi dễ nàng."

Hạ Lệnh Mị giật mình, vừa mới chuẩn bị giờ bàn tay lên lại buông xuống.

Trang Sinh nước mắt lưng tròng: "Mỹ nhân, Uông ca ca ức hiếp ta."

Uông Vân Phong một tay tóm lấy đối phương ném trên mặt đất, tự mình mạnh mẽ ngồi ở trên bụng Trang Sinh, hắn là người học văn nên sẽ không đánh xuống mấy loại quyền cước nào, nhìn quanh trong chốc lát, từ trên bàn lùi xuống con gà nướng không còn động đậy, tùy tiện nhét vào trong miệng Trang Sinh, quay đầu chỉ còn Hạ Lệnh Mị phiền muộn nói: "Ta thay người dạy tên dê xồm."

Hạ Lệnh Mị chịu hết nổi chỉ trợn trắng mắt nhìn lên trời, đã chia tay không rõ hai người này rốt cuộc là thực say hay là giả say.

Giảng co như thế đến hơn nửa đêm, sáng sớm ngày thứ hai đến tiền người cũng chỉ còn lại có Hạ Lệnh Mị với Uông Vân Phong. Tiểu quận chúa níu lấy vạt áo Hạ Lệnh Mị, làm nũng nói: "Dì, chờ người rảnh rồi nhớ tìm Cẩm Nhị, dạy ta võ công đánh hồng trướng."

Hạ Lệnh Mị ôm lấy Tiểu quận chúa, cười híp mắt nói: "Dưới gầm trời này, người bại hoại xấu nhất chính là phụ thân người, người đánh không lại hắn."

Tiểu Quận Chúa nắm tay: "Không sao, Hoàng đế thúc phụ sẽ giúp ta cùng đánh phụ thân. Phụ thân là Đại Phối Đán, dưới tay ông ta có rất nhiều tiểu bại hoại, ta muốn đánh tan, đập dẹp những tiểu bại hoại đó."

Hạ Lệnh Mị buồn cười, nhưng Triệu Vương Phi nói: "Chẳng lẽ ở chỗ của Triệu Vương còn có người ức hiếp nó?"

Triệu Vương Phi nói: "Trong vương phủ thường hay có chút người giang hồ ra vào, người cùng thế hệ nhiều, khó tránh khỏi ganh đua so sánh cao thấp rồi."

Hạ Lệnh Mị sờ lên đỉnh đầu Tiểu Quận Chúa: "Nó được chiều chuộng, nhiều cợt xát tính tình cũng tốt. Không cần giống ta, lớn lên chịu thiệt đều không tìm được ai để khóc lóc kể lể."

Triệu Vương Phi cảm khái: "Người trong nhà, tóm lại đều muốn người vượt qua được."

Hạ Lệnh Mị cười chưa sớt, cảm giác phía sau có người tới gần, lúc này mới gật đầu: "Ta hiểu được. Đừng quan tâm, đi thôi. Thay ta ân cần thăm hỏi cái tên khốn Triệu vương kia, nếu hắn ta ức hiếp người chỉ cần nói cho ta biết, chân trời góc biển ta cũng sẽ đi đánh hắn tới cùng."

Triệu Vương Phi mỉm cười, tiến lên một bước ôm lấy chị họ kiều ngạo này, thì thầm nói: "Uông Vân Phong năm trước tự động từ bỏ chức vị trưởng tộc, nói tất cả việc của mình không phải do người đó chủ trương. Tỷ tỷ, nếu thật người vô tình đối với hắn, thì hoàn toàn đánh hắn xuống địa ngục đi."

Hạ Lệnh Mị kinh ngạc, một lát sau mới nói: "Người cam lòng sao?"

Triệu Vương Phi che miệng cười nói: "Hắn là phu quân của người, theo ta có quan hệ như thế nào." Dứt lời, cũng không nói nhiều, để Liễu Lệnh Mặc tùy ý dắt lên xe ngựa, hô lên, đội ngũ rầm rộ nhàn nhả rời khỏi địa phận Uông gia.

Trong xe ngựa, Liễu Lệnh Mặc bên cạnh vừa cời áo choàng cho Tiểu Quận Chúa vừa nói: "Tỷ tỷ có phải là nói quá độc ác. Phải biết rằng Uông đại nhân đối với chị họ tình thâm ý trọng, nếu chị họ thực sự hạ quyết tâm, Uông đại nhân chắc hẳn chết không toàn thây."

Triệu Vương Phi để con gái ngấm vào nước trà, tự mình mở ra một quyển sách: "Chúng ta đều chỉ muốn tác hợp cho bọn họ, ngày bình thường nói chuyện đều là khuyên hợp, nhưng kết quả hiểu lầm càng ngày càng sâu, không bằng trải ra một con đường riêng mà đi, nói không chừng còn có thể tan sau đó sẽ hợp lại. Tính tình chị họ, thích nhất làm điều ngược lại. Năm đó bá phụ bắt nàng đi hướng Đông, nàng càng muốn đi hướng tây; không dễ gì khuyên được phải đi hướng Tây rồi, chính nàng ấy lại ngoặt đi phía đông. Ta thử dùng phép khích tướng xem, không thành, để cho Triệu vương ra ngựa. Hắn ta ra nhiều điểm quan trọng, sở trường âm mưu đảo hãm hạ sát hủy người không biết mỗi một là nhất rồi."

Liễu Lệnh Mặc suy nghĩ, cười hì hì, lộ ra một chút xảo trá: "Thật ra, tiết mục gây đánh uyên ương cũng không sai, ta đều mong đợi."

Trước cửa phủ Ôn gia, Ôn Văn Phong trầm mặc nhìn chăm chăm vào cô gái phía trước, trong mắt đau lòng có một chút phát tiết ra ngoài.

Hắn tiến lên một bước, dặt tay của nàng: "Hồi phòng đi, sẽ lạnh."

Hạ Lệnh Mị nhìn ngón tay thon dài của đối phương, bởi vì quanh năm cầm bút, ngón giữa có chút chai lại, đôi tay đã rời khỏi mình sau nhiều năm, lại trải qua cái gì? Tại sao tự động từ bỏ chức vị trưởng tộc của Ôn gia? Hắn bị ai khi dễ rồi sao? Bị bao nhiêu oan uổng? Có phải là vẫn giống như trước đây, rõ ràng đau đớn không chịu nổi rồi rầm rồ tâm, trên mặt còn muốn làm bộ đáng tài tử phóng khoáng mây trôi giữa trời sao?

"Người Ôn gia tìm người làm phiền rồi sao?" bangthan87diendanlequydon

Ôn Văn Phong ngưng đọng, nhéo đầu ngón tay của nàng, hắn cũng biết nàng nói năng chua ngoa nhưng lòng dạ đậu hủ: "Chỉ là một chút chuyện không đáng nhắc đến, không sao."

Hạ Lệnh Mị cau cánh mũi, đôi mắt sáng chuyển động quynh rử: "Ta nghe nói người ở trên triều đình là người nghiêm túc người gặp đều sợ, sao ngược lại đến trong nhà cầu thả chỉ biết hưởng an nhàn chịu bị ép giết rồi chứ? Chức vị tộc trưởng sao có thể dễ dàng từ bỏ, không hề nhớ lúc trước ta người tìm kế cực khổ sao?"

Tâm trạng Ôn Văn Phong thư thái, như chó ngao Tây Tạng trấn an mèo con tựa như mái tóc suông của nàng: "Ta bây giờ là người cô đơn, không có tình lực đi quản lý chuyện trong tộc, chiếm được vị trí không quan tâm đến mọi chuyện khó tránh khỏi bị người lên án, dứt khoát từ bỏ cũng giảm bớt bị người khác tính kế."

"Bọn họ tính kế gì với người rồi sao?"

"Không có gì."

Hạ Lệnh Mị nắm chặt cổ tay hắn: "Nói."

Ôn Văn Phong thần nhiên nói: "Tộc nhân muốn đưa một đứa bé đến cho làm con thừa tự trên danh nghĩa của ta."

Hạ Lệnh Mị thốt ra: "Bọn họ nằm mơ!"

"Đúng." Ôn Văn Phong như chó săn theo phụ họa, "Cho nên ta đem bọn họ mắng đuổi ra ngoài." Hai tay đại triển, đã đem mỹ nhân luôn ngày đêm mong nhớ ôm vào trong lòng: "Con trai trưởng Ôn Văn Phong ta chỉ có thể là từ Hạ Lệnh Mị, người bên ngoài đều không muốn."

Hạ Lệnh Mị chưa xót, nghiêng ra quá mức, giữa cổ họng như có cái gì đó nghẹn lại. Lại cảm động chút, lại tin cậy chút, lại đau lòng chút, nàng sẽ lại một lần nữa sa vào trong sự ôn nhu của hắn, vạn kiếp bất phục.

Ôn Văn Phong chỉ cảm thấy tâm hồn khô héo dần có hồ nước tràn ra, có một chút đắm chìm che kín bụi đá sỏi, làm dịu bụi bờ khô, tôm cá trắng bạch lại một lần nữa lật chuyển phun bong bóng vui sướng bơi lội, gió nhẹ thổi qua, mặt hồ nổi lên gợn sóng ôn nhu.

Hắn ôm chặt nàng, đáy lòng từng tiếng gọi: "Lệnh Mị Lệnh Mị Lệnh Mị..."

Lúc Trang Sinh tỉnh lại, rõ ràng cảm giác được chuyện tình cảm của hai người đã có biến hóa, vậy của bọn hắn: "Hạ cô nương, ta đối với người quá thất vọng rồi."

"Vì sao?"

"Bởi vì rõ ràng người từ bỏ người như ta đây trên giang hồ người gặp người yêu hoa gặp hoa nở, ngoài có dáng vẻ Phan An bên trong có Quán Trọng Chi, vẫn có thể bình định thiên hạ vũ có thể lái được lãnh thổ được xưng là "Mộng bút sinh hoa" là người đàn ông hiểu biết nhiều chuyện tốt, mà chọn lựa tên Ôn đại nhân này là hạng người tham sinh úy tử cúi đầu nhẫn nhục đến đâu hay đến đó mà trong lòng nguy hiểm không ôm chí lớn, một con ngựa tòi tài sơ học thiên yêu tài như mạng làm tổn hại đến lợi ích của người khác!" Nói một hơi không ngừng nghỉ, chỉ tiếc rên rết không thành thép dậm chân: "Người đừng bị kẻ tiểu nhân gian trá này che mắt tâm trí!"

Ôn Văn Phong nhũ mày, hắn ta không biết tình tình mình không chịu được như thế sao?

"Người sẽ ân hận lúc đầu đã làm sai!"

Hạ Lệnh Mị giương đầu.

"Người sớm muộn sẽ bị hắn một lần nữa làm bị thương ruột gan đứt từng khúc đau đớn tận cùng buồn bã phá hủy xương tủy..."

Hắc Tử: "Trang Sinh, hít vào."

"Người sẽ bị con chó đội lốt cáo này ăn vào trong bụng từng phần mực rã khóc ra máu tươi ngũ tạng đều bị thương tổn đau đớn..."

Bạch Tử: "Trang tài tử, hơi thở hơi thở."

Trang Sinh bám dính vào Từ Quý: "Ta rất đáng được thương..."

Từ Quý: "Ồ, ta biết."

Trang Sinh khóc lóc nức nở: "Ta rất uất ức..."[bangthan87diendanlequydon](#)

Từ quý: "Ồ... Ta hiểu được."

Trang Sinh gào khóc: "Ta rất đau lòng..."

Từ Quý vuốt bả vai của đối phương: "Người không lấy được chồng rồi, không thì đi theo ta đi."

Trang Sinh nhắc chân: "Cút!"

Hạ Lệnh Mị thu hồi trường tiên, đã dựa vào trong ngực Ônng Vân Phong cười đến loạn chiến, Ônng Vân Phong tức giận: "Người không nên nghe những lời hồ ngôn loạn ngữ của hân." Tay lại nắm thật chặt, "Ta sẽ không phụ người."

Hạ Lệnh Mị hít một hơi thật sâu, cảm giác sáng sớm hương hoa thông nhập đầy lòng, vô cùng thoải mái: "Ta mãi mãi mong chờ."

Ở trong suy nghĩ Hạ Lệnh Mị, Ônng Vân Phong chỉ có một mình nàng có thể ức hiếp, những người khác không có bản lĩnh, càng không có tư cách. Nàng vừa đoạn độc đoán khiến Ônng Vân Phong hận hân lâu năm như tâm gió xuân, chỉ hận không thể lúc nào cũng dán bên cạnh nàng, thu nạp nhất cử nhất động mỗi lời nói mỗi nụ cười của nàng.

Hai người một nguyện đánh, một người nguyện chịu đựng, cuối cùng khiến Ônng phủ gà bay chó chạy nghênh đón mùa xuân đến chậm.

Chỉ là tiệc vui chóng tàn, đợi đến buổi chiều, con chim cất nhuộm máu bay phịch vào sân nhỏ của Hạ Lệnh Mị. Phần lớn trên bụng chim cất đều có vết máu, dường như bị nhiều ám khí sát quá da, long trên cánh đều rụng hơn phân nửa, Phi Dao tiến đến bên cạnh, nó kêu đau vài tiếng, đã ngã xuống.

Chim Cất là công cụ truyền tin đặc biệt Hạ gia, Hạ Lệnh Mị mở ống trúc trên đuôi nó ra, bên trong chỉ có một chữ bằng máu: Cỗ.

Ônng Vân Phong lật đến ống trúc cuối cùng: "Là thư của Lệnh Mặc. Bọn họ, bị tập kích rồi."[bangthan87diendanlequydon](#)

Khóc mất Hạ Lệnh Mị đột nhiên hồng, hai chữ đừng đi sao cũng không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

"Người của Lệnh Ngọa chết bao nhiêu người?"

"Ta không biết." Ônng Vân Phong nói, quay đầu gọi Bạch Nghiên tới, phân phó đối phương đi truy tìm lộ trình của Triệu Vương Phi. Hân đem Hạ Lệnh Mị đẩy vào sân nhỏ, dặn dò: "Đừng gấp, không có việc gì."

Hạ Lệnh Mị có chút nóng bức, cũng gọi Hắc Tử tới: "Bên cạnh Vương phi hân là có ảnh vệ Hạ gia, người liên lạc thử xem, lại phái người phân chia ra đi tìm kiếm."

Trên đường Ônng Vân Phong đi về thư phòng dừng một chút, nhẹ nói: "Cảm ơn."

Hạ Lệnh Mị cắn môi, không cho từ chối đi theo hân về thư phòng. Cả một ngày thân mật đột nhiên bị loại cảm giác như dao cắt, chậm chạp mang theo chút đau đớn rõ ràng.

Hạ Lệnh Mị dùng sức nháy mắt, ngồi cách bàn không xa, nhìn Ônng Vân Phong vội vàng móc ra địa đồ Thần Châu, theo tin tức từng bước một tiến vào, trên bản đồ đánh dấu càng ngày càng nhiều. Nước trà càng uống càng lạnh, sắc mặt Ônng Vân Phong cũng dần dần tái nhợt.

Hạ Lệnh Mị hỏi hân: "Những ngày này người nắm trong tay quân lực Thần Châu nhiều hay ít?"

Ônng Vân Phong chỉ kinh ngạc trong nháy mắt: "Chưa tới ba thành. Ai cũng không nghĩ ra địa điểm nhỏ nhỏ này của Thần Châu, lại che giấu tất cả các thế lực lớn ở đây, ngoại trừ binh lực triều đình của mình chiếm cứ sáu thành, các thành bộ khác tứ tán đều không có trong cơ cấu của riêng mình." Hân tiến vào vài cái địa phương trên địa đồ, "Hơn nữa, binh lực ba thành này ta cũng không nhích được. Hoàng thượng chỉ cấp cho ta quyền điều tra,

nhưng không có cho ta bình phù."

Hạ Lệnh Mị đứng dậy quan sát địa đồ này: "Người là một quan văn, có bình phù cũng không giữ được." Chỉ vào mấy chỗ khu vực dãy núi, "Trên long vũ con chim kia có dính một ít sương, đêm qua không có trời mưa, cho nên chỉ có thể là vượt từ ngọn núi ở xa bay tới. Móng vuốt cũng có dính một chút mảnh vụn của cành cây khô, mấy chỗ này trong núi ngoại trừ hộ săn bắn quá mức ít có người đi lại, tính tình Lệnh Mặc giống Lệnh Càn, tính cẩn thận, hẳn sẽ phân tán tầm mắt đối thủ. Bây giờ còn không có nhận được tin tức khác, ngược lại gián tiếp nói cho chúng ta biết Lệnh Ngọa không đáng lo."

Uông Văn Phong đột nhiên nắm tay của nàng, Hạ Lệnh Mị cảm giác lòng bàn tay của hắn ướt ướt, một lúc sau mới nói: "Người của người đi tìm Lệnh Mặc, ta dẫn người đi tìm Lệnh Ngọa."

Uông Văn Phong theo bản năng run lên, gất gao nắm nàng: "Quá nguy hiểm, ta dẫn người đi tìm kiếm dấu vết để lại, có tin tức sẽ xác thực cho người."

Hạ Lệnh Mị vùng vẫy hai cái: "Một người thư sinh như người thì hiểu gì, tri hoãn thời gian chính là làm tổn hao thực lực của thủ hạ, ta đi là được." Nàng cố gắng bảo trì trấn định, bộ mặt cơ thể cũng ngắc mức ngược lại giống như cảm xúc không khóc không cười nói: "Lệnh Ngọa là muội muội của ta, bảo vệ người nhà là trách nhiệm của ta."

Uông Văn Phong thấp thoáng hiểu ra ý nghĩ của nàng, tròng lớn mắt, đã đau lòng lại không thừa nhận, môi mấp máy mấy lần định nói lời trấn an nhưng không biết nói thế nào. Hắn biết, trong lòng hai người bọn họ có một cây gai, lúc bọn họ còn nhỏ sẽ lớn tiếng kêu la đau đớn, lớn lên thì đâm vào từng lời nói, "Lệnh Mị, chúng ta phải tỉnh táo bình tĩnh."

Hạ Lệnh Mị hất tay của hắn ra: "Ta không có tức giận, hiện tại cũng không phải thời điểm tranh luận với người." Nàng cất bước lớn đi ra ngoài, gọi Huỳnh Thạch mang áo choàng tới, hai nha hoàn nhanh tay nhanh chân rút ra sợi tơ đem ống tay áo vào ống chân nàng cột chặt lại, những cái vòng ngọc trang sức vướng chân vướng tay đều bị tháo xuống, các nàng quá thuận thực, đợi cho Uông Văn Phong đuổi theo ra đến cửa, trước mặt danh môn thực viện đã biến thân thành hiệp nữ giang hồ, khí khái phi phàm.

Uông Văn Phong kinh hãi, xông lên trước kéo lấy nàng: "Người không thể rời khỏi đây."

Hạ Lệnh Mị dễ dàng hất ra hắn, thật muốn luận võ công, nàng có thể so sánh với Uông Văn Phong gà mờ thì lợi hại hơn.

Uông Văn Phong gất gao ngăn chặn cổ tay của nàng: "Lệnh Mị nghe lời, người đi sẽ chỉ làm mọi chuyện càng thêm rắc rối, người cũng sẽ gặp nguy hiểm."

Căn bản Hạ Lệnh Mị lười phản ứng lại với hắn, Dao Dao đã nhìn Hắc Từ từ trên tường viện chui ra, Ảnh vệ Hạ gia đứng ở cửa sẵn sàng đón quân địch.

"Cô nương, đoàn xe vương phi nửa đường bị người mai phục, thuốc nổ nổ chết không ít thị vệ, Liễu công tử che chở Vương Phi chạy vào trong núi sâu. Người của chúng ta một đường truy tìm những chỗ từng qua." Hạ Lệnh Mị gật đầu, người đã vọt tới cửa lớn, Tụ Ngọc vô cùng phấn chấn nắm cương ngựa.

Uông Văn Phong khản trương: "Lệnh Mị, người không thể đi, mục tiêu những người kia là người."

Mọi người sùng sốt, Uông Văn Phong đem Hạ Lệnh Mị lôi trở về trong cửa: "Người quên rồi sao, năm đó Cổ Tôn Tụ chết đi bởi vì."

Hạ Lệnh Mị cắn răng nói: "Người Cổ gia đều chết hết, ta còn nhớ rõ bà ta làm cái gì."

"Đúng, vấn đề là ai cũng không biết Cổ gia còn lưu lại di mặc. Mục tiêu của bọn hắn đứng mũi chịu sào chính là người, ta an bài thể thân cho người ở Uông phủ đã chết rồi. Băm thành trăm mảnh, chết không thấy xác."

Hạ Lệnh Mị thỉnh lĩnh vô cùng tỉnh táo, không thể tin hỏi: "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Năm trước. Sau khi ta cùng với nhạc phụ thương nghị vẫn đang âm thầm điều tra, đồng thời không ngừng tăng người bảo vệ bên cạnh người." Uông Văn Phong xoa thái dương, "Người nói người không trở lại lễ mừng năm mới, đi quý phủ thăm Cổ Lang Cổ đại nhân, làm chúng ta dọa sợ. Ta đem bát đại tổ tông khắp nơi của Cổ Lang thăm tra, vẫn không an tâm, lúc ta không nhìn thấy người ở địa điểm gặp mặt nói lời nguy hiểm, ta sẽ hận bản thân đến chết." Hạ Lệnh Mị ngẩn ngơ, Uông Văn Phong nhân cơ hội lại kéo nàng vào hậu viện, tự mình châm một ly trà nóng đặt vào lòng bàn tay nàng: "Người đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người. Ở Uông phủ, nơi này an toàn nhất, ở đâu người cũng không được đi."

Những lời thâm tình nhiều hơn cũng không cho phép nói, Uông Văn Phong âm thầm cho ánh mắt, Hắc Từ tự động tụt với những hộ vệ Uông phủ vẫn đứng gác bình thường. Bạch Từ dẫn theo ám vệ Uông gia đi theo Uông Văn Phong giục ngựa xuất phủ, trong lòng mỗi người cũng biết, Hạ Lệnh Mị tuy quan trọng, Triệu vương phi lại là sinh mệnh trong lòng Triệu Vương, nếu xảy ra chuyện ở địa giới Thần Châu, tất cả vài chục quan viên lớn bé ở Thần Châu phải bị chọn cùng rồi.

Bên ngoài phòng lớn, ánh nắng chiếu trên bức tường cao cuối cùng chậm rãi rơi xuống, ánh sáng đỏ cuối cùng cũng bị màn đêm nặng nề nuốt mất. Trong sân quá yên tĩnh rồi, nơi các ảnh vệ ẩn náu cũng có thể nghe thấy tiếng cá chép bơi trong hồ nước.

Hạ Lệnh Mị cảm thấy trong lòng rối tung, rõ ràng cái gì đều không muốn, lại giống như cái gì cũng cân nhắc, nhìn kỹ lại, tâm tư như một mảnh sương mù.

Trang Sinh đã phát giác sự lạ thường của Uông phủ từ sớm, với Tửu Quỷ không hẹn mà cùng ngồi tại trong viện, một bầu rượu, một bàn món ăn, bóng dáng cô độc bị sáp nhập vào trong bóng đêm, nhìn không thấy rõ.

Vài tiếng ầm ầm, đêm càng thêm tối, vô số giọt mưa lớn như hạt đậu tuông xuống, buồn bực biết sắp đặt khiến người không thờ nổi.

Vốn Trang Sinh cừa uống rượu vui mừng hớn hờ vọt vào, giương giọng hô to: "Trời mưa a, thu quần áo quần dài cái yếm tất thối a!"

"Gâu gâu —— "

"Thu sủng vật, những đóa hoa xinh nở rộ, củi mục, con cóc a!"

"Meo meo —— "

"Thu đàn ông, nữ nhân, lão nhân, đứa bé còi truồng a!"

Hạ Lệnh Mị muốn cười, cuối cùng phụt lên tiếng: "Được, đừng già ngây già dại nữa. Vào dùng cơm tối đi, uống rượu ăn thịt."

Trang Sinh cười hi hi mang theo bầu rượu đưa tới trước mặt nàng: "Ai nha, khó có được trai đơn gái chiếc chung sống một phòng, Hạ cô nương, người không phải không thể gả cho ta."

Người bên cạnh hừ lạnh, ngược lại Hắc Tử cắn đuôi gà ngồi ở trên xà ngang.

Trang sinh đập vỡ miệng: "Này, tiểu tử, người có cần phải ảnh hưởng đến chúng tôi đang nói chuyện yêu đương không?"

Tự ngọc với Huỳnh Thạch cúi đầu ăn cơm, chia thức ăn, chiếc đĩa bát cơm gỗ gắp lia lia thức ăn trên bàn.

Trang sinh nhìn chăm chăm: "Nha đầu, làm người để phúc tốt về sao. Ngăn trở nhân duyên con người là không đúng, các người cũng sẽ không gả đi được."

Tiểu chó ngao Tây Tạng ngoa ngoáy cái đuôi cắn quần của hắn, đôi tròn mắt to đen nhánh tinh sáng long lanh, sủa gâu gâu gâu —— cho ta thịt.

Con mèo nhỏ đã liếm bên chân Hạ Lệnh Mị, yêu cầu nữ chủ nhân toàn tâm toàn ý sủng ái cưng chiều.

Nơi nào có trang sinh thì náo nhiệt, trong bữa tiệc hân ngoại trừ mời rượu thì vẫn là mời rượu, bên cạnh lao nhao: "Con gái các người, thật sự là rắc rối. Không có tiền nghĩ có tiền, không có quyền nghĩ đoạt quyền, có tiền có quyền có gia thế nghĩ phu quân là trời một đời một kiếp. Cặp kê rồi, người muốn gả người không muốn cưới; lập gia đình rồi, phu quân thông một hai ba phòng; mang thai, thiếp thị vào cửa ; sinh con rồi, thiếp thị cũng mang thai; con gái không thảo phật, thông phòng tục chải tóc (*gả con gái); con trai trưởng sinh ra rồi, con vợ kế cũng có danh hiệu; con gái trưởng thành, người thừa kế lại có vấn đề..."

Hạ Lệnh Mị nhú mày: "Người biết được thật nhiều."

"Đó là tự nhiên. Ta là ai, ta là người gặp người thích hoa gặp hoa nở... Được rồi, ta là hiểu biết mọi chuyện, nhỏ hầu như có giang hồ hiệp sĩ, lớn đến từng lông tơ sợi tóc của tướng quân anh hùng dài bao nhiêu, gần nói phủ đệ Cổ đại nhân cách vách chúng ta mới đến một mỹ nhân, xa đến khai quốc Hoàng đế mới mấy tuổi đã động dâm, chỉ có ta không nói thì không biết được."

"Ví dụ như Triệu vương phi an nguy?"

"Nghen, cho phép ta bấm tay tính toán." Trang Sinh nhắm mắt thần căn nhắc rung đùi đắc ý, thỉnh thoảng cảm ly rượu nhấp một miếng: "A nha, không cần hỏi. Hiện tại còn chưa có tin tức của nàng ta."

Mọi người miệt thị hắn.

"Ai, các người đều phải nhớ nha, không có tin tức chính là tin tức tốt. Người này không nên bị tình cảm che mờ, lấy việc phải dùng đầu óc suy nghĩ. Thời khắc mấu chốt, quan tâm sẽ bị loạn!"

Hạ Lệnh Mị nắm thật chặt đôi đũa trong tay. Đây là Trang Sinh đang nhắc nhở nàng, không cần bởi vì tình cảm riêng tư để lỡ chánh sự, nàng cũng hiểu được. Ở chuyện trọng đại trước mặt, nàng được chia thành ai nhẹ ai nặng, giống như nhiều năm trước, nàng bỏ Uông Văn Phong vào cung cứu người bình thường. Ở trong quan niệm đại tộc thế gia, không thể bởi vì việc riêng mà bỏ việc công. Lúc này đây, nếu nàng bất chấp tất cả xúc động chạy đi, nói không chừng đã ở trong cạm bẫy của đối phương. Công kích Triệu Vương Phi chỉ là muốn ép nàng ra mặt, nàng một ngày không hiện ra, có thể đảm bảo Triệu Vương phi an toàn.

Nàng không thêm nghĩ đến đáy lòng chân thành của Uông Văn Phong nữa, cũng không suy nghĩ Uông Văn Phong cùng Triệu Vương Phi có bao nhiêu chuyện, càng không đem mình cùng Triệu Vương Phi để trên cán cân xem ai nặng ai nhẹ.

Nàng chỉ biết là, chuyện quan trọng nhất chính là cả bọn họ đều phải sống.

Tâm tư nàng thần thò, bên tai phụt chốc vang lên: "Cẩn thận."

Hai bàn tay to lớn dính nước rượu không chút do dự đánh về phía nàng, trên bàn, trên cây cột, trên mặt đất khắp nơi hiện đầy gai bạc, vô số ám khí bay đầy cả nhà ăn. Trang sinh ôm người nàng lần một vòng, đánh lên vách tường. Nàng lập tức rút ra trường tiên, Trang Sinh hô to: "Chạy, trên áo khí có độc."

Trên nóc nhà, giọng nói thô kệch của Phi Đào hòa với tiếng sấm truyền đến, Hắc Tử nói: "Nóc nhà có người."

Ngoài phòng cũng có người! Đối phương lại muốn bắt ba ba trong rọ, Hạ Lệnh Mị khó thở, dẫn đầu mang theo mọi người hướng về phía phòng trà. Tiếng cách cách giẫm đạp trên mái nhà cho thấy rất đông người, đi ngang qua cửa sổ ám khí bay vào cũng không có dừng lại một chút nào, tiếng kêu của tiểu chó ngao Tây Tạng cùng mèo con kêu lên thảm thiết trong đám hỗn độn, chỉ chốc lát sau không còn nghe tiếng nữa.

Trang Sinh với Tửu Quỷ vừa chạy vừa đập bẻ món đồ, nhằm làm giảm thính giác của đối thủ

"Cô nương, đi tới đường hầm của cô . Ta tới sau."

Hạ Lệnh Mị căn bản chưa kịp trả lời, Hắc Tử ăn ý cũng không cần trả lời. Đám Ảnh vệ sớm đã phân tán ở chung quanh của nàng, che chở nàng từng bước một thoát khỏi cảnh nguy hiểm

Bí đạo rất tối, Hạ Lệnh Mị sớm thành thói quen chạy trốn, cơ hồ là quen cửa quen ngõ mò tới cuối đường hầm, mở ra cửa ngầm, lại là một cửa hàng bán đậu hũ. Con lừa đang ngáy ngốc ở chỗ mài đậu hũ mở tròn xoe đôi mắt nhìn đám người kia, Hạ Lệnh Mị nhwos tới chó ngao Tây Tạng bị bỏ rơi, sờ lên con lừa đầu, ông chủ đậu hũ Tây Thi với thịt heo khô đang cười cợt liền nhanh như chớp chạy vào trong đám người.

Còn đang mưa, trong mi mắt mông lung chỉ thấy bóng người nặng nề, có người chỉ vào Uông phủ cách đó không xa nói cái gì đó. Cách xa, nàng luôn có thể nhìn thấy vài đạo bóng đen ẩn nấp trên nóc nhà.

Nàng cắn răng: "Phải đem phủ đệ làm hồng, nếu không Uông Văn Phong trở về sẽ trúng mai phục."

Toàn thân Hắc Tử ướt đầm ngay chào hỏi vài người, sau đó không lên tiếng từ từ chui trở lại

Nàng tìm một quán trà, làm bộ là người qua đường đột mưa, đôi mắt quay tròn nhìn quanh, nàng sợ Uông Văn Phong đột nhiên trở về sẽ lướt qua khỏi mình.

Bọn họ lướt qua nhau bảy năm, mỗi một lần hấn đều là nhìn chăm chú bóng lưng của nàng càng đi càng xa, có chút thất vọng, cuối cùng nàng cũng nhận biết được.

Không bao lâu, bầu trời lại một lần truyền đến tiếng sấm rền vang, đồng thời, trong Uông phủ như núi lửa phun trào, từ bên trong oanh tạc ra bên ngoài, vô số bụi cùng cục gạch tằm văng ra. Trời mưa xuống, không có cách nào khác hòa thiêu, chỉ có thể dùng thuốc nổ đặt trong phòng nổ tung. Nổ thành nát bấy, dĩ nhiên là sẽ không bị người dùng để bố trí bấy rập.

Hắc Tử có được tính tình như Hạ Lệnh Mị thà làm ngọc vỡ, ra tay cái đó rất tàn nhẫn.

Trang Sinh vuốt bờ vai của nàng: "Thần Châu đã không an toàn rồi, chúng ta đi thôi."

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, lồng ngực buồn bực khó chịu, chậm chạp trả lời không nói nên lời, chỉ có thể nắm chặt trường tiên trong tay, lặng im không nói .

"Mưa này sẽ không ngừng liền." Bạch Nghiên đánh ngựa lên phía trước, xem sắc mặt Uông Văn Phong một chút.

Ám vệ mới vừa rồi hồi báo cho tin tức: "Ta đánh giá thấp sự cẩn thận của Liễu Lệnh Mặc, ám hiệu liên lạc lại chặt đứt." Trời mưa xuống, vết than không thể viết chữ trên thân cây, xe ngựa lưu lại dấu vết cũng bị mưa to cắt đứt nhánh cây cho vui được đứt quãng, núi sâu này cỏ dại mọc um tùm, tìm được những thứ ám hiệu khác cũng phải mất cả canh giờ.

Có bồ câu đưa tin bay tới, lão đào nhào vào ngực Quyển Thư. Bồ câu đưa tin bình thường dùng để liên lạc sự kiện khẩn cấp, người Quyển Thư nhìn tờ giấy đã phát run.

Trên mặt Uông Văn Phong lạnh lung như băng: "Chuyện gì?"

"Phu, phu nhân nàng..." Quyển Thư nghẹn ở yết hầu, thay đổi lời nói: "Trong phủ chẳng biết từ lúc nào bị người chôn thuốc nổ, nửa canh giờ trước đã nổ tung."

Thân thể Uông Văn Phong phút chốc dao động không vững, suýt chút nữa ngã khỏi lưng ngựa: "Lệnh Mị đâu?"

Quyển Thư muốn khóc rống lên: "Phu không có người tin tức, khắp nơi chỉ thấy thi thể ảnh vệ Hạ gia, còn có một bảy người áo đen đều chết hết."

Uông Văn Phong như trúng tà, cả người mặt mày trắng bệch, hai mắt ngốc trệ.

Bạch Nghiên túm lấy tờ giấy, chữ viết đã bị nước mưa thấm vào nhìn không rõ lắm, xem bồ câu đưa tin, hấn phân biệt ra được đây là phân công ám vệ nằm vùng ở nha môn đưa tin tức tới.

"Không!" Uông Văn Phong thì thào một chữ, bỗng nhiên vung lên roi ngựa hung hăng quất trên trên mông ngựa: "Nàng không có khả năng..."

Bạch Nghiên kinh hãi: "Lão gia, Triệu vương phi bây giờ còn sống chết không rõ."

Mưa to roi xuống, bóng dáng này đã tan ra trong bóng đêm, thoáng cái không nhìn thấy nữa.

Bạch Nghiên cảm thấy bi thương, chẳng lẽ thật sự giống như lời người đời nói, lão gia bị oan hồn đây đưa chỉ có thể cô tịch một đời sao?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hạ Lệnh Mị biết Trang Sinh khóc rất lớn, trước kia cô đơn một mình giờ cảm thấy bên cạnh có một bà tám có thể làm cho thời gian trôi qua, một khi có việc, bà tám ở bên cạnh là hết nằng cũng không nóng nảy một chút nào.

Bà tám Trang Sinh ở trên lưng ngựa cũng không yên ổn, ngồi xuống cười một chút, lại đánh ngựa chạy một lát, lúc sau thì đứng trên lưng ngựa nhìn về phía xa, còn ai oán: "Lúc con người chạy trốn nhất định phải cười ngựa sao?"

Hắc Tử: "Người có thể cho ngựa cười người."

Mọi người run rẩy: "Lạnh quá."

Chỉ chốc lát sau, bà tám Trang Sinh nằm sấp ở trên lưng ngựa nửa chết nửa sống đã không chịu nổi trời mưa không dứt, vắt khô áo ngoài, lại đi vắt quần, cuối cùng liền cởi giày ra cố sức vắt cho ráo nước, chịu hết nổi phàn nàn: "Lúc chạy không nhanh, cũng không được đem đồ đi vứt bớt sao? Ví dụ như, bạc."

Huỳnh Thạch đưa tay: "Ta không ngại mang bạc thay người đâu."

Mọi người gật đầu, cười tủm tỉm: "Chúng ta sẽ không để ý."

Trang Sinh suy nghĩ, cỡi túi tiền xuống treo ở trên cổ con ngựa: "Cũng may ta có con ngựa báu vật, bạc nặng hơn nữa không cần ta đeo trên lưng là tốt rồi. Ha ha ha, Nhóc sinh ta quá thông minh."

Mọi người - -

Qua nửa canh giờ sau, thành Thần Châu ở phía sau như một bức tranh.

Trang Sinh nằm nghiêng ở trên lưng ngựa: "Chúng ta đã chạy đến sơn lâm rồi, tại sao vẫn chưa gặp được sơn tặc?"

Sơn đạo chuyển hướng, nam nhân cầm đao lớn la hét chạy tới: "Núi này do ta mở, cây này do ta trồng..."

Mọi người rơi lệ, thầm nghĩ: Người là cái đồ quạ đen, thật đáng ghét.

Hạ Lệnh Mị nổi giận, vùng trường tiên: "Cút ngay!" Dẫn đầu kỵ mã giẫm đạp đi qua, mọi người đuổi theo.

Trang sinh quay đầu lại tỏ ra tiếc hận: "Các người thật không hiền hậu, phải biết rằng bọn sơn tặc cũng có tôn nghiêm, bọn họ cũng muốn ăn cơm, phải nuôi sống mẹ la sát, con nhỏ tính nghịch, còn có phụ lão hương thân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép..."

Mọi người nhắc chân đạp hấn: "Người lăn đi làm sơn tặc đi!"

Mọi người liên tiếp nhắc chân đá bên trái một cước, phải một đạp, mới đầu chỉ là vui đùa một chút, tuy nhiên khóe mắt cũng liếc về phía Hạ Lệnh Mị, nhìn thấy bộ dạng không cảm xúc lúc này của nàng đang từ từ quan tâm, bắt đầu phát ra nổi bức tức trong lòng. Thình thoảng Hắc Tử nhìn qua cũng không nhìn thấu, mọi người ngoài miệng không nói, thật ra trong lòng đều hiểu. Lúc chạy bán sống bán chết, cả hai người trên giang hồ đều không rõ nội tình nhưng không rời khỏi nhau trong gang tấc, ai cũng không yên tâm.

Những ngày qua, Trang Sinh à Tửu Quỷ ở Uống phủ uống nhiều rượu gắn kết giao tình mười cái mạng cũng đền không được.. Thời khắc mấu chốt, bọn họ chỉ biết đem sự tín nhiệm giao về phía đồng liêu.

So sánh với Tửu Quỷ vẫn luôn ít nói chỉ biết uống rượu mà nói, Trang Sinh này là một bà tám liến thoắng không ngừng dễ dàng sinh ra cảm giác không được tín nhiệm.

"Có phải người đang suy nghĩ hay không. Cuối cùng ta là cái dạng người gì?" Trang Sinh treo ngược ở dưới bụng ngựa cười hi hi hỏi Hạ Lệnh Mị.

Hạ Lệnh Mị không nói, đôi khi có có thói quen im lặng để che giấu cảm xúc thật của mình. Nàng không giống đường muội Hoàng Hậu Hạ Lệnh Thủ tâm

cơ thâm trầm như vậy, cũng không phải như Triệu Vương Phi Phi Hạ Ngọa là người tài giấu trong vẻ ngoài đần độn, nàng là sâu sắc, bảo đao sắc bén, một khi ra khỏi vỏ là muốn đã thương người. Tính tình tuy sáng khoái như vậy, mà trong hoàng cung đầy gian trá hoặc là ở trong giang hồ vui vẻ đều dễ dàng hại người hại mình.

"Người có phải đang suy nghĩ lời nói của ta có bao nhiêu là sự thật đúng không? Tình cảm ta đối với người có thuần túy hay không, ta có muốn lợi dụng người làm chuyện gì đó hay không, sẽ không thương hại người bên cạnh người. Đương nhiên, những điều này đều không quan trọng. " Hần lưu loát xoay người ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng chăm chăm: "Quan trọng nhất là, ta sẽ sẽ không thương hại người?"

Hạ Lệnh Mị đứng hình trong nháy mắt.

"Ài, ta cảm thấy người với Uông đại nhân rất giống nhau." Hần run rẩy dây cương, "Các người đều vô cùng cố chấp, vô cùng yếu ớt."

Hạ Lệnh Mị xiết chặt trường tiên ở trong tay ở trong tay.

Trang Sinh lại hét toáng lên: "Tại sao người không thử tin ta một lần? Ta xin hứa, ta không muốn nhất chính là làm phụ lòng kỳ vọng của người."

Hạ Lệnh Mị khinh bỉ hần: "Người biết kỳ vọng của ta?"

"Đương nhiên." Trang Sinh chịu hết nổi vô cùng phẫn chấn, bộ dạng có chút đắc ý: "Của người, thậm chí của các người ở Hạ gia kỳ vọng vào người, không phải là cho người cam tâm tình nguyện —— lập gia đình sao."

"Phốc..."

"Hừ —— "

"Khụ khụ, khụ khụ khụ "

"Nghen, chẳng lẽ không phải?" Trang sinh gãi đầu, quay nhìn mọi người xung quanh đang nhin cười: "Chẳng lẽ Hạ gia không phải gả con gái, mà là muốn bắt rể sao?"

Loại lời nói này, coi như là Hạ Lệnh Mị luôn coi mở không câu nệ tiểu tiết cũng không nhịn được hai gò má phồng hồng, khoe mắt tơ máu không biết là xấu hổ hay là tức giận, khiến cho gương mặt tái nhợt lộ ra chút diêm lệ.

Trang Sinh hỏi thăm dò: "Yêu cầu về rễ hiền của chủ nhân các người có cao hay không? Mặc dù ta không giàu có, nhưng tự thân đoan chính, tính tình hiền hoà, giỏi văn giỏi võ, co được dân được, vẫn chưa hôn nhân. Đúng rồi, xương cốt của ta vẫn còn rắn chắc, cho dù bị nướng từ quạt ngà, chỉ trông chóc lat tuyệt đối sẽ không than thở mà thẳng thiên ngay lập tức... Ài, các vị thiếu hiệp, tốt xấu gì các người các người cũng phải cho ta chút ý kiến chứ! Đúng rồi, " Trang Sinh vội chạy đến bên cạnh Hạ Lệnh Mị, rướn cao cổ nói nhỏ: "Ta đến nay vẫn một mình, gả cho ta người sẽ không thua thiệt."

Hạ Lệnh Mị chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, giống như có núi lửa phun trào thiêu đốt cả người nàng: "Người, hồ ngôn loạn ngữ cái gì đó!"

Không cần phải nói, lộ trình chạy trốn này, sẽ không có ai buồn tẻ.

Màn đêm buông xuống, giờ hội canh ba, mưa còn chưa tạnh, núi sâu chập chùng như tấm màn sân khấu đen như mực, chạy tới đều là một mảng tối đen như mực, không tìm được đường về nhà.

Uông Vân Phong chạy được nửa đường trời xui đất khiến gặp được một nữ nhân mặc áo đỏ, trong bóng tối màu đỏ này tán ra như máu, cực kỳ giống làn váy của Hạ Lệnh Mị mỗi khi nổi cơn thịnh nộ. Hần theo bản năng truy đuổi theo, Bạch Nghiên mang theo Âm vệ một đường đuổi theo, không ngừng xuyên qua rừng rậm.

Truy đuổi đến cùng, Uông Vân Phong cơ hồ mệt mỏi kiệt sức, trong đầu toàn bộ như hồ dán, không thể suy nghĩ được gì.

Hần cảm thấy thật tệ, thần trí không ngừng vang lên tiếng cảnh báo, nói cho hần biết: Cô gái phía trước không phải Hạ Lệnh Mị, sẽ có bẫy! Mà thân thể cố chấp muốn đuổi theo cô gái áo đỏ, hần không muốn bỏ qua bất kỳ một bóng dáng nào có thể là Hạ Lệnh Mị.

Trái tim như bị sét đánh vào, hần cảm giác mình thật sự muốn điên rồi.

"Uông đại nhân!"

"Lệnh... Triệu vương phi?"

Người phía trước thở ra một hơi: "Là ta."

Uông Vân Phong cơ hồ là từ trên lưng ngựa ngã xuống dưới, trong mắt theo bản năng tìm kiếm bóng dáng màu đỏ. Hần thấy được dung nhan đã từng khắc sâu trong đáy lòng, là Triệu Vương Phi Hạ Ngọa, nữ nhân áo đỏ đang đứng phía sau lưng nàng, ra dáng vẻ một thủ hộ

Uông Vân Phong chỉ vào nữ nhân áo đỏ: "Nàng ta là ai?"

Nữ tử áo đỏ nhẹ nhàng dựa vào tảng đá bóng loáng, để nước mưa tùy ý rơi vào trên thân thể nàng, làm lộ ra dáng người nhanh nhẹn. Nàng lười biếng

phát tay với Ưông Văn Phong một chút: "Người giang hồ mà thôi."

Ưông Văn Phong biết đây chính là thủ hạ của Triệu Vương, thật lâu trước đây Triệu Vương tiện tay nắm một đám cao thủ võ lâm đều cống hiến vì hắn ta.

Hắn quay qua Triệu Vương Phi: "Người có bị thương không?"

Triệu Vương Phi lắc đầu. Cách đó không xa Liễu Lệnh Mặc đã bước lên phía trước, trong tay ôm Tiểu Quận Chúa đang ngủ: "Người bị nặng nhất chính là tiền vệ lữ đoàn. Lúc ấy tình huống quá hỗn loạn, chặn đường cũng có người lần trước đến, chúng ta lo lắng người trong phủ sẽ bị đánh lén, nên mới truyền tin về."

Ưông Văn Phong chấn động, lâm bẫm nói: "Nhưng ta lo lắng an nguy của các người, đem theo phần lớn nhân mã... Lệnh Mị nàng một mình lưu lại trong phủ." Cả người hắn lay động một cái, một suy nghĩ thoáng qua trong đầu: "Điều hồ ly son!"

Sắc mặt Triệu Vương Phi kém đi: "Ta để Tiểu Trang đi cứu chị họ." Cô gái trẻ phái sau nàng bước lên một bước.

"Không." Ưông Văn Phong đã nhảy lên ngựa một lần nữa, "Các người mau chóng hồi thành Vạn Yên, ta đi tìm Lệnh Mị." Hắn đã không đành lòng nói Ưông phủ đã gặp phải phục kích, bị san thành bình địa. Chỉ là vừa mới nghĩ như thế, quanh thân mà bắt đầu run rẩy kịch liệt, máu đều muốn sôi trào lên.

"Nàng là tỷ tỷ ta!" Triệu Vương Phi vội vàng phản bác, "Người không có quyền ngăn cản ta để cho người đi cứu nàng."

Ánh mắt Ưông Văn Phong lập tức lạnh lẽo, như hung thần ác sát: "Nàng từ lâu đã không phải là người Hạ gia, nàng là thê tử ta cưới hỏi hoàng, nàng là trách nhiệm của ta. Ta không cho người nhúng tay vào bất cứ chuyện gì giữa hai chúng ta."

Lời nói xa cách và cố chấp như vậy, là lần đầu tiên Triệu Vương Phi nhìn thấy.

Ở trong trí nhớ của nàng, Ưông Văn Phong vẫn luôn ôn tồn nho nhã, là Ưông ca ca vẫn theo khuôn phép cũ nhưng lại vui mừng khi giúp người. Hắn đối với người nào đều là giọng điệu nhẹ nhàng, đối với người nào đều săn sóc cẩn thận, đối với người nào đều đối xử như nhau. Hắn là người hiếm có trong hàng đệ tử thế gia, nhóm bậc cha chú thường khen ngợi hắn, mẫu thân vẫn luôn khen hắn, nhóm thiên kim tiểu thư thì hết lòng cảm mến hắn, cùng thế hệ các thiếu niên càng vui mừng với cùng kết giao hắn, hắn cũng không tranh luận với người khác, không trở mặt với người khác, phảng phất là một quân tử tối cao, khiến cho người ta không đành lòng kéo hắn vào những nỗi khổ sở trên trần thế.

Mười năm, rõ ràng biết hắn đã thay đổi quá nhiều, mà đến giờ khắc này Triệu Vương Phi mới hiểu được toàn vẹn: Ưông Văn Phong, thay đổi.

Hắn không còn là người nhu nhược ở phủ đệ, thiếu niên mặt mũi không dám chống lại lệnh mai mối của cha mẹ; hắn không còn là người suy nghĩ tận tâm hôn cũng muốn tránh khỏi phòng giam, là thanh niên ích kỷ muốn mang cô gái mình yêu thương bỏ trốn; hắn càng không phải là người sau khi cưới Hạ Lệnh Mị vẫn luôn ngày nhớ đêm mong thanh mai trúc mã của mình.

Chỉ một câu như thế, đã biểu lộ toàn vẹn sự chấp nhất của hắn, sự đảm đương và trách nhiệm của hắn.

"Ưông Văn Phong!"

"Trở về bên cạnh Triệu Vương của người đi, đừng để cho ta thiếu dũng khí nắm quyền"

"Người!" Triệu Vương Phi dậm chân, Chu Tiểu Trang bên cạnh lười biếng nằm lên tảng đá lớn, việc không liên quan đến mình nói: "Vợ chồng người ta đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, người sao lại có tâm tư nhà, làm ơn mắc oán."

Triệu Vương Phi dường như tức giận muốn khóc: "Người không biết, thật sự chị họ ta không biết sống chết trước mắt chỉ biết che chở cái tên khốn Ưông Văn Phong kia thôi!"

Chu Tiểu Trang giống như không xương trở mình, để nước mưa tùy ý rơi xuống da thịt, nói: "Làm việc thiện tư cái gì, thật đáng ghét." (*làm việc thiện tư: hy sinh vì lý tưởng.)

Nhưng căn bản Ưông Văn Phong không có nghĩ tới làm việc thiện tư. Hắn đối với cảnh Ưông Phủ bị tàn phá thì không chịu được, thậm chí còn không bước vào đồng phế tích này một bước nào. Một đường chạy như điên khiến lý trí của hắn đã trở về, hắn nhớ rõ Hạ Lệnh Mị thông minh lanh lợi, Hạ Lệnh Mị võ nghệ cao cường, còn có tính tình nàng luôn kiên cường quyết không lùi bước.

Nàng như vậy, sao có thể để người ta phá đơn giản như vậy.

Nàng nhất định chạy đi.

Ưông Văn Phong lau mặt một cái, quyết định thôi lui cách xa mấy trượng. Trong đồng phế tích sẽ có người ẩn nấp bất cứ lúc nào, đứng gần quá, sợ ý một chút thì dễ dàng bị người ta công kích.

Hắn còn phải tìm được Hạ Lệnh Mị, hắn phải bảo vệ nàng, hắn không thể bị đánh đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Thần châu so với thành Bắc Định thì nhỏ đến đáng thương, dân chúng chưa từng gặp qua trường hợp khiếp đảm lớn như vậy, mặc dù một tiếng nổ mạnh chấn động tận mây xanh, nhưng mãi cho đến sáng ngày hôm sau mọi người mới vây lại xung quanh đây nhìn.

Trước khi trời sáng Ưông Vân Phong đã vào một khách điểm gần đó, Ưông Vân Phong ngồi ở phía sau rèm cửa sổ chú ý nhìn. Hắn người này suy tính kỹ càng, giỏi về mưu kế sau mọi hàng động, biết bây giờ hoảng hốt dưới mọi tình huống sẽ bỏ lỡ đi tin tức của Hạ Lệnh Mị, cho nên cũng không chạy xa, trước chấn chỉnh âm thầm bố trí mấy người, lại phân phối người đi ra ngoài tìm manh mối. tin tức Hạ Lệnh Mị bỏ trốn một cách tự nhiên bày ra trên bàn của hắn, khiến cho trái tim vẫn luôn thấp thỏm của anh buông xuống.

Miền là còn sống, hắn vẫn có thể tìm được cô. Ưông Vân Phong tương đối tự tin đối với điều này.

Để cho hắn ngạc nhiên là, rõ ràng Cổ gia ở cách vách Ưông phủ lại không có động tĩnh. Cổ Lang rõ ràng mong muốn có được Hạ Lệnh Mị, cũng biết Hạ Lệnh Mị ở tại Ưông phủ, đối với việc nhà hắn bị nổ tung, đối phương lại lựa chọn trốn tránh không gặp, đây có phải là Cổ Lang nhất gan sợ phiền phức không?

Thời gian trôi qua, nhóm người Âm Vệ nhận được tin tức càng ngày càng nhiều, Tiểu Bạch mang theo chó dường như ngửi được ám hiệu do Hắc Tử để lại. Đợi đến xế chiều, hắn đã biết được Hạ Lệnh Mị ở vùng ngoại ô cách mình hơn trăm dặm, mục đích của nàng... Lại là Võ Lâm Minh Chủ ở tại Nhân Văn trang!

Bạch Nghiên suy nghĩ nhận định những tin tức này: "Lão gia, nhất định là phu nhân ghét bỏ sức mạnh quân sự của người không cao, không có cách nào bảo vệ an toàn của nàng, cho nên hắn cố gắng chạy về phía vòng tay của người đàn ông mạnh mẽ nhất trên gian hồ."

『Tách』, Ưông Vân Phong bẻ gãy viết bút lông.

Quyển Thư nước mắt lưng tròng: "Quả nhiên là trăm thư sinh không dùng được một, hiện tại, phu nhân thật sự ghét bỏ lão gia. Bạch đại ca, người sớm muộn cũng sẽ vứt bỏ ta đây vai không thể gánh được người yêu, đúng hay không?"

Bạch Nghiên khinh bỉ: "Từ khi nào người là người yêu của ta?"

Quyển Thư ngã xuống đất, lệ rơi đầy mặt: "Người thật nhẫn tâm —— gào thét..."

"Câm miệng!" Không chút do dự ném cây bút về phía hai người kia. Bọn họ là cái gì không thông cảm cho trái tim đang bị đã kích của hắn một chút chứ?

Ưông Vân Phong ôm trán thở dài, mở cửa sổ ra, lại một con chim Yến bay vào một cách chuẩn xác, nhắc chân bắt lấy đầu Ưông Vân Phong, mà một bóng đen bay theo phía sau chim Yến, đưa lưng về phía ánh mặt trời như Đại Bàng giương cánh mà rơi vào phía bên cửa sổ, hai tay tiếp khung cửa sổ, với đầu vào, trông mắt linh động của đôi dã thú nhìn khắp phòng đánh giá.

"Là ai?" Bạch Nghiên kịp thời phản ứng đầu tiên, dẫn theo sự chú ý của Ưông Vân Phong đang ngồi trên ghế, Quyển Thư ngo ngác quỳ rạp trên mặt đất, cùng Bạch Nghiên một cao một thấp nắm lấy đưa nhỏ bên cửa sổ? !

Một đứa bé trai nhìn có vẻ mới 5-6 tuổi, mặc áo màu nâu ngắn vừa vặn, bên hông treo một tiểu đao màu đồng răn rôi, cả người ngồi chồm hóm giống như một con báo nhỏ có thể xuất kích bất cứ lúc nào, cái nhìn cảnh giác mà phách lối đối với ba người lớn trong phòng này.

Đứa nhỏ không có trả lời, nó nhìn kỹ Bạch Nghiên đánh giá lại một lần, bĩu môi, lại nhìn về phía Quyển Thư, nghiêng đầu nhìn, từ trong miệng truyền ra một tiếng cười nhạo báng, cuối cùng hướng về phía Ưông Vân Phong tài năng vang vọng đang đứng bất động như núi. Động tác của đứa nhỏ dừng lại bình thường, đôi mắt tròn xoe híp lại thành một đường nhỏ, mũi hồng, khóe miệng nhếch lên thành một đường thẳng, có loại hương vị mạnh mẽ và lạnh lùng

Rất giống hai người, Bạch Nghiên nhìn chăm vào đối phương, mắt phát hiện hoa văn trên miếng ngọc bội treo trên eo của đối phương. Hoa sen mùa hè, có 5 nụ hoa, là con cháu của Hạ tướng quân Hạ Tường Dân thuộc ngũ phòng của Hạ gia

Bạch Nghiên không dám thả lỏng, từ sau khi Triệu Vương Phi đi, Hạ gia không có tin tức nói còn có người sẽ đi qua gặp lão gia. Từ thời gian bảy năm trước đến đây, người của Hạ gia hầu hết là tiểu lý tàng đao (*khẩu phật tâm xà), càng là tiểu nhân đánh rắm thì càng có gan làm loạn, lão gia nhà hắn đã bị hại không ít lần trên tay tiểu bối. Trong lúc đang nghĩ ngợi, đứa nhỏ này liền nhảy xuống bệ cửa sổ, lại một lần nữa ngồi xuống bên cạnh, vẫn là bộ dáng sẽ công kích bất cứ lúc nào.

Bạch Nghiên mở miệng: "Tiểu đệ đệ, người có quan hệ gì với Hạ gia?" Chưa nghe nói qua ngũ phòng Hạ gia có phòng ngoài, rõ ràng có con đã lớn như thế này.

Đứa bé có tai như diếc, đôi con ngươi đen không hề chớp mắt đối với Ưông Vân Phong, nhảy xuống, lại nhảy xuống, Bạch Nghiên đã không kịp ngăn cản, đối phương đã nhảy tới Ưông Vân Phong ngồi xuống cái ghế trên lan can.

Một đứa nhỏ năm sáu tuổi, thể cốt tuy nhỏ cũng không nhỏ, cả người vo lại thành một khối tròn màu đen dường như đứng một chân ở tay vịn bên cạnh, một chân khách lướt qua cánh tay đáp ở trên vay, đầu bàn tay duỗi ra phía trước, ánh mắt giống với Uông Văn Phong. Cũng là con người màu đen, người lớn mang theo bình tĩnh lạnh lùng, đứa nhỏ thì như dã thú khát máu cùng với sự lạnh lùng, chóp mũi chỉ kém một millimet có thể chạm vào nhau rồi.

Bạch Nghiên càng thêm khẩn trương, Quyền Thư đã chạy tới rồi, hai tay kéo cánh tay đứa bé này, kéo không nhúc nhích. Hắn đi ôm vòng eo đối phương, ôm bất động! Hai tay của hắn dùng sức ôm cổ của đối phương ra phía sau, lại bất động! Quyền Thư dùng cả hai chân, hàm răng song song, nảy sinh độc ác muốn di chuyển đối phương một chút, một mồi thờ hồng hộc, đối phương vẫn cách cánh mũi Ưng Vân Phong chỉ một milimet.

Quyền sách nước mắt lưng trông nhìn về phía Bạch Nghiên, Bạch Nghiên quay đầu. Người này rõ ràng ngu ngốc mà không biết, võ công đứa nhỏ này không tệ, công phu Thiên Cân Trụ cùng với Lô Hỏa Thuần Thanh, vai không thể gánh tay không thể xách đứa ngu dốt nào có thể chịu được nó chứ?

Mọi người đang suy nghĩ không biết mục đích của đối phương thì đột nhiên đối phương lấy một bức tranh từ trong vạt áo mở ra. Trong bức tranh là hình một người đàn ông, lông mày dựng thẳng, con mắt lạnh lùng, đang mặc áo màu lam lưng bàn tay dựng thẳng từ trên cao xuống, toàn thân lộ ra thần khí chói có quấy rầy, bên cạnh người đàn ông vẽ một cái kim ban, toàn bộ đều màu đen như một con báo nhỏ.

Tiểu nam đồng cảm bức tranh đứng đối diện Uông Vân Phong, cuối cùng nói một câu: "Người có ăn con chuột hay không?"

Uông Văn Phong nhủ mảy, giọng điệu càng thêm xa cách so với đôi phương: "Không ăn."

Nam đồng hỏi lại: "Người có thể chơi thuyền chiến hay không?"

Uông Vân Phong: "Không chơi."

"Đại bác chứ?"

"Không."

Giống như một lão ngoan đồng sờ lên cái cảm trống không: "Người hiểu cái gì?"

Uông Vân Phong tựa lưng vào ghế ngồi, hoàn toàn thư giãn: "Người lại hiểu cái gì?"

"Ta muốn hỏi người."

"Ta đang hỏi người."

"..." Hai người im lặng, đối mặt, nhủu mày. Cuối cùng đứa bé cũng có sức sống trở lại, có lẽ là vì trờng nhau quá lâu, không có hứng thú, quay đầu , chắc chắn nói: "Lão nam nhân không thú vị."

Uông Vân Phong lạnh nhạt nói: "Một đứa nhỏ không có tôn ti."

Đưa bé mạnh mẽ quay đầu lại, nhe răng nhanh, cắn lấy trên cổ Uông Vân Phong.

"A a a a a a a a a a a a a a a a a a a ——" tiếng hét của Quyên Thư chói tai, bịt lại cổ của mình trong phòng giặt náy mình.

Bạch Nghiên nhanh chóng phóng tới điểm huyết đạo của đứa bé, đầu ngón tay mới vừa tới sát lưng đối phương, đứa bé đã nhảy tránh ra từ trong miệng phun ra một miếng thịt còn máu đỏ tươi. Rõ ràng nó cắn cái cổ Uông Văn Phong thành một cái lỗ sâu, mà khổ chủ, lông mày Uông Văn Phong đều không nhíu lại, tùy ý để máu chảy tuôn ra.

Ám vệ ngoài phòng nghe tiếng động đập cửa vọt vào, còn chưa kịp thấy rõ diện mạo của đứa bé, bên ngoài cửa sổ cùng nóc nhà đồng loạt xuất hiện mười mấy ánh vệ. Trong phòng, đứa bé bị một người cao lớn lạ thường, mặt mày thô kệch, toàn thân người đàn ông khỏa thân ra mùi tanh nước biển ôm ở trên vai.

Bach Nghiên hét lớn: "Các người rốt cuộc là ai?"

Phía sau người kia tuyền tới một giọng cười hi hi bén nhọn: "Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm." Đi ra là một người nhỏ bé, tiểu thiếu niên môi hồng răng trắng, cúi người chào nói với Ưông Văn Phong: "Chúng ta là thuộc hạ của Hạ ngũ gia Hạ tướng quân, tại hạ Khổng Tiên bái kiến Ngự Sử Ưông Đại Nhân, Ưông đại nhân an khang."

Uông Văn Phong dường như cũng biết thân phận của đối phương, dù sao người đàn ông trần truồng từ trên nóc nhà kia chính là Văn Đồ của Hạ Gia từ lâu đã nghe qua lai lịch.

Uông Văn Phong chỉ vào đứa bé trên bờ vai của người đàn ông to khỏe kia: “Nó là ai?”

"A, vị to lớn này là trợ thủ đắc lực của Hạ Tướng Quân tên Võ Sinh." Khổng Tiên vuốt lưng người kia: "Võ Sinh, mau tới bái kiến Uông đại nhân. Nhưng ông ấy là ban lâu năm Nhi cô nương, đơn giản không thể đắc tội."

Lời nói thô thiển, mọi người ở Uông gia đều hiểu được. Nhi cô nương, chính là Ha Lệnh Mi. Ban lâu năm loại tục ngữ này nói được dễ nghe là người yêu

cũ, nói khó nghe là vợ bé bên ngoài, không cách nào tiến gần được, cũng đầy đủ biểu lộ lập trường người tới. Đơn giản không thể đắc tội, nếu quả thật đắc tội, như vậy có thể trở mặt vô tình.

Uông Vân Phong làm Ngự sử nhiều năm như thế, phong ba bão táp gì mà chưa thấy qua. Chỉ cần không phải Hạ Lệnh Mị, bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì cũng khó có thể làm cho hắn động tâm.

Không Tiên thấy mặt Uông Vân Phong trắng bệch như xác chết càng ngày càng ngày càng giống thần tiên, bỗng hiểu ra chỉ vào đứa bé trên vai người đàn ông: "Vị này chính là Hạ Phân, tiểu bối Hạ gia trong Bát thiếu gia." Cha mẹ là ai, Không Tiên không nói, Uông Vân Phong cũng không hỏi.

Chỉ cần là đứa nhỏ Hạ gia, Uông Vân Phong cho dù bị cắn đến vỡ nát cũng chỉ có thể chịu đựng.

"Người này không có tí sức lực nào." Hạ Phân ôm lấy chân lạnh lùng nói.

Hiển nhiên Không Tiên cũng đồng ý, nhìn máu ở cổ Uông Vân Phong nhún vai nói: "Phân thiếu gia, hàm răng ngươi lại nhột sao?"

Hạ Phân vô tội nói: "Ta nhìn thấy hắn đã muốn cắn. Có lẽ, ta sắp thay răng rồi hả?"

Uông gia không người nào nói chuyện, lúc người thay răng đều thích cắn người? Đứa nhỏ này ai dạy, giống như báo con, quá khí thế phóng khoáng rồi.

Không Tiên tìm Uông Vân cũng không phải để nói chuyện phiếm, nói vài câu không liên quan liền đi thẳng vào vấn đề: "Uông đại nhân, Nhị cô nương đâu rồi?"

Uông Vân Phong tùy ý để Quyền Thư bồi thuốc quán băng vãi cho mình: "Ngươi tìm nàng có chuyện gì sao?"

"Hạ tướng quân để cho chúng tôi hộ tống Phân thiếu gia đến bên cạnh nhị cô nương. Trước đó vài ngày Phân thiếu gia đã thư từ qua lại với Hạ, chạy tới đây không dễ, Uông phủ rõ ràng không có, chơi đùa không lịch sự rồi."

Người Uông gia thâm giận, người nói cái chim gì chứ!

Bạch Nghiên bắt chéo hai chân nhắc nhở: "Bút tích của phu nhân chúng tôi, hiển nhiên không giống bình thường."

"Ồ, Nhị cô nương làm người ta nổi sao? Không tệ, nàng đúng là thuốc nổ, súng đạn cái gì, sờ trường là nhất rồi."

Mất Quyền Thư tròn trắng.

"Người đâu? Đừng nói cho chúng ta biết, các người đã là nhị cô nương biến mất! Thực sự biến mất cũng không quan hệ, tự chúng ta đi tìm. Ôi nhìn Uông phủ cũng bị phá hủy nửa ngày rồi, sao vậy vẫn chưa tin tức nhị cô nương, thù hạ làm ăn như vậy sao."

Tiểu Bạch mới vừa xông vào cửa nghe được phân nửa giận dữ nói: "Ai nói không tìm được phu nhân, ta đây mang bọn người đi."

Bạch Nghiên lắc đầu, ngu ngốc. Hắc Tử người là cố ý dạy Bạch Tử thành Tiểu Bạch sao? Người đây là gián tiếp trả thù đó!

Làm ở Uông gia ngoại trừ bên ngoài lão gia là người thông minh nhất, Bạch Nghiên cảm thấy áp lực rất lớn

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ẩn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Người giang hồ xây Sơn Trang giống như cung điện của Hoàng Đế, người thân phận càng tôn quý lại càng thích ở chỗ cao, thường thức cảm giác liếc nhìn chúng sinh văng dạ. Tâm trạng thoải mái có thể nhìn từ trên cao xuống nở nụ cười quyền rũ, tâm trạng phiền muộn thì giờ loa lên rống, nhân sinh bao nhiêu! Nhân Vân trang cách thành Thần Châu có hơn trăm dặm đường, chính giữa có vô số núi rừng và suối nối liền tiếp nhau, núi rừng chập trùng tạo thành một cái ngoạ long, mà Sơn Trang ngay tại chỗ cao nhất đầu rồng, bình thường dân chúng muốn leo lên ít nhất cũng một ngày. Người giang hồ, đi nhẹ nhàng như không ㄟ(▽ ㄟ)ㄟ

Hạ Lệnh Mị nhận được tin tức Triệu Vương phi bình an thì nàng đã có thể nhìn thấy tháp Diêm ở tại long đầu phía xa xa, vô số Hắc Diều từ đỉnh tháp lượn quanh xuống dưới, có chút cảm giác âm trầm.

Phía sau nàng còn có bọn ám sát giả bám riết không tha, bên cạnh nàng còn mang theo một Trang Sinh trắng đen không rõ, hộ vệ của nàng mặc dù không ít nhưng cũng không nhiều. Làm quân cờ Hạ gia thả trên giang hồ, sự an nguy của Hạ Lệnh Mị cũng không quan trọng, mà bản lĩnh nàng có được, ngoại trừ hai năm đầu nàng ra ngoài gây chuyện thị phi khiến người nhà lo lắng, cho nên, cho dù bản thân khổ cực gian nan, chính nàng cũng không lo nghĩ và sợ hãi nhiều.

"Nói đến vị võ lâm minh chủ Cửu Phương Hi này, hẳn cũng là một nhân vật truyền kỳ. Lúc còn đang mặc tã thì mẫu thân chết vì bệnh, vú em mang theo hẳn lớn lên. Phụ thân nghe nói là nhân vật có mặt mũi trong triều, nhưng vẫn đem hẳn an trí ở biệt trang, chưa bao giờ dẫn vào trong phủ. Sau đó, phụ thân bởi vì bị quyền thần hãm hại trở thành tội phạm bị giết chết cả nhà bị tịch thu lại tài sản, hẳn được bảo hộ ở nơi bí ẩn có thể may mắn còn sống sót, về sau có một cuộc gặp gỡ bất ngờ, được cao nhân dạy bảo trở thành thanh niên tài tuấn hiếm có trên giang hồ."

Hạ Lệnh Mị không có hứng thú với vị Võ Lâm Minh Chủ này, thực sự nàng đang muốn đi tìm một người không phải Cửu Phương Hi. Nhưng, bị Trang Sinh hiểu lầm có thể giảm bớt rất nhiều rắc rối, nàng cùng Hắc Tử đều lựa chọn sáng suốt để người đang hiểu lầm kia cứ tiếp tục.

"Cửu Phương Hi là vị Võ Lâm Minh Chủ hiếm thấy có ruột thịt với Triều Đình." Trang Sinh nói đầy thâm ý.

"Vì sao?" Hạ Lệnh Mị nhíu mày, "Cũng bởi vì hẳn cầu hôn ta sao? Ta chỉ là con gái Hạ gia, nếu không phải con gái duy nhất. Mặc dù Hoàng Hậu xuất thân từ nhà ta, lại không có nghĩa là bất luận cái gì có quan hệ thống gia đều có thể dễ dàng làm được tai to mặt bụi."

Trang sinh cười hắc hắc nói: "Ngươi là muốn nói, quan hệ bácm vậy đàn bà không được, đúng không? Nhưng, có mối hôn sự này dù sao cũng có được còn hơn không. Hơn nữa, võ nghệ của vị Võ Lâm Minh Chủ này miễn cưỡng có thể so sánh được với ta, chọn hẳn làm địch, phần thắng của ta có đến bảy phần."

"Này, ngươi cũng bớt khoe khoang chút đi?" Cuối cùng Hắc Tử cũng nghe không nổi nữa, thật sự là chưa thấy qua người nào da mặt dày như thế. Vị Võ Lâm Minh Chủ này là người nao, Trang Sinh hẳn lại là người nào, hẳn lại còn nói Võ Lâm Minh Chủ so ra kém với hẳn!

Hạ Lệnh Mị cười hỏi: "Có phải ngươi đã quên nhân tố quan trọng nhất hay không?"

"Cái gì?"

Hạ Lệnh Mị thần nhiên nói: "Thâm ý của ta."

Trang Sinh ngẩn người: "Con gái các người không phải chỉ chọn gia thế của đối phương cùng tài năng và học vấn thôi sao? Lúc nào thì lo lắng qua ý kiến của nhà gái rồi!"

Hạ Lệnh Mị quát ngựa nhảy nhanh hai bước: "Vốn phải là như vậy, nhưng ta thì không." Nàng quay đầu nhìn hẳn, "Ngươi có nghe nói qua cô nàng tự mình lựa chọn lão công chưa? Ngươi có nghe nói qua tự tung tự tác muốn gả thì gả, không muốn gả sẽ không gả đợi gả khuê nữ chưa? Ngươi có nghe cô nàng lang thang tùy ý hành tẩu giang hồ chưa? Ngươi chưa nghe nói qua, nhưng mà bây giờ ngươi đã gặp được."

Nàng ngẩng đầu lên, khoe mắt đuôi mày đều là kiều căng cùng cao ngạo: "Nhưng ta nói cho ngươi biết, ngoại trừ ta, thế gian này không có bất kỳ cô gái nào có can đảm nói không với nhân duyên của chính mình."

"Không có gia thế, bộ dạng nam tử có tài học, nếu như ta không thương, ta sẽ không lấy chồng."

"Nếu ta thật sự động tâm, mặc kệ đối phương là ai, là thân phận gì, ta đều có thể an tâm vợ hiền của hẳn, cả đời vì sự nghiệp của hẳn, địa vị cùng gia tộc phấn đấu."

Lúc nói lời này, Trang Sinh giống như nghe được một giọng nói bay thẳng xuống từ suối thác cách đó không xa. Lời nói của cô gái này dễ nghe mà đập thùng thùng vào cánh cửa, từng chữ bay văng đến cửa, đã rơi vào trái tim. Phù phù phù phù, có con thỏ nhỏ bay vọt đi ra, con nai vui mừng theo sát hẳn, cá chuồn chim nhạn kết thành một đội, trong nháy mắt chiếm đoạt cái bầu trời mây trắng rộng bao la kia.

Hắn phảng phất nghe được tiếng hơi thở mình: "Ta nghĩ, ta cuối cùng biết vì sao Uông đại nhân đối với ngươi u mê không tỉnh ngộ... Cần thận!"

Nhanh như thiểm điện, cơ hồ trong nháy mắt Trang Sinh bay tới sau lưng Hạ Lệnh Mị, vô số lao từ bốn phía bay đâm tới.

"Khung!" Trong lúc luống cuống Trang Sinh bắt được không ít mũi tên, hất lên trường tiên trực tiếp quát vào móng, giữa tiếng kêu gào Ảnh Vệ nhanh chóng phá vòng vây.

Trong lúc đó tim đập nhanh trong nháy mắt, Uông Vân Phong mở mắt ra. Giống như hẳn vừa mới bị ngất đi.

"Lão già, người đã hai ngày một đêm không nghỉ, vẫn nên trở về đi. Ta sẽ đem phu nhân mang về." Tiểu Bạch cỡi ngựa ở bên cạnh hẳn, một tay vịn chặt lưng hẳn.

Uông Vân Phong lắc đầu, nhìn thấy phía trước Hạ Phân đang ghé vào trên bờ vai Võ Sinh tò mò nhìn hẳn, thấy hẳn tỉnh lại, bĩu môi: "Ngươi thực nhu nhược!" Hạ Phân nói, "Nếu như trên chiến trường ngủ gà ngủ gật, trong tích tắc có thể làm cho đầu ngươi rớt xuống."

"Ngươi cùng Hạ tướng quân ăn nằm với chiến trường?"

"Đương nhiên. Đàn ông sợ hãi trên chiến trường không phải đại trượng phu, là người nhu nhược."

Uông Vân Phong nhíu mày: "Lời này ai dạy ngươi?"

"Bọn lính đều như thế nói. Mẹ nói, chiến trường là rèn luyện sự quyết đoán tốt nhất, cũng chỉ có trên chiến trường mới có thể sinh ra nam tử hán đội trời đạp đất." Có lẽ Hạ Phân cảm thấy trên đường quá nhàm chán, khó có người chịu cùng hẳn nói chuyện phiếm thái độ cũng có chút hiền lành. Đương

nhiên, giọng điệu vẫn tương đối khinh thường: "Người không có ăn nằm với chiến trường, là kẻ yếu."

Uông Văn Phong ngồi thẳng, một lần nữa nắm chặt dây cương, chỉ nói: "Trong lịch sử, Tướng quân lớn đều chết trong tay Văn Thần. Người ăn nằm với chiến trường, cùng lắm xem như măng phu, vẫn là người nhỏ nhất."

Hạ Phân tức giận giọng quả đấm: "Chờ ta lớn lên, ta sẽ đánh cho người răng rơi đầy đất. Ta không cho người ức hiếp người Hạ gia."

Uông Văn Phong hừ cười, quả nhiên là đứa nhỏ Hạ gia, tư tưởng gia tộc ăn sâu bén rễ, không cho phép bất cứ người nào nói Hạ gia kém, cho dù là trong lời nói. Chỉ là, rõ ràng nó được gọi là Hạ Ngũ Gia vì Hạ tướng quân, có thể nhìn thấy là từ nhỏ ở quân doanh lớn lên. Người Hạ gia đúng là chưa bao giờ cho phép nuông chiều đào tạo tiêu bồi, trong nhà với trên triều đình đây là hai thái độ hoàn toàn khác nhau.

Uông Văn Phong tương đối mệt mỏi, hẳn cảm thấy đứa nhỏ một chút có thể nâng cao tinh thần: "Can nương của người là ai?"

Hạ Phân vùng cái đầu: "Không nói cho người."

"Vậy mẹ ruột người đâu?"

"Can nương."

Uông Văn Phong uốn nắn hần: "Can nương là can nương, mẹ ruột là mẹ ruột."

Hạ Phân chỉ luôn có hai chữ: "Can nương."

Quả nhiên là một tiểu tử ngốc, Uông Văn Phong nghĩ. Hơn nữa còn là chiếc răng rất tốt, nuôi dưỡng rất tề, tiểu tử ngốc tính tình bướng bỉnh.

Tiểu tử ngốc nhún mũi: "Có mùi máu." Võ Sinh lập tức đem hần từ trên bờ vai ôm xuống để trong lòng, giống như con Vượn cao lớn ôm tiểu hầu tử.

Không Tiên hỏi hần: "Ở hướng nào?"

Hạ Phân thò đầu ra, giống như dã thú đang tìm kiếm con mồi, mọi phương hướng đều hít hà, chỉ vào một cái đường nhỏ không người đi qua. Không Tiên không dám khinh thường, lại phái ra hai người đi tìm hiểu trước.

Tiểu Bạch học theo hình mũi người bốn phía, cái gì cũng không có nghe thấy. Bạch Nghiên giục ngựa đi tới bên Uông Văn Phong, cùng với Tiểu Bạch đem Uông Văn Phong bảo vệ ở giữa. Uông Văn Phong hỏi: "Đây là sơn lâm, có phải đám thợ săn giết dã thú hay không?"

Không Tiên liếc nhìn đối phương, từ trong túi móc ra một cái khăn gấm đặt xuống cánh mũi Hạ Phân

Uông Văn Phong cách đó hơi xa, chỉ cảm thấy khăn gấm này có chút quen thuộc. Bạch Nghiên nói khẽ: "Đứa nhỏ này là chó? Rõ ràng cho nó ngửi mùi cô gái thiêu khăn."

Hạ Phân lại một lần nữa chỉ về hướng vừa rồi: "Mùi của can nương."

Không Tiên liền xung ngựa xông lên phía trước, những hộ vệ khác của Hạ gia cũng đuổi theo ngay sau đó. Uông Văn Phong có chút nghi hoặc, bọn họ đi về phía không khác mấy so với phía Hạ Phân chỉ, Hạ Lệnh Mị bị người truy kích, cũng có thể nửa đường thay đổi lộ tuyến...

"Can nương, can nương." Hạ Phân hét to.

"Phân thiếu gia, nơi này khác chiến trường."

Đi xa Hạ Phân lập tức ngậm miệng, trong gió không thể cảm thấy mùi giết hại nhiều khiến cho thêm căng thẳng

"Đuổi kịp bọn họ." Uông Văn Phong nói. Đúng lúc thám tử Ám Vệ cũng có tin tức, "Phu nhân bị tấn công!" Bạch Nghiên nói. Uông Văn Phong đã đuổi theo sau đám người Không Tiên, không nghe được.

Khắp nơi đều là bụi gai, xước trên mặt người, trên mu bàn tay rất đau, như là kim châm một đường bay tới. Hạ Phân được Võ Sinh bảo vệ rất tốt, Uông Văn Phong giục ngựa ở phía sau, của huyết Thái Dương của hần nhảy thành thạch, không ngừng đầu lên có thể nhìn thấy thấy đôi mắt đen nhánh của Hạ Phân thò ra từ trong người Trang Sinh.

Cũng không biết chạy bao lâu, trên mặt Uông Văn Phong đều chảy máu một mảnh, không biết là nước trên nhánh cây hay là hai má mình đã bị phá vỡ. Thấp thoáng, hần cũng ngửi được mùi máu. Hành vi lại hăng hái lên mười lần, thấy được một số thi thể, là bị tên bay loạn đâm xuyên tim mà chết, quần áo này vừa nhìn đã biết là Ám Vệ của Hạ gia.

Uông Văn Phong nghe được tiếng tim đập của mình, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Trên đường thỉnh thoảng chuyển đổi phương hướng, toàn bộ đều dựa vào tiểu cái mũi của tiểu Phân. Bộ hạ của Hạ Tướng quân đều tin tưởng đứa bé này, người của Uông gia đối với sự thật này cũng tạm thời tin nó.

Mỗi người đều đổ mồ hôi.

Thi thể càng ngày càng nhiều, có người áo đen, cũng có ánh vệ. Trên vỏ cây, trên cỏ, khắp nơi đều có ngựa chết cùng khi thể, mùi máu thuận theo gió bay lại đây.

Tất cả mọi người thường thấy thi thể, bọn họ một bước cũng không có ngừng. Theo dư âm ban ngày ánh mặt trời dần dần hạ xuống từ đỉnh núi thì mọi người đã nghe được tiếng binh khí cùng giọng nói. Trên hàng mi Uông Vân Phong đều là nước, hắn thấy được một ít bóng dáng màu hồng, xiêm y này càng thêm xinh đẹp so với ngày thường, nếu như ngủ.

Nàng đã bị một đám người vây đánh bên trên vách dốc, phía sau xa hơn là thác nước đang tuông xuống hồ sâu. Sau lưng của nàng có một nam tử áo trắng, đầu vai của hắn còn cầm một đoạn tên, tóc tai rối bù, áo trắng cơ hồ bị nhiễm đỏ.

"Can nường ——" giọng nói non nớt của trẻ con phá không khí vang lên, Hạ Lệnh Mị gian nan từ trong đám vây đánh ngẩng đầu lên.

Trên mặt của nàng đều là máu.

Uông Vân Phong cơ hồ cũng muốn sợ hãi kêu ra tiếng, hắn không có la lên được, hắn nhìn thấy một mũi tên, từ bên cạnh rừng cây rậm rạp bay tới, mũi tên sáng chói đến ngửa mắt, quá sắc bén, quá đột ngột rồi, để cho tất cả cử động của hắn đều ngừng lại.

Hắn nhìn thấy mũi tên xông về phía Hạ Lệnh Mị.

Ở tên sau lưng, mi mắt của nàng phản chiếu ra bóng dáng của hắn;

Ở tên phía trước, Hạ Phân như tiểu Báo bay tới, chạy tới lướt qua mọi người.

Sóng lưng nàng bị người đứng một cái, mặt Trang Sinh cười hi hi xuất hiện tại giữa tầm mắt của mọi người

Trái tim Uông Vân Phong giống như bị bàn tay khổng lồ bóp lấy rồi.

Hạ Lệnh Mị té xuống, đầu mũi tên lao vào lòng ngực Trang Sinh, mỗi người đều ngừng lại hô hấp rồi.

Hạ Lệnh Mị kinh ngạc, thân thể nghiêng, lại nghiêng, cả người Trang Sinh đều đặt trên vai áo giáp của nàng... Hai người bọn họ cùng ngã vào trong thác nước, rớt xuống phía dưới, ngoại trừ hơi nước trong suốt bay lên, chỉ có màu đen tối.

"Nường!" Hạ Phân lại kêu lên một lần nữa, thân thể nho nhỏ cũng rơi theo xuống dưới. Kế tiếp, thân thể to lớn của Võ Sinh cũng nhảy theo xuống dưới.

Ngựa Uông Vân Phong đã bay lên ở bên trong, hắn muốn đi tìm Hạ Lệnh Mị.

Bạch Nghiên nhanh tay lẹ mắt nắm lấy thắt lưng của hắn, tại thời điểm dầu sôi lửa bỏng lôi hắn trở về.

Người đó của Uông Vân Phong đã rời đi xuống địa ngục, lòng của hắn cũng đã lọt vào 18 tầng, không biết từ bao giờ mới có thể bò lên.

Bạn đang đọc truyện *Nường Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Cuối cùng lúc ánh chiều dương hiện lên trên sóng lưng sườn núi, bóng dáng từng người lọt vào trong hồ sâu.

Lúc Hạ Lệnh Mị rơi xuống dưới, trường tiên đồ thăm vung ra ngoài, muốn xuyên qua thác nước cuộn cuộn được cây trụ nhỏ bé tạo teo bắt lại. Lại ngẩng đầu, liền nhìn thấy thân thể Hạ Phân rơi xuống tới, nàng hít một hơi lạnh khí, cổ tay run lên, nửa nghiêng thân thể bỏ rơi Trang Sinh đang dựa vào, phần đuôi rơi vào vùng bên hông Hạ Phân.

Cách màng nước, đưa nhỏ đập vào trong ngực của nàng, tốc độ hai người rơi xuống nhanh hơn.

Dáng người to lớn của Võ Sinh như chiếc vỏ cứng cáp trên lưng con rùa, từ trên đỉnh đầu choàng xuống tới. Hạ Lệnh Mị cảm thấy, thể rơi của bọn họ dường như nhanh hơn một chút nữa rồi?

Cũng may, Trang Sinh đệm ở dưới chân của nàng.

Mọi người giống như xếp La Hán, phù phù rơi xuống hồ sâu. Trang Sinh đứng mũi chịu sào, lưng Võ Sinh bay ngược nước, Hạ Lệnh Mị đứng ở trên bụng của hắn, Hạ Phân được bảo vệ ở trong ngực nàng.

Đập vào mắt ngoại trừ đỉnh đầu bột biển màu trắng, chính là hồ sâu thăm tối vô tận.

Hạ Phân ngẩng đầu tựa như la lên một tiếng gì đó, Hạ Lệnh Mị vuốt tóc hần lạng lẽ an ủi. Bọn họ đều là người đã từng chiến đấu trên biển rộng, kỹ năng bơi rất tốt. Tay Võ Sinh tìm được trước bọn hần, đem Hạ Lệnh Mị lên trên mặt nước, hạ Phân ho khan hai tiếng, duỗi tay ôm chặt lấy cổ Hạ Lệnh Mị.

Một đường sinh tử khiến đứa nhỏ hoảng sợ không ít, gắt gao ôm mẹ ruột của mình không muốn buông tay.

Có Võ Sinh như Hải Quy, mẫu tử hai người ở trên lưng của hần an toàn cổ ra dòng nước xiết, một đường bơi đi.

Chung quanh toàn bộ đen lại, cây cối bị gió thổi được như ma quỷ nổi điên. Đáy nước thật âm áp, mặt nước lại lạnh đến mức triệt đề. Hạ Lệnh Mị đã cố gắng ôm lấy Hạ Phân, hần rằng đứa bé lạnh run lên. Bọn họ phải lên bờ, vấn đề là không biết còn lính đuổi theo hay không, bên trong rừng sâu núi thẳm khắp nơi đều có thể là địa điểm ẩn thân tốt, lên bờ thì gặp phải ám sát đột nhiên xuất hiện. Một mình Hạ Lệnh Mị cũng không phải sợ, năng có vô số dũng khí và can, cũng nguyện ý dùng bản thân làm mồi dẫn xả xuất động, bây giờ không dám.

Hạ Phân ý lại làm nàng không dám làm chuyện gì khác khác người, nó là vô đạo của nàng, sẽ chôn vùi tất cả sự lớn gan lỗ mãng của nàng không chút nương tình.

Ba người, im hơi lặng tiếng nhìn theo dòng nước chảy xuống dưới.

Hạ Lệnh Mị buột tóc lại, nghi hoặc hỏi: "Có phải là ta đã quên cái gì không?"

Hạ Phân càng ôm chặt vào trong ngực nàng. Được rồi, quên ai cũng không quan trọng, chỉ cần đứa nhỏ ở bên người nàng là tốt rồi.

Trời dạt như vậy hơn nửa đêm, sau một ngày một đêm mưa to không biết điểm dừng, bầu trời đêm mênh mông không nhìn thấy sao, Võ Sinh cũng không phân biệt được phương hướng nữa rồi.

Cuối cùng, lúc toàn thân Võ Sinh đều sưng vù, bọn họ chọn lựa một chỗ vẫn còn bằng phẳng để lên bờ. Nơi này chỉ có một rừng cây nhỏ, rừng cây lớn ở phía sau chỗ đó rất xa. Võ Sinh vác hai người bọn họ đi tuần tra một lần trong rừng cây nhỏ, không phát hiện ai theo dõi mà đến ám sát. Trên đường, mấy người cùng thật thành thực nhặt lấy nhánh cây khô, bắt vài con thỏ hoang, Hạ Phân không thấy được con chuột, ngược lại nhảy xuống muốn bắt thêm mấy con sóc đang ngừng coi.

Đoạn thời gian từ bờ biển đi đến đất liền này, Võ Sinh cùng Không Tiên dạy bảo nó khá nhiều. Những người này trên chiến trường giết người như ngóe, ý thức muốn sống so với người bình thường càng cao, dạy cho hạ Phân bản lĩnh tự nhiên đều là kỹ năng thực dụng, không đùa giỡn cái đẹp, không nói trống rỗng.

Võ Sinh phụ trách đánh lửa, tiểu Hạ Phân lưu loát vặn gãy cổ đám vật nhỏ, quen cửa quen nẻo mở ngực bẻ bụng, rút gân lột da, mút lấy nước miếng dùng cây gậy đã bỏ sạch vỏ xâu mấy con vật nhỏ lại thành một chuỗi, để ở trên lửa nướng xèo xèo. Hạ Lệnh Mị còn nhóm một đồng lửa, cời xiêm y ở ngoài hông khô, đem một lòng đèn tại Hạ Phân đang chuẩn bị bữa tối sạch sẽ, dùng áo ngoài bọc nó lại nhét vào ngói bên cạnh đồng lửa.

Võ Sinh cời ra chỉ để lại một cái quần cộc, một người trong đầu buồn bực đi đến chung quanh bố trí bẫy rập, đợi cho lúc bố trí xong, hần lại xách đến mấy con gà gừng đã vặn gãy cổ. Lúc này, một thân y phụ cả Hạ Phân đều bị Hạ Lệnh Mị hong đến ẩm ướt vào người, đang lần lượt nướng chân thỏ cho mẹ ruột của nó ăn. Bản thân nó thì một ngụm cắn được một nửa con sóc, cắn được xương vang lên kêu kệt, hai má phồng nằng nằng lên, thỉnh thoảng liếm láp đầu lưỡi, cười đến thỏa mãn.

Động vật trên đất bằng có thể so sánh với nhiều loại cá ăn được trong nước.

Ba người ăn thỏa thuê, Võ Sinh đem dùi đồng lửa, trải áo khoác ngoài của mình trên mặt đất, Hạ Lệnh Mị mang theo Hạ Phân nằm ở phía trên. Võ Sinh tự mình bò tới trên cành cây, thỉnh thoảng mở đôi mắt ra thăm dò, lắng lắng phân tích gió thổi lay cành cây chung quanh.

Sắp tiến vào giấc ngủ Hạ Lệnh Mị lại một lần nữa lầu bầu: "Ta giống như thật sự quên cái gì?"

Tiểu Hạ Phân lầu bầu, trở mình một người cút vào ngực của nàng, giống như thú con tìm kiếm cảm giác an toàn.

Sáng sớm, con thú nhỏ như là một động vật ăn thịt bò dây giữa mùi hương. Đồng rom trên giường phủ kín mông đất nhỏ cũng vậy đi, đôi mắt vẫn chưa mở ra, người đã mơ mơ màng màng đứng lên, bên cạnh ngửi ngửi mùi thịt liền hô to: "Con muốn ăn cái mông mềm nhất." Đưa tới vài tiếng cười to lạ lẫm.

Có có người nói: "Vậy hãy đem cái mông gà đưa cho Phân thiếu gia."

Hạ Phân giật mình run một cái, phút chốc mở mắt ra, rất nhanh, cảnh giác quét mắt nhìn mọi người chung quanh một lần. Hạ Lệnh Mị đã bọc một áo choàng mới, ngồi ở dưới tay người đó, đối với hần nói: "Mau đi rửa mặt, lại đến gặp Hần biểu cửu của con."

Hần Nhất Phàm nhìn Hạ Phân trong nháy mắt đi ra tư thế công kích bạo phát thật lâu rồi gật đầu: "Đứa nhỏ này tư chất rất tốt. Khó trách Ngũ thúc của người những năm này đều không cho nó gặp người ngoài, nên là mất không ít tâm tư huấn luyện rồi?"

Thân thế Hạ Phân đặc thù, biết được chân tướng cũng chỉ có các vị trưởng bối đang cầm quyền của Hạ gia và một mình Hạ Lệnh Mị. Không Tiên cùng Võ Sinh chỉ là cố ý theo bảo vệ Hạ Phân, biết chân tướng cũng không lắm miệng. Đối với người ngoài Hạ Phân chỉ là con trai của Hạ Lệnh Mị, là đệ tử được ngũ gia Hạ gia Hạ Tường Dân Hạ Tường Quân đặc biệt coi trọng, bởi vì tư chất bất phàm, cố ý để họ Hạ. Hạ Lệnh Mị là can nương của nó, vai vế Hạ Phân mới hạ xuống một cách tự nhiên, thành đồng lứa với Tiểu quân chúa.

Hạ Phân lớn lên ở trong binh doanh, thân thể nhỏ bé lúc hành lễ thì đầu ra đầu, có chút hương bị đại nhân. Hàn Nhất Phàm ngẫm thân phận bất phàm, vô cùng yêu thích đứa nhỏ nghe lời mà võ nghệ lại cao cường, chịu hết nỗi nắm bắt xương cốt thân thể của nó, Hạ Phân biết đây là lúc đại nhân kiểm tra bản lĩnh của đứa nhỏ, cần rằng nhẫn nhịn tất cả sự đau đớn. Không bao lâu, cái trán lõng bàn tay đã đỏ không ít mồ hôi. Hạ Lệnh Mị đau lòng đau nỗi nhớ nhà, cũng là tập mãi thành thói quen. Mẫu thân Hạ gia, lúc vọng tử thành long, tâm tư cứng nhắc như tấm thép

"Rất tốt, không tồi." Hàn Nhất Phàm liên tục tán thưởng hai tiếng, cuối cùng nhất võ phần lưng cứng nhắc của đứa nhỏ: "Đi ăn điểm tâm, Đợi chút chúng ta sẽ xuất phát."

"Đúng rồi, lúc tìm các người, chúng ta còn cứu một người ở trên sông, các người nhìn xem có biết hắn hay không?." Lúc vài người đem cái người đang nửa sống nửa chết kia tới, Hạ Lệnh Mị giống như mới hiểu ra: "Hắn là của ta... Ừ, ân nhân cứu mạng."

Mà nàng, thời điểm gặp Hạ Phân, thì không chút do dự từ bỏ Trang Sinh đang bị trọng thương.

Nàng không có cảm giác áy náy một chút nào, thật sự ==

"Người thật nhẫn tâm——!" Trang sinh đã đi một số vòng tại Quỷ Môn Quan. Hắn vốn cho là mình là một anh hùng cứu mỹ nhân, tốt xấu gì Hạ Lệnh Mị cũng phải biết ơn hắn, đâu có biết rằng sau khi rơi xuống nước, trong nội tâm nàng cũng chỉ còn lại đứa trẻ không biết từ đâu rơi xuống kia, mà hắn ân nhân cứu mạng lại bị vứt bỏ ra phía sau.

Nàng biết, hắn đang bị trọng thương lại phải vùng vẫy dưới đáy nước không biết bao lâu?

Nàng biết, lúc hắn đang trôi nổi dập dềnh, hắn phải đứng trước tiền tuyến cũng không chịu quay đầu lại cầu xin một cô gái, gào thét bao lâu?

Nàng biết, hắn thuận rơi xuống dưới, mắt thấy bọn họ trên bờ bên đồng lửa ấm áp, ngóng nhìn bao lâu?

Hắn cơ hồ là khản cả giọng hò hét.

Đáng tiếc, Hạ Lệnh Mị cũng không tồn tại tâm ý tương thông với hắn, nàng đối với hắn có chút ít trong lòng đau đớn rồi rầm, mặt lạnh lẽ, làm bộ mừng rỡ nói: "Người còn sống là tốt rồi."

Trang Sinh hận không thể rơi lệ. Hắn thật sự quên, Hạ Lệnh Mị cô gái này đối với những người đàn ông bình thường đều là tâm địa sắt đá

"Người yên tâm, " Hạ Lệnh Mị nói tiếp, "Ta hiểu được có ân tất báo."

Trong lòng Trang Sinh nóng lên, rất tốt, hắn muốn chính là những lời này.

Chủ nhân bây giờ của Nhân Văn Trang, Cửu Phương Hi nhiệt tình tiếp đãi bọn họ. Hàn Nhất Phàm là Võ Lâm Minh Chủ trước đây, giao thiệp rộng rộng rãi, Cửu Phương Hi mới vừa tiếp nhận, còn có rất nhiều điểm cần Hàn Nhất Phàm hỗ trợ, đối với việc hắn mang người tới dĩ nhiên là hoan nghênh đón tiếp. Đương nhiên, lúc hắn nghe nói đến cô gái duy nhất Hạ Lệnh Mị này, nụ cười trên mặt lại rộng thêm vài phần.

Cửu Phương Hi là người giang hồ điển hình. Đứng như tùng ngồi như chuông, cười mở cười rộ lên, lúc nói chuyện giọng điệu trầm lắng, ánh mắt chuyên chú, mà vẻ mặt lại chất phát, thoát nhìn là một người đã thành đạt. Người này thành thật ở chính chỗ này, còn hơn vô số hạng người xảo trá, giành được chức Võ Lâm Minh Chủ.

Hạ Lệnh Mị này là con gái của thế gia, từ nhỏ cũng không biết đơn thuần là cái gì, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị tư tưởng mê hoặc. Ngược lại Hạ Phân đối với đối phương thù ý rất sâu, Đêm ấy ở tại Nhân Văn Trang, một thì la lên, dần tới vô số chim tước công kích phòng ngủ đối phương, phân chim trên mái nhà kia hơn nửa tháng cũng không có người nào khác ở được.

Trang sinh là quân nhân, bệnh tình mặc dù nặng, cũng may trong Trang có thuốc tốt, không qua mấy ngày đã có thể xuống giường đi lại được.

Rõ ràng Hạ Lệnh Mị đối đãi với Trang Sinh không giống như Uông Vân Phong. Uông Vân Phong vì nàng bị người tấn công, nàng hầu hạ nhiều ngày bên giường đối phương; Trang Sinh cứu tánh mạng của nàng, nàng cũng chỉ là mỗi ngày mang theo Hạ Phân đến thăm hỏi, tuyệt đối không làm bất cứ chuyện dư thừa nào.

Trang Sinh cũng không lo lắng, có thể sau khi luyện võ một lần nữa, thì luôn tìm cơ cùng Cửu Phương Hi tỉ thí. Có lẽ, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, tại loại không khí ngạc nhiên này, rõ ràng Hạ Phân giống với Trương Sinh, cùng nhau đối ngoại, thay đổi biện pháp dẫn vật Cửu Phương Hi.

Bên ngoài giống như khiêu khích không ít, vụng trộm tranh đấu cũng kéo dài thẳng cấp.

Một đêm này, Trang Sinh lại bắt đầu thức dậy không thể để mọi người nhìn thấy hoạt động. Hắn thừa dịp nửa đêm, lại một lần nữa leo lên nóc phòng ngủ của Hạ Lệnh Mị.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Chỉ là, trời không theo ý người. Ở Nhân Vân Trang này trước sau có hai vị Vô Lâm Minh Chủ, trèo tường cũng bị chú ý.

Trang Sinh da mặt dày gio tay lên: "Ồ, Hàn Đại tằm cũng tới tắm trắng sáng sao?"

Hàn Nhất Phàm gio tàu thuốc thật dài, hít hai cái, ở trên nóc nhà: "Trang Đại Hà cũng tới ngắm trắng?"

Trang Sinh ngượng ngừng ha ha hai tiếng, trong lòng đã hiểu được đối phương không dễ chọc.

Một người cầm lái danh môn chính phái, hần hần là nghiêm túc, chính trực, nói năng thận trọng đơn giản là người không vì tình riêng làm việc trái đạo lý. Người như vậy không cho phép người khác nói nửa câu chửi bới, mở đầu không được vui đùa một chút xiu nào. Trang Sinh ở trong giang hồ càng già càng lão luyện không tùy tiện khơi mào thần kinh yếu ớt của chính nhân quân tử, rồi mới vận dụng cái điệu bộ quần chặt cha hần họ gì mẹ hần tên chi đều không nhớ rõ. Lại cứ, vị này Vô Lâm Minh Chủ trước mặt hần tuyệt đối không nghiêm túc, người gọi hần Đại Hà, hần tự nhiên cũng xưng người Đại Hà, người nói tắm trắng sáng, hần nói vàng trắng sáng cũng được thôi, không nóng không lạnh, bình tĩnh thông dong, vừa nhìn đã biết khi mồm miệng ác quỷ liếm máu đã thương người. Người như vậy, nhìn có vẻ đến đâu hay đến đó kì thực tương đối có nguyên tắc, Nước Chảy Đá Mòn là bọn chuyện bọn hần duy trì. Người muốn nói bọn họ không có sự tức giận đến nổi lửa đi, lửa giận của hần trong lòng tương đối tràn đầy. Nhìn cái tàu, tắt một cái, thì có thể biểu hiện đầy đủ cảm xúc chân thật của bọn họ.

Loại người này là phẩm nhân tu luyện thành yêu quái, trình độ trái tim cứng rắn so với rừng sâu núi thẳm trong Xuyên Sơn Giáp kia còn cứng nhắc hơn.

Hàn Nhất Phàm chẳng những hút thuốc, hần còn uống rượu. Đợi đến lúc Trang Sinh ngồi bên cạnh hần, không biết hần lấy ra thêm một bầu rượu từ nơi nào: "Nâng chén mời trắng sáng, thêm bóng nữa là ba. Trang Đại Hà, uống một ngụm?"

Trang Sinh lại một lần nữa cười khô ha ha , nơi nào đến ba người? Trong lòng nghĩ như thế, trong miệng đã đáp: "Này nếu từ chối thì thật bất kính rồi." Đưa tay nhận lấy, đối với ánh trắng trong trẻo, hần thấy rõ ràng hoa văn Lý Bạch Ngân trên bầu rượu. Mặt hần không đỏ sặc, rót hai cái, trả lại trở về.

Hàn Nhất Phàm cười nói: "Thật can đảm. Người cũng không sợ ta hạ độc."

Trang Sinh quẹt miệng một cái: "Làm hái hoa tặc văn võ song toàn, bình sinh ta nguyện vọng lớn nhất của ta là được chết dưới cánh hoa mầu đơn; nhưng bây giờ nửa đêm, hoa không có nở, ta phải tạm thời làm tửu quý. Một người bạn thân của ta từng nói, hôm nay có rượu hôm nay say, trong rượu có độc, vậy cũng phải đợi uống rượu, hơn nữa còn giải rượu gièm pha, như vậy sẽ không phụ tấm lòng người nấu rượu."

Hàn Nhất Phàm hút một hơi thuốc thật dài , mũi chân gõ mái ngói: "Vậy bây giờ rượu đã uống, có phải đã muốn bắt đầu ngắm hoa rồi sao?"

Trang sinh ghen một chút. Quả nhiên, Hàn Đại tằm là cố ý tới bắt hái hoa tặc, đáng cần phải truy đánh hần tới cùng sao! Rõ ràng hần còn chưa bắt đầu hái hoa, cho dù muốn hái, cũng phải nhìn Hạ Lệnh Mị bên dưới có chịu theo quy cũ hay không, phần áo một nửa, nằm ở trên giường chờ hần đến nha(ㄣ_ㄣ)

Hần trước khi ra khỏi cửa hần là chưa xem ngày, hôm nay nhất định là không nên làm việc gì.

Trang Sinh châm chước một buổi, mới nói: "Không đối gạt Hàn đại hiệp, mặc kệ người bên ngoài cản trở thế nào, tiểu sinh đối với Hạ cô nương là có chí ắt sẽ thành công."

Hàn Nhất Phàm nói: "Nói xem."

Hần thật là vớ vẩn chạy tới nóc nhà Hạ Lệnh Mị tắm trắng sáng sao? Nhìn con tức này, nói xem! Ra về để tùy người thêu dệt chuyện vô lí, bộ dáng ta nghe vào tai trái chui ra tai phải, thật sự là hận không thể khiến người ta —— dùng khói làm phong cái mũi của hần.

"Này phải từ ta một thân bản lĩnh mà nói lên, ta là ngàn chuyện thông, mà phụ thân của ta là Vạn Sự Thông. Mẹ của ta chính là con gái nhà quan nhỏ. Phụ thân quanh năm bên ngoài, trong một năm mẫu thân hơn phân nửa thời gian đều vườn không nhà trống. Bà ta quá nhỏ bé, cuộc sống xa hoa giống như nhà bày đặt để cái bình Lưu Ly, mặc dù xinh đẹp cũng rất yếu ớt. Lúc phụ thân nhớ tới bà ta trở về nhà, ngán, thì lại một lần nữa rời nhà đi ngoa du gian hồ. Xinh đẹp gì đó luôn hấp dẫn ánh mắt của người khác, bà ấy rất dễ dàng bị hấp dẫn, mà thứ càng xinh đẹp lại yếu ớt càng dễ bị phá hủy. Nàng đứng giữa phụ thân và tình nhân do dự không yên, sau khi sinh ra ta, phụ thân hỏi bà ta cốt nhục của ai vậy? ㄿ, ngày thứ hai, bà ta đi tự sát rồi."

Đáng thương phụ thân, hần biết được trên giang hồ tất cả đứa bé cha mẹ là ai, kết quả là lại không biết mình có phải là phụ thân của con trai của mình hay không.

Ta theo hần lưu lạc giang hồ, sau khi biết lí lẽ được một chút, lại phát giác không phải người đàn ông đều chỉ có một người vợ, cũng không phải tất cả cô gái đều thật sự trung thành một lòng với người chồng."

"Cho nên người đã làm hái hoa tặc."

Trang Sinh mở tay ra: "Ta thật sự hái hoa sao?" Hần hỏi, nghiêng mặt nhìn về phía xa. Từng sợi sương mù trên không trung uốn éo tiêu tán, thật giống như

trong đời giã dũa, kết quả là vẫn là sống ở trên đời chết thì xuống đất vậy.

"Ta dựa vào gần những cô gái khuê phòng kia, nhìn các nàng lần đầu tiên nghẹn ngào thét lên, lần thứ hai thất kinh, lần thứ ba các nàng đã có thể cùng ta nói chuyện với nhau, bốn năm sáu, mười mấy hai mươi mấy lần sau, các nàng nhận định ta là chính nhân quân tử. Trong các nàng, có người sẽ trong giấc mộng nói mớ tên của ta; có người sẽ mỗi ngày mỗi đêm đốt đèn, chờ đợi bóng dáng của ta bay qua phía trước cửa sổ các nàng; có người, gặp sắc hàm xuân, tiếp xúc nhiệt liệt vừa ngưng ngừng chờ đợi ở trên giường, cùng đợi ta lại một mở song cửa sổ của các nàng..." Trang sinh cười cay đắng. "Đều là những đoá hoa yếu ớt!"

Hàn Nhất Phàm đã vung vạt áo lên, cả người nằm ở trên nóc nhà, đóm lửa trên tàu dường như ngày càng cháy mạnh.

Trang Sinh tự động nhận lấy bình rượu trong tay hắn, rót từng ngụm nói: "Ta vốn cho rằng, trên đời này mọi cô gái đều giống nhau. Đầu biết được, một ngày bão gió trong đêm tối, một người không lớn không nhỏ cũng ngã sứt chút nửa đêm đầu ta đập ra. Ta gặp mạnh mẽ, ngay thẳng, hữu dũng hữu mưu, mà tâm trí Hạ cô nương lại kiên định."

Hàn Nhất Phàm hỏi hắn: "Người thấy nàng ấy kiên định chỗ nào?"

Trang Sinh nắm tay: "Từ lúc ta biết nàng, nàng cự tuyệt Uông đại nhân cầu hoan tổng cộng 125 lần."

Cầu hoan? Sao Hàn Nhất Phàm lại không biết Uông Văn Phong lại liêm sỉ như thế.

"Nàng còn cự tuyệt 148 đoạn nhân duyên do bà mối giới thiệu."

Tiêu chuẩn chọn chồng của con gái Hạ gia nào có dễ dàng như vậy. Nhớ năm đó, Uông Văn Phong cũng chỉ có thể lấy con gái thứ hai của Hạ gia, ba phòng hấn ngay cả tư cách cũng không đủ.

"Chỉ những thứ này?"

"Không." Trang Sinh ngửa mặt lên trời thở dài, "Nàng từ chối người khác đồng thời cũng cự tuyệt tình yêu của ta, dài đến mười ba mươi bốn lần! Cô gái kiên định như vậy là thế gian hiếm thấy, ta phải lấy được nàng! A——" vừa mới dứt lời, trên đầu của hắn thì truyền xuống đau đớn, Hàn Nhất Phàm vừa vịn gối tàu thuốc lên trán hắn.

"Chỉ bằng những thứ này, còn kém xa."

Trang Sinh đau đớn khó nhịn ôm đầu buồn phiền nói: "Ta biết không đủ rồi, cho nên ta vẫn chưa nói yêu cầu đối với nàng."

Hàn Nhất Phàm hiểu được: "Người muốn nàng báo ân cứu mạng."

"Đúng."

"Phượng thức báo ân duy nhất chính là lấy thân báo đáp."

"Đúng."

"Nhưng mà người lại sợ nàng từ chối, cho nên muốn ở trong son trang đối mặt nàng làm loạn, rồi lúc mọi người đang xem thường hiên ngang lẫm liệt tỏ vẻ nàng không phải hèn thì không cưới. Dưới tình huống nàng thanh danh nàng bị thương tổn có thể gả cho người."

"Đúng."

"Ài, " Hàn Nhất Phàm cũng thở dài, "Tiểu tử, người đang nằm mơ."

Trang Sinh chịu hết nổi nhảy dựng lên: "Phiền người, Đại Hà, không cần dùng ra vẻ bộ dáng bình tĩnh thông dong nói những lời tàn nhẫn này!"

Hàn Nhất Phàm tiếp tục bình tĩnh: "Sự thật luôn tàn khốc."

"Vậy ta cũng sẽ kéo dài không ngừng cố gắng, đến khi nàng đáp ứng gả cấp cho ta khoảnh khắc đó."

Hàn Nhất Phàm tiếp tục thông dong: "Của người mộng nên tỉnh rồi."

Trang Sinh ủ rũ: "Ta đi nghỉ tạm."

Hàn Nhất Phàm gật đầu: "Hạ cô nương ở dưới, người không đi gặp nàng chào hỏi?"

"A, không!" Trang Sinh bưng tai đau đớn.

Dưới lầu, Hạ Lệnh Mị ngồi ở trong vườn hoa, trên người ánh mắt Hạ Phân như con báo nhỏ đang trừng mắt nhìn hắn.

Trang sinh, còn có thể còn sống nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không?

Trang Sinh muốn bịt tai trộm chuông làm như cái gì cũng không trông thấy, vụng trộm từ sau phòng bò xuống, hai mẹ con trước nhà đã hết lên lạnh lẽo: "Hái hoa tặc, người xuống."

Trang Sinh che lỗ tai: "Tiểu sinh không phải hái hoa tặc."

Cùng kêu lên: "Xuống!"

Trang Sinh nhìn trái nhìn phải, đang muốn để Hàn Nhất Phàm giúp hắn giải thích, nhìn kỹ, gió thổi trên nóc nhà, vị Vô Lâm Minh Chủ này đã không còn thấy bóng dáng.

Trời muốn diệt ta!

Mới vừa rơi xuống đất, Tiểu Báo Tử Hạ Phân nghe răng lòi xi, đối với hắn gào rú: "Cầm thú!"

Nếu như ở phía trước tăng thêm hai chữ, ở trong suy nghĩ Hạ Phân địa vị của Trang Sinh với Cửu Phương Hi ngang nhau rồi. Nhưng, để cho hắn càng thêm buồn bực chính là, thành ngữ mặt người dạ thú kia chính là hắn dạy Hạ Phân nói. Thiên Lý luân hồi, báo ứng khó chịu.

Hạ Lệnh Mị đứng dậy, nhìn đăm đăm đối phương: "Trang Sinh, ta tin tưởng người sao?"

Trang Sinh cười cay đắng: "Ít nhất, cho đến tận bây giờ ta chưa từng làm chuyện bằng mặt không bằng lòng đối với người, không có thương hại người, càng không có thương qua lòng của người."

Hạ Lệnh Mị an ủi Hạ Phân đang xao động trong ngực, trầm ngâm nói: "Đó là bởi vì ta không để trái tim trong người. Không có trái tim, thì tự nhiên sẽ không bị tổn thương trong tâm."

Trang Sinh mạnh mẽ nở nụ cười chống đỡ đứng dậy, một cách tự nhiên nhớ tới thời gian ở Ôn phủ kia. Hắn đương thời, trong mắt đều là bóng dáng của nàng, mà lòng của nàng đã rơi vào trên người Ôn Văn Phong. Trước khi rơi xuống vách núi, hai người đều ở trong cơn hoảng loạn nhìn thấy Ôn Văn Phong sợ hãi, so sánh với hắn cùng với Hạ Lệnh Mị sống chết có nhau, Ôn Văn Phong được cứu trợ khiến người ta không tức giận đi? Lúc này đây còn như thế, tiếp theo đây?

Có lẽ, Hạ Lệnh Mị đi đến Sơn Trang sau khi trầm tĩnh, cũng là bởi vì đang tự hỏi cùng một vấn đề.

Ôn Văn Phong với Hạ Lệnh Mị, lướt đi qua.. thân phận kia phức tạp, thì thân mình mới có thể mà nói, có thật vậy không thích hợp?

Một người là quan văn trong Ngụy Chính, một người là thiên kim tiểu thư trong Mộc Quốc Anh; một tại trong triều đình hô mưa gọi gió, một là Phương Minh Cửu Thiên ở trong lùm cỏ. Tài năng của bọn hắn tựa như trời cùng đất chia ra, mặc dù đều sẽ giao hội, nhưng dù ai cũng không cách nào chính thức dung nhập đối phương trong lòng.

"Có lẽ, người có thể ném thù thay đổi một chút." Trang sinh nói, trái ngược bộ dáng cả lo phát phờ thường ngày, thần sắc thành khẩn mà chuyên chú: "Ta mặc dù không đạt được yêu cầu chọn rể cao của người, nhưng mà ta có thể cùng người gốc bể chân trời. Người cao hứng, ta liền cao hứng; người đau lòng, ta liền đau lòng; người vui vẻ, ta liền vui vẻ; người bị người khi dễ, ta thay người ra mặt; người ức hiếp người khác, để ta làm quyền cước của người; người muốn cầm y mỹ thực, ta liền đi cướp của người giàu; người muốn tiêu điều tự tại, ta liền dẫn người đi thảo nguyên chăn thả, biển cạn bắt cá, thăm sơn đảo bầy rập đánh lão hổ; người nghĩ nề tình thân, cách xa vạn dặm ta cũng sẽ nắm tay của người cùng nhau về nhà; người yêu thích tuấn nam xinh đẹp, ta sẽ xây cho người một A Phòng Cung khổng lồ, người muốn đùa giỡn ai thì đùa giỡn ai. Rượu và thịt rừng không quan hệ, Phong Hòa Hí Chư Hầu cũng không thành vấn đề..."

"Hạ Phân đâu?"

"Ngao ——" Tiểu Báo Tử cắn một ngụm lên bả vai của đối phương, cả người ôm đầu của hắn giống như đang lo lắng miếng thịt tròn mềm trôi mất.

"Hắn, tự nhiên là mệnh căn của ta. Ngao —— gào khóc" Số mệnh của Trang Sinh thật đau%

Từ khi Trang Sinh kêu rên ở Nhân Vân Trang không ngừng quấy rầy kéo dài, điều thuốc trong đầu của Hàn Nhất Phàm đã hết rồi.

Trang Sinh kia, rõ ràng không có ngang ngược buộc Hạ Lệnh Mị lấy thân báo đáp, nói rõ hắn là một thông minh, cũng là nam tử chân chính dụng tâm với Hạ Lệnh Mị. Ngàn chuyện thông, nhân tài như vậy ở giang hồ to lớn thật sự mà nói rất khó khăn, những vấn đề luôn thấp thoáng được triều đình thao túng mà nói, cũng là một quân cờ tốt.

Toàn tâm toàn ý trả giá thiệt tình không hề giữ lại, Hạ Lệnh Mị muốn cùng chỉ có người kia.

"Lão gia."

"Hả?" Tâm trạng Hàn Nhất Phàm rất tốt bốc lên một gói thuốc lá

"Bên ngoài phủ, Ngự Sử đại phu Ôn đại nhân cầu kiến."

Tĩnh Hòa đốt, như có như không sương mù lại một lần nữa phiêu tán ra, ngọn lửa trong mắt Vô Lâm Minh Chủ nhìn thấy không rõ ràng.

Chương 26

Uông Vân Phong với Hàn Nhất Phàm không quen, bọn họ một với Triệu vương là quan đồng liêu, một người là Tộc Trưởng nhà mẹ Triệu Vương.

Nhưng, một ở quan trường, một ở giang hồ, nhưng dân không cùng quan đầu điều này không thích ứng với bọn họ, trái lại, tầm ảnh hưởng của Hàn Nhất Phàm rõ ràng lớn hơn quan ngự sử, Hơn nữa bản thân của hắn còn xem thường Uông Vân Phong. Đối với Uông Vân Phong mà nói, thế tử là người yêu, Hàn Nhất Phàm nhận thức làm vợ chính là con cò trên bàn cờ của hắn, hắn chỉ sẽ không chế nằng, không sẽ vì hư vô mờ mịt vì yêu mà mất lí trí.

Hai người kia đối với bản chất tình cảm đều không giống nhau, dẫn đến nói chuyện cũng không thoải mái.

Sau khi hai người đã làm những hành lễ bên ngoài, Uông Vân Phong thì đi thẳng vào vấn đề: "Xin hỏi Hàn lão gia, phu nhân ta có phải là đang tịnh dưỡng ở quý phủ không?"

Hàn Nhất Phàm lạnh nhạt nói: "Phu nhân ngự sử đại nhân không phải là đang dạo quanh trong hậu viện sao, vì tiền đồ của trượng phu mà chạy vậy sao? Nếu người hỏi phu nhân của ta có hay không, ta sẽ biết trả lời, đến nỗi phu nhân của người, thì có quan hệ gì đâu."

"Ta có tin tức, sau khi nàng rơi xuống thì đưa đến Nhân Văn Trang. Nàng là Hạ con gái Hạ gia, làm Triệu Vương mẫu ở nhà, quý phủ tự nhiên sẽ thu dụng nàng. Phiên Hàn lão gia đưa nàng ra, ta muốn mang nàng về nhà." Giọng điệu cường ngạnh, còn ra vẻ chứng cứ vô cùng xác thực, tư thế người gây sự, khiến người ta tương đối khó chịu. Hàn Nhất Phàm mạnh mẽ hút một hơi thuốc, cười như không cười nói: "Dường như người đối với mình rất tự tin. Người cho rằng dựa vào nói mấy câu, ta liền cho người đưa khách của ta ra sau?" Vậy cũng là gián tiếp trả lời vấn đề vừa rồi.

Thần sắc Uông Vân Phong lạnh nhạt, ngoắc Quyền Thư đưa quà tặng đến: "Phu nhân nhà ta bị uy hiếp, khiến cho Hàn lão gia gặp không ít rắc rối, chút lòng thành nhỏ xin vui lòng nhận."

Hàn Nhất Phàm cười, quà tặng cũng không nhìn, nói khê: "Uông đại nhân tựa như hiểu lầm, ta vốn thật sự chẳng phải muốn ngăn trở các người gặp nhau. Chỉ là, làm chủ nhân của Nhân Văn Trang, ta cảm thấy đề Hạ cô nương ở lại trong trang có tác dụng lớn hơn đề theo người trở về Uông phủ."

Uông Vân Phong không mấy may cảm xúc.

Hàn Nhất Phàm nói tiếp: "Uông đại nhân tựa như không có phát giác những năm này Hạ cô nương đã thay đổi. Nàng đã sớm thay da đổi thịt, không còn là người trong đại tộc chỉ biết làm cô gái trong khuê phòng chỉ biết đàn ông. Thay vì giữ nàng một chỗ mỗi ngày chỉ biết quan tâm ai đưa lễ vật ít hay nhiều, cùng cười ít nhiều, xem mấy trận đua giỡn, uống trà vật gì đó, không như nàng gương cánh ngao du, vì chìm nhận hưởng giang sơn đến một phần tâm lực. Uông đại nhân không biết, ở mấy năm này, thành tích ở ngoài của Hạ cô nương rất vĩ đại, chính thức được xưng là Nữ Trung Hào Kiệt, cấp bậc không thua đáng mấy râu. Thịnh thoảng lên bờ, ngao du giang hồ cũng giúp ta không ít chuyện tốt, mặc dù không nói là nữ trung Gia Cát, cũng là người lương thiện hiếm có."

Uông Vân Phong dường như chưa bao giờ nghiêm túc hỏi Hạ Lệnh Mị chân tướng vì sao bảy năm tình nguyện đi phiêu bạt cũng không muốn trở về nhà. Hắn biết võ công của nàng cao cường, cũng biết nàng hữu dũng hữu mưu, càng biết tính tình của nàng dám cả gan làm loạn tranh cường háo thắng, nhưng mà, võ công của nàng cao tới đâu, cho dù có tài trí, rốt cuộc cũng là một cô gái, sao có thể tìm được sự khâm phục của đám binh sĩ trên chiến trường kia như vậy chứ?

Hắn vẫn cho là, nàng là vì tránh né sự quán quýt si mê của hắn, mới chịu uất ức xưng huynh gọi đệ với đám hải quân, đồ máu không đồ lệ.

Sương mù bốc lên, thần sắc Hàn Nhất Phàm có chút kỳ quái, miệng mở to như quỷ hút máu: "Đúng rồi, nàng có một biệt danh đã được lưu truyền từ lâu, lúc ở bên ngoài bọn hải đạo nghe thấy cũng khiếp sợ, trẻ em cũng nín khóc." Hắn kè sát lại một chút, đôi mắt nói với Uông Vân Phong: "Bọn hải đạo xưng hô nàng là —— hải yêu."

Uông Vân Phong chỉ cảm thấy lòng bàn chân nổi lên một cổ lãnh khí, thuận theo bắp chân truyền lên, khiến cho hắn thỉnh thoảng run mình một cái.

"Cô gái như vậy, sao còn có thể trở lại nhà cao cửa rộng cùng người sâu triền miên, càng đừng nói thêm tâm tư khó lường của phu nhân hư tình giả ý đã trống rỗng rồi."

Uông Vân Phong xiết chặt nắm tay trong tay áo: "Lệnh Mị làm việc rất có chừng mực, nàng từ nhỏ đã tiếp nhận sự dạy dỗ huấn luyện của người trên, sẽ không đi sai bước. Cho dù bị nhóm hải tặc cản trở, về tới thành Bắc Định, tự nhiên sẽ có cách thu lại tính tình, giúp chồng dạy con thật tốt"

"Ngao cổ." Hàn Nhất Phàm chỉ trích hắn, "Để bảo châu môn trần chuyện như vậy người cũng nói ra được."

Uông Vân Phong càng giận dữ. Hắn vốn chủ trì người ta có gia tộc phức tạp, cổ tình trao đổi thật tốt, kết quả đối phương lại ra oai phủ đầu. Một người ngoài, quản được chuyện vợ chồng của hắn sao!

"Nàng là châu báu, đó cũng là trân châu trong bức tranh trong lòng Ông Văn Phong ta, có liên quan gì tới người!"

Hàn Nhất Phàm ngẩn người, dù sao hắn cũng không thể ngờ đường đường Ngự sử Ông đại nhân mặt lạnh lại có thể thốt ra những lời tâm tình như vậy, thật sự coi hắn ta chính là thanh niên mới lớn bình thường. Ngẫm lại Trang Sinh hay khóc lóc này, nghĩ lại dường như nhớ ra được cái gì, ý vị thâm trường nói: "Hạ cô nương ngay tại hậu viện, nếu người thật sự có thể khuyên nàng rời đi, Hàn cố tự nhiên sẽ phái người hộ tống hai vị trở về." Dứt lời, gọi hộ vệ tới dẫn đường cho Ông Văn Phong đi đến sân nhỏ chỗ của Hạ Lệnh Mị.

Nửa đêm Hạ Lệnh Mị bị Trang Sinh làm phiền, người vừa mệt vừa mỏi, tự đi tắm. Tiểu Báo Từ Hạ Phân làm Hộ Hoa Sứ Giả, canh giữ tại trong viện, một đôi mắt bồ câu cực lực nhìn ngó chung quanh. Hắn ở thuyền lớn trên biển, đêm tối mặt biển quanh năm chịu mưa to gió lớn gió sóng biển cuốn lấy, khắp nơi đều có đá ngầm cùng cá mập nổi lên mặt, dần dà, Hạ Phân theo nhóm lính thủy luyện được có thể nhìn thấy mọi vật trong đêm, thay làm hộ vệ cho Hạ Lệnh Mị cũng là chuyện rất bình thường, chưa thấy vất vả ngược lại còn cho rằng phải làm như thế.

Lúc Ông Văn Phong cách xa phòng còn năm sáu trượng, Hạ Phân cũng đã nhảy lên tường viện, nhìn từ trên cao xuống bóng dáng càng lúc càng gần.

Nó tự nhiên biết vậy là ai. Nó cũng không lên tiếng, chỉ chờ đối phương đi vào, mạnh mẽ từ trên tường nhảy lên vai, níu lấy lỗ tai Ông Văn Phong muốn cắn đứt. Người hộ vệ dẫn đường cho Ông Văn Phong võ công tốt, thủ pháp cực nhanh nắm lấy cánh tay đối phương kéo nó xuống.

Thân thể Hạ Phân nhỏ nhắn, bị hộ vệ ôm lấy thì vùng vẫy ra, từ sau lăn ra phía trước. Hai chân khúc xuống ngồi chồm hổm, một tay chạm đất, một tay bí ẩn sờ chỗ eo cầm chuôi đao.

Ông Văn Phong lấy lại tinh thần, nhờ vào ánh sáng đèn lồng mờ nhạt thấy rõ mặt đứa nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn mắt không biết nên biểu lộ với nó như thế nào.

Một lúc sau, chỉ khăn khăn hỏi một câu: "Mẹ của người có đó không?"

Hạ Phân nhú cái mũi, không hề do dự trả lời hắn: "Không."

Ông Văn Phân nhìn về phía sân, loáng thoáng chỉ có thể nhìn ánh sáng từ khe cửa. Hạ Phân thấy thần sắc của hắn, đứng dậy che chắn ánh mắt đối phương. Ông Văn Phong đi phía trái hắn nhảy đến bên trái, Ông Văn Phong hướng phải thì hắn nhảy về bên phải, rất giống con báo nhỏ bắt bướm, chỉ thiếu cái đuôi vẫy vẫy thì sẽ giống ngay thơ thất pháp rồi. Ông Văn Phong có được hứng thú, trong lòng rối loạn, trong mắt lộ ra chút đau khổ cùng dịu dàng.

Tiểu Báo Từ nhảy cảm đến cực điểm, cảm giác bầu không khí không đúng, lập tức ngừng lại, cả người cong lưng muốn chuẩn bị xé rách đối phương.

Một lớn một nhỏ đứng bên nhau, bất luận kẻ nào cũng đều có thể thấy vẻ mặt giống nhau này.

Ví dụ như vậy thấy mắt đen kịt, ngoài lúc đối mặt với người khác, trong mắt mắt bớt tối lại một chút, giống như trân châu đen được che bởi lớp màn mỏng, ít thần bí thêm lạnh lùng và xa cách; lại ví dụ như cái trán rộng lớn giống nhua, lúc lông mày nhíu lại như ngọn núi, bóng dáng nghiêm túc dường như khắc sâu vào, cực kỳ giống người của nhà họ Ông.

Ông Văn Phong cố ý đem hình dáng của Hạ Phân so sánh với bộ dáng trong trí nhớ của mình lúc còn trẻ, càng nhìn càng thấy ngoại trừ khí thế cuồng dã của đối phương quá mạnh mẽ, khác xa bộ dáng ôn tồn nho nhã bên ngoài của mình, ngược lại hình dáng giống đến 6-7 phần, ngẫm suy đoán càng tin tám chín phần.

Hạ Phân, có lẽ nó thật sự là con trai của Ông Văn Phong!

Tin tức này hắn biết được từ lúc Hạ Lệnh Mị rơi xuống. Hạ Phân trong lúc sợ hãi kêu lên một tiếng Nương, vẫn quanh quẩn trong trái tim. Mừng rỡ, không yên, do dự, bất an, lo nghĩ, sợ hãi, tất cả cảm xúc trên đường đi tìm người dường như muốn đem cả người hắn biến mất, đều này càng làm hắn kiên định muốn chiến thắng đưa Hạ Lệnh Mị trở về nhà.

Con của bọn hắn, đây quả thực là món quà lớn nhất mà ông trời tặng cho Ông Văn Phong Hắn

Con báo con cảnh giác đã nhận ra thần sắc của đối phương biến hóa, theo bản năng lui về sau hai bước, ngẫm lại thấy không đúng, hàm răng cười toe toét lại gầm thét hai tiếng với đối phương.

"Phân nhi, " trong lúc bất tri bất giác, Hạ Lệnh Mị đã đi ra phòng, xoắn một đầu tóc dài ướt sũng, lười biếng nghiêng dựa vào cạnh cửa, dùng tay vẫy Hạ Phân: "Trở về phòng, người nên đi nghỉ."

Hạ Phân như đã thú lễ đến đứng trước mặt Hạ Lệnh Mị, bị nàng tát một cái chụp đứng thẳng lên: "Ngoại trừ lúc luyện công, ngày bình thường để cho mình giống như con báo nhỏ vậy."

Hạ Phân vốn không quan tâm những chuyện này, cầm lấy vật áo Hạ Lệnh Mị nói: "Ta không thích hắn." Đầu ngón tay chỉ về phía Ông Văn Phong.

Hạ Lệnh Mị gật đầu: "Ta cũng không thích hắn."

"Lệnh Mị!" Ông Văn Phong tới gần hai mẹ con này, chịu hết nỗi đem đối phương nhìn một lần từ trên xuống dưới, nhẹ giọng hỏi: "Có bị thương không?"

Hạ Lệnh Mị thoải mái mà nói: "Không có, Trang công tử đã cứu ta, không mất cọng lông nào."

Uông Văn Phong nhủu mày lại, nhìn qua trong lòng không vui: "Người đang trách ta?"

Hạ Lệnh Mị mỉm cười: "Ta có tư cách gì trách người? Người là thư sinh, ta là võ sinh, chẳng lẽ lúc rơi xuống ta còn trông mong người cứu ta sao? Ta không bắt buộc với người, càng càng không phải như trước kia tính tình không hiểu chuyện lấy chuyện này trách người, ta không trách người." Nàng cúi đầu, nói khẽ: "Ta sớm đã thành thói quen, lúc ta cần người nhất, người lại không có bên cạnh ta."

"Lệnh Mị." Uông Văn Phong chưa xốt không nói nên lời, chịu hết nỗi nắm lấy cổ tay nàng, nói: "Thực xin lỗi."

Hạ Lệnh Mị để cho hấn nắm. Hai người, Hạ Lệnh Mị mới tắm rửa hết toàn thân hơi nóng, Uông Văn Phong lại là leo núi băng sông lo tìm kiếm lo nghĩ đến an nguy của nàng, trên người cả tóc đều dính đầu nước, sớm đã lạnh buốt tận xương.

Một nhiệt như lửa, một lạnh như băng.

"Người không cần tự trách, thật sự." Hạ Lệnh Mị khuyên hấn, "Giây phút rơi xuống đó ta đột nhiên suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện, con người của ta phiêu bạt bất định, khó có thể thành tâm đối với với, càng khó có thể tin nhiệm đối với bất luận người đàn ông nào. Cuối cùng ta dễ dàng gặp nguy hiểm, mà ta cũng thói quen chạy tới lui trên mũi đao, ta thích tiêu điều tự tại không bị cản trở." Nàng rũ mắt xuống, "Người không giống. Sự mạnh mẽ của người ở triều đình, nhà của người ở thành Bắc Định, trách nhiệm của người là hướng về lê dân bá tánh. Tánh mạng của người không nên lãng phí trên người ta, lưng ta không chịu nổi, ta cũng không cách nào từ bỏ cuộc sống tự do tự tại cùng người lo chu toàn chuyện thế gia đại tộc, lúc đó....."

"Lệnh Mị," Uông Văn Phong cảm thấy sợ hãi, rõ ràng mấy ngày trước đây không dễ dàng gì nàng bắt đầu tin tưởng mình, rõ ràng bọn họ đã bắt đầu mở rộng cửa lòng, sao chỉ trong nháy mắt như vậy, trời đất đã thay đổi rồi?

Hạ Lệnh Mị gãy tay, Uông Văn Phong kinh sợ, hai tay cố gắng hết sức nắm lấy tay nàng.

"Buông tay!" Nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Rõ ràng võ công của Hạ Lệnh Mị cao, lại không cách nào gãy tay ra khỏi Uông Văn Phong được.

Hạ Phân nhìn hai người dây dưa, sốt ruột bảo vệ mẹ, như dã thú mạnh mẽ vồ tới lưng Uông Văn Phong. Thân thể Hạ Phân nhỏ nhắn, bốc đồng lại vô cùng mạnh, giống như thiết cầu bình thường nhào tới cộc gỗ không đứng thẳng, Uông Văn Phong chịu lực nghiêng về phía trước, cả người không phòng bị hướng về phía Hạ Lệnh Mị đang gãy giữa.

Hai người đôi mắt giao thoa, trong đêm tối, tự dưng Hạ Lệnh Mị dựng tóc gáy lên. Trong nháy mắt bị mất trọng lực rơi xuống cùng bàng hoàng từ trong lòng xông lên, ngược lại lúc đó nàng không có dũng khí, vô thức đưa tay muốn kêu cứu. Ngón tay Uông Văn Phong buông lỏng, nội tâm nàng dâng lên, lòng bàn chân thì lạnh lẽo. Bầu trời đêm vô tận tối tăm, ống tay áo bị kéo lên bay phất phới trên không trung, bụng dưới quần đau xuống dưới, lưng trống rỗng, trong thân thể giống như cũng trống trải. Nàng há to miệng, đôi mắt mở lớn, đêm hôm đó cũng mang hết tất cả sự sợ hãi cùng lý trí tình cảm của mình ra.

Cứu —— ta!

Nàng muốn kêu, nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng, cái tính mạnh mẽ trời sinh lại hiện ra trên đầu, theo bản năng muốn rút ra trường tiên tự cứu mình, mới nhúc nhích, sau đầu đã bị ầm áp bàn tay bao bọc, lay động hai cái, cả người đã lùi lại vài bước đụng vào khung cửa. Ngoại trừ bị động một cái rất nhẹ thì không bị đau đớn gì.

Uông Văn Phong ôm nàng, nói khẽ: "Đừng sợ."

Cánh mũi Hạ Lệnh Mị nóng lên, tiếng nói vừa vang lên giống như bức tường thẳng đứng bị nổ tung một cái. Uông Văn Phong ôm nàng, hô hấp khó khăn đầu tiên là lướt qua trán nàng, lại rơi xuống ánh mắt của nàng, nhẹ khẽ hôn: "Ta ở đây."

Ngón tay Hạ Lệnh Mị phát run thả bên người, dường như không xác định, không biết cuối cùng mình có muốn bắt được người đàn ông đàn ông đang gần trong gan tấc này hay không. Uông Văn Phong dường như biết khúc mắc trong lòng của nàng, một tay vẫn đặt ở sau đầu nàng như cũ, một tay đã ôm sát bờ eo của nàng, khiến hai người càng gần nhau thêm. Thân nhiệt của anh, nàng rét lạnh, từ từ có một chút dung hoà.

Khoảng khắc khi nàng rơi xuống vách núi, nàng thật sự khát vọng có người có thể bảo vệ được mình, khát vọng có một người có thể vì nàng che mưa che nắng, vì nàng lo lắng sợ hãi. Trang Sinh bảo vệ nàng, nàng không phải không cảm động, nhưng mà nhiều năm qua đi giao du trên giang hồ làm nàng không dám tin tưởng bất cứ người nào; dám người Cửu Phương Hi lấy lòng nàng để nàng tự nhiên thụ hưởng, bởi vì từng trải qua trên chiến trường làm nàng được tôn trọng như cao thủ chân chính. Nàng kiên cường độc lập làm nàng không phải dựa vào bất cứ người nào, có nhiều lúc nàng đồng ý đem

những người đàn ông đồng cam cộng khổ bên cạnh như bạn bè, nhưng không cách nào có thể coi như một người đàn ông đồng sanh cộng tử.

Lòng của nàng thật lâu đã mở bung ra thành một cái hang sâu, khe cuối cùng mai táng một phần chân tình, ngoại trừ đã từng tìm được người chân tình, những người khác chỉ biết bị nàng mạnh mẽ cự tuyệt trở thành sương mù bên ngoài núi sâu.

Sự mềm yếu của nàng chưa bao giờ bày ra cho người ngoài, sự yếu ớt của nàng chỉ nở ra ở góc tường giữa đêm khuya thanh vắng, không có người có thể qua được bức tường thành mạnh mẽ bao bọc bên ngoài để thấy được sự chân tâm của nàng

Nàng không ngừng từ chối, cự tuyệt, tuy ý lắt léo với nguyên một đám người bên cạnh, rồi đi, cũng không quay đầu.

Nàng nhìn phản hy vọng của mình từ tuyệt vọng thành thất vọng, rồi đến không hề gợn sóng

Nhìn đi, mỗi người bọn họ đều cho là mình tâm địa sắt đá, cực kỳ chịu đựng gian khổ, cho rằng nàng không sợ bất cứ sự khó khăn gian khổ nào. Không có người nàng giống như những cô gái bình thường sợ hãi chuyện tương lai không ổn định, lúc đối mặt với bụi gai có thể giẫm chân tại chỗ hay không, lúc chảy qua núi đao biển lửa có sợ hãi tuyệt vọng hay không... Không một ai nghĩ tới, Hạ Lệnh Mị chỉ là một cô gái.

Nàng không nên gánh chịu nhiều trách nhiệm như thế, không nên đi đối diện với mấy loại chuyện gió tanh mưa máu này, không nên uốn thẳng sống lưng thể hiện mình có sức mạnh kiên định...

Nàng cũng muốn có người có thể dựa vào, lúc nàng yếu ớt nhất lặng lẽ cho nàng một hoài bão, nói cho nàng biết: "Đừng sợ."

Nàng càng thêm hi vọng khi gian nan nhất, lúc hoảng sợ bất lực nhất, người ở đáy lòng có thể loại trừ muôn vàn khó khăn xuất hiện trước mặt mình, nắm chặt nàng, nói cho nàng biết: "Ta ở đây."

Uông Văn Phong càng ôm chặt nàng: "Ta ở ngay bên cạnh ngươi, ngươi phải học cách tin tưởng ta một lần nữa."

Hạ Lệnh Mị buồn nói: "Ngươi có cái gì có thể cho ta tin nhiệm!" Lời nói vừa xuất khẩu, nàng mới phát giác đây không phải là lời nói lúc gắt gỏng, ngược lại lộ ra hàm ý nũng nịu. Ngực của hắn giống như một loại chất độc xinh đẹp nhất, làm nàng e ngại lại khát vọng.

"Ngươi luôn khẩu thị tâm phi, cũng không nghĩ kỹ lại xem, nơi này ngoại trừ ta có thể làm cho ngươi hoàn toàn yên tâm, còn ai có thể cho ngươi ý lại?"

Hạ Lệnh Mị hờn dỗi mà hô lên một cái tên: "Trang Sinh."

Uông Văn Phong hít một hơi, hận nói: "Ngươi muốn chọc giận ta chết có phải hay không?"

Có thể tức chết hắn cũng được! Hắn có biết hay không, thời điểm nhìn Hạ Phân không chút do dự nhảy xuống theo, nàng cũng hy vọng Uông Văn Phong có thể nhảy theo bên cạnh mình, nếu không cách nào cùng sinh, cùng chết cũng tốt. Như vậy nàng cũng không cần nữa phải suy đoán trong lòng hắn rốt cuộc có nàng hay không, không cần đi so đo hắn đối với nàng có thiệt tình hay không, cũng không cần lo lắng giữa trong nửa yêu nửa hận mà đau đớn.

Nên người đáng đến không đến, không nên đến lại rơi theo xuống, lăn tăn đem một một chút lòng nhiệt tình không để gì làm ấm lại bị lạnh xuống.

Ở trước mặt mọi người nàng càng bị thương càng muốn bày ra sự mạnh mẽ của mình, đến cuối cùng cũng không tránh khỏi tự mình chịu thiệt. Một hơi từ trên rơi xuống bị nghẹn đến tận bây giờ, đến cuối cùng lại bạo phát trước mặt Uông Văn Phong.

Cũng may, Uông Văn Phong đối với lời nói lạnh nhạt của nàng đã sớm luyện thành gan thép, lại đem người ôm vào trong lòng, Hạ Lệnh Mị cuối cùng nhìn thấy thiên tình rồi, lòng của hắn cũng an tâm rồi.

Hạ Phân nhìn hai người vừa rồi còn đối chọi sâu sắc loáng cái đã ôm nhau cùng một chỗ thủ thi tâm tình, hết sức khó hiểu. Nhưng, cái đầu nhỏ kia cũng loáng thoáng biết được bản thân ma xui quỷ khiến làm chuyện tốt. Nhưng chuyện tốt này là chuyện xấu của nó, mẹ ruột của nó bị người đàn ông không thú vị này cướp đi rồi!

Hạ Phân bị phần cảm lấy cổ áo đối phương chết sống muốn kéo Uông Văn Phong ra khỏi người Hạ Lệnh Mị, mẫu thân là của một mình nó.

Lăn tăn một hồi, Uông Văn Phong chỉ có thể tạm dùng lời ngon tiếng ngọt, kéo Hạ Lệnh Mị vào gian phòng, Hạ Phân cắn giận bất bình tóm lấy tai hắn, tóm đầu hắn một cái, kéo xiêm y của hắn, muốn đem đối phương vứt ra bên ngoài.

Uông Văn Phong bất lực thở dài: "Đứa bé này, là của ai?"

Hạ Lệnh Mị vẫn chưa trừ bỏ sự tức giận đối với Uông Văn Phong, để con trai tùy ý giầy vò trên đầu hắn, chỉ nói: "Hạ gia."

Uông Văn Phong cũng không phải dễ bị lừa: "Vài phòng của Hạ gia có đồng lứa sao? Cha mẹ của hắn là ai?"

Ánh mắt Hạ Lệnh Mị chớp động, pha trà: "Ngươi chính nghĩa nghiêm túc xem đây là công đường sao. Không quan tâm cha mẹ nó là ai, ngươi chỉ cần biết nó là thiếu bối của Hạ gia. Trước kia là vậy, sau này cũng sẽ thế, nó sớm đã lên gia phả Hạ gia, sẽ không sửa lại."

Uông Văn Phong thoáng phát run, trở tay ôm đứa nhỏ phía sau lên, Hạ Phân giãy, lăn lộn mấy vòng thì lật đến trên mặt ghế cách đó không xa, tứ chi rơi vào một chỗ, cẩn thận theo dõi hắn. Mặc dù khí chất hoàn toàn khác nhau, nhưng mà khuôn mặt này rõ ràng giống với Uông Văn Phong, tách hai người

ra ngược lại nhìn không ra, nếu là ở một chỗ, ai cũng có thể cho rằng bọn họ là cha con.

Uông Vân Phong biết không có khả năng Hạ Lệnh Mị sẽ đơn giản thừa nhận, vừa muốn đêm nay giải quyết xong vấn đề lớn, không tốt lại từng bước ép sát, chỉ có thể như vậy thôi. Sợ làm cho thật chặt, con sư tử mẹ này sẽ xù lông.

Hai người tự dừng chuyện, sắc trời cũng đã giảm.

Uông Vân Phong vì tìm kiếm Hạ Lệnh Mị đã tiêu hao hết sức lực, lo lắng sợ hãi cùng với liên tục mấy ngày không ngủ, đợi cho yên tâm thì sự mệt mỏi trên mặt như thủy triều bùng lên. Hạ Lệnh Mị đang muốn gọi người chuẩn bị sân ngoài cho hắn, hắn khoát tay, tự nhiên kéo Hạ Lệnh Mị vào phòng trong, đẩy người vào giữa giường, tự mình cởi bỏ áo ngoài cùng giày thì ngã nằm xuống. Hạ Phân kinh ngạc tóc dựng đứng lên, gắt gao muốn gạt hắn ra. Không ngờ Uông Vân Phong nhìn có vẻ gầy yếu ớt, sau khi thư giãn lại rất nặng. Hạ Phân cực khổ mất công tốn sức, cũng chỉ có thể chiếm đoạt một vị trí ở giữa hai người, đầu nàng cũng không dậy, cả người bám chặt bên cạnh nương, chết sống cũng làm một con sông Ngân Hà phi nhiều ngăn lại.

Nhiều năm qua Hạ Lệnh Mị chưa từng cùng người ngủ cùng chăn gối, khó tránh khỏi sợ hãi ngoài dự đoán, trên mặt dần lộ ra đỏ ửng. Đợi cho Huỳnh Thạch điền đi cả nhắc đến tắt đèn ngọn nến, lại đóng cửa phòng, gò má trên mặt đã hồng đến đỏ ửng lên, cũng không biết là thẹn thùng hay lại tức giận.

Tự mình tìm chăn gấm đắp lên ba người, lại dỗ Hạ Phân ngủ xong, lúc này mới dám vụng trộm đi đến nhìn Uông Vân Phong.

Trong đêm tối, hốc mắt của hắn càng đen hơn, môi mỏng mím lại thật chặt, lông mày thoáng giãn ra, đã cởi bỏ gần bảy tám phần sự lạnh lùng cùng nghiêm túc của ngày thường, lộ ra một chút ôn hòa của thiếu niên. Hơn nhiều đêm, nàng trần trọc một mình ở trên giường, đoán xem tối nay hắn ngủ ở đâu, suy đoán xem hắn có phát hiện hay nàng không hề giữ lại chút tiền công nào hay không, ảo tưởng hai người có thể có được một ngày không toan tính cùng bên nhau.

Hôm nay, ngoại trừ một đêm thống khổ ở bên ngoài, lần này cũng coi là hai người cùng ngủ chung giường đầu tiên sau lần hai người thành thân.

Hạ Lệnh Mị chớp mắt, sao không có cách nào an tâm ngủ tiếp đi vậy. Chịu hết nổi ngón tay trượt dài, chà nhẹ một cái ở lòng bàn tay của hắn. Uông Vân Phong vốn ngủ cũng khó khăn chậm rãi mở mắt ra, cách một hồi mới thấy rõ cô gái đối diện.

Mặt hắn giãn ra, tựa như cười, tay kia lướt qua mái tóc khô ráp của Hạ Phân đang kéo bên cạnh nàng, rướn cao cổ, đặt một nụ hôn xuống bên môi nàng.

Hạ Lệnh Mị trừng to mắt, đầu tiên là cảm thấy có chút mất mẻ, nhưng hô hấp của hắn lại dẫn nhiệt, da thịt có một chút dễ chịu, lần này, chính cô ta cũng bị nóng rồi, như một cái bánh bao mới vừa lấy ra khỏi lò hấp thủy tinh.

Quá đột ngột, nàng có chút bối rối. Trong trí nhớ, đây là nụ hôn đầu tiên của bọn họ.

Đầu ngón tay của Uông Vân Phong nhẹ nhàng vuốt trên tóc nàng, ngứa, nàng hé miệng muốn nói chuyện, lại có cái gì đó lạnh lạnh chui vào, liếm láp hàm răng của nàng. Lần này Hạ Lệnh Mị thật sự bị kinh động rồi, người muốn lui lại về sau, hắn lại kéo đầu của nàng tiến về phía trước. Đầu lưỡi càng tiến một bước, ôm lấy nàng cùng múa.

Hạ Lệnh Mị không cách nào hít thở, hai mắt nhắm lệ mơ màng, lòng như nổi trống, thậm chí trong lòng bàn tay bị hắn nắm lấy cũng nóng lên như nham thạch đang nóng chảy.

Uông Vân Phong vẫn chưa thỏa mãn, nhỏ giọng nói: "Ngủ đi."

Bây giờ, nàng lại càng không ngủ thêm được.

Nàng cứ ngây ngốc như vậy nhìn bộ dáng lần đầu tiên của Uông Vân Phong, vừa chua vừa chát, chịu hết nổi tập hợp những lần dây dưa, tình cảm như mặt ngọt khó có thể diễn tả bằng lời nói, giống như người đời đem pháo đi đốt, nóng hổi rồi, khiến Hạ Lệnh Mị trong mơ màng nước mắt chảy cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Sáng sớm ngày thứ hai, ngược lại Hạ Lệnh Mị lại thức trước. Thân còn chưa dậy liền nhìn thấy Hạ Phân đang bắt đầu hoạt động năm ngón tay, khoa tay múa chân ở trên cổ Uông Vân Phong.

"Phân nhi, con chuẩn bị làm gì đó?"

"Bóp chết hắn."

Hạ Lệnh Mị bị dọa cho hết hồn, bỗng nhiên bắt lấy cổ tay của Hạ Phân, không nói một lời liền kéo người xuống giường. Quay đầu lại nhìn bộ dáng Uông

Vân Phong đang ngủ say, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, dồn nén nói: "Con không thể giết hấn."

Hạ Phân hoàn toàn khẳng định nói: "Con biết được."

Hạ Lệnh Mị trừng mắt, vậy người mới vừa làm cái gì chứ?

Hạ Phân phồng má: "Hấn theo con đoạt mẫu thân. Trang tôn tử nói, mẫu thân ngủ cùng một chỗ với ai, người đó sẽ đoạt mẫu thân, không cần con nữa."

Trang Sinh, người có lợi tôn tử! Hạ Lệnh Mị âm thầm cắn răng, lông mày trên mặt tức giận nhíu lại: "Hấn là người ngoài lời nói không tin được."

Hạ Phân lắc đầu: "Hấn theo con là đồng minh, chúng con nhất trí đối ngoại." Mà bây giờ ngay cả Võ Lâm Minh Chủ Cửu Phương Hi đều không đối phó được hai người bọn họ, một mình Uông Vân Phong thì bị cho là gì.

"Vậy nếu mẫu thân và Trang Sinh ở cùng một chỗ? Khi đó con không sợ ta cũng sẽ không cần con?"

Hạ Phân nắm tay, kiên định mà nói: "Khi đó hấn là kẻ thù của con, con sẽ đem tất cả sức lực đi rút gân lột da hấn, nghiền xương thành tro."

"Không phải các người là đồng minh sao?"

"Hạ tướng quân nói, chỉ có cùng lợi ích, không có cùng chung kẻ thù! Làm thống lĩnh, phải hiểu được xa mượn gió xuân, rồi mới đánh bại mỗi người, mới có thể chiến thắng đến cuối cùng giành thắng lợi nhất."

Hạ Phân từ nhỏ theo Hạ Lệnh Mị lớn lên ở binh doanh, Hạ Lệnh Mị sau khi rời khỏi Uông gia không trở về Hạ gia làm oán phụ ở khuê phòng, liền một thân võ nghệ tìm Hạ tướng quân. Mới bắt đầu biết được bản thân mình đã mang thai, thì an tâm làm một cận vệ đứng ở bên cạnh Hạ Tướng Quân, đợi cho sinh ra Hạ Phân, nàng đã cuốn trường tiên đi làm Thập Phu TRường, trong mỗi ngày theo gió vượt sóng không phải chém giết Hải Tặc thì chém giết kẻ thù, anh dũng đầu tranh trong đầm máu, làm mẹ con hai người ở bên cạnh đám Đại lão gia tranh được một vị trí nhỏ.

Hạ Phân ở trên thuyền ra biển lớn, trừ uống sữa của Hạ Lệnh Mị, ngày bình thường thì lăn bò ở trong khoang thuyền của Hạ tướng quân, không phải nhìn thấy người uy dũng thì cũng thấy tướng lĩnh, chính là huyết khí mạnh mẽ của binh sĩ, nghe ngoại trừ giết, chính là 'cọ sát thêm mấy ngày, rồi lại giết'. Đợi đến lúc có thể đứng và nói chuyện, Hạ tướng quân càng cố ý bồi dưỡng, ngay cả trên chiến trường đều muốn trói nó ở bánh lái trước, dãi nắng dầm mưa, luyện thành khí lực cùng sự can đảm bất phàm, hướng chi Hạ tướng quân có nhiều mưu kế để học, tính tình hung man lại lạnh lùng bình tĩnh, Hạ tướng quân còn có phong thái ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh. Mãi cho đến năm sáu tuổi, bởi vì bên cạnh không có bạn cùng trang lứa, cũng không có rời khỏi Hải Vực, bị các tướng lĩnh yêu thương nuông chiều trở thành dã tính bá đạo, dần dà ngược lại không biết được tính cách bình thường của đứa con trai nên có là như thế nào. Cho nên, Hạ tướng quân nhiều lần cân nhắc, nhớ đứa trẻ năm sáu tuổi đều đến Bạch Lộ thư viện nhập học, thì suy tính xem đưa nó về Hạ gia để vào học đường học làm người, không có tiếng thì cũng có miếng.

Hạ Phân là dòng họ Hạ gia, lên gia phả, mọi người cũng không có che giấu thân phận cha đẻ của nó, cố tình để đứa nhỏ làm sợi dây hàn gắn Uông Vân Phong với Hạ Lệnh Mị. Lòng Hạ tướng quân rẽ vào bước ngoặt bảy bảy bốn chín lần, trước khi tiễn đưa thì phá lệ dặn dò Khổng Tiên, nhất định phải kín đáo đem con đưa cho Hạ Lệnh Mị. Chuyện Uông Vân Phong truy đuổi theo dấu chân của Hạ Lệnh Mị, người Hạ gia cũng biết. Nơi nào có Hạ Lệnh Mị thì có Uông Vân Phong, một nhà ba người sớm muộn cũng chạm mặt, cái đứa nhỏ kia sẽ là cách tự nhiên để cặp đôi này quan tâm lẫn nhau.

Hạ Lệnh Mị ở trên thuyền đối với tình tình Hạ Phân còn không cảm thấy thế nào, một khi đi lại trên giang hồ, lại ở lại một thời gian dài, mới giật mình phát giác nơi này không phải là chiến trường máu tanh bay khắm nơi, mà chính là Thái Bình Thịnh Thế. Mấy tháng như thế, phong thái tiểu thư với biết tự kiềm chế dần dần được nhạt trở về.

Hôm nay nghe Hạ Phân trả lời, mới sâu cảm giác tính tình đứa nhỏ này trái tính, trong lòng áy náy, không khỏi ôm lấy nó, nói khẽ: "Người này không phải là kẻ thù của con, cũng không phải là người ngoài bình thường, nếu con giết hấn rồi, mẫu thân ở lại phải làm sao đây?"

Hạ Phân trả lời một cách tự nhiên: "Khi đó mẫu thân chính người của hải nhi, ai cũng không thể giành được."

"Nhưng mẫu thân sẽ thương tâm."

Hạ Phân nghiêng đầu, bàn tay nhỏ bé theo bản năng gãi bức họa trong ngực. Nó đã tổn vài canh giờ quán lấy người nhờ về giùm bức họa phụ thân, vốn tưởng rằng đối phương sẽ mạnh mẽ uy vũ giống Hạ tướng quân, ở đâu biết lại là một thư sinh trầm không dùng được, trong lòng thất vọng không ít. Đợi cho đến khi nhìn thấy Uông Vân Phong, phát giác đối phương mặc dù có một chút võ nghệ nhưng chỉ đủ mạnh thân, nói chuyện giống như một người căn bã lạnh lẽo, trọn vẹn không có khí thế sáng khoải như đám người binh sĩ, càng thêm không vui. Cũng may, hai người rời xa rất nhanh, nó lại nhớ thương thế nào, nhưng bên người mẫu thân trái có Trang Sinh, phải có Cửu Phương Hi, loại chuyện tiếp cận này nó không biết được, nhưng cũng có mười phần trực giác của dã thú. Bên trong sự tối tăm, chỉ cảm thấy thái độ của Trang Sinh và Cửu Phương Hi đối với Hạ Lệnh Mị không giống như tâm tình của các tướng sĩ trước kia đối với Hạ Lệnh Mị, tạm thời nó bỏ Uông Vân Phong qua một bên, toàn tâm toàn ý quét dọn hoa đào bên cạnh Hạ Lệnh Mị.

Tuyệt đối không ngờ chính là, chỉ một buổi tối, Uông Vân Phong này lại bò lên giường Hạ Lệnh Mị lại cùng tranh giành địa bàn với một đứa nhỏ nhà nó, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Mẫu thân, là người của một mình Hạ Phân!

Nó không biết được thế nào là cùng người khác hoà hiệp, các tướng sĩ dạy bảo đều là giết chết kẻ địch, theo bản năng nó chỉ biết đạo lý chặn ta thì chết.

Nó cẩn thận nhìn thần sắc của Hạ Lệnh Mị, chỉ cảm thấy khuôn mặt khí phách hùng hồn của mẫu thân ngày xưa giờ đây đã mềm mại hơn một chút, giống như ngày bình thường đối đãi với mình, lại mơ hồ cảm thấy có chút không giống. Nó cẩn thận hỏi: "Mẫu thân đau lòng, có thể đánh vào mông của Phân nhi hay không?"

Hạ Lệnh Mị buông nó xuống, véo gò má đầy thịt của nó: "Đánh cái mông con làm cái gì, da thịt con dày béo đánh vào sẽ đau tay ta. Nếu người làm hấn bị thương, sau này sẽ không có mông gà đâu."

Hạ Phân lập tức suy sụp, Cái mông gà quá quan trọng, còn quan trọng rất nhiều so với Trang Sinh. Nó có thể không có Trang Sinh, nhưng không thể không có Cái mông gà. Phải biết rằng, ở trên biển, gà vịt tầm thường chính là bữa tiệc lớn khó có thể có được.

Nước miếng tí tách, "Vậy con không giết hấn, hôm nay con có được ăn mông gà hay không."

Hạ Lệnh Mị không khỏi liếc về phía Uông Vân Phong đang ngủ mê, nếu hấn biết được con trai mình đem cái mông gà so sánh với mạng của hấn còn quan trọng hơn, không biết sẽ có phản ứng gì?

Để dành một hồi, Hạ Lệnh Mị lại dặn dò Hạ Phân không thể lấy tánh mạng của người khác, Hạ Phân liên tục cân nhắc: "Chỉ cần mẫu thân không đem người lên giường con sẽ không giết người."

Hạ Lệnh Mị vô lực, vốn đêm qua nàng cũng không nghĩ đến sẽ cùng Uông Vân Phong ngủ trên giường

Hai mẹ con tranh luận đủ các loại có liên quan giữa mông gà và mạng người, lại ký tên lên một loạt hiệp ước không bình đẳng giữa sinh mệnh và mông gà, lúc này Hạ Phân lúc mới chạy theo Võ Sinh đã đứng đợi ở bên ngoài này giờ, trước khi ra cửa trước còn quay đầu: "Mẫu thân, đợi lát nữa theo con so chiêu."

Hạ Lệnh Mị thấy Uông Vân Phong vẫn chưa có tỉnh, đã trải qua tuyên ngôn độc chiếm của Hạ Phân không nên ở bên cạnh hấn. Sau khi cẩn thận đề góc chân cho hấn, nhớ nhưng không muốn rời đi

Bởi vì là Sơn Trang Võ Lâm Minh Chủ, trên khắp nơi đều là người luyện võ

Phần lớn Hạ Lệnh Mị đều chỉ điểm võ công cho Hạ Phân, cũng không phải người người phải lên lúc nhìn coi. Phần lớn Hạ Phân học là đối địch trên chiến trường, mỗi một chiêu thức đều là công kích trực tiếp đến chỗ hiểm, thân thể tăng thêm linh hoạt, một đứa bé nhỏ mặc một thân áo ngắn viền vàng chuyển động kinh sợ, làm cho người khác nghiêng mắt.

Trang Sinh cùng nó luyện chừng trăm hiệp thì nhảy lên nóc nhà, chết sống cũng không xuống. Hạ Phân khinh bỉ liếc nhìn đối phương, mang theo Võ Sinh cùng Không Tiên đi tìm võ lâm minh chủ. Một mình nó đánh không lại, tự nhiên sẽ muốn đi tìm giúp đỡ. Võ Sinh kiên cường rất cao, nội lực của Không Tiên dai, Hạ Phân linh hoạt thiên biến, hai người cũng coi là một nửa bậc thầy của Hạ Phân, ăn ý mười phần, ngược lại tạm thời vây được Cửu Phương Hi

Hạ Lệnh Mị múa một bộ Trường Tiên thì thu tay, ngồi ngay bên cạnh uống trà. Trang Sinh gượng gạo đến bên cạnh nàng: "Nghe nói Uông đại nhân đến đây, có chuyện quan trọng sao?"

Hạ Lệnh Mị biết Trang Sinh dò xét cái gì, không khỏi nhớ tới cái hôn lúc nửa đêm, mặt đỏ lên: "Hấn chỉ là tới tìm ta mà thôi."

Trang Sinh làm sao bỏ lỡ sắc mặt kì lạ của đối phương, trong lời nói hiện ra đau khổ: "Cuối cùng người vẫn lựa chọn hấn ta."

Hạ Lệnh Mị quay đầu, nói khẽ: "Từ ngày gặp mặt hấn khi đó, cũng đã không có lựa chọn. Hơn nữa, ta vốn chính là thê tử của hấn."

Trang Sinh cười thoải mái nói: "Là ta vọng tưởng rồi."

Hạ Lệnh Mị nắm thật chặt trường tiên trong tay, nhìn về phía Tiểu Báo Tử trong sân: "Thân thể của Phân nhi người cũng biết..."

"Ta đương nhiên biết." Trang Sinh vội vàng cắt đứt lời nàng, thuận miệng tức giận: "Nhưng mà tên tiểu công tử cũng cho ta một đường hi vọng. Phân, không phải là chia lìa sao. Năm đó, người đã quyết tâm quên hấn, vì sao chỉ trong một tháng ngắn ngủi cách nghĩ đã thay đổi. Đơn giản là vì một đứa bé? Hay là bởi vì..."

Bởi vì trong lòng Hạ Lệnh Mị cho tới bây giờ chỉ có một mình Uông Vân Phong, thay đổi người bên ngoài, cho nàng một năm mười năm cũng sẽ không dễ dàng yêu. Nhưng đối phương là Uông Vân Phong, nhất cử nhất động của hấn luôn có thể khống chế tất cả tâm tình của nàng.

Điều này hai người cũng biết, ai cũng sẽ không nói rõ.

"Cũng phải," Trang Sinh cúi xuống kiểm, cười mỉa: "Nếu không phải người là cô gái cố chấp trình liệt như vậy, ta cũng sẽ không cảm mến người. Biết sớm như vậy, ta sẽ không làm phong thái quân tử bảo vệ, sớm đã lấy ra thủ đoạn hái hoa tặc sẽ không đến phiên bị ném bỏ."

Hạ Lệnh Mị khựng lại: "Bình thường thủ đoạn hái hoa tặc của các người là gì?"

Trang Sinh bình tĩnh: "Chém trước tấu sau."

Hạ Lệnh Mị hất đầu, không thèm nói nhiều nữa câu. Trang Sinh, từ ngoài vào trong cũng không nên coi là chính nhân quân tử.

Hạ Lệnh Mị lau mồ hôi, mang theo Hạ Phân đi thay quần áo, lúc này mới đi gọi Ông Vân Phong. Hắc Tử với Bạch Tử sớm đã không biết cút đi nơi nào, Huỳnh Thạch với Tụ Ngọc chuẩn bị điểm tâm, Bạch Nghiên với Quyển Thư lại không thể vào phòng Hạ Lệnh Mị.

Người trên giường vẫn là tư thái lúc nàng rời đi, lông mày đều không động xuống. Hạ Lệnh Mị cảm thấy nghi hoặc, trước kia Ông Vân Phong là triều thần trong ngày đều có thể đi nha môn đăng kí, sau khi thăng Ngự sử, canh năm thì phải thượng triều, tuyệt đối sẽ không ngủ nướng, không có đạo lý tất cả mọi người rời giường hẳn còn đang nằm.

Vừa sờ cổ tay, mạch đập nhảy chậm, da thịt lạnh buốt, hiển nhiên lại nhiễm chứng bệnh.

Lúc này đây, Hạ Lệnh Mị lại cũng không cách nào không đếm xỉa đến, sắc mặt chính thức bị dọa sợ đến tái nhợt..

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

"Quá lao lực." Hàn Nhất Phàm buông cổ tay Ông Vân Phong ra, có chút nuối tiếc nói, "Năm xưa hẳn từng có bệnh gì, vẫn luôn điều dưỡng thoả đáng mới kìm nén không có bộc phát. Những ngày này bốn ba lao lực, tâm thần lo nghĩ quá nhiều, sau khi an tâm thì thân thể tự nhiên có cách điều trị, ngủ mấy ngày, uống một chút thuốc là tốt rồi." Hắn lại nhìn Hạ Lệnh Mị trong lòng còn sợ hãi, "Vừa rồi nhìn thấy bộ dạng của ngươi thất kinh, ta còn tưởng rằng là Hạ Phân bị đại hoạ tính mạng treo lơ lửng, hoá ra lại vì kẻ bạc tình này."

Hạ Lệnh Mị tức giận liếc nhìn Hàn Nhất Phàm: "Cho dù hẳn có phụ lòng cũng phụ ta, không liên can đến người ngoài." Đi lên phía trước đem cổ tay Ông Vân Phong nhét vào trong chăn, thần thái động tác không có chút nào là không vui, khiến cho Hàn Nhất Phàm ghen ngào không nói nên lời.

Một lúc sau mới nói: "Được được được, các ngươi là một nguyên đánh một nguyên chịu đựng, trái lại ta làm tiểu nhân." Xoạt viết phương thuốc lên tám giấy trắng ném cho Huỳnh Thạch, chịu hết nổi còn lải nhải vài câu: "Ai nói nước đổ khó hốt, này con trai của Ông gia đừng nói là nước, chắc hẳn ngay cả nguyên chậu nước cũng đều hốt hết trở về."

Huỳnh Thạch nghiêng đầu trông thấy bóng dáng của Hạ Lệnh Mị sau bức bình phong, bấu môi với Hàn Nhất Phàm: "Chúng ta làm nha đầu nhưng không quản được những thứ này, chỉ cần cô nương vượt qua được là tốt."

Hàn Nhất Phàm cười lắc lắc đầu, nói với Hạ Lệnh Mị: "Qua hai ngày nữa chính là lễ đoan ngo rồi, ta phải chạy về thành Bắc Định, từ biệt ở đây rồi. Hạ cô nương có chuyện vặt gì cần ta giúp đưa về Hạ gia không?"

Hạ Lệnh Mị ngừng lại cân nhắc một chút: "Như vậy, phiền Hàn đại hiệp đi Hạ gia một chuyến, nói mẹ con chúng tôi tất cả đều bình an."

Hàn Nhất Phàm hỏi: "Khi nào ngươi về nhà?"

"Tạm thời sẽ không trở về." Hiện tại nàng bị người đuổi giết, nếu lại về thành Bắc Định, trên đường đi sẽ không an toàn. Thay vì vội vàng chạy trở về tìm kiếm che chở, không như ý muốn của mình cô gắng giải quyết xong chuyện Cổ gia sẽ bình yên trở về, cũng có thể thay Hạ gia chấm dứt chuyện vặt năm xưa. Hơn nữa, Ông Vân Phong sẽ không vô duyên vô cớ rời khỏi triều đình. Hẳn làm Ngự sử mấy năm này, liều mạng thay Hoàng Đế quét dọn các chương ngại vặt trong triều đã đắc tội không ít với những người quyền quý, Hoàng đế buông hắn ra, cũng là không muốn để hắn bị mọi người công kích đến chết, về phương diện khác tự nhiên chính là quyền mưu càng lớn. Ông Vân Phong chính là con điều hầu của Hoàng Đế, thả ra chỉ biết bắt con mối lớn. Điều này Hạ Lệnh Mị đã sớm biết được từ lâu.

Trước kia hai người đối chọi gay gắt nàng cũng không rời khỏi, chính là vì lo lắng cho sự an nguy của hắn. Hôm nay tâm ý tương thông, dĩ nhiên càng lo lắng thêm cho sự an nguy của hắn, càng không thể chỉ lo cho thân mình rồi.

Hàn Nhất Phàm không hề hỏi nhiều, Huỳnh Thạch bên cạnh đã nhận lấy phương thuốc cẩn thận đọc, tự lại đây hỏi xong những chuyện làm giầy vò, không nói không rằng liền mạnh mẽ mời Hàn Nhất Phàm đi ra ngoài, quay đầu lại đóng cửa phòng chặt chẽ, hoàn toàn là bộ dáng đỡ cho chủ, thật khiến Hàn Nhất Phàm dở khóc dở cười, chỉ cảm thấy người nào đó có bộ dạng chủ nhân chứ nào có chút gì bộ dạng tôi tớ.

Người bên này vừa mới đi xa, bên kia tên điên đi cà nhắc một lớn một nhỏ lại tới, ghé vào cửa sổ, lại chen thêm một cái đầu muốn nhìn xem tình cảnh bên trong.

Nhưng đứa trẻ nhỏ tranh đoạt, chịu hết nổi nhéo cánh tay đối phương: "Ngươi hiểu hay kính già yêu trẻ không?"

Đứa lớn cũng không thỏa hiệp, cọt nhả: "Vậy ngươi hiểu hay không Không Dung khiến lê?"

"Quả lê là đồ ăn cho tiểu nhân. Ngươi là đại nhân, mau tránh ra." Đưa đẩy.

"Ai, ngươi muốn mời lão." Không thoả hiệp chút nào.

Hai người trừng mắt nhìn đối phương, đứa lớn không nhịn được nói: "Hai người bọn họ ở bên trong nhất định là làm chuyện vợ chồng, đứa nhỏ như người nhìn sẽ bị đau mắt hột."

Đứa nhỏ nháy mắt, nắm lỗ mũi hỏi: "Cái gì là chuyện vợ chồng?"

"Là động phòng đấy."

"Cái gì là động phòng?"

"Là cá nước thân mật."

"Không hiểu."

"Cho nên ta nói người ngốc, cho dù nhìn thấy cái gì cũng không biết ý nghĩa. Nhanh mau tránh ra, chớ ta nhìn thấy sẽ nói cho người biết."

Đứa nhỏ lẩm bẩm: "Có phải là sau khi làm chuyện vợ chồng, sẽ có tiểu đệ đệ?"

Đứa lớn hừ hừ, tương đối tức giận hỏi: "Không nhất định phải là Uông đại nhân mới cùng mẫu thân của người mới sinh ra tiểu đệ đệ, còn có thể sinh một tiểu muội muội, lại một tiểu đệ đệ, lại thêm một muội muội đệ đệ nữa..."

Đứa nhỏ khinh bỉ hất: "Làm như mẫu thân của ta là rùa biển, ở dưới đó làm hang ổ."

Cái đứa nhỏ này, so bì cái gì, có thể đem mẹ ruột của mình so với rùa biển sao? Rùa thật sự, Uông đại nhân đó chính là làm rùa.

Hai người ở ngoài này tranh chấp không ngừng, Hạ Lệnh Mị ở bên trong nghe được nổi trận lôi đình, mở song cửa sổ ra, nhìn từ trên cao xuống liếc nhìn hai con rùa đen rụt đầu, nói lớn tiếng với con lớn kia: "Trang sinh, người có tin ta sẽ làm cho người cả đời này cái gì cũng không sinh ra được hay không?"

Trang Sinh cười ha ha: "Ta là một nam tử hán đại trượng phu, sanh con nơi nào, muốn sinh cũng để người sinh... A, rồi vọt lưu tình ..." Chạy.

Đứa nhỏ còn lại leo lên bệ cửa sổ, nắm lấy ống tay áo Hạ Lệnh Mị: "Mẫu thân, con không muốn có một hang ổ đệ đệ muội muội." Mím miệng, "Con cũng không cần Trang tôn tử sinh đệ đệ muội muội cho con."

Tức giận dữ dội, cái con rùa khôn khiếp cửa, loạn dư Phân nhi của nàng, xem nàng lần sau có rút mai rùa của hán không.

Hạ Lệnh Mị đưa tay nắm lấy bả vai của Phân nhi: "Vào đi."

Hai người đi đến bên giường Uông Văn Phong đang ngủ say, Hạ Lệnh Mị kéo tay Hạ Phân, nói khẽ: "Sau này, người phải gọi hán là nghĩa phụ."

Hạ Phân trừng to mắt: "Con không có phụ thân."

"Phân nhi!"

Hạ Phân căm giận mà nói: "Mẫu thân từng nói, con là đứa nhỏ đến từ biển rộng, là Kinh Ngu sinh ra. Con không có phụ thân."

Hạ Lệnh Mị nuốt chút nữa buồn cười đến đau sức hông: "Đó là dọa con chơi, thực sự không dám đương nổi. Nếu con là do Kinh Ngu sinh, vậy ta cũng không phải mẹ ruột của con rồi."

Hạ Phân dùng sức lay đầu: "Con là do mẫu thân cùng Kinh ngư sinh."

Hạ Lệnh Mị bực mình nhưng không giận: "Đừng hồ đồ, Con biết ông ấy là cha con. Nếu con là do Kinh Ngu sinh, lúc nhỏ tại sao còn khóc nháo muốn búc tranh về phụ thân."

Thật ra, Hạ Phân cũng thật sự không biết mình có phụ thân, từ nhỏ chỉ biết là Hạ Lệnh Mị là mẹ ruột của nó. Nhắc tới cũng khéo, nó ở trên thuyền chiến đầu lớn, trên thuyền ngoại trừ đàn ông thì là con trai, nữ nhân chỉ có một mình Hạ Lệnh Mị, vẫn cứ khẳng khái so với nam tử hán đại trượng phu còn muốn làm một nữ nhân hung hăng bá đạo, mà cô gái này còn là mẹ ruột của nó. Trong lòng đứa nhỏ dương dương tự đắc, cảm thấy cô gái độc nhất vô nhị ở chỗ này sinh con trai, chắc nì là đặc biệt nhất, một người gặp may mắn nhất. Khi hơn một tuổi bước đi còn chưa ổn định nó có thể nhảy rồi; lúc hơn hai tuổi binh lính còn đang bò cột buồm thì nó đã leo dây thừng lên cánh buồm rồi; khi hơn ba tuổi, đi theo Diêm Cao, nâng cao bụng nhỏ đẩy thịt, hít hít cái mũi nhỏ của mình, cùng đám Hải binh điều vô dương oai bơi trong nước; lúc hơn bốn tuổi nó đã có thể buồn chán bám vào trong ngực của Võ Sinh không lên tiếng dưới làn dao găm ám khí; thời điểm hơn năm tuổi thì làm ra vẻ nằm sấp trên bàn đồ vùng biển hướng về phía hải tuyến lãnh thổ quốc gia.

Những thứ này đều không đáng được tán dương, bản lĩnh lớn nhất của nó chỉ là dùng cái mũi của mình nguy trang thành mỗi câu, đi trong nước câu cá. Đường nhiên, có đôi khi nó chính là một cái mồi câu vừa to vừa béo.

Rất kỳ quái chính là, khi hợp mưu hợp sức câu được Kinh Ngu lên thì trong bụng lại có cá bé chết. Dường như Hạ Phân thấy hình dạng của cá nhỏ chết giống mình, khóc lớn chạy đi tìm Hạ Lệnh Mị, nói mình khó trách không có phụ thân, bởi vì hình dáng của nó và Kinh Ngu không giống nhau, cho nên bị phụ thân từ bỏ. Sau này, Hạ Lệnh Mị mới nói cho nó biết nó có phụ thân, bề ngoài của phụ thân nó so với đám nam tử hán trên thuyền cũng không giống nhau nhiều. Nói sau Hạ Phân cũng không tin, một lòng muốn đi xuống biển tìm phụ thân, Hạ Lệnh Mị không có cách nào khác, nàng cũng không muốn

tùy ý tìm người khách nhận làm cha nó, thế là, đành phải để người ở Hạ gia mời người vẽ một bức ảnh của Uông Vân Phong gởi đến đây. Từ ngày có tranh Hạ Phân ôm suốt không buông tay, rồi sau đó, Hạ tướng quân nhìn đứa nhỏ yêu thích, lại vẽ thêm một con báo con bên cạnh bức tranh, sau này bức tranh được xem là vật thiếp thân của Hạ Phân. (*vật theo bên người)

Vì chuyện này, Hạ Phân bị nhóm người Hải binh cười nhạo mấy năm.

Hạ Phân tuổi còn nhỏ, không nhớ được quá nhiều chuyện, chỉ hoảng sợ cảm thấy mẫu thân giống như đem phụ thân với mình ra so sánh sự quan trọng, lãnh địa của nó đáng bị uy hiếp. Muốn nói cho mẫu thân biết không cần cha rồi, trong lòng lại mơ hồ khôn nỡ. Tính tình Hạ Lệnh Mị lại là nói một không nói hai, Hạ Phân không dám quá phận làm ấm ỉ, đem miệng ngậm lại giống như con trai trên sông sông chết cũng không chịu mở miệng, hung hăng tròn mắt nhìn Uông Vân Phong đang ngủ mê, vung ra hai cái chân ngăn ngủi nhảy đi ra ngoài.

Nó đi tìm Trang tôn tử tính kẻ thì tốt hơn.

Mãi cho đến khi mặt trời dần ngã về phía Tây Uông Vân Phong mới tỉnh lại, lúc mở mắt ra, trong đầu ngu ngơ, hoàn toàn không biết mình ở đâu.

Một tay đang cầm khăn vén cổ áo của hắn lên, thay hắn lau cổ. Sợi tóc đối phương cứng ngắc, đâm trên da thịt.

Hắn bắt lấy cái tay kia, yết hầu khàn giọng kêu: "Lệnh Mị."

Niềm vui bất ngờ trong mắt Hạ Lệnh Mị chợt loé lên, cười nói: "Tĩnh." Muốn thu tay về, đối phương lại cố chấp nắm lấy, Hạ Lệnh Mị không còn cách nào, hỏi hắn: "Có chỗ nào không thoải mái sao? Có đói bụng không? Tĩnh rồi thì tự mình tắm rửa đi, lau người cũng không sạch sẽ."

Uông Vân Phong gấp rút lên đường đi liền một mạch, long đong vất vả sau khi tìm được người, cũng không có tắm rửa thì mệt mỏi khiến cho suy sụp. Hạ Lệnh Mị thấy hắn ra nhiều mồ hôi trong lúc mê man, lúc này mới vắt khăn lau một chút cho hắn, cũng để ngủ tốt hơn. Đâu có biết mới làm được nửa đường thì hắn đã tỉnh lại.

Huỳnh Thạch hầu hạ ở phía ngoài nghe được tiếng động, nghiêng đầu vào nhìn xong lại đi ra ngoài, không bao lâu thì tự mình bùng chén thuốc vào, phía sau có hai người hầu đưa thùng tắm và thau rửa mặt tới.

Toàn thân Uông Vân Phong vô lực, không biết là mệt mỏi hay là đói, thấy thuốc cũng không hỏi nhiều mà tự mình uống sạch sẽ. Hạ Lệnh Mị vịn ở phía sau hắn, nhìn hắn dần động, chỉ sợ tạm thời không thể tự mình tắm rửa, đành phải để người đưa com tới. Sau khi để cho hắn rửa mặt xong, đổi qua giường gần cửa sổ, chuẩn bị cùng dùng com.

Hạ Phân nghĩ thấy được mùi thơm, giống như quen đường chạy vọt vào, trông thấy Uông Vân Phong nửa ngồi nửa nằm ở trên giường, gọi Hạ Lệnh Mị hai tiếng 'can nướng' xong, thì ngậm chặt miệng.

Uông Vân Phong vô ý ngẩn đầu nhìn nó một cái, Hạ Phân như tiểu thú xù lông trừng mắt lại: "Ma ồm"

Vết thương trên cổ Uông Vân Phong bị nó cắn vẫn chưa lành, chỉ lạnh lùng nói: "Ngồi xuống ăn com." Trong miệng không có phát giận, trong lòng nghiêm nhiên đã đem đối phương trở thành con trai của mình, lấy ra uy nghi làm cha.

Hạ Phân dừng một chút, luôn cảm thấy con bạch tuộc tứ chi mềm nhũn này dường như so với Hạ Tướng quân còn hung hăng hơn, trong lòng không phục, Hạ Lệnh Mị đã đem một cái chén đựng mông gà đặt lên mặt bàn

Rất tốt, Hạ Phân ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Đây là lần đầu tiên một nhà ăn com chung.

Uông Vân Phong ngồi ở trên cao, nhìn Hạ Phân uống sách chén canh, lúc Hạ Lệnh Mị bận việc thay cha con chia thức ăn, mới mơ màng tỉnh táo lại hoàn toàn.

Nhiều năm cô độc vắng lặng đã sớm xâm nhập vào tận xương tủy, hoàn toàn đối lập với sự ảm áp náo nhiệt hiện tại, nhất thời khiến hắn chịu đủ loại mùi vị, cánh mũi chua xót, thật lâu không thể tự chủ.

"Xảy ra chuyện gì?" Hạ Lệnh Mị lật sạch con tôm đặt vào trong đĩa của hắn, "Có phải còn có chỗ nào không thoải mái?"

"Không," Uông Vân Phong uống một ngụm súp, đợi cho nước nóng của canh chạy xuống yết hầu, đem tảng băng trong lòng hòa tan, lúc này mới nhắc chiếc đĩa gấp cá đối mắt để vào bên trong chén của nàng, nói khẽ: "Ta nhớ người thích ăn món này."

Hạ Lệnh Mị dừng một chút, mấy lần mới gấp đồ ăn này đưa vào miệng, nói không ra lời.

Hạ Phân ăn canh, không chút do dự cũng gấp một cái mông gà để ở trong chén của mẫu thân: "Can nương, mau ăn cơm."

Rõ ràng là bữa tối không có gì đặc biệt, ngoại trừ Hạ Phân lúi rúi không ngừng chặc lưỡi, ngoài ra hai cái người lớn kia đều im lặng không nói gì. Uông Văn Phong bị gia giáo nghiêm dạy nghiêm túc tuân thủ không nói gì, ngược lại Hạ Lệnh Mị là người không có nhiều quy cũ, nhưng vừa có chuyện kích động cũng ăn như mất hồn mất vía, chỉ có thể không ngừng gấp thức ăn cho hai cha con, bản thân thì không có ăn bao nhiêu.

Cơm Xong, Hạ Phân như ngày thường muốn xuống giường chạy đi tìm Trang Sinh, Uông Văn Phong lại gọi nó lại: "Đã sáu tuổi rồi, không có chuyện gì không được chạy loạn lung tung, có thời gian rảnh xem nhiều sách viết nhiều chữ cũng tốt."

Hạ Phân thờ phỉ: "Ta muốn đi luyện võ."

Uông Văn Phong mặc kệ nó: "Mới vừa ăn xong, tung tăng nhảy nhót đối với bao tử không tốt. Trước kia ngươi đã học sách gì, Hãy viết một ít chữ đi? Đi đi, ngày thường ngươi đã làm bài tập về nhà gì đưa cho ta xem một chút."

Hạ Phân nhe răng: "Bản thiếu gia còn lâu mới học những thứ văn về nho nhã chua chát kia, có bản lĩnh ngươi đừng khua môi múa mép với ta, chúng ta lấy quả đấm để nói chuyện."

Nghe xong lời này, Uông Văn Phong đoán Hạ Phân nhất định là đi con đường võ nghệ, giống như Hạ Lệnh Mị trước đây. Nhưng năm đó Hạ Lệnh Mị cũng đọc không ít sách, ở thư viện Bạch Lộ xếp không được thứ 5 trong top nữ sinh, cũng có thể đứng trên thứ mười. Ngược lại Uông Văn Phong học cùng khoá lại nổi bật, ngoại trừ các vị hoàng tử, hẳn là học sinh đứng hàng thứ một thứ hai. Làm con của hắn, cho dù có võ học không văn chương, chỉ có quý ở Tử Đường.

Lập tức, sắc mặt của hắn lạnh xuống, rất có khí thế lạnh lẽo của quan Ngự Sự đứng trên triều đình. Long mày kéo căng vênh lên, ánh mắt kiêu căng mà khinh miệt so với đao giết người còn sắc bén hơn, tốc độ trở mặt cực nhanh, khiến cho Hạ Phân sợ tới mức lui về sau hai bước. Hạ Phân cũng không phải ngồi không, trên chiến trường đã từng giết người, còn sợ tên thư sinh này sau. Sau khi lấy lại tinh thần, hai chân mở ra, một tay phía trước che ngực, tay kia ấn vào tiểu đao bên hông, thân thể đứng thành nửa vòng cung, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể với tư thế anh dũng đầu tranh chém người bằng đao kia.

Hai người yên tĩnh vừa động, một ngồi xuống, một đối chọi.

Hạ Lệnh Mị hé mở mắt: "Gà..."

Đã không còn thấy bóng dáng Hạ Phân.

Ánh mắt của Uông Văn Phong là gì, chỉ trong một bữa cơm sẽ biết nhược điểm của Hạ Phân. Lúc này cũng không vội, cố sức đứng dậy: "Ngươi yêu thương nó như thế cũng không phải là biện pháp. Sau này tiền đồ rộng mở trước mắt, không có chút tài học văn làm sao có thể có chỗ đứng trên triều đình."

Hạ Lệnh Mị há to miệng, rất muốn nói: Vị trí của Hạ Phân đã quyết định từ lâu, không cách nào thay đổi. Lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống, hai người mới vừa mới không tính đến hiềm khích lúc trước, thật sự không nên vì chuyện đùa nhỏ mà gây ra mâu thuẫn.

Uông Văn Phong ăn cơm no, tinh thần cũng tốt một chút, bắt đầu còn để Hạ Lệnh Mị đi vài bước, lúc sau đi vào trong viện có thể tự mình đi. Hắn cố tình ở một chỗ với Hạ Lệnh Mị, nên kéo nàng đi từ từ chậm rãi để tiêu thức ăn.

Cẩn thận hỏi cuộc sống mấy năm này của Hạ Phân, lại hỏi sư phụ dạy võ của hắn là ai, văn về đọc ít hay nhiều.

"Nó đã sáu tuổi rồi. Con nít ở Hạ gia chừng năm tuổi đã bắt đầu đọc sách, nó đã chậm một năm kéo dài thêm không được. Chờ qua tết sẽ đưa nó đến thư viện Bạch Lộ."

Uông Văn Phong nghĩ: "Chuyện Hoàng Thượng phân phó ta còn chưa làm xong. Nếu nó còn nhỏ, ta mang theo bên cạnh ngược lại có thể dạy dỗ từ đầu, đáng tiếc bây giờ đã quá trễ."

Hạ Lệnh Mị không lên tiếng.

Uông Văn Phong áy náy, chịu hết nỗi nắm chặt tay của nàng: "Là ta phải xin lỗi mẹ con các ngươi, để cho các ngươi chịu nhiều cực khổ rồi."

Hạ Lệnh Mị cười khô, ánh mắt lẩn trốn: "Uông Văn Phong, ngươi đây là dò đang dò xét ta!"

Uông Văn Phong giật mình: "Ta dò xét ngươi cái gì?"

Hạ Lệnh Mị tức giận: "Ngươi có tình để cho ta đau lòng"

Thật sự nàng chịu khổ sở không ít, trong đó một phần bởi vì trong lòng cao ngạo, không cho phép bất cứ kẻ nào đồng cảm với nàng, cho nên không muốn an phận đứng ở Hạ gia, mà lựa chọn đi trên chiến trường tìm kiếm một vị trí nho nhỏ; một phần cũng do nàng nhẫn tâm muốn cắt quan hệ, rõ ràng hàng năm cũng sẽ về nhà mừng lễ năm mới, mỗi một năm Uông Văn Phong cũng sẽ tìm cách đi đến Hạ gia tìm nàng, cho dù thỉnh thoảng nhìn thấy, nàng

lại cứ hai mắt đắm lệ một câu uất ức cũng không có, nhưng đối với chuyện đứa nhỏ càng giấu diếm cẩn thận. Nàng tùy ý làm bậy hưởng thụ sự đau đớn của Ưông Văn Phong, bằng quan trước sự tra tấn của bản thân hắn, dù là năm nay hắn truy tìm mà đến, nàng càng có thời gian dựng thẳng lưng đứng dậy kiên cường chiến đấu, khiến cho tất cả những gì về hắn đều ngăn ở ngoài bờ tường cao.

Càng tỏ ra kiên cường, bên trong càng yếu ớt. Nàng sợ bản thân mình không kiềm chế nổi trước sự dỗ ngon ngọt của hắn, chịu không nổi sự dịu dàng đưa tình của hắn, lại trong mong khi gặp lại sẽ giành lấy tất cả sự chú ý của hắn.

Nếu nói là nàng ngăn ngừa hơn hai mươi năm, phía trước hai mươi năm là nàng giành cho hắn sự đau khổ, bảy năm phía sau mới thực sự là vừa yêu vừa hận mà hắn gây ra cho nàng

Ai đúng ai sai đã không cách nào giải thích được.

Hắn có thể trách nàng lạnh lùng, gắt gỏng hỏi nàng sợ che giấu, không chút do dự đập tan thành lũy của nàng. Hỏi nàng có biết những năm tháng qua hắn sống một thân một mình như thế nào hay không, hỏi nàng có biết một mình lẻ loi không cha không mẹ không vợ không con cô đơn như thế nào không, hỏi nàng có nghĩ tới những lúc đối mặt triều đình bị đao đâm sau lưng, tận sâu trong lòng hắn sợ hãi và hoảng sợ... Thậm chí, hắn còn có thể chất vấn nàng: Nếu như hắn chết ở trong cuộc chiến quyền lực, nàng có thể để Hạ Phân nhận tổ quy tông hay không? Có thể hay không, vì hắn thấp một nén nhang!

Cái người xảo quyệt kia, rõ ràng có thể dùng hàm răng bén nhọn của Ngự Sử cắn nàng, dùng thủ đoạn lời dối trá từng bước ép sát, để nàng nhượng bộ. Nhưng mà hắn không làm. Sự sắc bén của hắn đều bị thu lại khi ở trước mặt nàng, chỉ để lại sự dịu dàng cùng bao dung, giống như thiếu niên bị sự dịu dàng của nàng làm hấp dẫn, có một chút dụ dỗ nàng hoà nhập, làm nàng từ bỏ chống cự một cách tự nhiên, khiến chính nàng ấy phát hiện điểm tốt của hắn, phát hiện chân tình của hắn.

Làm nàng cảm thấy thua thiệt, muốn đòi hỏi.

Ưông Văn Phong chịu hết nổi ôm lấy nàng, cười nói: "Cái này gọi là lấy lui làm tiến."

Hạ Lệnh Mị vui đầu, đưa tay hỏi ôm lấy cái hông của hắn, đáy lòng tràn đầy căng thẳng, cảm động không nói nên lời.

Hai người bên này thêm mờ trong mật, Hạ Phân chạy ra khỏi cửa không tìm được Trang Sinh, Cửu Phương Hi cũng không thấy bóng dáng, thờ phỉ tìm mấy người thực khách trong trang khoa tay múa chân một trận. Người nơi này biết nó là họ hàng xa với Vô Lâm Minh Chủ trước Hàn Nhất Phàm, đương nhiên không dám đơn giản đắc tội với nó, nói là loạn võ, nhưng thật ra là chỉ điểm nó về võ học nhiều hơn.

Qua một canh giờ, toàn thân nó đầy mồ hôi dơ bẩn trở về. Vốn cho là Ưông Văn Phong đã rời đi, cho dù chưa đi cũng không nên ở trong phòng của nữu thân và nó! Vội vàng chạy về đúng lúc nhìn thấy Huỳnh Thạch đang kêu người chuẩn bị nước ấm tắm rửa, mà Ưông Văn Phong như lão thần khắp nơi cầm giấy bút đang viết cái gì đó ở bên cạnh cửa sổ.

Nó vọt vào, lớn tiếng gắt gỏng hỏi: "Sao ông còn chưa đi."

Ưông Văn Phong cũng không ngẩng đầu lên: "Mẹ con các người ở đây, vì sao ta phải đi."

Hạ Phân kêu to: "Gian phòng này là của chúng tôi."

Ưông Văn Phong nói: "Nam nữ bảy tuổi đã không giống nhau. Người đã sáu tuổi rồi, sao còn có thể cùng phòng với cha mẹ. Ta để người chuẩn bị cho người một phòng, ở cách vách, có việc lại qua." Ngoài ra ý chính chính là, đứa nhỏ không có việc gì thì tránh qua một bên.

Mồm mép Hạ Phân nói không lại hắn, lại sợ Hạ Lệnh Mị tức giận, phòng má nhìn người chuẩn bị xong đồ dùng tắm rửa, không nói không rằng, mặc y phục bay qua bình phong, nhảy vào trong thùng tắm: "Ta thì ở lại đây, không có ai có thể đuổi ta đi."

Ưông Văn Phong mới vừa rời viết xong một phong thư, cẩn thận xem xét sau đó niêm phong lại đưa cho Quyển Thư, lúc này mới bớt thời giờ nhìn đứa nhỏ trong thùng tắm: "Người là tắm rửa thân thể hay là giặt quần áo? Cởi quần áo ra, không sẽ cảm lạnh."

Hạ Phân quyết tâm chống đối hắn, kiễng cái mông lắc lư hai cái với đối phương: "Ta sẽ không cởi, không mượn ông xen vào chuyện của ta." Nói xong, còn dùng sức vung nước, tạo thành một mảng nước ướt sũng trên mặt đất.

Ưông Văn Phong cầm lấy một nghiên mực đi đến bên trên thùng tắm, nói: "Không cởi ta sẽ ném nó đi vào, cho người tắm bằng nước mực."

Hạ Phân không kiềm chế được con giận: "Ông dám!"

Ưông Văn Phong có cái gì không dám, đưa tay liền ném nghiên mực vào thùng tắm, Hạ Phân sợ tới mức luống cuống tay chân muốn chụp lấy. Đột nhiên, xuất hiện một cái roi dài vung nghiên mực roi ra phía xa.

Hạ Lệnh Mị chống nạnh nhìn đôi cha con này: "Các người đang làm cái gì?"

Ưông Văn Phong cười, bộ dạng ân cần liếc nhìn Hạ Phân: "Ta đang chuẩn bị giúp Phân nhi tắm rửa, không chú ý nghiên mực ở trong tay áo, suýt chút nữa làm hỏng bồn nước nóng mới nấu để tắm..." Quay đầu nói với Hạ Lệnh Mị, "Lúc người đi ra ngoài nhớ đóng cửa lại, đừng làm cho Phân nhi cảm lạnh."

Hạ Phân kinh hãi: "Ta, ta mới không cần ông tắm giúp ta! Tự mình ta tắm." Dứt lời, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, trần truồng lẩn lộn trong bồn tắm, đợi đến lúc Hạ Lệnh Mị đóng cửa, nó ghé mắt vào thùng tắm nhìn trộm, chỉ có thể nhìn thấy Uông Văn Phong dường như đang cười như không cười.

Kề gian! Hạ Phân oán hận.

Hạ Phân sống chết muốn đứng ở trong nhà chính, Uông Văn Phong bèn cuốn văn kiện v.v.. Phầm đi đến cách vách. Hạ Lệnh Mị tự mình nấu thuốc đưa vào, đành phải nhìn hấn đang dựa vào bàn tay viết nhanh chóng, chuyên chú mà mặt lại nghiêm túc.

So với trước đây, thật ra hấn đã gầy rất nhiều, trong đầu tinh thần cũng không lớn, vừa nhìn đã biết ngay là dựa vào thái độ kiêu kỳ mà chống đỡ, cũng không biết cái đến lúc nào chịu không nổi mà ngã xuống, Hạ Lệnh Mị nhìn thấy đáy lòng như bị bóp chặt.

Uông Văn Phong bận rộn vừa xong việc chính sự, lúc này mới phát hiện Hạ Lệnh Mị đang đứng ở phía sau cách đó không xa, bình tĩnh nhìn hấn.

"Xảy ra chuyện gì, ngây ngốc đứng không một sao?" Đi qua kéo nàng ngồi xuống, tự mình bưng chén thuốc uống sạch sẽ. Đôi mắt quyền thư lạnh lợi, lập tức thu thập tất cả số thư văn kiện v.v., lại bưng chén thuốc đi ra ngoài. Nhìn trộm bộ dáng hai người thân mật nói chuyện, thì im hơi lặng tiếng an bài cho người bên ngoài đã sớm chuẩn bị nước nóng để tắm, lúc này mới đóng tất cả cửa sổ, lui hết ra ngoài.

Uông Văn Phong chà sát lên cánh môi của Hạ Lệnh Mị, nói khẽ: "Tối nay chỉ hai người chúng ta ngủ."

Hạ Lệnh Mị nghĩ: "Phân nhi..." Còn chưa nói xong đầu lưỡi đối phương đã linh hoạt chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Ba năm thành thân kia, ban đêm nàng từng ở một mình vườn không nhà trống, đều nằm mơ thấy đến cuối cùng hấn cũng quay đầu lại, đứng ở chỗ ánh sáng, nhẹ nhàng ngắm nhìn nàng. Nàng một mực chờ đợi, cũng một mực thấp thòm mong chờ gặp gỡ, hấn có thể phát hiện ra mình tốt, mơ mộng hấn có thể chấp nhận nâng tay của nàng, cùng đi đến thiên trường địa cửu.

Nhưng mỗi một ngày, mỗi một tháng, mỗi một năm, hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Thời gian đó nàng dần bị đám người nhà quan ép đến không thở nổi, trong mắt mỗi một vị phu nhân đều là thương tiếc giễu cợt cũng làm cho nàng cảm thấy xấu hổ và giận dữ. Ban đầu nàng còn trả treo, đến trầm mặc, đến cuối cùng không đếm xỉa, trái tim nhưng bị dao găm mãi dũa, một ngày một dao, cuối cùng vết thương càng lúc càng lớn, lúc rời khỏi Uông gia, trái tim này đã sớm vỡ vụn đến khát máu, không rơi một giọt nước mắt nào.

Không ai có thể ngờ rằng, sau khi nàng quay người rời đi, hấn lại quay đầu, truy tìm bảy năm, cuối cùng lại một lần nữa ôm nàng vào trong lòng.

Hạ Lệnh Mị khiến Uông Văn Phong đau lòng, khơi dậy một phần không mấy dịu dàng ôn hoà của hấn, tình hình bộc phát trong nháy mắt liền chậm rãi yên tĩnh trở lại, ngược lại nhẹ nhàng an ủi nàng.

Hạ Lệnh Mị tìm lại hồ hấp của chính mình, mi mắt chợt nhướng lên nhìn về phía hấn.

Uông Văn Phong hôn bên tai nàng hai cái, từ từ vuốt lên vành lông mày đau buồn của nàng. Kể từ hôm nay, nàng nên vui mừng sung sướng, từng nét trên khuôn mặt cũng làm cho người khác cảm thấy như được tắm gió xuân, từng động thái đều biểu hiện sự đắc chí thoả mãn. Từ nay về sau, hấn sẽ đứng ở phía sau nàng, làm hậu thuẫn cho nàng, lúc nàng gặp khó khăn nhất, sẽ đứng ở trước người của nàng, trở thành ngọn giáo trong tay nàng, thay nàng tiêu diệt tất cả các chướng ngại.

Ôm nàng đi vào sau bình phong, Hạ Lệnh Mị cười nói: "Ta đã tắm xong."

Uông Văn Phong mỉm cười: "Vi phu còn bệnh, nương tử không định giúp sao?"

Hạ Lệnh Mị bị hấn đặt ở trên bàn thùng tắm, cái mông vừa vịn ngồi trên mép, trước người là thân thể ấm áp của đàn ông, phía sau là hơi nước nóng để tắm, tâm tư của hấn dường như không cần nói cũng biết.

Một tay Hạ Lệnh Mị chống ở bên thùng: "Người vừa tỉnh lại đã có ngay ý nghĩ tắm trong đầu, là quyết tâm không buông tha ta." Không nói đầu tiên sắp xếp nàng ở cạnh bên người, chỉ cần Uông Văn Phong có thể tự mình đẩy liền chuẩn bị ha bình nước nóng để tắm, làm sao Hạ Lệnh không ra đáy mắt khát vọng muốn thiêu đốt của đối phương.

"Chúng ta là vợ chồng, tại sao phải buông ra. Người là của ta, tự nhiên ta cũng sẽ là của người, vợ chồng đồng lòng một thể mới đúng theo đạo lý tình cảm con người, Âm Dương Chi Đạo."

Ánh sáng của ngọn nến sau bức bình phong khi sáng khi tối, rọi vào xuyên qua miếng bạch ngọc phi thủy, mơ hồ tạo nên một tầng ánh sáng mờ lung

cho Hạ Lệnh Mị, như phủ lên một tấm lụa Thiên Tâm Ti quý báu, chỉ còn chờ người đàn ông này xốc tấm khăn voan lên, tình tế chạm đến nàng. Mỗi một hơi thở của Ưông Vân Phong thổi vào da thịt của nàng, so với nham thạch nóng chảy còn nóng hơn nhiều.

Bộ dáng vội vàng như vậy đâu có giống một Ngự Sử đại nhân lạnh lùng bình tĩnh biết tự kiềm chế như ngày thường, ngược lại giống như một thanh niên mới lớn, trong xao động thấp thoáng mang theo một chút bất an.

Khoé mắt Hạ Lệnh Mị rơi trước mắt, muốn tới gần lại e ngại, mạnh hút hít vào một hơi khí lạnh, lúc này mới nói khẽ: "Dù sao ta nói không lại ngươi, ngươi đừng cử động, ta hầu hạ ngươi tắm rửa."

Ưông Vân Phong ngẩng đầu lên, nhìn nàng một lúc, nói: "Được."

Một thân gấm gồng theo tới giờ lại im hơi lặng tiếng.

Nước rất nóng, Ưông Vân Phong cời sạch xiêm y lẳng lặng ngồi trong thùng tắm, nhắm mắt, tùy ý Hạ Lệnh Mị gội đầu cho hắn.

Ngày mùng hai đầu tháng năm, vẫn chưa có trưa, bên ngoài song cửa khắp nơi đều một mảng đen tối, không nhìn thấy cây cối, không nhìn thấy hoa cỏ, cho dù có người đi lại cũng chỉ thấy một mảnh đen xì. Sắp giữa hè, bức rèm cửa sổ mấy ngày nay đã đổi thành một bức màn mỏng, che tại bên trong tường gỗ khác hoa, khiến cho tất cả giống như một mảng sương mù.

Hạ Lệnh Mị nhờ vào bóng sáng, đem tóc của Ưông Vân Phong lau khô nước, cẩn thận nhổ đứt mấy sợi tóc trắng bên trong, lại quán quanh cổ tay mình thành một vòng tròn quấn. Ưông Vân Phong giống như đang ngủ, một cánh tay bị đau nhẹ liên lung lay hai cái, làm mặt nước gợn sóng.

Đầu ngón tay Hạ Lệnh Mị vuốt qua gương mặt của hắn: "Mệt rồi?"

Ưông Vân Phong giật mình, mở mắt ra ngẩng đầu khuôn mặt của nàng, cười nói: "Không mệt. Ngủ lâu như vậy, sao còn mệt được." Lời này sao nghe giống như còn có ý khác, Hạ Lệnh Mị đỏ mặt, oán trách mà nói: "Nếu không mệt thì tự mình rửa tắm."

Ưông Vân Phong ngồi dậy: "Ngươi giúp ta kỳ lưng."

Hạ Lệnh Mị biết hắn lưu manh, thử nước vẫn còn ấm chưa lạnh, dứt khoát tạo đậu (*giống như xà phòng làm bằng đậu, mình tạm dịch vậy nha, vì không biết tên gọi là gì) cho hắn, tự mình bóp mấy cái trên khăn, nhìn theo dùng sức xoa bóp trên bờ vai của hắn, thuần túy đem cái người đàn ông này giống như Hạ Phân, tận tâm tận lực hầu hạ.

Da mặt Ưông Vân Phong từ lâu đã không có gì sánh nổi, lại giòn nhất là quan hệ giao tiếp, chà xát sau lưng chà xát trước ngực, thỉnh thoảng còn đưa ra ý kiến, nơi này ngứa muốn dùng lực một chút, chỗ vết thương muốn nhẹ nhàng một chút. Khô thân tạo đậu lạnh lạnh bị chà xát trên thân thể tối nát, ngực, bên hông, đùi đều có chút vết thương, bị ngâm trong nước ấm lâu như thế thì ửng hồng. Hạ Lệnh Mị không biết hắn ở trong triều đình đảm nhiệm cái nhân vật gì, nhưng khi nhìn những vết thương kia, mặc dù không có động đến gân cốt, thể nhưng nhỏ vụn phức tạp, vừa mới có sự giao hảo, lại nghĩ tới lúc hai người gặp lại, hắn bị người ta hành hạ đến nửa sống nửa chết, lúc này Hạ Lệnh Mị mới cảm thấy đau lòng, động tác càng thêm cẩn thận.

Ưông Vân Phong cảm giác được động tác của nàng, thì biết mưu kế nhỏ của mình đã thành công rồi, không khỏi thoáng tự đắc, chờ sau khi nàng đã cố gắng áp chế nước mắt, hắn lập tức phi nhỏ chính mình.

Nàng trên chiến trường đã bị tổn thương rất nhiều so với hắn bị ám sát ở trên triều đình, hà cớ gì hắn lại còn tính kế với tấm chân tình của nàng, đoán chừng là tình yêu với nàng đây sao?

Lau đi nước mắt trên khoé mắt của nàng, cười khổ nói: "Sớm biết ngươi dễ mềm lòng như thế, ngày đó mới gặp lại ngươi ta liền cho ngươi nhìn thấy toàn thân vết thương này, chúng ta cũng không cần phải đi nhiều đường quanh co như thế, chịu nhiều đau khổ như vậy." Hắn hôn lên khoé mắt nàng, "Thực xin lỗi, ta cố ý cho ngươi đau lòng."

Hạ Lệnh Mị ngẩn người, tròn mắt nhìn, mạnh mẽ đem khăn ném lên người hắn: "Đến ngay cả ta ngươi cũng tính kế! Thấy ta xấu mặt ngươi mới hài lòng." Cầm giặt lao qua bức bình phong, ôm đầu nằm ở trên giường, không biết là tức giận hay là uất ức nhiều hơn.

Ưông Vân Phong vội vàng đuổi theo, lộc cộc giẫm lên mặt đất đầy nước, nhìn thấy thần sắc vừa thẹn vừa cău của nàng thì không nhịn được mà bật cười: "Ta để ý bản thân mình nhưng cũng muốn ngươi chú ý đến ta nhiều một chút, như vậy mới cảm giác được sự trả giá của mình cuối cùng cũng được báo đáp. Nếu đổi lại là người khác, không liên quan đến triều chính đừng nói là lời nói của ta ngay cả ánh mắt ta cũng không muốn cho, đừng nói là phải tổn thêm tâm sức tìm mưu tính kế."

Hạ Lệnh Mị tức giận: "Vậy ta nên cảm kích ngươi?"

Ưông Vân Phong cời quần áo ướt sũng trên người nàng, tháo trâm khâu, kéo tấm chăn che trên thân hai người: "Phải là ta cảm ơn ngươi." Hắn chống ở đỉnh đầu của nàng, vuốt những sợi tóc quán quanh kia ra, hôn lấy hai má của nàng: "Cảm ơn ngươi đã nguyện ý yêu ta..." Lời nói mới được nửa câu, cả thân thể đột nhiên đề xuống, Hạ Lệnh Mị thỉnh linh hử đi một tiếng, mới vừa rồi còn thờ phỉ phò trước mặt gò má đã bị đau đớn chiếm cứ, nàng đánh hắn: "Đau quá!"

"Đau là được rồi." Ưông Vân Phong nói: "Đêm động phòng hoa chúc, vốn là có một chút quặn đau mới vui thích. Lệnh Mị, quên mất những chuyện trước kia, tối nay mới là lần đầu tiên chúng ta làm phu thê." Hắn hôn môi của nàng, nuốt mất lời phàn nàn của nàng.

Hạ Lệnh Mị vẫn vật đau khổ, lần đầu tiên nàng cá nước thân mật chính là lần đầu tiên nàng chân chính hận Ưông Vân Phong. Không dễ gì hợp lại, vốn

tưởng rằng hai tâm ý của mỗi người sẽ tương thông phía dưới, hẳn sẽ bận tâm cảm thụ của nàng, làm nàng dần quên sự trần trọc giây dựa đêm hôm đó, ai biết, hẳn so với trước kia càng hung ác hơn, so với trước kia càng kiên cường hơn.

Đêm bảy năm trước hẳn chiếm đoạt thân thể của nàng, bảy năm sau một đêm này hẳn lại muốn hoàn toàn chiếm cứ cả người của nàng, không cho phép nàng có phản kháng cùng lùi bước một chút xiu nào.

Ở trên giường, nam nhân vĩnh viễn là Chúa Tể.

Đôi mắt Hạ Lệnh Mị đỏ bừng, nói không ra lời.

Uông Vân Phong nâng nửa người lên, lẳng lặng tách ra mỉm cười: "Lệnh Mị, ngươi là của ta rồi."

Hạ Lệnh Mị rất xấu hổ, mắt cũng không được, khóc cũng khóc không ra, lại càng không có khả năng cười. Người đàn ông này, thật sự muốn tối nay chôn sự đau đớn của bảy năm trước một lần, hẳn hạ sức hung hăng vây lấy nàng, ôm nàng, giữ lấy nàng, lần lượt cam tâm tình nguyện chịu đau đớn bao trùm lấy sự gào thét gãy dựa một năm kia.

Uông Vân Phong khí phách cao vút đã đem sự dịu dàng nho nhã đẩy vào trong vách núi từ lâu, hẳn đang nói cho nàng biết, lạc thú của người đang ông đã sớm bị kích động đối với nàng. Bây giờ Uông Vân Phong là ngọn kiêu sắc bén, là lưỡi đao, hẳn đã ra khỏi vỏ, kẻ yếu không xứng đứng ở bên cạnh hắn, hẳn cần người mạnh mẽ, càng cần người bên cạnh có thể nhìn thấy sự mạnh mẽ của hắn, hiểu được sự cao ngạo lạnh lùng của hắn.

Hắn không còn là thiếu niên ngây thơ như trước kia thích sự cầu xin của người khác, mà là bá đạo tuyên bố người phải yêu và cung kính ta.

Uông Vân Phong muốn Hạ Lệnh Mị, Hạ Lệnh Mị nhất định phải là người của Uông Vân Phong.

Mềm mại cùng đã mãn, ngọt ngào cùng đau đớn, Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.

Kiến thức của Hạ Lệnh Mị đối với chuyện này là nửa vơi, lời dạy bảo của mẫu thân đã sớm quên mất, hôm nay nàng cũng giống đêm hôm đó, mặc cỡ mà khăn trương. Kích tình lạ lẫm làm chân tay nàng luống cuống, trong mắt dần bị làn nước che lấp.

Uông Vân Phong nhìn nàng đắm đắm, nhìn nàng từ bàng hoàng, bắt lực cùng rung động, đưa nàng nhận biết đến đỉnh điểm, làm cả thể xác và tinh thần của nàng đều cùng với hắn.

Hắn biết trong trí nhớ của nàng mình là người dịu dàng lịch sự tao nhã. Nhưng mà, đó là Uông Vân Phong bảy năm trước, hẳn bây giờ là Ngự Sử đại phu Uông đại nhân. Uông Vân Phong như cây trúc kia đã sớm bị cô độc chiếc bóng vùi sâu vào trong đất, hẳn bây giờ một cây sắt chui từ dưới đất lên, có tâm địa lạnh lùng, cũng có lòng ngực rộng lớn để chứa đựng người mà mình cần phải bảo vệ.

Hắn phải làm nàng biết, Uông Vân Phong đã thay đổi, càng trở nên mạnh mẽ. Hắn sẽ làm càng thêm yêu nàng nhiều hơn, cho dù gặp lại có nhiều khổ cực cũng không thể nào lìa xa.

Đêm khuya thanh vắng, sương phòng sột soạt cả đêm cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Hạ Lệnh Mị trong lúc mơ ngủ còn mang theo cả nét mặt uất ức, trong bóng đêm Uông Vân Phong đè nếp gấp giữa lông mày của nàng cho bằng phẳng, chịu hết nỗi ôm nàng trong ngực, hôn một cái lên trán của nàng.

Hạ Lệnh Mị thật sự là quá mệt mỏi, sự mệt mỏi chất chứa nhiều năm đã bị Uông Vân Phong mạnh mẽ lôi ra, suýt chút nữa đem bao phủ cả người nàng. Trong trí nhớ, đây là lần thứ hai nàng ở trong lòng mình khóc. So sánh với đêm năm đó còn đau xé cõi lòng hơn, tối nay Hạ Lệnh Mị là uất ức, là làm nũng, có một chút sợ hãi, có một chút thỏa mãn.

Uông Vân Phong vén những sợi tóc rơi trên gò má của nàng, chịu hết nỗi đem đầu của nàng áp ở phía sau gáy của mình, Hạ Lệnh Mị giật mình, cuối cùng ổn định lại.

Trong im lặng, Uông Vân Phong bắt tri bắt giác mỉm cười cười khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Sáng sớm lúc tiếng chim hót vừa mới truyền đến, cách vách đã truyền đến tiếng vang đinh tai nhức óc, sau đó, Hạ Phân mang theo sự gấp gáp la lon vọng lên bầu trời Nhân Văn trang

"Can nương! Can... Nương..."

Hạ Lệnh Mị hoảng hốt ngẩng đầu lên, tựa như vẫn chưa có tỉnh lại từ trong giấc mộng. Nàng quá mệt mỏi, cảm giác xương cốt toàn bộ đều rã rời thành từng khối, để vào nôi nín náu chuẩn bị bữa tối.

Một bàn tay che lỗ tai của nàng lại, đem đầu của nàng ôm vào trong ngực, người bên cạnh nói khẽ: "Ngủ tiếp một lát đi, còn sớm."

Hạ Lệnh Mị mơ màng phản ứng với giọng nói, rốt cuộc không chịu được mệt mỏi, tiếp tục ngủ say.

Nàng hoàn toàn không có nghĩ qua, người bên cạnh là ai, tại sao lại ở trên giường với nàng, thậm chí, nàng cũng không có suy nghĩ, tại sao mình lại mệt mỏi như vậy. Ruột cuộc đêm qua nàng đã làm gì? Cái gì mà thời gian nghỉ ngơi?

Nàng không cách nào tự hỏi, cũng lười tự hỏi.

Uông Văn Phong ôm cô gái trong ngực, chờ đến lúc tiếng kêu gọi bên ngoài càng lúc càng xa mới buông lỗ tai cô gái trong ngực ra. Nhìn bộ dạng nàng mệt mỏi không chịu nổi, rõ ràng cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Hắn cũng rất mệt mỏi, nhưng mà tinh thần lại phấn khởi chưa bao giờ có.

Kéo cao áo ngủ bằng gấm, chịu hết nỗi đem cầm chà lên đỉnh đầu nàng hai cái, cũng ngủ thiếp đi.

Bạch Tử trở mình từ trên xà ngang mái hiên, Hắc Tử từ trên một cây khác chịu không nổi bay đi, đem vạt áo nửa mở nửa cài của đối phương làm cho chỉnh tề lại, dạy bảo hắn: "Đây là ngươi ngủ hay đánh nhau, làm cho quần áo lộn xộn cả lên."

Bạch Tử gãi ở trước ngực, chắc lưỡi: "Ta một đêm không ngủ, nghe cả đêm uyên ương đánh nhau xong. Không dễ gì ngủ trong chốc lát, lại còn mộng xuân."

Lông mày lạnh lùng của Hắc Tử run rẩy: "Ngươi dự cầu bất mãn?"

Bạch Tử lập tức uất ức nhào tới: "Nương tử, vì phu nhớ ngươi, hoan nghênh tới, thu..."

"Cút!" Một cái tát, đánh văng ra.

"Ai, cẩn thận một chút. Bạch Tử ngươi dám đem thuốc của Uông Đại Nhân đập đổ, cẩn thận ta lột da của ngươi ra." Huỳnh Thạch từ dưới hành lang đi ngang qua, suýt chút nữa bị Tiểu Bạch từ trên trời rơi xuống đập đổ, nhảy qua bên cạnh nắm lấy vành tai của Tiểu Bạch kéo căng ra mắng.

Hắc Tử ở đỉnh đầu: "Nhỏ giọng chút, cô nương còn chưa dậy."

Huỳnh Thạch đi đến cửa cẩn thận nghe một hồi, nhìn chén thuốc Đông y còn nóng hổi trong tay, nhìn lại Tiểu Bạch không ngừng giãy dụa, bình tĩnh mà nói: "Thuốc này sẵn còn nóng thì uống đi, không thể lãng phí."

Hắc Tử trầm mặc nhìn nàng, nàng nhìn Tiểu Bạch.

Huỳnh Thạch một cước dẫm trên bụng Tiểu Bạch, một tay Hắc Tử nắm lấy cái mũi Tiểu Bạch, một tay búng cảm của hắn, một chén đen đặc, nóng hổi hôi, thuốc đắng chát không chịu nổi, toàn bộ rót vào trong bụng Tiểu Bạch.

Cuối cùng, Hắc Tử khép miệng của hắn lại, ra dấu với Huỳnh Thạch: "Cô nương thích yên tĩnh."

Huỳnh Thạch hiểu được, dưới chân dùng sức, Tiểu Bạch còn chưa kịp cầu cứu cũng thì hồn đã đứt đoạn ngoài hành lang.

"A di đà Phật, Thiện Tai Thiện Tai."

Hắc Tử: "..."

Huỳnh Thạch vỗ tay: "Sau khi Phân thiếu gia tỉnh dậy suýt chút nữa âm i khiến cả Trang Viên phải loạn lên, hắn rõ ràng không biết cô nương ngủ ở cách vách, thật sự là ngốc nghếch."

Hắc Tử: "Cô nương nên để cho nó ngủ một mình ở sương phòng từ sớm rồi. Ở trên biển là không có cách nào khác, sau khi trở về nhà lại yêu chiều như thế thì nhất định không làm được."

Huỳnh Thạch liếc cười: "Phân thiếu gia có thể trở về Hạ gia hay không chuyện này còn chưa quyết định đâu."

"Phân thiếu gia họ Hạ."

"Nhưng cha của nó họ Uông."

Hắc Tử khoanh tay trước ngực: "Uông đại nhân chỉ là cha nuôi."

Huỳnh Thạch còn muốn cãi lại, dừng một chút, lại thở dài: "Chuyện của các chủ tử, cũng không tới phiên chúng ta nói, tất cả để mặc cho số phận đi." Nhắc tới Bạch Tử đang hôn mê bất tỉnh, tiêu sái xoay người, rời đi.

Bọn nha hoàn hộ vệ của Hạ Lệnh Mị nha ngược lại là lo lắng thật tâm vì nàng. Đã qua nhiều năm đau khổ như thế, cuối cùng đổi được lăng tẩm tử Uông đại nhân quay đầu, trong lòng mỗi người đều mừng thay cho Hạ Lệnh Mị, cao hứng rất nhiều lại bắt đầu bất an trong lòng.

Bảy năm, một người bình thường có bao nhiêu cái bảy năm?

Trong bảy năm, không nói số làm quan của Uông đại nhân trải qua nhiều sóng gió, nhưng mà Hạ Lệnh Mị lúc đó cũng bấp bênh, liếm vết thương để sống. Ba năm thành thân kia, bọn họ đều cùng một chỗ, gian nan khổ khổ cũng đã trải qua. Nhưng sau khi bảy năm, bọn họ tách ra. Sau khi tách ra kia mỗi người bọn họ đều gian nan, bọn họ ai cũng không liên hệ đến ai. Trong bảy năm phát sinh nhiều chuyện không ít, giấu diếm nhiều lựa chọn cùng biến cố, đợi cho sau khi tình cảm hai người hoà hoãn, tất cả chân tướng bị che dấu sẽ dần nổi trên mặt nước, đến lúc đó, lại một câu ta hiểu được nỗi khổ của người là có thể giải quyết sao?

Người của Hạ gia không phải người ngu, người làm ở Hạ gia chuyện gì mà chưa thấy qua, càng không phải là người đơn thuần tin tưởng câu nói 'nhất dạ phu thê bách nhật âm' này.

Thực sự yêu, trên đời này sao có nhiều cặp vợ chồng bất hoà kia chứ.

Cuối cùng Hạ Phân cũng tìm về sân nhỏ, hơn nữa thấy được về mặt Hạ Lệnh Mị còn mơ hồ từ trên giường ngồi dậy.

Hắn leo lên người mẫu thân, vạch đầu của nàng lên nhìn trái nhìn phải, giống như xác định được mẫu thân còn nguyên vẹn. Cuối cùng, chỉ vào dấu hồng nhật trên cổ của nàng, hỏi: "Đây là cái gì?"

Hạ Lệnh Mị nghi hoặc sờ lên cổ, dùng ánh mắt hỏi Uông Vân Phong.

Bây giờ Uông Vân Phong đang chậm rãi uống thuốc, nghe vậy cũng đi tới gần nhìn dấu vết trên cổ của Hạ Lệnh Mị. Hắn biết, dấu vết này ở trên người Hạ Lệnh Mị thì có nhiều chứ không phải ít

"Muỗi cắn."

Hạ Phân nhanh chóng lay cổ áo của mình, duỗi ra cái cổ trắng nõn cho Hạ Lệnh Mị xem: "Can nương mau nhìn xem con có bị muỗi cắn hay không?"

Sắc mặt tỉnh táo của Hạ Lệnh Mị lại ửng hồng, vô lực liếc nhìn Uông Vân Phong, thay con trai của mình kéo quần áo lại: "Có, Đợi chút mẫu thân lấy thuốc bôi cho người."

Nha hoàn hộ vệ trong nhà nhìn không được trợn trắng mắt: Thật sự là phu xướng phụ tùy, nói lời bịa đặt đều không cần trao đổi. Trêu cợt con trai của mình, có hứng thú sao!

Đáng tiếc, bất kể là Uông Vân Phong hay Hạ Lệnh Mị đều treo một tờ giấy vô cùng chính trực trên mặt, lạnh lẽ tỏ vẻ: Thật sự là muỗi cắn, các người nói có phải không?

Huỳnh Thạch quay đầu, Tụ Ngọc nín thở; Hắc Tử ở nóc nhà lau trường kiếm, a nha, ánh mặt trời thật tốt.

Tiểu Bạch đang ở đâu?

Hắn đã chết!

Hạ Phân đối với muỗi cắn cũng không giữ trong lòng, thoáng qua liền ôm Hạ Lệnh Mị gắt gỏng hỏi: "Sao đêm qua can nương không ngủ cùng Phân nhỉ?"

Hạ Lệnh Mị đỏ mặt, lại liếc về phía Uông Vân Phong một lần nữa.

Đối phương đã nhẫn nhịn không được vì hành vi làm nũng của Hạ Phân, nắm cổ áo Hạ Phân lên liền chuẩn bị kéo người xuống: "Bao nhiêu người, ngồi không ra ngồi, đứng không giống đứng. Đứng dậy!"

Hạ Phân vốn là làm cho Uông Vân Phong xem, ở đâu chịu nghe lời của đối phương, gắt gao bám ở cổ Hạ Lệnh Mị, rất có khí phách nói: "Người lấy cái gì mà trong lòng ta, ta không quen người." Còn thêm dầu vào lửa, "Can nương, hấn ức hiếp con, người giúp con quát hấn."

Uông Vân Phong cười nhạt: "Người thật sự không biết ta?"

"Không quen nhau."

Hạ Lệnh Mị còn chưa kịp khuyên bảo, Uông Vân Phong mạnh cuốn lấy vòng eo ca Hạ Phân lên, đem tiểu bảo kẹp dưới nách, đi vài bước đến trong viện

Mặt trời trên đỉnh đầu dần dần tĩnh lặng về hướng giữa trưa, mặc dù còn chưa đủ nhiệt liệt, đứng lâu cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy đau đầu hoa mắt chói sáng.

Uông Văn Phong là tàn nhẫn. Trước kia là quân tử dịu dàng như ngọc, sau khi thành Ngự sử chính là người lấy văn làm phương pháp quý kẻ đa đoan, người trong triều đơn giản không dám đắc tội.

Tánh tình Hạ Phân còn trẻ con, hôm qua bị Uông Văn Phong tính kế nhỏ nhỏ vừa qua ngày đã quên sạch, bây giờ bị hắn kẹp trong ngực không nhận được la to, giống như chính mình bị đối phương mang đến đoạn đầu đài. Đến khi, nó bị đứng dưới mặt trời gay gắt, người bị điểm huyết, quần áo cũng lột sạch, cái vòi giống như cái mũi ở giữa hai chân ngang nhiên công khai trước ánh mắt của các nha hoàn tỷ tỷ, hắn oán giận, hắn khinh bỉ, hắn... Bị điểm huyết rồi.

Uông Văn Phong đề người ta đưa đến một cái bàn, một ghế đầu, theo thứ tự sắp đặt Văn Phòng Tứ Bảo. Quyền Thư nhanh nhẹn mảy mực, Uông Văn Phong đặt một chồng giấy trắng ở dưới có kẹp một tờ giấy ghi ba chữ Uông Văn Phong, rồi mới đề bút lông lên cánh tay chỉ có thể nhút nhút của Hạ Phân, lạnh lùng mà nói: "Làm con của ta, không biết phải học. Đây là tên của ta, người ghi lại, ghi đến khi nào nhận biết thì dừng lại."

Hạ Phân há to miệng, nói không ra lời.

Mặt trời rất nóng, thân thể thật lạnh, gió thổi cái vòi nhỏ, chỉ có một chữ —— sướng!

Hạ Lệnh Mị rửa mặt xong thì thấy Hạ Phân lần lượt đem giấy bút vứt bỏ trong hậu viên, lúc đầu Quyền Thư còn nhặt lên hai lần, đến lần thứ ba cũng không đề đến. Tự mình phía sau lau quạt ba tiêu, chỉ chốc bụng điểm tâm còn toả hương bốn phía đi qua trước mặt Hạ Phân, lại một lát nữa lại bụng một thau nước rửa đi qua dưới ánh mắt của nó, lại một lát nữa, bụng một đĩa sứ đầy áp đồ ăn đủ màu sắc, hương vị đi lướt qua cái mũi của Hạ Phân. Cuối cùng nhất, Quyền Thư cầm lấy một cái móng gà vui vẻ nhai đi nhai lại đi xung quanh hai vòng, đi...

"Đã tính của nó nếu đi thư viện Bạch Lộ sẽ chịu thiệt thòi, thừa dịp người còn ở đây ta dạy bảo trước, thuần hoá xong người lại đưa nó đến thư viện đọc sách, để tránh thanh danh hai nhà ta và người bị huỷ."

Hạ Lệnh Mị chịu đựng đau lòng: "Nếu nó vẫn không chịu ghi thì sao?"

Uông Văn Phong cười nói: "Thật sự không chịu ghi mới tốt. Giữa trưa có nắng gắt, buổi chiều có ánh nắng chói chang, đêm tối còn có muỗi, nửa đêm có gió mát, sáng sớm có gió lạnh, một ngày nó không nhìn ta, thì ở bên ngoài ngày ngốc một ngày, tạm thời không viết ra được tên của ta, vậy thì đối tạm thời; một khắc không nghe khuyên bảo, vậy hãy để cho hắn hiểu được, tất cả mọi người trên đời này không phải ai cũng cung chiều nó, cung chiều nó, dung túng nó."

Thật sự là người cha nhẫn tâm, còn có một đám tôi tớ nô giáo cho giặc.

Hạ Phân nước mắt ròng ròng, mầu thân...

Hạ Phân là đau đầu. Nó có ý chí kiên định, càng có quyết tâm phản kháng kẻ địch, còn có sức lực đối kháng cực mạnh.

Tất cả phẩm chất của hắn đều dùng để chống lại sự chuyên chế của Uông Văn Phong, bá đạo cùng lãnh huyết vô tình.

Bọn nha hoàn đi qua, nhìn búp bê nhỏ nhỏ đang ưỡn ngực đứng trên kỷ trà, trên tay nhuộm màu mực, cái trán đỏ mồ hôi, cái đít béo ngậy phía sau bị phơi nắng, còn có gió thổi làm run cái vòi như cái mũi, bọn nha hoàn thẹn thùng, sợ hãi, che miệng cười trộm đi qua.

Cái móng đít nóng quá, nhỏ nhỏ giống như có chút lạnh; đứng hơn một canh giờ, không có ăn điểm tâm bụng cũng bị đói đến réo gọi.

Nó đứng không vững cầu cầu móng vuốt, mắt liếc nhìn Quyền Thư đang ngồi hóng mát ăn trái cây bên hành lang, không nói gì. Bạch Nghiên vừa luyện công xong, từ sân nhỏ đi ngang qua, nhìn nó một lúc, tốt bụng cảm lấy bút lông để vào trong tay của nó, lúc này đây, Hạ Phân không có bỏ qua.

Không biết Huỳnh Thạch chui ra từ nơi nào, để thêm nước vào nghiên mực, mài mài, lại đút một ly trà cho nó, nhìn Hạ Phân bị phơi nắng đến chóng mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, đau khổ về ba chữ to, ghi một chữ thì chảy một giọt mồ hôi.

Hạ Lệnh Mị đứng ở một nơi bí mật gần đó, vuốt chút nữa đem cắt đứt móng tay của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Hạ Phân cố chấp vâng theo, một chút uốn nắn này của Uông Văn Phong cũng không thể để cho nó phục tùng.

Mặc dù cầm lấy bút lông, nhưng mà một chữ to nó cũng không ghi, nó trực tiếp đem tờ giấy viết tên Uông Văn Phong vo lại thành hình đầu con rùa, hơn nữa đem chữ Phong làm thành một cái đuôi dài, trực tiếp kéo dài cả tờ giấy Tuyên Thành.

Hạ Lệnh Mị nhìn lại từ cửa sổ mấy lần, chỉ có thể nhìn thấy đầu bút lông của nó chuyển động, giống như chăm học khổ luyện.

Uông Văn Phong từ giữa đồng sư vụ ngẩng đầu lên, liếc nhìn thần sắc đau lòng của Hạ Lệnh Mị trong góc tối. Thờ dài, chịu hết nỗi chuyển hướng tình thần của nàng hỏi: "Gọi chim truyền thư của ngươi lại đây, thay ta đưa phong thư cho nhạc phụ."

Hạ Lệnh Mị quay đầu, thay nhĩ từ đang bị đùa giỡn nổi lên nóng nảy: "Chính ngươi cũng có không phải không, phi đao của ta không phải là thứ tùy tiện để người khác sai bảo."

Uông Văn Phong cười rất có thâm ý nói: "Ta cũng không phải người ngoài."

Hạ Lệnh Mị giật mình, trong đầu hiện lên chút chuyện kia một cách tự nhiên. Cả người nơi khoé mắt đều chứa đầy giận dữ, hai gò má xuân, quay đầu đúng lúc lại nhìn thấy Uông Văn Phong vui vẻ âm áp, ngăn người.

Đã từ lâu hần không dễ dàng cười như vậy.

Trong trí nhớ, tất cả sự dịu dàng của hần đều giành cho Hạ Ngoạ, hờ hững xa cách cho Hạ Lệnh Mị nàng; sau thành thân, toàn bộ tình yêu của hần đều dâng tặng trước mặt Hạ Ngoạ, hần chôn giấu nàng ở Uông phủ; sau khi cầm hưu thư, gặp lại hần, hết thảy hi vọng ái ố đều đông lại ở dưới mặt nạ sóng yên biển lạnh, chỉ có khi nàng trông thấy mới mang theo vội vàng cùng yêu thương.

Nàng đã từng hờ hững đứng giữa nhìn bộ dạng của hần đối mặt với người ngoài, lạnh lùng, bén nhọn, cực đoan, như lưỡi đao lạnh lùng rút ra khỏi vỏ đao, từng câu từng chữ đều có thể đã thương người.

Hiện tại, sự ôn hoà của hần xuất hiện ở trước mặt của nàng một lần nữa, lại làm cho người ta cảm giác như đã qua sự biến đổi lớn lao trong cuộc đời.

Hạ Lệnh Mị không hiểu sao có chút chua xót trong lòng.

Uông Văn Phong chẳng biết đã ôm nàng từ lúc nào, cọ xát trên trán của nàng: "Ta không thích bộ dáng sầu khổ của người, Lệnh Mị của ta nên là tùy ý làm bày, có tính tình duy nhất trong thiên hạ."

Hạ Lệnh Mị đẩy hần mấy lần đều đẩy không ra, hừ lạnh nói: "Ngươi cũng không nhìn tuổi tác của ta một chút, ngươi nghĩ rằng chúng ta vẫn còn trẻ tuổi ngây cuồng sao, có thể tùy ý dùng quyền lực của gia tộc mình, không che dấu sự yêu cầu chân thật của bản thân."

Uông Văn Phong vuốt sợi tóc bị rối của nàng ra, nói khẽ: "Thật sự của chúng ta không còn là người thiếu niên vô tri không biết gì, ngay cả ngươi đều biết được phải che dấu mong muốn của chính mình, hướng chỉ là những người khác."

Hạ Lệnh Mị nhìn hần chằm chằm: "Những năm này ngươi sống có khổ hay không?"

Uông Văn Phong cố tình làm nàng áy náy, kiên định gật đầu: "Rất khổ."

Hạ Lệnh Mị thờ dài, mạnh đẩy cánh tay của hần ra, kiêu ngạo ngẩng đầu lên: "Đáng đời, ngươi gieo gió gặt bão."

Bộ dáng vênh vác tự đắc như ngày thường này khiến Uông Văn Phong mừng rỡ đến tận đáy lòng, hài hước với nàng: "Dem nỗi thống khổ của ta thành sự vui sướng trên người của ngươi, không hiền hậu."

Hạ Lệnh Mị cắn răng: "Ngươi tự nguyện, khó trách ta. Ngươi chớ ở trước mặt ta giả mù sa mưa làm trang chính nhân quân tử, lo sợ ta xé lớp da giả bộ đạo mạo của ngươi ra, để cho người đời nhìn xem cuối cùng tâm địa của ngươi sắt đá như thế nào."

Uông Văn Phong trấn an vỗ sau lưng nàng: "Không hổ là mẫu tử, đều có tính tình ngang bướng. Ta sai rồi, nương tử tha cho vì phu, thế nào?" Trong miệng nói lời xin lỗi mà trên mặt lại bày biện thần sắc trấn định tự nhiên, ở đâu là nhận lỗi? Nếu bị người ngoài nhìn thấy, còn tưởng rằng hần đang nhẫn nại đồ giành tính tình không hiểu chuyện của Hạ Lệnh Mị.

Hạ Lệnh Mị nhìn thấy hần, suy tính xem mới vừa rồi rõ ràng là chuẩn bị ra mặt thay nhĩ từ, sao mới một lát nàng đã bị nụ cười tươi tắn của hần hốt hồn đi rồi, vậy sau đau lòng đây? Đau lòng là bình thường, tình lại đi qua không biết năm tháng là chuyện bình thường, phản nản thái độ nói với nàng lúc trước cũng là bình thường, hần nói cho nàng biết đã hối hận, hần thật lòng nói xin lỗi, nhưng sao trong lời nói đều lộ ra vẻ kỳ lạ như vậy? Rõ ràng là hần ăn khổ, lại là nàng đau lòng; rõ ràng là hần từng bước nhượng bộ, ngược lại người gây sự chính là nàng; rõ ràng là lỗi của hần, đến cuối cùng lại cảm giác là chính nàng ngoan cố ngang ngược bảo thủ?

Hậu tri hậu giác, Hạ Lệnh Mị mới phát giác, bản thân mình giống như bị kẻ gian đùa bỡn. Trên mặt lúc trắng lúc xanh, tức giận không nói thành lời một câu nào cả buổi trời.

Trong lúc vô tình, tâm tình của nàng đã bị hần khống chế hoàn toàn, bóp dẹp vo tròn, không cách nào gãy gục.

Tam phẩm Ngự Sử đại phu, quả nhiên là cao thủ xoay tròn lòng dạ con người. Nhìn thấy như vậy, trước kia hần thật sự đã hạ thủ lưu tình với Hạ Lệnh Mị. Nếu ngay ngày đầu tiên gặp mặt hần lấy ra một phần mười thủ đoạn của ngày hôm nay, Hạ Lệnh Mị đã bị hần vật trong lòng bàn tay từ lâu, không thể chạy thoát.

Có lẽ, bị bán đứng còn có thể kiếm tiền thay hần sao? Hạ Lệnh Mị căm giận nghĩ đến.

Hai người lẫn lẫn một phen, Hạ Lệnh Mị lại vì thẹn quá thành giận nhưng vẫn gọi phi điều về.

Nàng biết ý tứ của Uông Văn Phong nhất định phải dùng phi điều đưa tin. Hắn muốn nói cho phụ thân của Hạ Lệnh Mị, nói cho người ở Hạ gia, Hạ Lệnh Mị đã trở về bên cạnh Uông Văn Phong một lần nữa. Sủng vật của nàng, thư của hắn, tương đương có sức thuyết phục, cũng âm thầm nhắc nhở Hạ Lệnh Mị: Người là người của Uông gia, cuối cùng cũng chạy không thoát.

Uông Văn Phong thấy Hạ Lệnh Mị không hề nhìn vào Hạ Phân, thì bớt lo lắng

Hắn cũng hiểu được sức nặng của Hạ Phân ở trong lòng Hạ Lệnh Mị, bản thân mình đối với việc xuất hiện đứa con cũng vừa vui vừa buồn. Vui chính là, sau khi có con trai tình cảm hiện tại sẽ không có cách nào chia ra được; lo chính là, con trai tương đối bướng bỉnh, nếu đưa đến thành Bắc Định, không nói chuyện làm về vang nhà cửa, đừng ý vào hai nhà quyền thế gây chuyện thị phi, phạm lỗi là tốt rồi. Thành Bắc Định là ở dưới mí mắt Hoàng Đế, bất luận chuyện lớn nhỏ gì cũng có thể liên quan đến xuất thân cùng sự phân tranh ở triều đình, trở thành chuỗi trong tay người khác.

Uông Văn Phong chỉ có một đứa con trai này, Hạ Phân thực sự làm ra chuyện sai, vô luận như thế nào hắn cũng không thể đi cầu xin Hạ gia ra mặt, chỉ có thể dùng vào sức lực của mình thay con trai chống đỡ bầu trời rộng bao la.

Trước kia hắn một mình cô đơn, cho dù đứng Hạ Lệnh Mị động tâm, suy nghĩ hai người đã trải qua yêu hận tình thù, rốt cuộc lo lắng thiếu sót. Không biết vấp phải trắc trở bao nhiêu lần đều đem lời nhiệt tình gọi thành dòng nước lạnh, ngoài tự trách tính tình bản thân càng cực đoan, dù sao không có người quan tâm hắn, thật lòng bảo vệ hắn, hay là lấy ra toàn thân dũng khí làm việc thay triều đình, chia sẽ giúp hoàng thượng, cũng không một lần uống sòng trên đời.

Rất nhiều lần khi gặp phải ám sát, hắn đều thấp thoáng có chút vui sướng, chết, thì sẽ giải thoát hoàn toàn. Hắn thật sự chịu không nổi sự trống trải trong phủ, còn có sự vắng lặng như hình với bóng. Lại đợi cho đến khi đao kiếm chặt xuống xong, trong đầu hắn luôn lướt qua hình ảnh duy nhất trong đêm hôm ấy, khuôn mặt Hạ Lệnh Mị khóc đau đớn gãy giữa. Hắn còn không có được sự tha thứ của nàng, hắn còn muốn gặp lại nàng, hắn... Không muốn phải nhìn nàng khóc nữa.

Nếu bản thân mình chết thật rồi, nàng sẽ rơi lệ chứ? Có lẽ sẽ giống như hồi trước kia, trốn tránh người bên ngoài, tự mình núp ở dưới gốc cây lớn che ánh mặt trời, khóc không lên tiếng.

Hạ Lệnh Mị như vậy, hắn không buông tay được.

"Hạ Phân, kẻ nào đã làm người ra nông nỗi này?" Một tiếng quát mạnh mẽ, đánh thức mọi người trong nhà.

Lúc Uông Văn Phong nghe tùy tùng bên dưới báo lại ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bóng dáng Trang Sinh đang bọc mình ôm lấy Hạ Phân nhảy vào trong nội viện.

Hai cái móng béo ụ ịt ịt của Hạ Phân bị phoi nắng ửng hồng như hai cái bánh bao lớn lắc lư, nó duỗi ra hai tay ôm chặt cổ Trang Sinh, móng vuốt bị dính mực tóe vào cổ áo Trang Sinh tạo thành một mảng đen. Trong lỗ mũi hơi thở nặng nề, Trang sinh thấy thể nhanh chóng giải huyết đạo của nó.

Hạ Phân khóc lớn tiếng: "Trang... Trang ca ca, có người ức hiếp ta. Không cho ta ăn cơm, ép tôi làm tên Đại Phôi Đản, còn cời y phục của ta, để cho kiến cắn chân của ta. Ta thật đói thật đói, bụng đều quéo lại rồi, người nghe một chút, bên trong có phải đang kêu ừng ực không? Tên đại phôi đản kia vừa dài lại xấu, còn nói ta không viết được sẽ không cho ta nghỉ. Người yên tâm, ta đem tên Đại Phôi Đản đổi thành Ô quy khôn kiếp, tôi viết tên của hắn một lần thì vẽ thêm một con rùa đen, ta vẽ rất nhiều rất nhiều rùa đen..."

Bộ não của mọi người đổ mồ hôi lạnh một lần, đám hộ vệ của Hạ gia cũng nhin không được liếc nhìn về phía Uông Văn Phong. Rất muốn nhắc nhở hạ Phân, cha người là Đại Ô Quy, người chính là Tiểu Ô Quy, ngu ngốc.

Hạ Phân chuyển động hai cái ở trong ngực Trang Sinh, Trang Sinh cứng rắn đành chỉ thần sắc dờ khóc dờ cười hỏi nó: "Còn có cái gì?"

Hạ Phân len lén liếc về phía Huỳnh Thạch và Tự Ngọc đang đứng ở cửa, trên mặt hồng hào, hai cánh tay đột nhiên che ở hai hạt đậu đỏ trên ngực mình, tức giận lớn tiếng nói: "Đồ dè xỏm, không cho phép nhìn lên ta."

Hai nha hoàn sững sốt, quét nhìn từ cái gò má mập mạp kia đến chỗ trên bộ ngực giống như cây đào bị phoi nắng, giật mình tỉnh ngộ, che miệng cười to: "Phân thiếu gia tự mình để thân thể trần truồng còn không biết xấu hổ, còn trách chúng tôi là sắc nữ."

Huỳnh Thạch còn cố ý nói: "Vừa rồi, từ trước ra sau toàn thân trên dưới của người chúng ta đều đã nhìn cả rồi." muốn người toàn thân cao thấp tiền hậu đều nhìn rồi." Bộ dạng như vô ý liếc vào vòng eo của Hạ Phân, ghét bỏ mà nói: "Một đứa trẻ nhỏ, không có gì hiếm."

Hạ Phân la to một tiếng, một tay che ở bộ ngực của mình, một tay che đi cái vòi voi nhỏ của mình, vừa che ở trên vừa không ngừng che ở phía dưới, che ở dưới, phía trên lại lộ ra. Nó vốn không hiểu những thứ này, tại trên thuyền ngoại trừ mẫu thân thì còn lại đều binh lính và cho con tướng quân, lúc mọi người xuống biển, phần lớn mọi người đều để trần ngực lộ lưng, chỉ đến khi Hạ Lệnh Mị xuất hiện mới khoác thêm một áo khoác lên, những người kia nói, cái này gọi là nam nữ khác biệt. Nhưng nó chưa nhìn thấy qua cơ thể mẫu thân, chỉ là mơ hồ biết ngực của mẫu thân ấm áp hơn những vị tướng quân kia, cũng mềm mại hơn so với bọn lính, cuối cùng cái gì không giống nó cũng không biết. Nhưng vừa rồi ở bên ngoài, nó phát hiện bọn nha hoàn lui tới đều nhìn trộm mình, có người liếc mắt nhìn, nó không hiểu sao cảm giác toàn thân te te, lúc có người đi ngang phía sau, nó cảm giác cái móng vuốt trắng trơn của mình ngứa ngứa. Lúc này mới nhớ tới thời điểm trên thuyền, rất nhiều lần mẫu thân không có ở đó, nó cùng bọn binh lính xuống biển bơi lội, không biết nhìn cái vòi voi giữa hai chân của mỗi người không biết bao nhiêu lần, rồi mới, không hề nghi ngờ, của nó nhỏ nhất. Cái món đồ gì của nó đều nhỏ hơn so với mọi người, cái vòi coi càng nhỏ nhất trong mọi người.

Nó bị mọi người cười nhạo!

Sau khi lên bờ, Khổng tiên cũng đã nhiều lần nhắc nhở nó, không được vô lễ nhìn cùng đạo lý sự khác biệt của nam nữ, nó không phải biết rõ ràng. Nhưng mà trải qua hôm nay, nó lờ mờ cảm thấy, mình bị các nha hoàn tí ti nhìn thì toàn thân không thoải mái, không muốn làm để mọi người nói nó nhỏ.

Thế là, nó xấu hổ, lúng túng, buồn bực che cái bộ ngực và cái vòi voi nhỏ của mình. Ừm, đánh chết nó cũng không nói cho bọn họ biết, Vừa rồi ở bên ngoài, cái vòi nhỏ bị con kiến bò qua, ô ô, suýt chút nữa nó buồn đái rồi.

Nhìn thiếu gia ngày thường ra vẻ mạnh mẽ giờ lại luống cuống che đây trình tiết, mọi người cố gắng nhịn lại, cuối cùng cười ra tiếng.

Hạ Lệnh Mị liếc nhìn Ưông Vân Phong, sợ hấn lại đưa con đi phơi nắng lần nữa, đi nhanh lên qua vuron tay: "Đến đây mẫu thân dẫn con đi mặc quần áo."

Ưông Vân Phong vừa động, cuối cùng nhìn con trai bị Hạ Lệnh Mị ôm vào trong lòng, Hạ Lệnh Mị tựa lưng làm một cái mặt quỷ nhe răng dài dãi đối với hấn. Ánh mắt âm áp, âm thầm nghĩ đợi chút sẽ dọn dẹp hấn.

Nào biết, Trang Sinh lại ngăn cản trước mặt hai mẹ cho, nhìn chăm vào Hạ Lệnh Mị, trầm giọng nói: "Mấy ngày trước đây, ngươi nói sẽ báo đáp, nay có còn làm hay không?"

"Báo đáp?"

Trang Sinh hít một hơi thật sâu, gằn từng chữ nói: "Ta muốn ngươi gả cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Nuương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Trang Sinh dùng dũng khí lớn, nhấn mạnh lại một lần nữa: "Ngươi đã nói ngươi có ân tất báo người. Hiện tại, ta muốn ngươi báo đáp, ta muốn ngươi lấy thân báo đáp."

Cánh môi Hạ Lệnh Mị run lên, lại là khó thờ, không có cách nào nói nên lời.

Hạ Phân sững sờ, chỉ cảm thấy tiểu viện ồn ào cả nửa ngày đột nhiên tĩnh như mặt nước phẳng lặng, châm roi có thể nghe. Mẫu thân ôm cánh tay của hấn cũng phải càng ngày càng gấp, muốn đem xương cốt của hấn cho cắt đứt rồi. Nho nhỏ trong tâm linh phút chốc toát ra một hồi khủng hoảng, cũng không làm đùa giỡn rồi, chỉ hét lớn: "Can nương là của ta!" Gắt gao ôm chặt Hạ Lệnh Mị cổ, phì phì mông đít nhỏ nhếch lên, giận đối với mọi người.

Hạ Lệnh Mị giận quá hóa cười: "Trang sinh, ngươi nên biết ta đã là phụ nữ có chồng từ lâu, làm sao có thể tái giá. Không nói phu quân ta luôn ở đây, cho dù hấn mất, ta cũng không dễ dàng dùng phương thức lấy người báo ân. Ngươi nếu thật Tâm, ngoại trừ ta và Hạ Phân, những cái khác ngoại trừ thân thể ngươi cứ tùy ý lấy dùng. Hạ gia những cái khác không nhiều lắm, ngược lại phú quý quyền thế thì có một chút." Hạ gia mấy trăm năm tích phú, vô cùng an phận vững chắc, đơn giản khó có thể để người khác cầu xin báo ân huệ. Hạ Lệnh Mị hứa hẹn như thế, đã là phá vỡ giới hạn cuối cùng của Hạ gia rồi. Hạ Lệnh Mị hứa đi ra ngoài nhiều, nói không chừng sao này vì thế sẽ trả giá càng nhiều, nói không chừng vì một cái báo ân nho nhỏ, sẽ khiến nàng lao lực cả đời, hối hận không kịp.

Trang Sinh cho mình là ngàn chuyện thông, lại vì Hạ Lệnh Mị có ý điều tra qua nền tảng Hạ gia, đối với những chuyện này thì biết rất nhiều. Nhưng hấn luôn nói: "Ta chỉ muốn ngươi, phú quý quyền thế cho dù có nhiều hơn cũng không bằng sợi tóc của ngươi." Hấn vừa nhìn về phía Hạ Phân, "Ngươi gả cho ta, ta tự nhiên sẽ coi Phân nhi như chính bản thân mình, tuyệt không bạc đãi nó một chút nào."

Hạ Phân nghe xong lời này đều hiểu được, tức giận nói: "Ta mới không tùy tiện cần phụ thân." Theo bản năng nó liếc nhìn về phía Ưông Vân Phong vẫn bất động như núi, mím môi, lại ôm chặt Hạ Lệnh Mị một chút.

Trang sinh khẽ cười nói: "Đưa trẻ nhỏ không biết chỗ tốt khi có phụ thân, ít nhất, sau này nếu có người làm nhục ngươi, ta sẽ đem hết toàn lực thay ngươi trả thù, không để cho người ngoài thương tổn ngươi một chút nào. Ta sẽ giống như can nương của ngươi, che chở ngươi, yêu ngươi, không để có một chút sơ xuất nào."

Hạ Phân làm mặt quỷ với hấn: "Ngươi là đồ dê xồm, chỉ giỏi nhất nói lời đồ ngon đồ ngọt. Hạ tướng quân nói, có người vô duyên vô cớ đối xử tốt với ta, nói không chừng là tính toán đem ta bán đi, rồi mới chạy lại can nương." Vặn vẹo cái vong eo mập mạp, "Can nương, người cũng đừng để bị người ta lừa đơn giản. Thịt của ta không thể ăn, ngươi đừng bán ta cho người khác." Lời nói trẻ con, lời nói tuy lộn xộn, thế nhưng lại cấp thương kẹt gãy, .

Hạ Lệnh Mị biết Hạ Phân giỏi nhất là nói chọc cười người khác, trước kia không ít lần những binh lính mắng chửi nhau trên thuyền chiến, hầu hết thường hay nói lật ngược phải trái hồ ngôn loạn ngữ. Nhưng, nhiều lý do hơn nữa hấn ta cũng không nói thành lời rồi, chỉ có thể vỗ sống lưng con trai, để cho Huỳnh Thạch lấy xiêm y đưa cho nó mặc, vừa cười nói với Trang Sinh: "Con gái tốt không lấy hai chồng. Trang Sinh, Ngươi cố gắng phải lấy ta..., đây không phải là làm tốt cho ta, mà là hại ta, là muốn phá hủy thanh danh của ta."

Trang Sinh nói không sao cả: "Chúng ta là người trong giang hồ, không quan tâm những hư danh giả lợi kia. Ta đối với ngươi thật lòng thật dạ, chỉ cần

ngươi gả cho ta, tự nhiên sẽ che chở ngươi không để cho người ngoài làm tổn thương ngươi."

Hạ Lệnh Mị cười nhạt: "Lời người đáng sợ. Từ lúc ngươi đưa yêu cầu này lên, cũng đã đặt ta vào thế bất trung bất nghĩa, đây là che chở ta sao? Coi như là trong giang hồ, cũng sẽ không lấy chuyện để bức ta gả đi."

Trang sinh nói: "Bức bách ở chỗ nào, chỉ là báo ân mà thôi."

Hai người đối chọi gay gắt, một bước cũng không nhường. Hạ Lệnh Mị chỉ cảm giác mình đang Đàn Gảy Tai Trâu, bất lực.

Uông Văn Phong tiến lên một bước, kéo Hạ Lệnh Mị ra phía sau, thản nhiên nói: "Ngươi là một kẻ người giang hồ, cần gì phải ép sát với một thiếu nữ và đứa bé. Lệnh Mị thiếu ngươi một cái mạng, lấy thân báo đáp là không thể nào, quyền quý ngươi cũng không cần. Như vậy, ta làm phu quân của nàng, tự tiện làm chủ, thay nàng trả lại ngươi một cái mạng cũng được."

Mọi người đều chấn kinh, không thể tin nhìn về phía Uông Văn Phong.

Hạ Lệnh Mị theo bản năng nắm chặt sau lưng của hắn, chỉ cảm thấy bất lực vô cùng.

Một lần rơi xuống vách núi, không ai nghĩ Trang Sinh sẽ che chở cho nàng, ngay cả chính nàng cũng kinh ngạc, thật sự không nghĩ ra vì sao đối phương lại coi trọng bản thân nàng như vậy. Nếu như đối phương thật sự muốn bản thân mình gả đi, đừng nói người Hạ gia sẽ không đồng ý, kể cả chính cô cũng tìm mọi cách không muốn. Lúc đáp ứng sẽ báo ân, nàng sẽ không cân nhắc việc gả cho hắn ta, bây giờ sau khi gương vỡ lại lành với Uông Văn Phong, càng không thể bỏ Uông Văn Phong xuống, để cho hắn một mình bảo vệ Uông phủ cô tịch cả đời.

Tính tình Hạ Lệnh Mị là quyết đoán. Nàng không muốn dây dưa không rõ với Trang Sinh, Uông Văn Phong tính cách cực đoan, càng không cho phép nàng có ân oán không phân biệt được với người đàn ông khác.

"Nếu như vậy, ta trả lại ngươi một mạng là được rồi." Dứt lời, nàng đã nhanh chóng rút bảo tỳ từ bên hông của Hạ Phân, muốn đâm vào bụng mình. Mới gặp biến cố, Huỳnh Thạch với Tự Ngọc chỉ kịp thét một tiếng chói tai.

Máu văng tung toé, đao phong kia tới gần cách nàng một ly thì ngừng lại. Tay Uông Văn Phong gắt gao cầm ngọn đao, lạnh lùng nói: "Ta chỉ nói trả lại hắn một mạng, cũng không nói sẽ dùng mạng của ngươi để trả lại."

Mọi người chỉ cảm thấy ngực đều treo ở yết hầu rồi, ngay cả Trang Sinh cũng bị dọn sợ trắng mặt, làm sao cũng không nghĩ đến tính tình Hạ Lệnh Mị lại đạt đến trình độ quyết đoán như vậy, mạng của mình nói không cần là không cần rồi.

Uông Văn Phong nói xong, người có một chút đầu óc đều bình tĩnh lại.

Toàn thân, vô cùng đau đớn thần sắc, cười khổ nói: "Hạ cô nương ngươi cần gì tự mình hại mình. Đây là ngươi dùng tánh mạng để cưỡng ép ta, để cho ta đau khổ hối hận không thôi."

Hạ Lệnh Mị cũng không thèm nhìn hắn, chỉ chăm chú nắm bắt chuôi đao, nhìn trên mặt đất tràn đầy hoa máu: "Sao nói vậy?"

Trang sinh nở nụ cười hai tiếng: "Ngươi biết tâm ý của ta đối với ngươi, tự nhiên sẽ hiểu ta không làm ngươi bị thương. Ngươi tự sát đây chính là dùng để uy hiếp tình yêu của ta đối với ngươi, ép ta thả ngươi ra." Ánh mắt hắn phức tạp, nhẹ giọng: "Ngươi dùng tánh mạng để cá độ tình yêu của ta đối với ngươi, thật ác độc."

Hạ Lệnh Mị cúi đầu, nghe được tiếng nàng cười khê: "Ta không tàn nhẫn một chút, thì sau ngươi có thể buông ta xuống."

Trang Sinh đột nhiên biến sắc: "Tốt lắm, ta không muốn mạng của ngươi. Uông đại nhân, bản thân mình nhận là phu quân của nàng, vợ thiếu nợ chồng trả, thế nào?"

Uông Văn Phong không nhăn mày lại một chút nào: "Ta chủ ý như thế." Cũng không sợ đau đớn, trực tiếp nhìn theo chuôi đao, gãy bảo đao từ trong tay Hạ Lệnh Mị lướt qua bàn tay, máu chảy càng lúc càng nhiều.

Hạ Lệnh Mị mấy lần muốn túm lấy bảo đao, cũng không biết hắn học được Cầm Nã Thủ ở đâu, khó khăn lắm phong bế được, hai người hoa mắt trên không trung vài chiêu, Hạ Lệnh Mị nhìn thấy động tác của hắn, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh màu đỏ, thật sự khiến cho miệng vết thương của hắn càng ngày càng sâu, máu chảy ra càng lúc càng nhanh. Sợ hãi nàng chỉ có thể dừng tay, cả sắc mặt so với giấy trắng càng tái nhợt hơn vài phần, cần môi gắt gao không nói một chữ thành lời.

Uông Văn Phong đối với nàng, trong mắt hoàn toàn không có sự lạnh lẽo, an ủi nói: "Những năm này ta vẫn chưa ở bên cạnh cùng ngươi, phụ ngươi rất nhiều. Hôm nay được quay về, tự nhiên muốn toàn tâm toàn ý thay ngươi che gió che mưa. Chỉ là một cái mạng mà thôi, không có cái gì đáng lo."

Hạ Lệnh Mị cánh mũi chua xót: "Ở đâu là muốn mạng một mình ngươi, ngươi là muốn ta chôn cùng ấy. Ngươi chết, ta sống một mình làm cái gì. Đến lúc đó đem Phân nhi đưa về Hạ gia, ngươi đi đâu ta liền đi theo, trước đây không có đi cùng ngươi, từ đây về sao không rời nửa bước."

Uông Văn Phong xoay người thở dài một hơi, cười to: "Được." Xoay người cười nói với Trang Sinh, "Ngươi nếu ta đâm ở đâu? Là eo bụng, hay là ngực, hay là trực tiếp ở cổ?"

Mọi người xung quanh đã la lên, Bạch Tử với Hắc Tử bay vọt lại đây, Bạch Tử cấp bách kêu: "Lão gia mạng của ngươi quan trọng hơn, để thuộc hạ làm

thay là được rồi." Nói xong muốn đi qua đoạt lại đao chột Uông Văn Phong liếc nhìn, lạnh lùng nói: "Đây là chuyện đại sự của ta và Trang Sinh, người ngoài không được nhúng tay." Lại vừa quay đầu, đã nhìn theo Bạch Nghiên đang chuẩn bị ném ám khí: "Sau khi ta đi, người với Bạch Tử cùng hộ tống phu nhân với tiểu thiếu gia trở về Hạ gia, không được sai sót."

Bạch Nghiên cảm lấy cổ áo Quyển Thư kéo hẳn lên từ phía sau, trên mặt một mảnh lạnh nhạt: "Cẩn tuân lão gia phân phó."

Uông Văn Phong gạt đầu, nhìn lại Hạ Lệnh Mị, bỗng nhiên ôm chặt bờ eo của nàng, mạnh mẽ hôn lên bờ môi của nàng. Hốc mắt Hạ Lệnh Mị nóng lên, mở mắt to lên nhìn hắn, một dòng nước mắt nóng ẩm cuối cùng chạy xuống. Hai tay ôm lấy đầu của hắn, chịu hết nỗi hôn trả lại.

Ở trước mặt mọi người, hai người này rõ ràng bất chấp thể tục trong lễ nghĩa liêm sỉ, tự nhiên hôn hít.

Bọn nha hoàn che miệng, dồn nén khóc lóc nước nỡ, nhóm Âm Vệ chịu không nổi hắt mặt đi, không đành lòng nhìn xem; Hạ Phân ghen hờn nhìn trần trối, hồ đồ không biết chuyện gì.

Trang sinh lại chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, đôi chân đã sớm dừng lại không bước tới mái hiên, hai tay giấu trong tay áo run lên không ngừng, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hai người đang đau đớn hôn nhau đến trời đất u ám.

Tiếp mà, Hạ Lệnh Mị kêu một tiếng sợ hãi, mọi người hé mắt lại nhìn kỹ, chỉ thấy Uông Văn Phong đã hơi cong người, cả người ngã về phía Hạ Lệnh Mị. Trên vạt áo, rất nhanh thấm một mảng chói mắt, trong tay Uông Văn Phong lại chảy máu rất nhiều một lần nữa, một dòng dài hẹp chậm rãi chảy xuống mặt đất tạo thành một vũng.

Hạ Lệnh Mị vịn hắn cơ hồ muốn té xuống, đôi môi run lên, ôm bàn tay nổi đầy gân xanh của đối phương, oán hận nói với Trang Sinh: "Đủ chưa? Có muốn ta lại báo ân một lần nữa hay không, đem cái mạng của ta cũng trả lại cho người."

Chỉ một câu nói, thì dễ dàng đem Trang Sinh bấm thành trăm mảnh. Nhưng nơi này nhiều người như thế, có ai sẽ thông cảm tấm chân tình của hắn, có ai quan tâm nỗi thống khổ của hắn, mỗi người đều nhào tới bên người Uông Văn Phong, mà ngay cả Hạ Phân bám vào cánh tay Hạ Lệnh Mị, sợ tới mức khóc rống lên, hồn nhiên không biết mọi chuyện vì sao đến nước này.

Trang Sinh cơ hồ lê bước đi ra khỏi trang viện này. Hắn thật không ngờ, Hạ Lệnh Mị hung ác, Uông Văn Phong càng thêm hung ác. Một đao kia, mặc kệ Uông Văn Phong còn sống hay không, Hạ Lệnh Mị đã không có khả năng tái giá cho Trang Sinh. Uông Văn Phong hoàn toàn cắt đứt nhân duyên của Trang Sinh với Hạ Lệnh Mị.

Quả nhiên, không phải là đối thủ.

Trang sinh cười cay đắng, cười đến cuối cùng, thần sắc trên mặt hết sức đau khổ, khiến người ta nhìn cũng kinh sợ.

Phía sau hắn, chỉ để lại từng tiếng khê gọi của Hạ Lệnh Mị: "Văn Phong, Văn Phong, đừng bỏ lại ta..."

Tay Uông Văn Phong trong lòng bàn tay của nàng, chỉ cảm thấy yếu ớt, đầu mắt mờ, đơn giản không nói thành lời một chữ nào.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Bảo đao của Hạ Phân đúng là chém được xương.

Nó đã từng dùng cây tiểu đao này xuống biển đâm mù đôi mắt cá kinh, cũng dùng qua nó dọn dẹp sự khiêu khích của tân binh với mình, có nhiều lúc, nó dùng bảo đao như cái nĩa cắt lấy móng gà không lớn không nhỏ, Hạ Phân chưa bao giờ nghĩ tới, một cái tiểu đao nhiều chức năng sẽ được cha ruột của mình đâm vào bụng của ông, máu chảy đầy đất.

Tiểu Báo Tử sợ ngây người, đôi mắt nhỏ mở to tròn trịa, không có hồn.

Uông Văn Phong bị Hạ Lệnh Mị gọi một lúc, hắn liếc mắt một cái liền thấy Hạ Phân, cố sức ngoắc tay: "Lại đây!"

Hạ Phân không hề động.

Uông Văn Phong thở hắt ra một hơi, nghiêm khắc một chút: "Phân nhi, qua nơi này."

Rõ ràng là một thư sinh nho nhã yếu đuối, lại hàng năm chỉ học công phu điểm huyết của võ công, rất giỏi về phê phán người, có thể đem chính nhân quân tử huấn luyện thành tiểu nhân, cũng có thể làm việc tình cảm nhất của con người, bức bách thành sức sinh lang tâm cầu phước gian trá lãnh huyết. Người đàn ông này nhìn có vẻ yếu đuối như vậy, lại làm cho người ta sinh ra ảo giác anh dũng mạnh mẽ.

Bỗng nhiên Hạ Phân sinh ra một chút e ngại.

Đứa nhỏ, mười phần dã tính, thân thể lúc đối mặt với nguy hiểm càng trực tiếp hơn.

Máu, đỏ thẫm.

Hạ Phân theo bản năng dầy xéo một cước, ngẩng đầu quan sát sắc mặt tái nhợt của Uông Vân Phong, mãnh liệt xoay người, tức giận giống như dã thú chạy trốn ra ngoài.

Quyển Thư cùng Hạ Lệnh Mị vịn Uông Vân Phong vào trong phòng, Uông Vân Phong đưa mắt ra hiệu, Bạch Nghiễn đã tự mình chạy ra ngoài theo sau Hạ Phân, Quyển Thư một tay bắt mạch cho Uông Vân Phong, một tay đã sai người đi chuẩn bị kéo, nước ấm cũng được liệu. . .

Hạ Lệnh Mị nắm chặt tay Uông Vân Phong, lạnh lùng bình tĩnh đều không có.

Uông Vân Phong còn có tâm tư trên chộc nòng: “Không chết được.”

“Câm miệng!” Hạ Lệnh Mị cơ hồ muốn hét lên, tiện tay vạch quần áo ở bụng hấn tìm tòi, hai tầng vải vóc hơi mỏng phát ra tiếng kêu đau xé cõi lòng.

Uông Vân Phong mím môi, ngoan ngoãn nằm xuống, trên trán đầy mồ hôi, để Hạ Lệnh Mị cùng Quyển Thư tùy ý xử lý vết thương của mình.

Ngoài cửa sổ mặt trời tỏa nắng nóng, một tường này ngăn cách sức nóng bên ngoài, trong phòng xác thực không thấy được quá nhiều ánh sáng, hết thảy đều trải lên trên tầng màu sắc âm áp nhạt nhẽo. Uông Vân Phong nhìn bóng dáng tất cả dụng cụ nhàn nhạt rơi trên mặt đất, hoảng hốt nhớ tới nhiều năm trước, hấn bị người ám sát.

Khi đó, hấn ngồi trên ngựa, bị thích khách dồn đến cái chết.

Đỉnh đầu là ánh nắng sáng choang, chiếu lên người của hấn thực sự nóng, quần áo mặc trên thân thể, chỉ có nóng không có mồ hôi. Hấn biết, trong lòng của mình rất lạnh, lạnh đến mức nổi lên một tầng băng, để cho thần thức trong sáng của hấn còn có thể nhớ lại những chuyện đã qua. . . tuổi trẻ cùng Hạ Lệnh Mị ở chung một chỗ vui vẻ. Nói là sung sướng, thật ra hấn đều bị phần lớn các đệ tử thế gia mà Uông gia đặc tội vây bắt, Hạ Lệnh Mị vùng múa trường tiên thay hấn ra mặt, đánh đám đệ tử vô liêm sỉ kia phải gọi nàng là “sur từ Hà Đông”. Nàng một bên hung hăng đánh người, một bên lại rình coi sắc mặt của hấn, sợ hấn cũng sẽ nói ra lời “Hạ Lệnh Mị không gả được.”

Thiếu niên thì Hạ Lệnh Mị rất liều lĩnh, còn hấn lại nhu nhược.

Sau khi thành thân, Uông phu nhân có bao nhiêu liều lĩnh, mạnh mẽ, hấn có bấy nhiêu quật cường.

Sau khi chia tay, nàng rời đi, hấn lại ở cửa ải sống chết nhớ tới nàng.

Ngày đó, lần đầu tiên Uông Vân Phong phát hiện, thì ra mình đối với Hạ Lệnh Mị vốn chẳng phải áy náy cùng chuộc tội. Thì ra, ở cực kỳ lâu trước đó, nàng sớm đã để lại dấu vết trong tim của hấn, chỉ là hấn vẫn chưa phát giác.

Trên trán có người lau mồ hôi lạnh cho hấn, nhẹ giọng hỏi: “Có đau hay không?”

Hấn nắm chặt bàn tay mềm mại, miễn cưỡng an ủi nàng: “So với trước kia, một đao này căn bản không là gì.” Hấn lại một lần nữa giăng lưới, hấn muốn vây nàng trong ngực mình thật chặt, làm nàng đau lòng, làm nàng chỉ có thể thương hấn.

Hạ Lệnh Mị quát lạnh: “Ngươi sao lại ngốc như vậy?” Lúc này đây không coi là gì, vậy trước kia ruột cuộc gặp phải bao nhiêu lần núi đao biển lửa?

“Vô luận như thế nào, Trang Sinh cũng không thể uy hiếp ngươi.” Hấn mở to mắt, nhìn chăm chăm nàng: “Ngươi chỉ có thể là của ta.”

Hạ Lệnh Mị há to miệng, khóe mắt trong suốt lóe lóe, cười cay đắng: “Khổ cho ngươi nghĩ kẻ muốn mạng của ta. “ Nàng biết một đao kia làm bị thương ở đâu, cũng biết máu nhiều như vậy không phải hoàn toàn chảy ra từ miệng vết thương ở bụng. Hơn nữa biết rõ, cũng không thể nào che dấu hoảng hốt cùng bất lực của nàng trong khoảnh khắc đó, còn có loại khủng hoảng giống như rơi xuống địa ngục.

Người đàn ông này, quá ác.

Hấn tính kế Trang Sinh, tính kế nàng, thậm chí còn tính kế Hạ Phân. Hấn tính kế tất cả mọi người, làm cho mọi người thấy rõ hấn đối với nàng tình thâm ý trọng, cũng làm cho nàng đau lòng áy náy tự trách. Mà hấn, chỉ trả giá bằng một vết đao nhỏ ở bụng, cùng vết đao ở tay trái.

Đây là lần đầu tiên Uông Vân Phong vận dụng tâm cơ vì nàng, cũng là lần đầu tiên, hấn ở trước mặt mọi người thể hiện: Hạ Lệnh Mị chỉ có thể là thê tử của Uông Vân Phong.

“Không sao. Chúng ta sống chết đều ở cùng một chỗ.” Hấn sẽ không bao giờ lạnh lùng bình tĩnh đứng dưới ánh mặt trời chói chang, mắt lạnh nhìn lưới đao từ trên cao bỏ xuống mình; hấn sẽ không bao giờ nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết hạ xuống nữa, lạnh lùng nghĩ đến sau khi chết mộ phần chỉ có Quyển Thư cùng Bạch Nghiễn khóc nức nở ở bên cạnh; hấn sẽ không bao giờ suy nghĩ thêm, mỗi một ngày giỗ, có người nào sẽ ở trước bài vị mình để một nén nhang hay không, gọi một tiếng tên của hấn. . .

Nàng cúi đầu xuống, nặng nề nện một cái ở trên trán của hắn, một cái nhẹ một cái nặng.

Hắn, chỉ là nhẹ nhàng nâng tay nàng lên đặt ở bên môi, ấn xuống một nụ hôn ấm áp.

Hạ Phân chạy không có mục đích chính là đông chạy tây chạy, xa xa liền nhìn thấy Trang Sinh tinh thần không chăm chú đứng ở bên hồ sen.

Tháng năm, hoa trong hồ vẫn chưa có nở, chỉ có vài phiến lục bình nho nhỏ chìm dưới mặt nước màu xanh, không có rễ trôi lơ lửng.

Hạ Phân đột nhiên tỉnh lại đây, tứ chi chạm đất ngồi xổm trên tường cao, dò dẫm nhìn nam tử cách đó không xa. Tiểu đao mà Ưng Vân Phong đã dùng qua bị hắn để ở trên đai lưng, đầu lưỡi đao còn mang theo một chút hồng nhợt, như là nhiễm giọt máu của xử nữ.

Đầu hạ gió nhẹ thổi qua, nhắc lên vạt áo của Trang Sinh, lưu lại mùi tanh của giọt máu trong không trung, tô đậm bóng lưng cô độc mà tịch liêu của người nọ.

Hạ Phân cảm thấy bây giờ Trang Sinh có chút đáng thương.

Nhưng mà, nó cũng có thể hận.

Hạ Phân lại hạ thấp thân mình vài phần, theo bản năng đưa một tay sờ bên hông. Nhiệt độ cơ thể của tiểu hài tử hơi cao, đầu ngón tay lần lượt chạm vào lưỡi đao thì bị sắt khí rét lạnh trước mặt chấn động, không biết vô đao bị ném đi nơi nào. Hạ Phân cũng chẳng quan tâm, cẩn thận rút đao ra, vung qua trước mặt, đôi mắt đen như trân châu híp lại thành một đường nhỏ, xuyên qua ánh mặt trời chói chang rơi vào bên hông của Trang Sinh.

Nó nghiêng đầu, tựa như đang suy tư việc gì.

Bình thường Trang Sinh cực kỳ nhạy bén giống như không nhận ra khí tức của hắn, có vẻ mắt hôn mắt vía. Dưới chân có con ếch nhỏ màu xanh giật mình nhảy qua, phóng qua mặt đá bóng loáng ở bờ bên cạnh thì ngừng lại nhìn sang, cuối cùng quay người một cái, nâng cao cái bụng màu xanh nhạt bắt đầu phơi nắng dưới ánh mặt trời.

Trang Sinh chẳng may nhúc nhích, thật sâu than thở một ngụm hơi uất ức, lông mày còn đang cau lại thật sâu, cười cay đắng.

Sợi tóc bay lên rời khỏi, tùy ý khuấy động lấy hắn, cũng cảm thấy da thịt bên hông đang run rẩy. Hắn là kẻ trộm trong võ lâm, thân thể rất nhạy cảm, tư duy còn chưa nghĩ ra đối sách, thân thể đã dựa theo sát khí mà tránh đi thương tổn.

Hắn gần như là rời đi vài phần hồn trong nháy mắt, sau eo phát lạnh, có vũ khí từ bên cạnh suýt qua, một bóng dáng nho nhỏ đánh tới. Loại sát chiêu gọn gàng rút khoát này không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, không dám khinh thường, đi ngược lại với đối phương đang tiến tới, hắn né tránh ở giữa không không trung tạo thành một vòng xinh đẹp, không tiến mà lui, cùng người tới cách ra hơn một trượng cự ly.

Hạ Phân học võ là từ chiến trường, một kích không thành, thân thể như mũi tên mạnh dừng lại ở trên núi giả, vì bức đồng lại một lần nữa công kích Trang Sinh.

Trong con ngươi đen là sát khí đỏ sẫm không che dấu.

“Tiểu Báo Tử.” Tranh Sinh kinh ngạc, nhắc chân đá tảng đá về phía tiểu đao lạnh lẽo trong tay đối phương. Cánh tay dài đưa tới, gần như vài chiêu đã nhanh chóng bắt được cổ áo đối phương, ý lớn hiếp nhỏ dẫn theo hắn không ngừng lay động trên không trung.

“Ngươi đang làm gì?” Hắn cả giận nói. Ngày thường lúc luận võ, chiêu thức của Hạ Phân mặc dù sắc bén, nhưng không có sát khí.

“Giết ngươi.” Hạ Phân lạnh lùng nói, bộ dáng làm ra vẻ phân hận.

Khỏe mắt Trang Sinh còn lưu lại uất ức, hạ thủ chính là đứa nhỏ không phải người bên ngoài, hắn không nỡ làm bị thương nó. Mấy ngày nay cùng nhau chung đụng, Trang Sinh mơ hồ đã đặt Tiểu Báo này ở trong lòng, chỉ là hắn trời sinh tính cách tiêu sái không thích ràng buộc, lại một mình bước chân vào giang hồ nhiều năm, cảm xúc chân thật đã rất ít lộ ra ngoài. Thổ lộ ái mộ với Hạ Lệnh Mị đã vượt qua thái độ bình thường, yêu thích Tiểu Báo Tử liền mang hương vị yêu ai yêu cả đường đi.

Nhưng, đứa nhỏ đã tính mười phần cũng rất được lòng hắn, cùng loại người tự do tự tại, cùng loại người bất chấp trời buộc của thế tục.

Hiện tại, ngăn ngừa ba chữ của đứa bé này, không thể nghi ngờ là đã sát một bả muối lên miệng vết thương trên ngực hắn.

“Tại sao?” Hắn hỏi.

Hạ Phân không trả lời. Thật ra, nó cũng không biết tại sao. Chỉ là, sau khi mất thấy Ưng Vân Phong cùng Hạ Lệnh Mị một chỗ bảo vệ cùng trả giá lẫn nhau, đáy lòng hắn cảm thấy thập phần ủy khuất cùng lo lắng. Gặp lại Trang Sinh, nó bỗng sinh ra một cổ tức giận, muốn ở vị trí vết thương giống với Ưng Vân Phong đâm Trang Sinh một đao.

Trang Sinh nhìn sự nghi hoặc và mạnh mẽ trên mặt đứa nhỏ, hơi suy ngẫm một chút sẽ hiểu chân tướng.

Quả nhiên là tình thân phụ tử, nhiều ngăn cách cũng không bằng một phần huyết thống kia.

Hắn chưa sót mở miệng: “Ngươi muốn thay phụ thân ngươi báo thù?”

Hạ Phân luân phiên đáp hai chân ngắn: “Hắn mới không phải là phụ thân ta.”

Trang Sinh chợt cười, thiếu bảy tám phần tiêu sái so với ngày thường, ngược lại chưa sót chiếm một nửa, xa xa nhìn về phía xa ở giữa rừng cây lộ ra một góc phòng, nhẹ giọng lừa gạt nói: “Ông đại nhân không xứng là cha của ngươi, vậy ta làm cha của ngươi được không?”

“Ta không có phụ thân, ta là Kinh Ngự sinh ra.”

Tranh Sinh không sao cả nói: “Đó là phụ thân trong nước, ở trên giang hồ này, ta làm cha của ngươi được không?”

Hạ Phân kinh ngạc, phụ thân còn có thể có vài người? Cô nương kia thân cũng có thể có vài người? Chỉ là nghi vấn nho nhỏ, Hạ Phân lập tức lắc đầu bác bỏ. Hai tay cùng hai chân đều sử dụng, móng nhỏ trầm xuống nhảy lên, cả người thì lật đến cánh tay của Trang Sinh, chân nhỏ bỗng nhiên đạp một cái về phía sau, Trang Sinh phản ứng không kịp, thoáng chốc bị bàn chân đối phương giẫm lên mặt. Hạ Phân chạy lâu như vậy, bàn chân không quen đi giày giẫm lên máu Ông Văn Phong, giẫm qua hang kiến, giẫm qua bụi cỏ xanh đậm, cũng không ít đá cát bụi. Một cước hạ ở trên mặt Trang Sinh, có thể nói là năm màu hiện ra, da mặt vừa có mồ hôi chân vừa có hạt cát, suýt chút nữa làm cho người thối mặt ra.

Hạ Phân biết mình đánh không lại, tiểu đao vẽ một cái ở cổ tay của đối phương, Trang Sinh buông ra, hắn giống như thú nhỏ chạy trốn, tứ chi chạy bịch bịch.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Một trận khổ nhục kế của Ông Văn Phong, nhìn có vẻ dọa người, trên thực tế cũng không bị thương quá nặng.

Không lâu sau, đến tết Đoan Ngọ thì da thịt đều liền lại rồi. Hạ Lệnh Mị yên tâm, tập trung tinh thần thu xếp công việc trong tiểu viện. Nàng vốn là chuẩn bị dẫn Hạ Phân ra ngoài xem thuyền rồng chơi đùa, bận tâm thương thế của Ông Văn Phong cũng không có nhắc đến.

Ông Văn Phong bị Hạ Lệnh Mị ép nằm ở trên giường hai ngày, thuận đường đem những mệt mỏi tích lũy trong những ngày này đều quét sạch một lúc, lúc rảnh rỗi cùng triều đình họp các nước nhỏ cũng không có ngăn ra.

Trang Sinh bị hắn tính kế một phen, càng làm cho không thấy một bóng người. Ngược lại từ từ quý ngồi một ngày, hét lớn muốn cùng Ông Văn Phong cụng rượu. Đúng lúc Quyền Thư bụng chén thuốc tiến vào, nhìn thấy bình rượu liền nhỏ nước miếng, xoa tay nói: “Ngươi là một hán tử giang hồ sao lại chuyên làm chuyện bỏ đá xuống giếng. Lão gia nhà ta da tróc bụng mở, một bầu rượu xuống toàn bộ đều gắn liền, lằng phí. Có loại người tốt bụng đến liều mạng này, đảm bảo uống cùng ngươi.”

Từ từ quý hào phóng, cũng không nhiều lời, trực tiếp để người ta lại đưa đến mười vò rượu, cùng Quyền Thư hai người ngồi trên mặt đất, mở rộng bụng bắt đầu uống.

Quyền Thư cùng Ông Văn Phong giống như vũ lực không tốt, ngày thường chỉ phụ trách hầu hạ bên cạnh, làm một chút chuyện hầu hạ của thư đồng bận việc, thỉnh thoảng mới lại một chút rượu thịt, thay lão gia cầm rượu cần thịt cần mẫn nhân, độ lượng này tuyệt đối không phải hạng người nhìn bề ngoài có vẻ văn văn nhược nhược nhưng bất nạt người. Nghiêm chỉnh để vò rượu xuống, sắc mặt thì đỏ, con mắt mờ màng, lại thêm một chút đáng và ngây thơ.

“Từ từ quý, ta cho ngươi biết, ta trước kia không phải đồng tử, chính là Thượng.”

Từ từ quý vững như bàn thạch, cũng vỗ vỗ bả vai của Quyền Thư: “Hắc hắc, tiểu ca ngươi giống ta, ta trước kia chính là hòa thượng uống rượu ăn thịt. Thời điểm ở miếu nhỏ thì uống trộm rượu, đến miếu lớn lại ăn vụng thịt, sau đó bị phương trượng phát hiện, ta liền chạy đến phòng bếp của An Quốc Tự, say rất nhiều ngày ở trên nóc nhà.”

Quyền Thư nắc nheo mắt: “An Quốc Tự tốt, thiên kim thế gia, tiểu thư nhà quan, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy công chúa, phu nhân, tiểu tử ngươi thật có điểm phúc.” Ông hai ba vò rượu, Quyền Thư đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, cả người dựa lên trên người từ từ quý: “Nói, ngươi có phải phá sắc giới hay không?”

Từ từ quý cũng mơ hồ ngả ngàng say, nghe vậy mờ ám cười hắc hắc: “Ngươi biết cộng lông. Nói cho ngươi biết, những công chúa quận chúa này đều là giả bộ đoan trang, chim sa cá lặn cái đó đều là chó má.”

Quyền Thư lại lấy ra một vò rượu, mạnh uống hai hớp, hàm hàm hồ hồ hỏi: “Sao vậy?”

“Thật ra cũng không làm càn, thì đưa con gái nhỏ bảy tám tuổi đâm chết một vị hòa thượng đang sống. Thủ đoạn này, khí thế kia, khả khả khả...”

“Hắn có nói dòng họ của tiểu nữ kia hay không?” Ông Văn Phong ngồi trên giường, đang ôm Hạ Phân ở trong ngực cầm tay ép nó viết theo bút pháp của hắn.

“Không có. Sau khi Quyển Thư dò xét, tửu quỷ đều chuyển hướng.”

Ông Văn Phong không có hỏi lại, phất phất tay cho ám vệ rời đi.

Hạ Phân ngồi trong ngực của hắn, dưới mông như có đinh nhỏ, xoay đi xoay lại không yên ổn. Vết thương của Ông Văn Phong chưa hoàn toàn lành lặn, cũng không nhắc nhở, có chỗ miệng vết thương của hắn một lần nữa vỡ ra, làm cho quần áo của hắn thấm máu ướt đầm.

Tiết Đoan Ngo, trời nóng cực kỳ, trong bụng Hạ Phân bốc hỏa, phía sau ẩm ướt tương là mồ hôi của hắn, đưa tay chùi một cái, cả bàn tay nhỏ đều là máu. Cái mũi nhỏ của nó nhảy bèn người người, không tiếng động quay đầu lại quan sát ngực Ông Văn Phong.

Ông Văn Phong nắm tay của nó, hạ bút văn bình ổn như cũ, chỉ nói: “Chuyển tâm một chút.”

Hạ Phân không nghe, ngược lại đưa tay đến miệng vết thương của hắn dùng sức ấn, vốn tưởng rằng Ông Văn Phong sẽ đau đớn mà buông nó ra, đâu biết rằng đối phương rất cố chấp, càng bóp chặt nó ở trong ngực: “Hôm nay bút pháp của ngươi không sửa được, buổi tối cũng đừng nghĩ ra ngoài dạo chợ đêm.”

Hạ Phân buồn bực kêu hừ, nhận không ra ruột cuộc đối phương có đau hay không, giằng co nửa ngày sau cũng bắt đầu ngoan ngoãn viết chữ.

Tay của Ông Văn Phong không giống với Hạ tướng quân. Lòng bàn tay của văn nhân thường lạnh, mười ngón tay thon dài, không có da thịt thô ráp cắt người, chỉ có ba ngón tay cầm bút có vết chai dày đặc, thoát nhìn rõ ràng giống như là đốt cây tre, hơi lạnh, không hơi thở. Hai tay nhỏ của Hạ Phân nhìn có vẻ mũm mĩm, thật ra lòng bàn tay thô ráp, là đôi bàn tay nhỏ nắm qua binh khí lâu dài. Nhiệt độ cơ thể của quân nhân hơi cao, bị bàn tay lớn của văn nhân nắm chặt, có chút lạnh, có chút mềm, bàn tay lớn phủ lên bàn tay nhỏ, tự động cảm thấy có chỗ dựa, nổi lên tính khí đùa giỡn lại có chút lo lắng.

Cha con luyện chữ một chút liền tới trưa, gần đến giờ trưa thì buông tay để Hạ Phân tự mình luyện tập. Hạ Phân biết âm ỉ với Ông Văn Phong là vô dụng, Ông Văn Phong lại càng không sợ đánh nhau, các loại biện pháp ngang ngược đùa giỡn đều thử, tất cả đều vô dụng, cuối cùng đành phải tạm thời phục tùng.

Đối với một binh lính mà nói, đối một quân doanh giống như đối một loại biện pháp sinh tồn. Hạ Phân hắn không sợ trời không sợ đất, phát bực cùng Ông Văn Phong tính toán.

Thời điểm mặt trời chậm rãi bò xuống núi cao, một lần nữa Ông Văn Phong thay đổi thuốc trị thương, một tay kéo Hạ Lệnh Mị, một tay bị Hạ Phân kéo, lão đảo ra khỏi son trang.

Dọc đường đi, đúng lúc đụng phải võ lâm minh chủ Cửu Phương Hi. Dường như để tránh hiềm nghi Hạ Lệnh Mị đi vào trong xe ngựa, Hạ Phân hất tay Ông Văn Phong ra nhảy lên trên tuần mã, suýt chút nữa cướp được roi ngựa để vứt bỏ Ông Văn Phong rồi đi.

Từ trước đến giờ, người giang hồ cùng quan phủ là nước song không phạm nước giếng, nhưng Cửu Phương Hi tiếp nhận vị trí minh chủ võ lâm, ước chừng đã biết được minh chủ Hàn Nhất Phàm cùng Hạ gia có quan hệ, cũng không mở miệng chào với Ông Văn Phong, lạnh nhạt. Chào hỏi qua loa, liền cười nói: “Tối nay trong trang có chuẩn bị tiệc rượu đơn giản, Bồn Minh Chủ mời mọi người cùng đến chung vui, không biết Ông công tử có thời gian hay không?”

Ông Văn Phong ho khan một tiếng, tay phải đè xuống vị trí vết thương ở bụng, mặt mày trắng bệch: “Minh chủ cho mời, Ông mỗ tất nhiên đến sớm.”

Cửu Phương Hi gật đầu, có phần không toan tính liếc mắt nhìn Hạ Phân một cái, quay đầu lại rồi đi.

Ông Văn Phong lên xe ngựa, nắm chặt hai tay Hạ Lệnh Mị: “Mọi thứ đều xử lý tốt rồi?”

“Ừ.”

“Vậy đi thôi, đừng vòng vo.”

Hạ Lệnh Mị chợt cười: “Được.”

Mười dặm xung quanh đều là sản nghiệp của Nhân Văn sơn trang, muốn đi thôn trấn gần đây du ngoạn cười khoái mã ít nhất cũng mất hơn nửa canh giờ. Từ xe ngựa nhìn xung quanh, cũng chỉ có âm thầm người Quyển Thư cùng Bạch Nghiễn chạy ngựa, lại không còn người hầu. Cái mũi như đã thú của Hạ Phân đã sớm ngửi được nhiều hơi thở quen thuộc dọc theo đường đi, không chỉ có ám vệ của Ông gia cùng ảnh vệ của Hạ gia, thậm chí hộ tống hắn còn có nhiều võ sinh ẩn lấp xung quanh.

Hạ Phân rất ranh ma quỷ quái, lại được Hạ tướng quân cho người bảo vệ từ nhỏ đến lớn, biết mình đi nơi nào cũng không lo lắng lẻ loi một mình, nhưng tối nay tựa như có quá nhiều hộ vệ. Nó ngồi ngủ trên bụng Quyển Thư, không thể không biết xe ngựa xóc nảy, chỉ chốc lát sau đã đánh lên chim tước bay trên trời, không một chút lả lẫm đánh chết, xe ngựa một đường chạy như bay mà qua, xung quanh là một vòng thi thể chim chết. Không bao lâu, liền thấy đao bay ở trên không gần xe ngựa, cuối cùng cầm được đầu trên của đao, nó bắn chết một con chim, phi đao rời thân thì cổ kêu một tiếng, có chút hương vị cáo mượn oai hùm.

Trần Ngô gia, núi vây xung quanh, một con sông nhỏ làm trấn nhỏ tách ra làm hai, bên cạnh bờ cửa hiệu san sát. Bởi vì gần Nhân Văn trang, xung

quanh người giang hồ đi lại nhiều, làm cho thôn trấn vốn không có danh tiếng gì trở nên nổi bật náo nhiệt khác thường, đến ngày hội lại càng nhiều người đến người đi.

Sông ngòi, mùi rượu, cô gái xinh đẹp cùng người giang hồ lẫn những nông phu hợp lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Hạ Phân lần đầu tiên dừng lại ở thị trấn nhỏ, nhìn thấy náo nhiệt hoàn toàn không giống với ở biển, từ từ lộ ra tính tình trẻ con. Trông thấy có đứa trẻ ngồi ở trên lưng phụ thân, nó cũng không hỏi, tự nhiên bay lên lưng của Bạch Nghiên, nhanh chóng mở ra hai chân sai khiến đối phương mua này mua kia, trên tay còn cầm một bả thịt nướng ăn được nước miếng văng tứ tung. Phía sau lắc lư giống như say rượu, Quyền Thư ôm vô số đồ ăn ngon, xa hơn ở sau là Ưông Vân Phong cùng Hạ Lệnh Mị.

Hai người này chiến tranh lạnh gần mười năm, ngược lại hôm nay là lần đầu tiên dặt tay nhau du ngoạn trên đường phố.

Ưông Vân Phong nhẹ nhàng xoa ngón tay của nàng, ánh mắt dịu dàng, khóe miệng hàm chứa một chút vui vẻ nho nhỏ, thần thái nhàn hạ lại lộ ra một cổ thỏa mãn. Hạ Lệnh Mị ở bên cạnh hắn, tư thái không còn kiêu căng cường hãn như trước kia, ngược lại trở thành phụ nhân coi chồng như trời, thanh tao lịch sự mà cao ngạo.

Gió đêm mát mẻ, cây liễu trùng điệp, đèn đóm leo lét ở bên trong, nghiễm nhiên chính là một đôi phu thê ân ái do trời đất tạo nên, suốt dọc đường chốc không biết bao nhiêu người đổ mắt.

Nhưng, hiện tại càng ngọt ngào, ngày xưa khổ sở lại càng dễ dàng hiện lên trong đầu.

Hạ Lệnh Mị đi tới đi lui bất chợt nói ra một câu: “Ta nhớ được có một năm, người tìm đủ mọi cách trốn học chạy ra ngoài chơi. Ta nghĩ người bị người khi dễ, vụng trộm đi theo, đầu có biết rằng người vào Kim Ngọc Mãn Đường?”

Kim Ngọc Mãn Đường là cửa hàng nổi danh vàng ngọc của thành Bắc Định. Mỗi một năm cũng sẽ ra vật phẩm trang sức có kiểu dáng mới nhất, rất được các phụ nhân quan lại thế gia yêu thích. Nàng nói một lần Ưông Vân Phong liền nhớ kỹ.

“Ta mua một cây ngọc trám, hôm nay không phải là ở bên trong hộp trang điểm của người sao?”

Hạ Lệnh Mị hừ: “Này đầu mua cho ta, người là mua làm quà tặng sinh nhật cho Hạ Lệnh Ngọa, bị ta lấy về.”

Ưông Vân Phong cười cay đắng. Năm đó, hắn đưa cho Hạ Lệnh Ngọa gì đó không ít, phần lớn đều bị Hạ Lệnh Mị nghĩ cách lấy đến tay mình.

Trần nhỏ như này dù có cửa hàng vàng ngọc cũng không có đồ trang sức tinh xảo như thành Bắc Định. Ưông Vân Phong nghĩ nghĩ, dẫn Hạ Lệnh Mị đến một cửa hàng thi họa, tìm chủ quầy muốn giấy bút tốt nhất, cái gì cũng không cần xem, đưa tay liền nhanh như bay phác họa dáng người một cô gái.

Trước mặt gò má trắng, vòng eo mềm dẻo, hồng tiên bay lên, một thân quần áo ở trong rừng trúc vũ động. Cô gái ở bên trong, sau lá trúc xanh đậm, loáng thoáng có thể nhìn thấy sau bụi đất một nam nhân đứng yên chăm chú nhìn.

Tiểu nhị đi tới gần liếc mắt nhìn, nhìn không được tán thưởng vài câu, ngẩng đầu lên nhìn lần nữa, kinh ngạc nói: “Cô gái trong bức họa không phải là phu nhân sao?” Dĩ nhiên nam nhân áo xám kia là Ưông Vân Phong.

Lập tức liền dẫn tới mọi người vây xem, lại có thư sinh chua xót ngâm thơ: “Trăm phương ngàn hướng bao lần kiếm, bỗng nhiên quay đầu, người nọ lại ở dưới ngọn đèn tàn.”

Lời nói làm Hạ Lệnh Mị cũng nhin không được đỏ mặt, chỉ hận từ nay trở đi sớm sớm chiều chiều, giống như hắn hạ bút có thần, có thể làm đối phương khắc sau trong lòng.

Một đêm này, Hạ Lệnh Mị cảm thấy mỹ mãn, Hạ Phân chống cái bụng tròn vo, Ưông Vân Phong giống như đã quên ước hẹn với Minh Chủ Võ Lâm từ lâu, mang theo vợ con cùng tiến vào khách điểm tốt nhất ở trấn nhỏ.

Đêm khuya thanh vắng, trời đen như mực.

Cửa sổ mở rộng ở bên trong, phi đao nhảy vọt thân mình tiến vào.

Trong sảnh, hai con mắt Khổng Tiên cùng Võ Sinh đã hiện lên tia sang khát máu, Hắc Tử và Bạch Tử một người dựa lên trên cửa sổ, một người đứng ở cửa, Bạch Nghiên một cước đánh cho người ngủ say như chết là Quyền Thư thức dậy, nhiều ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn đều dừng trên người Ưông Vân Phong.

“Người đến, giết.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Không biết từ đâu nổi lên một trận gió, gào thét bên tai, khi quay đầu lại, chỉ nhìn thấy cả mặt tường bị đập thành một lỗ hổng to.

Trang Sinh lao đảo bò lên từ giữa cái lỗ đó, thản nhiên như không có chuyện gì lau vết máu bên miệng, cười nhạo nói: “Chính ngươi bị Uông Vân Phong nhìn ra sơ hở, còn lấy chuyện của ngươi đổ lên đầu ta, ngươi xem ta là đứa ngốc à?”

Cửu Phương Hi nắm chặt tay, lạnh nhạt nói: “Đừng cho rằng ta không biết những suy nghĩ xấu xa của ngươi.” Một tay hắn nắm lại giữa khoảng không, gió lớn lại xuất hiện, vốn đang đứng không vững, Trang Sinh suýt chút nữa bay đến dưới chân Cửu Phương Hi. “Ngươi thật sự thích phụ nữ đã có chồng sao?”

Mười ngón tay của Trang Sinh đâm sâu vào bên trong bức tường, bộ dạng cả lợ phát phor: “Ngươi nói nhầm gì vậy. Để ta đi quyến rũ phụ nữ chẳng phải là Minh chủ Võ Lâm ngươi sao? Bây giờ còn nói ta giả mà làm thật, thật là nực cười. Ta cũng không biết tại sao cướp hoa lại trở nên có tình cảm. Minh chủ, ta thấy ngươi hình như rất coi trọng phụ nhân đúng không? Cũng phải, nàng đoan trang, tao nhã, lịch sự, so với các cô gái tầm thường tham gia chốn giang hồ, khi gặp chuyện chỉ biết lủi rủi bức tức oán hận, nàng thật khiến cho nam nhân mong muốn độc chiếm.” Hắn phui bay vạt áo, đứng thẳng dậy: “Minh chủ, ngươi dùng chiêu lạt mềm buộc chặt, đừng tưởng mọi người không biết.”

Những người giang hồ Hán môn ngồi chung quanh nghe vậy đều kinh ngạc kêu lên, có người lại làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa, hiển nhiên nghe theo sự thêu dệt của Trang Sinh.

Trang Sinh ghét bỏ nói tiếp: “Ta nghe nói, Uông Vân Phong dẫn người nhà của hắn ra cửa trước, nhưng lại gặp ngươi. Những người giữ cửa đều thấy, lúc ấy chính Minh chủ ngươi tự mình cung kính tiễn họ rời đi. Lúc này bọn họ chưa trở về, ngươi giả vờ cố tình đổ lỗi lên người ta. Người ở Uông gia trang ở lâu ngày như vậy, bọn họ nghĩ đến việc rời đi sao? Trên thực tế, bọn họ vừa thấy Minh chủ, thì đã mất dạng. Minh chủ, có phải ngươi có ý để người nhà Uông gia rời đi không?”

Đã có người đứng dậy hô to, hung hăng dùng đao to chém mặt bàn thành hai: “Cửu Phương Hi, ngươi xem chúng ta là đồ ngốc!”

Nhân Văn trang là do Minh chủ Võ Lâm Hàn Nhất Phàm dùng tiền riêng để mua. Sau khi Hàn Nhất Phàm trở thành thiên hạ vô địch, các danh môn chính phái đều công nhận là Võ Lâm Minh Chủ, cứ mỗi lần buồn phiền, hắn lại về nơi sơn thủy hữu tình Nhân Văn trang. Ở đó cũng hơn mười năm, trên giang hồ cũng dần dần xem Nhân Văn trang là trang viên của Võ Lâm Minh Chủ. Chẳng hiểu sao từ tài sản của tư gia lại trở thành tài sản của tập thể võ lâm. Hàn Nhất Phàm có rất nhiều tiền, nên không thiếu nơi ở, khi bị Cửu Phương Hi đánh bại, liền nói rõ sẽ rời khỏi Nhân Văn trang, để tôn Minh chủ dọn tới.

Người võ lâm không phải là những người ngu ngốc, không nói câu gì liền chiếm lấy Nhân Văn trang, Hàn Nhất Phàm cũng không tức giận vì thua thiệt. Cho dù người đã đi, trà cũng đã lạnh, nhưng Nhân Văn trang đối với hắn đều nắm rõ trong tay. Thì ra những tội tởm trong nhà đều đã giải tán, nhưng một nửa những người mới vào đều là người của Hàn Nhất Phàm. Quanh năm suốt tháng ăn không ngồi rồi đi chăm ngòi, nên giữa những người trong võ lâm và Minh Chủ Võ Lâm xảy ra xích mích là chuyện dễ dàng.

Tối nay Cửu Phương Hi đang chờ Uông Vân Phong, nhưng hắn không đến, lúc này mới suy đoán không chừng bọn người sát thủ theo dõi của Uông gia đã bị giết ở nơi hoang vu nào đó. Thật vất vả tới nửa đêm, tin tức thu được khiến hắn tức giận vô cùng, phải điều tra cho được kẻ phản bội, đương nhiên Hạ Lệnh Mị có tư tưởng với Trang Sinh. Nhưng không ngờ hắn ta lại là kẻ dối trá, lừa gạt đàn ông, rồi lừa gạt phụ nữ còn nhiều hơn, những điều đã nghĩ trong đầu không dùng tới, nước bọt văng khắp nơi, đen nói thành trắng, trắng nói thành đen.

Cuối cùng mọi người đều thống nhất, đi tới bắt cả nhà Uông Vân Phong trở lại.

“Phil” Trang Sinh cười trên lưng ngựa không ngừng học mẩu, Cửu Phương Hi cố ý, nên ra tay đương nhiên không khách khí, Trang Sinh làm hồng đại sự của hắn, không giết hắn ta đã xem như nể tình quá rồi.

Từu Quý phi ngựa ở bên cạnh không rời hắn lấy một tấc, nhẹ giọng hỏi: “Uông Ngự Sử kia có thật là do triều đình phái tới làm tiên phong để trị võ lâm?”

Trang Sinh cười hi hi: “Ai biết. Nghe nói Uông Vân Phong với Cửu Phương Hi lên uống trà, cụ thể nói cái gì thì mắng phụ chúng ta làm sao biết được, vẫn chưa biết Minh chủ nói cái gì. Cho dù hắn muốn đem võ lâm bán cho triều đình, chúng ta cũng không làm gì được.”

“Minh chủ tại sao lại muốn đuổi giết Uông Ngự Sử?”

“Bởi vì Uông Vân Phong không nghe lời, nhiều khi hắn không từ thủ đoạn cáo già nào cả. Có lẽ Minh chủ muốn một mình chiếm lấy giang hồ rộng lớn này, triều đình chắc chắn không đồng ý. Đám người thuộc hạ của Uông Vân Phong nhất định là phát hiện quyết định của Minh Chủ, cho nên mới vội vàng che chở chủ nhân của mình chạy đi. Nói không chừng chẳng được bao lâu, triều đình liền phái người tới bắt hết người võ lâm của chúng ta. Thay vì chờ Uông Vân Phong đến giết võ lâm, không bằng chúng ta giết cả nhà hắn té trời, lúc đó địa vị mới bằng triều đình.

Tiểu Quý chất lưỡi hít hà: “Thật là can đảm.”

Trang Sinh liếc Tiểu Quý một cái: “A, ngươi thật sự tin sao?”

Trên tay Từu Quý còn cầm một bình rượu ngon, không ngừng uống trên lưng ngựa: “Ta tin hay không, điều đó không quan trọng. Quan trọng là, Cửu Phương Hi sẽ làm tất cả người võ lâm tin tưởng triều đình không tha cho chúng ta.” Từu Quý không hề hay biết, hắn đã bắt đầu gọi thẳng tục danh của Võ Lâm Minh Chủ. Hắn dường như nghĩ tới cái gì đó, sòng lưng ngồi xuống chân động mạnh một cái, mơ hồ nói ra hai chữ: “Bên trong, loạn.”

Trang Sinh lặng lẽ cười to, trong đêm tối, đôi mắt lấp lánh: “Nếu như Ưông Ngự Sử chết trên tay người của võ lâm, nắm trong tay một nửa mạch máu của thế gia sẽ nổi giận như thế nào? Khiến con gái của Hạ gia là Hạ Lệnh Mị bị người ta phản bội rồi giết chết, Hạ hoàng hậu nắm giữ hậu cung, cùng Hạ tướng quân nắm giữ một phần sáu binh quyền, có thể làm cho Hoàng thượng phái binh vây tiêu diệt tất người võ lâm hay không? Cho dù lần này triều đình có thể ần nấp, Minh chủ cũng sẽ làm cho chuyện này trở thành triều đình khiêu khích người võ lâm. Đến lúc đó, giang hồ hào kiệt cho dù không coi trọng Võ Lâm Minh Chủ, cũng phải ở bên cạnh của hần, nghe hiệu lệnh của hần, đối chọi gay gắt với triều đình...”

Không nói thẳng như Từ Quý, hai chữ “Minh Chủ” trong miệng Trang Sinh lộ ra vẻ cười nhạo cùng khinh miệt. ở trong rừng rậm yên tĩnh giống như tiếng động của độc xà trườn trên thân cây, làm cho người ta phát run. Mà đôi mắt của hần, càng giống như dã thú, con ngươi nhẹ híp nhìn chăm chăm vào con mồi.

Từ Quý cảm thấy có gì đó trong không khí đè ép hô hấp của hần, hần hoảng hốt nhớ đến nhiều năm trước, hần đi An Quốc Tự, nhìn thấy vị Tiểu Quận chúa nào đó, nếu như đoán không sai, vị Tiểu quận chúa kia cũng họ Hạ, là hòn ngọc quý trên tay của Triệu vương. Khi đó, hần cũng đã vâng mệnh của Cửu Phương Hi, âm thầm thu thập tin tức về Hạ gia. Đương nhiên, người Hạ gia quanh năm suốt tháng cũng phải chạy ở biên giới Đào Phong, bởi vậy khi đưa nhò đối mặt với kẻ ám sát mới có thể không động trong lòng, mặt không đổi sắc.

"Hai ngày này, thư đồng của Ưông Ngự Sử vẫn luôn cùng ta uống rượu."

Trang Sinh cười một tiếng: "Ngươi có biết sở trường của Ưông Ngự Sử là gì không?"

“Nói.”

“Dùng nhò thấy lớn. Có lẽ, trong lúc vô tình hần đã sớm phát hiện ra...” Trang Sinh dựa gần vào Từ Quý, nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Chân tướng, bị che dấu giữa tiếng vó ngựa hỗn loạn, chà đạp lên tâm tư đang hoảng loạn rối bời của mọi người. Trang Sinh như cũ được xem là lão thần ở khắp nơi, là một gã hái hoa tặc phong độ xuất sắc.

Trên đường không ngừng có tin tức báo về, chung quanh Cửu Phương Hi luôn có những người áo đen, im hơi lặng tiếng, họ như Liệp Báo bình thường thì mạnh mẽ, yên lặng nhưng nguy hiểm.

Bọn họ tiến vào một trấn nhỏ.

Trên con sông dài đằng đẵng, hoa đăng đã trôi đi xa, có một chút mờ ảo, giống như dẫn những linh hồn về phía địa ngục. Trang Sinh còn chưa kịp điều chỉnh hơi thở, phía trước đã có người chuyển động. Ở không xa có một lâu cao đang bốc cháy, dân chúng kêu cứu, tiếng nước chữa cháy, ở bên trong còn có tiếng cạt xé thân thể tạo thành âm thanh hỗn độn, mùi máu tanh cùng mùi gỗ bị đốt xống ra khiến người ta muốn nôn.

Trang Sinh im lặng cười ngựa chậm lại, nhẹ nhàng chạm vào vùng bụng dưới của tuần mã, làm cho tuần mã một đường xông vào bể người. Nửa đường, hần nhảy xuống ngựa, trong bóng đêm cẩn thận xác định hướng đi của bóng đen phía trước, đuổi theo.

Ưông Vân Phong cùng Hạ Lệnh Mị đi theo sau, sai người hỏa thiêu cả tửu lâu. Hạ Phân được Võ Sinh ôm trong ngực, đôi mắt tiểu thú nhìn Ưông Vân Phong sắp xếp mọi thứ, không nói gì. Hần cảm thấy, bọn họ bây giờ là đang tiến hành một trận chiến đấu cách xa về thực lực, đối phương chọn cách đánh úp vào ban đêm, mà quân ta đã có sự chuẩn bị. Nhưng Ưông Vân Phong không phải là tướng quân, hần biết nhược điểm của mình, sẽ không lấy cứng đối cứng, ngược lại đã sớm tìm ra đường hầm bí mật của tửu lâu này, nên vào trong hủy diệt tung tích.

Ưông Vân Phong không nói, tửu lâu này thật ra là sản nghiệp của Hàn Nhất Phàm. Khi ấy hần chọn Nhân Văn trang là nơi ở của Minh chủ, chung quanh đây hầu như đã trở thành địa bàn bí mật của Hàn gia. Tửu lâu này là một trong những sản nghiệp quan trọng, bên trong có đường hầm bí mật, có thể đi thông qua trạm đóng của quan. Ngay lúc hần tìm được Hàn Nhất Phàm, đối phương cho rằng hần sẽ chạy bán sống bán chết, giống như dự đoán, bọn họ tụ lại ở đây.

“Cửu Phương Hi là đệ đệ của Cổ Tôn Lam. Năm đó xét nhà Cổ gia, hần không nằm trong gia phả, nên tránh được kiếp nạn.” Ưông Vân Phong đi tới phía trước, Quyền Thư nâng viên dạ minh châu chiếu sáng cả lối đi

“Trong những năm gần đây, tiểu bối cuối cùng của Hạ gia bị bắt cóc hoặc bị giết, đều có chút liên quan đến hần. Đây cũng là nguyên nhân Hạ tướng quân cho người vào giang hồ điều tra.” Hần quay đầu nhìn Hạ Lệnh Mị đang buồn bực không nói gì. Đường như xác định nàng ở đây, liền nhẫn nhịn, kéo nàng đến bên cạnh mình: “Sau khi không có tin tức của ngươi, nhạc phụ cùng các vị đại bá đã bàn bạc, quyết định bí quá hóa liều, để Tiểu Quận chúa dụ rấn ra khỏi hang, lúc này Triệu Vương phi mới dẫn Tiểu Quận chúa một đường rõ ràng quay về với Triệu Vương. Đầu biết rằng... Phân nhi cũng chạy tới, việc này mới khiến Cửu Phương Hi buông tha Quận chúa mà chọn. ... Phân nhi” Hần nắm bàn tay mềm mại trong tay, “Ta sẽ bảo vệ mẹ con các ngươi, đừng lo lắng”

Hạ Lệnh Mị bỗng nhiên cười: “Mặc dù ngươi có tài năng văn chương, nhưng võ công lại không bằng ta. Bảo vệ thế nào?”

Ưông Vân Phong trừng mắt nhìn nàng: “Ngươi không cần cậy mạnh.” Hai người đánh qua đánh lại, độ sức đến khi tới đường lớn. Lại đi hơn một dặm nữa, liền nhìn thấy quan đạo, trạm dịch không lớn nằm ở bên quan đạo, đốt một chiếc đèn mờ.

Ưông Vân Phong không đi cửa trước, hần dẫn mọi người vòng đi vào cửa sau, sớm đã có một tiểu binh trong trạm dịch nịnh nọt dẫn họ vào phòng chính.

Đêm khuya thanh vắng, ở trên đường, một tên hái hoa tặc mặc đồ đen đang đi.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Nghề nghiệp của Trang Sinh có tính chất đặc thù, ngày bình thường bày gương mặt gây tai họa cho chúng sinh còn chưa đủ, còn gỏi về đồ ngon đồ ngọt, sở trường nhất lại là tìm kiếm dấu vết để lại, có thể lấy ra một cái xương trong giữa một đồng vỏ trứng gà. Vốn chuyện này là đồ kiếm cơm của hắn, đơn giản sẽ không gặp người.

Hiện tại hắn dùng cái nghề được di truyền từ tổ tiên để tìm kiếm tung tích cả nhà Hạ Lệnh Mị, quả thực không hề lo lắng.

Bên trong trạm dịch phần lớn là đi ngang qua quan sai, đa số dẫn theo tư binh hoặc là hộ vệ, hơn nữa do Uông Văn Phong cố ý chuẩn bị, bên trong lại không thể tự nhiên thay đổi tăng thêm binh lính chăm sóc nhóm Âm Vệ, ở tạm nơi đây một đêm chắc là không sao. Nếu như là cho bản thân hắn thay đổi, coi như là bốn ba trên ngựa mấy ngày đêm cũng không sợ, thế nhưng lần đầu tiên hắn mang theo vợ con, không chú ý đến mình cũng phải chiếu cố tốt người nhà.

Trang sinh tự mình dò xét sức chiến đấu của hai bên, cảm thấy án binh bất động là tốt.

Thật ra bây giờ trong lòng của hắn cũng xóc xếch, không biết mình vì sao mình phải theo đuổi Hạ Lệnh Mị đến đây, tâm tư cho tới bây giờ lại bình thản, chính hắn cũng biết không có cách nào khác chiến thắng mang được mỹ nhân về. Nhưng mà, đây lòng luôn không phục. Trên giang hồ này, còn có một người mà hắn cố ý nịnh nọt lại không thể chinh phục được, thật sự là làm ô danh đại danh 'Hái hoa tặc' của hắn. Cũng từng nghĩ tới, nếu quả thật chiếm được trái tim của Hạ Lệnh Mị, hắn có phải là còn có thể như trước kia, sau khi nếm hết ngon ngọt thì sẽ quăng đối phương đi, lại đi tìm mục tiêu kế tiếp. Trong mơ hồ, hắn cảm giác mình giống như bị ma quỷ nhập vào, Hạ Lệnh Mị chính bông hoa nở rộ giữa sương mù tràn ngập ma chướng, quá gần, không biết là tự mình có thể hái được hoa, hay là bông hoa đó nuốt sống hắn rồi.

Hết giờ sừu, trạm dịch đã khôi phục yên tĩnh từ lâu. Trên đường lạ lẫm, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng con muỗi bay vo ve.

Trang Sinh đặt sát mặt xuống đất nghe ngóng, quả nhiên Cửu Phương Hi đã phái người theo dõi hắn, tin tức cũng đã theo tới. Trang Sinh không muốn chạm mặt với bọn họ, im hơi lặng tiếng dấu thân vào rừng trúc cách đó không xa.

Không bao lâu, quả nhiên nghe thấy tiếng đám người ồn ào, còn có tiếng binh khí bén nhọn đánh nhau không phát ra tiếng động.

Trang Sinh ần núp chẳng may may nhúc nhích, hắn thậm chí móc ra lương thô lấy từ phòng bếp ở trạm dịch trước kia, đi theo Tửu Quỷ uống rượu thuận tay lấy mỗi ngon rượu ngon, bên cạnh tính theo tính tình hai bên, lúc tính kế gì cũng chỉ ngồi ngư ông đắc lợi. Qua thời gian một canh trà, vốn người ở Nhân Văn Trang cũng chờ người áo đen truyền lệnh cùng lên vào bên trong trạm dịch, tình thế bắt đầu vi diệu. Lúc này đây, Cửu Phương Hi đem mình an bài ở trong trang, xem bộ dáng là muốn đẩy ba người nhà Uông gia cận kề cái chết.

Trang Sinh, hắn chỉ để ý một mình Hạ Lệnh Mị mà thôi. Có lẽ, nhiều hơn nữa là mang theo Hạ Phân, dùng để hối lộ cùng không chế Hạ Lệnh Mị!

Một trận Huyết Chiến.

Âm vệ của Uông gia và Hạ gia là những người đã trải qua nhiều kinh nghiệm, nhưng những chiến sĩ đã chết của Cửu Phương Hi đưa đến lại là những người liều mình chân chính. Thời điểm bọn họ đến trước khách điểm trong trấn nhỏ cơ hồ đã bị bọn hộ vệ Uông Văn Phong tàn sát hơn phân nửa, những người còn lại cũng biết nếu trở về mà Uông gia còn sống, chủ tử nhà mình sẽ nghênh đón người đó ra cái dạng gì. Đám kia theo Cửu Phương Hi ra giang hồ ban đầu chỉ là vì lợi ích khu đông, bọn hắn ở trong môn phái trên giang hồ lại tranh đấu phân chia quyền lợi một lần nữa, có thể nhìn thấy máu nhiều hơn, thấy nhiều phần tử chi bị chặt đứt, mỗi người đều giết đỏ cả mắt rồi, trong lúc bất tri bất giác đã là vì giết người mà giết người, nếu nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện trong mắt đám người giang hồ kia đã trở nên vô cảm không có linh hồn, không có một chút thần chí. Đám tử sĩ kia tựa như cũng không biết đau đớn, cho dù chặt đứt tay chân cũng muốn giơ cao kiếm lên để liều mình chém giết.

Rất hiển nhiên, bất luận là tử sĩ vẫn là người giang hồ, đều không biết đã bị được vật không chế tâm trí.

Uông gia người liên tiếp thất bại phải lui về sau, cả trạm dịch đã biến thành bãi tu la, không ít quan sai chạy ra đi trốn, cũng bị đao kiếm bên ngoài giết chết.

Trang sinh liếc mắt liền thấy được Hạ Lệnh Mị, trường tiên trong tay nàng như tia chớp trong mưa, sáng lạn mà trí mạng. Thân thể nhỏ nhỏ của Hạ Phân ngồi xổm trên bờ vai Vô Sinh, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì muốn mạng người. Đứa nhỏ, cầm chắc Tiểu Đao nhỏ máu ở trong tay, muốn trực tiếp xuyên qua cổ họng của đối phương, muốn trực tiếp móc trái tim của người áo đen ra. Không có giết người, nó sẽ nhanh chóng trở lại trên bờ vai Vô Sinh, đôi con mắt dã thú lẳng lẳng dò xét đối thủ xung quanh, chọn lựa mục tiêu kế tiếp.

Bọn họ hộ vệ chính giữa, là Uông Văn Phong.

Mục tiêu của Cửu Phương Hi, cũng là Uông Văn Phong.

Trang sinh gắt gao nhìn chăm chăm vào cả gia đình bọn họ, mỗi một lần Hạ Lệnh Mị bảo vệ Uông Văn Phong cũng làm cho hắn nghiêng răng nghiêng lợi, mà ngay cả Hạ Phân cũng thỉnh thoảng chú ý đến an nguy của Uông Văn Phong.

Tự dưng Trang Sinh cảm thấy chóng mặt, hắn cẩn thận chạy tới chuồng ngựa trạm dịch, cắt đứt dây cương, hơn nữa còn đâm một kiếm lên mông con ngựa cái, tiếng hí của tuấn mã lao nhanh ra ngoài, xông vào đám người. Hạ Lệnh Mị cơ hồ là đem Uông Văn Phong thấy lên trên lưng ngựa, mình cũng nhảy lên.

Từ chi Trang Sinh chạm đất, ở giữa máu thịt chạy theo.

Hiển nhiên, võ công của Cửu Phương Hi cũng cao hơn so với tất cả mọi người, đuôi chưa tới nửa dặm đường, hắn giờ kiếm trực tiếp phóng tới sau lưng Uông Văn Phong. Mấy lần bị hộ vệ Uông gia ngăn trở, Cửu Phương Hi đều không bị bỏ rơi lại phía sau.

Nếu như Uông Văn Phong tránh sang một bên, Hạ Lệnh Mị ở trước người sẽ bị thương.

Uông Văn Phong đương nhiên sẽ không trốn, hắn đề thân thể Hạ Lệnh Mị xuống, kiếm kia trực tiếp đâm qua vai của hắn. Cửu Phương Hi đem cả người hắn khiêu khích, Hạ Lệnh Mị hét lớn, một cây roi hướng phía sau rút kiếm ra.

Trang sinh lẳng lặng nằm ở đám rêu cây, đem mình nguy trang thành trong bóng đen trong đêm. Lúc này, không phải đi ra ngoài chờ thời cơ tốt nhất.

Bạch Nghiên cùng Hắc Từ đuổi theo sau, Hạ Lệnh Mị đá Uông Văn Phong ra xa, nói với hai người khác: "Chúng ta cùng tiến lên."

Uông Văn Phong hít khí, hắn biết lúc này mình chính là vướng víu, cũng không trả treo, tự mình giật tay áo xuống bao bọc vết thương. Máu chảy nhiều, hắn sẽ chóng mặt, đến lúc đó càng rắc rối.

Hắc Từ với Hạ Lệnh Mị rất ăn ý, thỉnh thoảng Bạch Nghiên tìm khe hở đánh lén, bốn người giằng co.

Trang sinh chịu đủ kiên nhẫn, hắn biết Cửu Phương Hi vẫn chưa ra tuyệt chiêu. Ánh mắt hắn cũng không dám nhảy nhìn chăm chăm vào Cửu Phương Hi, nhìn đối phương đâm một lỗ vào Bạch Nghiên, Hắc Từ chịu một kiếm thay Hạ Lệnh Mị, cô gái còn lại một cây chằng chống vững nhà.

Nhưng mà, Hạ Lệnh Mị phải chống đỡ xuống dưới.

Cửu Phương Hi đâm một kiếm vào tay phải của nàng, cười lạnh nói: "Đây là ta báo thù thay cha ta."

Hạ Lệnh Mị thay đổi cảm trường tiền qua tay trái, gió thổi vù vù, máu từ tay phải chảy xuống thành một vũng nước, trong nháy mắt ướt đầm.

Nàng lại trúng một kiếm, lần này là chân, nàng đau đến bước lui lại mấy bước. Trường tiên giới về đánh xa, mà kiếm lại là đánh gần, võ công bí hiểm của Cửu Phương Hi có nội công sâu sắc, cơ hồ là coi Hạ Lệnh Mị như Hầu Tử để đùa. Nhìn nàng cắn răng đau khổ, thì cười nói: "Một kiếm này là thay tỷ tỷ của ta Cổ Tôn Tuy báo thù."

Hạ Lệnh Mị có ý thức cách xa Uông Văn Phong một chút, nhưng Cửu Phương Hi ngăn cản đường lui của nàng, liên tục công kích, lúc này đây trực tiếp đem cả người nàng dính tại bên cạnh Uông Văn Phong, trường kiếm đâm vào từ bụng nàng, Hạ Lệnh Mị cũng nhịn không được nữa, kêu lên thảm thiết, mồ hôi cùng máu dính lấy cổ yếu ớt hiện ra ở trước mặt kẻ thù.

"Một kiếm này, là thay ta tỷ tỷ Cổ Tôn Tuy bị băm thành trăm mảnh báo thù."

Cửu Phương Hi tàn nhẫn đem mũi kiếm vận vẹo hai cái, Hạ Lệnh Mị hét lên đau đớn cơ hồ muốn vỡ cá bầu trời đêm.

Cửu Phương Hi rút Ngân Kiếm ra, giọt máu ánh lên trên lưỡi kiếm, như là nước mắt của người. Con ngời của Cửu Phương Hi trong đêm tối mang theo một chút ngân bạch, một bộ trường bào hắc y trên quan đạo bị gió thổi bay phát phới, hắn giờ kiếm lên: "Cuối cùng, là vì bản thân ta. Tỷ muội Hạ gia các người phá hủy gia tộc ta, giết phụ thân của ta, tỷ tỷ song sinh của ta, ta muốn thay bản thân ta lấy lại công đạo..."

Trường kiếm sáng lạnh trên không trung mở ra, mang theo mùi máu tanh, tư thế chặt đứt thù hận nhân gian.

"Không —— "

Đôi mắt Hạ Lệnh Mị tròn trắng, căn bản không cảm giác được bất cứ đau đớn nào, nàng nhìn tay Uông Văn Phong đang gắt gao cầm lấy trường kiếm, nghe hắn kêu: "Đi, chạy đi! Hắn muốn giết chính là ngươi, Lệnh Mị ngươi chạy đi!"

Cửu Phương Hi đập một cước mạnh đâm lên vết thương trên vai Uông Văn Phong, muốn rút kiếm ra từ trong tay đối phương. Một bên Hạ Lệnh Mị được che chở gian nan đứng lên, nếu như không phải Uông Văn Phong cố gắng hết sức đẩy kiếm ra, kiếm kia sớm đã đâm vào ngực nàng từ lâu.

Uông Văn Phong ho ra máu căn bản không gãy ra được lòng bàn chân của Cửu Phương Huy.

Hạ Lệnh Mị lao đảo, còn muốn huy động roi, Uông Văn Phong đã kêu to: "Hắc Từ, mang nàng đi!"

Bạch Nghiên đã tỉnh lại, lại công kích Cửu Phương Hi một lần nữa, Hắc Từ chỉ suy tư trong giây lát cũng gia nhập chiến cuộc, Hạ Lệnh Mị lại một lần nữa công kích vào. Cửu Phương Hi kiếm rút ra không được, hắn trực tiếp dùng sức đâm xuống, mũi kiếm từ lòng bàn tay của Uông Văn Phong đâm xuyên vào cơ thể Uông Văn Phong. Uông Văn Phong trực tiếp lăn cơ thể qua một vòng, kiếm bẻ gãy. Một nửa ở trong cơ thể hắn, một nửa ở trong lòng

bàn tay hần.

Cửu Phương Hi bỏ chuỗi kiếm, trực tiếp dùng lòng bàn tay ngăn cản công sự kích ba người khác.

Sự mong muốn tàn sát của Cửu Phương Hi lại được nâng lên, một tay thì đập vỡ xương sườn Bạch Nghiên, một cước đạp bay Hắc Tử ra xa mấy trượng, thổ huyết không ngừng, Hạ Lệnh Mị xiết chặt trường tiên, nàng không thể trốn, cũng sẽ không trốn.

Cửu Phương Hi nhìn thấy tùy ý vượn ngũ thảo, chậm rãi, trực tiếp, dán vào gò má trước mặt Hạ Lệnh Mị.

Không cùng, những dồn nén sợ hãi trong nháy mắt chất đầy trong trái tim Hạ Lệnh Mị, nàng tựa như không động đậy được. Nàng cảm giác mắt mình chỉ có thể nhìn chăm chú Cửu Phương Hi, nàng không nhận ra bất kỳ vật gì, không có bất kỳ tư tưởng, trường tiên trong tay vừa buông ra lại nắm chặt, khăn trương lại buông lỏng..

Bỗng nhiên, một bóng người như sấm đột nhiên xuất hiện giữa hai người, trang sinh cơ hồ là công kích liên hoàn, mỗi một lần đều chen vào đôi mắt của đối phương, đánh cho Cửu Phương Hi trở tay không kịp, chặt vật rút lui.

Hạ Lệnh Mị mạnh mẽ run lên, đột nhiên tỉnh táo lại, nhất thời cũng nghĩ không ra lúc này bản thân đã xảy ra chuyện gì, trực tiếp cùng với trang sinh, tiêu diệt Cửu Phương Hi.

Trang sinh công kích ánh mắt của hần, Hạ Lệnh Mị thì chuyên môn co đánh vào phía dưới của đối phương. Hai người bạc nhược ở chỗ bất cứ lúc nào cũng gặp phải một trận quyết đấu đau khổ.

Uông Vân Phong từ trong đau đớn giãy dụa mở mắt ra, liền nhìn thấy bóng dáng Trang Sinh với Hạ Lệnh Mị. Lúc này, hần hiểu được sự xuất hiện của Trang Sinh sẽ làm tăng thêm đường sống cho mấy người bọn họ rồi, hần ngầm chú ý, rút ông tre làm tín hiệu từ tay áo, bắn đi ra ngoài.

Hần mất máu nhiều lắm rồi, đầu cũng bắt đầu hôn mê.

Cách đó không xa, bóng dáng Hạ Lệnh Mị bắt đầu lắc lư, hần cố gắng chống đỡ đứng dậy, lưỡi kiếm kia tựa như đâm sâu hơn, điều này làm cho hần tỉnh táo một chút.

Hạ Lệnh Mị động tác lại là trì hoãn, nàng trúng ba kiếm, đã là sa cơ lỡ vận, chỉ có thể trở mắt nhìn năm ngón tay của Cửu Phương Hi như ngọn đao đâm vào trái tim mình một lần nữa.

Thình thịch, thình thịch...

Không biết là tìm ai đập.

Uông Vân Phong cơ hồ dùng hết chút sức lực cuối cùng bò lên: "Lệnh Mị —— "

Nàng nháy mắt, không biết là mồ hôi hay là nước mắt từ hốc mắt chảy xuống... Cuối cùng nàng vùng trường tiên lên.

Phút chốc, vẫn là một bóng người này, lại ngăn ở trước người của nàng một lần nữa, Hạ Lệnh Mị chỉ kịp nhìn thấy con ngươi kinh ngạc của Trang Sinh.

Trang sinh rất kinh ngạc, thậm chí mang theo chút nghi hoặc, rồi mới là sợ hãi, cuối cùng, hần cười rộ lên, đẩy ra nàng.

Năm ngón tay của Cửu Phương Hi đâm vào lưng của Trang Sinh, trực tiếp xuyên qua đâm thủng ngực.

Trang sinh trở tay kiếm đâm vào bụng Cửu Phương Hi.

Hạ Lệnh Mị rút lui, tiếp bước lui, nàng không thể tin nhìn khuôn mặt cười khê của Trang Sinh, giống như rất lâu về trước, hần cười nói với nàng: "Này, ta không phải hái hoa tặc."

19.01.2016, 23:05 bangthan87 Đại Thần Huyết Lang Bang Cầm Thú Ngày tham gia: 11.09.2014, 00:18

Tuổi: 28 Re: [Cổ đại] Nương tử, vì phu muốn ăn thịt - Tuần Thảo - Điểm 11 Hồi 39:

Ở đáy lòng Hạ Lệnh Mị chỉ cảm thấy khuôn mặt nam tử trước mắt phóng đại vô hạn, những trêu chọc trước đây, vui đùa âm ỉ, phỏng đoán, tính kế ấy đều xuất hiện từng chút một trong đầu.

Hần là chân thành....

Một giọt nước mắt rơi ra từ khoé mắt của nàng, rồi từ từ biến thành chuỗi, chảy xuống dọc theo khuôn mặt, rơi xuống khắc sâu ở trong lòng.

Không biết một cỗ khí tức xuất hiện từ nơi nào, trường tiên ở giữa không trung nhanh chóng bay lên rồi đột nhiên run lên, lướt qua đỉnh đầu Trang Sinh, “bốp”, đánh vào mắt của Cửu Phương Hi. Đối phương bị đau, còn Trang Sinh mạnh mẽ nắm chặt tay, đột nhiên một ngụm máu từ trong miệng phun ra, khóe miệng của Trang Sinh từ từ chảy ra một dòng máu tươi.

Hạ Lệnh Mị vừa sợ vừa đau, chân sau cùng dùng lực, tay phải dùng lực hất lên, năm ngón tay có hai ngón tay trực tiếp trượt vào đôi mắt của Cửu Phương Hi, dùng hết toàn lực vừa móc vừa xé, kéo hai tròng mắt ra máu chảy đầm đìa.

Cửu Phương Hi kêu to thảm thiết, nhờ vào một sức lực cuối cùng, lòng bàn tay đánh vào lưng của Trang Sinh, và đồng thời đánh bay Hạ Lệnh Mị ra ngoài. Phía sau hắn, Ưông Vân Phong lắc lư đứng lên chỉ kịp dùng đoạn kiếm hung hăng đâm vào xương sống của hắn, rồi sau đó cũng bị Cửu Phương Hi một cước đạp xa.

Mọi người chỉ nghe được một loạt tiếng kêu rên thống khổ từ gần đến xa, Cửu Phương Hi không bao giờ ham chiến nữa, mấy lần đứng lên ngã xuống đã đi xa.

Ưông Vân Phong thờ hồn hèn chửi thề vài câu, nỗ lực bò đến chỗ Hạ Lệnh Mị, Trang Sinh cũng không ngừng run rẩy đè nặng trên người của nàng, máu tươi của hai người không ngừng chảy ra. Ưông Vân Phong đau lòng đến mức trái tim sắp vỡ ra rồi, sâu trong yết hầu thâm thỉ nhưng một chữ cũng không nói được thành lời.

Có lẽ là trong nháy mắt ngắn ngủn, có lẽ là cả đời dài đằng đẵng, người nam nhân trong ngực Hạ Lệnh Mị cuối cùng ngưng gãy dựa, đột ngột nhắm nghiền hai mắt.

Không nói không thờ.

Hạ Lệnh Mị nháy mắt mấy cái, chỉ cảm thấy trong lồng ngực giống như chứa đựng thêm cái gì đó, lại giống như mất đi cái gì đó, tự dưng làm nàng chua xót, không ngừng rơi lệ.

Đêm tối như mực, ở trên đường chân trời xa xôi, một tia ánh sáng mặt trời như có như không.

Giang hồ với mệnh quan triều đầu một trận lớn nhắc lên một hồi sóng gió lớn, Cửu Phương Hi dùng Vu thuật mê hoặc mọi người trong giang hồ, vây hãm tam phẩm Ngự Sử đại thần của triều đình, làm nhiều người chết, ý đồ khơi mào mâu thuẫn giữa triều đình với giang hồ, tội không thể tha. Không chỉ triều đình phát ra Lệnh Truy Nã, Võ Lâm Minh Chủ cũng bị các môn phái giang hồ mời trở về một lần nữa, thay giang hồ ra lệnh, muốn đem Cửu Phương Hi băm thây vạn đoạn.

Hàn Nhất Phàm an bài mọi người bị trọng thương ở biệt trang, cách Nhân Vân trang không xa, vị trí bí ẩn, lại là tài sản riêng của Hàn gia, khắp nơi trong biệt trang mà ngay cả bác gái quét rác cũng có võ công. Bên trong ngoại trừ thủ vệ riêng của Hàn gia, còn có ám vệ mới được bổ sung của Ưông gia cùng ảnh vệ của Hạ gia, cuối cùng, ngay cả Triệu vương cũng phái tới chừng trăm tên tư binh đến hỗ trợ. Vì thế, trong triều cũng có Ngự sử dâng tấu xin ghi lại chuyện của Ưông Vân Phong, Hoàng đế liền dùng trăm mặc biểu lộ thái độ.

Những thứ này ba vị chủ tử Ưông gia không ai thêm để ý, Ưông Vân Phong cùng Hạ Lệnh Mị đều bị thương không nhẹ, ngay cả mấy người cận vệ của họ cũng đều nằm ở trên giường, trong mấy ngày liền đều có đại phu ra vào bắt mạch nấu thuốc.

Hạ Phân bị Hàn Nhất Phàm dắt tay, chịu hết nỗi quay đầu lại quan sát bia mộ mỗi lúc càng xa ở phía sau, nhẹ giọng nói thầm: "Hắn không phải người tốt, vậy sao sống không lâu?"

Hàn Nhất Phàm ôm lấy bả vai đứa bé này: "Trang thiếu hiệp liệu mình cứu cha mẹ ngươi, sao lại không phải người tốt?"

Hạ Phân nói: "Chính hắn nói. Hắn nói hắn là người xấu, có thể là tai họa ngàn năm. Ta là tiểu bại hoại, có thể là tai họa một vạn năm."

Hàn Nhất Phàm xoa đỉnh đầu hắn: "Đối với Ưông gia, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, hắn là ân nhân cứu mạng của các ngươi."

Hạ Phân tự nói, nó họ Hạ, không họ phải Ưông. Cảm giác được cánh tay ôm mình như sắt cứng bình thường, há to miệng, không lên tiếng. Hàn Nhất Phàm rất giống Hạ tướng quân, làm cho người ta bất tri bất giác không dám phản bác lời của hắn.

Khi đến ở thôn trang, Hàn Nhất Phàm lại lặng yên một lần nữa. Hạ Phân tự mình quen cửa quen đường đi tìm Bạch Nghiên cùng Hắc Tử. Trong phòng Bạch Nghiên Quyền Thư vẫn ở đây như cũ, đang nước mắt nước mũi tùm lum khóc lóc kể lể: "Ngươi cái tên oan gia kia sao còn chưa khỏe, ngươi muốn chết sớm nhưng ta thì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn nằm ở trên giường cả đời, để cho ta hầu hạ ngươi nửa đời sau sao? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi thật sự tàn phế, ta liền ruồng bỏ ngươi ngoài ra tìm một người thân thể cường tráng kết thân..."

"Câm... Miệng "

"Đừng tưởng rằng ngươi già bộ bệnh nặng, già vờ yếu ớt, đáng thương, ta sẽ khăng khăng một mực đi theo ngươi. Nói cho ngươi biết, bản đại gia muốn loại người nào có loại người đó, muốn tài có tài, muốn bạc có bạc, phòng ở xe ngựa người hầu mọi thứ đều không thiếu. Đừng tưởng rằng ngươi chết, ta liền sẽ thủ tiết...."

"Câm miệng...."

"Trong hôm nay ngươi còn dám nằm ở trên giường già chết, bản đại gia tối nay liền treo tường, tùy tiện chọn từ trong phủ này một tiểu tử tuần tú củi khô lửa mạnh bị sóng hồng lật đổ..."

"Ngươi câm miệng cho lão tử!" Bạch Nghiên lửa giận công tâm nắm lấy cổ Quyền Thư, "Ngươi đến cùng có phải là nam nhân không?"

Quyền Thư già vờ ném khăn, trong mắt không có một giọt lệ, mũi chảy một hàng nước mũi: "Ai nha, ta đương nhiên là một nam nhân. Không phải ngươi

đã sớm nghiệm qua thân thể ta sao?"

Bạch Nghiên một cước đá văng đôi phượng: "Là một đàn ông thì bớt ở trước mặt lão tử nhãn nhỏ, vu oan sự trong sạch của lão tử."

Quyển Thư khóc lên oa oa: "Người không có lương tâm, ăn ta xong liền định không nhận đúng không. Lão tử không muốn sống ...."

Bạch Nghiên lão đảo đứng lên, đối với Quyển Thư hung hăng giẫm mấy cước: "Người đi chết đi!"

Quyển Thư đưa tay lau sạch sẽ nước mắt không tồn tại, nhìn hấn chăm chăm: "Người có thể xuống giường!"

Bạch Nghiên thở hổn hển, Quyển Thư vội trở mình đứng lên, cầm khăn xông ra ngoài hô to: "Đại phu, Lão Bất Tử nhà ta có thể xuống giường, ta không cần hầu hạ hấn cùng ăn cơm cùng ngủ cùng đi nhà xí? Đúng rồi, tắm rửa ta vẫn có thể giúp...." Roi nước miếng.

Trả lời của hấn là bình hoa do Bạch Nghiên dùng hết toàn lực ném.

Hạ Phân tay mất lạnh lẽo nhảy lên xà nhà, lặn lội mấy vòng thì nhảy ra khỏi gian phòng. Nó không biết thủ tiết, bị sóng hồng lật đổ là cái gì, nhưng cuối cùng Bạch Nghiên có thể xuống giường là chuyện tốt. Đại phu nói rồi, nằm trên giường nhiều quá cũng không tốt.

Hạ Phân tiện đường quẹo đến gian phòng của Hắc Tử, nhưng lại bất ngờ, ở đây không có người. Nó suy nghĩ, tự mình trốn lên trên nóc nhà, đứng trên mái che nắng đưa mắt nhìn cả trang viên một vòng, như ý nguyện nhìn thấy một bóng dáng màu trắng ở sân luyện võ, bóng dáng Bạch Tử đang luyện võ đến mồ hôi đầm đìa. Mà Hắc Tử, thì ngâm một bầu rượu, ngồi xếp bằng trên bàn đặt một cái đĩa đậu phộng, ngồi ở trên mặt cọc gỗ cao nhất, ăn một viên đậu phộng sẽ sử dụng võ đậu phộng như ám khí đánh về phía Bạch Tử. Trong không trung thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu gào của Bạch T , chỉ kém lệ rơi đầy mặt khóc lóc kẻ lẻ Hắc Tử hung ác.

Hạ Phân rất kỳ quái, trên cao la lên với Hắc Tử: "Các người đang làm cái gì vậy?"

Hắc Tử đang bị nội thương, nói chuyện một cách đầy tức giận: "Xem Tiểu Bạch Thỏ khiêu vũ."

Tiểu Bạch nổi giận: "Ta là đang luyện võ!"

Hắc Tử cười nhạo: "Loại khoa chân múa tay này cũng coi như võ thuật? Đừng nói cùng người đánh nhau, ngay cả con chó cũng đánh không lại, chỉ vướng tay vướng chân."

Tiểu Bạch hoàn toàn xấu hổ và giận dữ: "Ta lúc ấy bị ba người vây công, không có cách nào thoát thân. Chờ đến lúc đi tìm các người, các người đã sớm không thấy tăm hơi."

Tiểu Hắc cười nhạo: "Hấn còn lạc đường. Đã làm ám vệ nhiều năm như thế, ngay cả thuật truy tung cơ bản cũng không học hết, Uông lão gia sao lại không có loại bỏ người, để mặc người ở bên ngoài gây nguy hiểm cho mọi người."

Tiểu Bạch vùng trường kiếm chém Hắc Tử, bởi vì luyện võ quá lâu, phơi nắng cả ngày mồ hôi chảy sớm đã không còn nhiều sức lực nữa, mũi kiếm chưa kịp chạm đến cọc gỗ thì đã rơi trên mặt đất. Hắc Tử càng thêm cười nhạo: "Nhìn lực đạo này xem! Không có bốn sự cút ngay rồi trở về thành Bắc Đĩnh, ăn cơm rảnh rỗi của người đi."

Tiểu Bạch tức đến sắc mặt đỏ bừng, lấy phi đao trên giá vũ khí, thay nhau phi Hắc Tử. Hắc Tử mặc dù nội thương không nhẹ, nhưng nội công của hấn thâm hậu, những năm này theo Hạ Lệnh Mị trên chiến trường không biết trải qua biết bao núi đao biển lửa, nội thương nặng hơn nữa hấn cũng không lùi biếng luyện võ, bị thương da thịt càng không quan tâm, cho nên so với Bạch Nghiên từ trên giường bệnh đứng lên sớm hơn. Đây là lần đầu tiên hấn cùng Hạ Lệnh Mị rơi vào con đường sinh tử, đã sớm tích tụ lửa giận trong bụng. Nửa năm này đều là hấn giúp đỡ Tiểu Bạch không ít, rất là biết sức lực của đối phương, cho nên mỗi lần đối mặt ám sát hấn cũng sẽ theo bản năng che chở đối phương một chút, nhưng lúc này đây thật sự quá hung hiểm, Uông Văn Phong với Hạ Lệnh Mị trọng thương hấn theo bản năng thì nằm ở trên người của mình. Tổng cảm giác võ nghệ của mình không đủ tốt, đối với Tiểu Bạch quá mức dụng túng, nếu như hấn vẫn luôn đề cao võ công cùng năng lực của Tiểu Bạch, cũng không đến nỗi kéo đối phương sau chân, khiến chủ tử rơi vào thời khắc sinh tử.

Hấn trách Tiểu Bạch, cũng tự trách chính mình.

Tiểu Bạch không có nghĩ nhiều đến thế, chỉ cảm thấy Hắc Tử đang cười nhạo hấn. Vốn bởi vì vẫn luôn được đối phương che chở, cho nên nhường nhịn, nhưng rõ ràng lần cười nhạo này đã tổn thương trái tim Tiểu Bạch. Hấn tức giận muốn cùng Hắc Tử phân cao thấp, Hắc Tử cũng không sợ, đưa tay liền quăng Tiểu Bạch một cái bạt tai, rồi sau đó lại đá bụng hấn, đập bị thương mất cả chân của đối phương, ngay cả năm ngón tay cũng suýt chút nữa bẻ gãy. Tiểu Bạch càng đánh càng hăng, chảy tràn là mồ hôi, mà Hắc Tử thuần túy là dựa vào một hơi, cắn răng nuốt vào ngụm máu trong bụng đang muốn trào ra, đem Tiểu Bạch còn không ngừng chửi rửa trong miệng lần lượt đánh ngã.

Hạ Phân đứng ở bên cạnh cũng thấy kích động. Nó còn nhỏ, vốn không hiểu tâm tư người lớn với nhau, chỉ nhìn hai người như dã thú cắn xé lẫn nhau đến đau đỏ mắt, cảm thấy máu sôi trào, làm cho sự hiểu chiến trong người hấn đều kích phát ra rồi. Hấn nằm sấp ở một bên lẳng lặng chờ đợi, giống như thợ săn chờ đợi con mồi hai bên bị thương, đôi mắt dã thú cũng không nháy một cái.

Màn đêm buông xuống, Hắc Tử cùng Tiểu Bạch đều bị Hạ Phân ám toán, thương thể không nhẹ nằm ở trên giường. Quyển Thư lại một lần nữa nắm khăn nhỏ bỏ tới giường hai người, vừa giả khóc vừa nói: "Hai người đáng chết các người, đừng nghĩ đến đám các người sống chết có nhau có thể đem hất ta ra! Nói cho các người biết, cho dù chết, ta cũng sẽ làm cho các người không cùng huyết, ta sẽ đem các người móc ra tiên thi...."

Hắc Tử: "Cút!"

Bạch Tử: "Cút đi!"

Bác gái của biệt trang giờ cái chổi, oán hận nói: "Các người không thể yên tĩnh một lát sao?"

Hạ Phân lên đến trước giường mẫu thân nhà mình, hất bàn tay Uông Văn Phong ra, rất tự nhiên kéo cánh tay mẫu thân ôm vào trong ngực của mình, cả người nằm nghiêng núp ở trong ngực Hạ Lệnh Mị, nghe Uông Văn Phong nói: "Ta đã thông báo cho Hàn đại hiệp, xin hân nửa tháng sau tự mình phái người hộ tống mẹ con các người trở về thành Bắc Định."

Hạ Phân bấu môi, nó vốn định hỏi: Người không cùng ta trở về sao?

"Chuyện của Trang Sinh, người cũng đừng quá đau lòng. Hân vốn là người giang hồ tiêu sái, tính tình dám yêu dám hận chính là vui vẻ nhất.... Lo lắng quá mức, hân ở dưới tuổi vàng cũng sẽ bất an, ta cũng...." Cũng sẽ cảm giác mình vô dụng, ở thời khắc mấu chốt rõ ràng không cứu được người, còn khiến Trang Sinh dùng tính mạng của mình cứu người.

Ân tình này của Trang Sinh, Hạ Lệnh Mị không có cách nào trả lại, lúc này đây, Uông Văn Phong cũng không cách nào lại ám toán người đã chết, khiến hai người bọn họ kể từ đó nhất đao lưỡng đoạn.

Người sống, không thể tranh giành người chết.

Uông Văn Phong biết, hân biết chắc tính tình Hạ Lệnh Mị có ân báo ân, có oán báo oán.

Hiện tại, Hạ Lệnh Mị cái gì cũng không muốn nói, trong nội tâm nàng có ân, có oán, rốt cuộc cũng không có cách nào phát tiết. Uông Văn Phong không thể ép nàng, lại càng không nỡ ép nàng, ai bảo hân thiếu Trang Sinh một cái mạng, hân không còn có tư cách nói với Hạ Lệnh Mị: Quên Trang Sinh đi, người chỉ có thể là của một mình Uông Văn Phong ta!

Cuối cùng, chỉ có thở dài một tiếng, tránh quá khứ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Ở đáy lòng Hạ Lệnh Mị chỉ cảm thấy khuôn mặt nam tử trước mắt phóng đại vô hạn, những trêu chọc trước đây, vui đùa âm ỉ, phỏng đoán, tính kế ấy đều xuất hiện từng chút một trong đầu.

Hân là chân thành....

Một giọt nước mắt rơi ra từ khoé mắt của nàng, rồi từ từ biến thành chuỗi, chảy xuống dọc theo khuôn mặt, rơi xuống khắc sâu ở trong lòng.

Không biết một cỗ khí tức xuất hiện từ nơi nào, trường tiên ở giữa không trung nhanh chóng bay lên rồi đột nhiên run lên, lướt qua đỉnh đầu Trang Sinh, “bốp”, đánh vào mắt của Cửu Phương Hi. Đối phương bị đau, còn Trang Sinh mạnh mẽ nắm chặt tay, đột nhiên một ngụm máu từ trong miệng phun ra, khoé miệng của Trang Sinh từ từ chảy ra một dòng máu tươi.

Hạ Lệnh Mị vừa sợ vừa đau, chân sau cùng dùng lực, tay phải dùng lực hất lên, năm ngón tay có hai ngón tay trực tiếp trượt vào đôi mắt của Cửu Phương Hi, dùng hết toàn lực vừa móc vừa xé, kéo hai tròng mắt ra máu chảy đầm đìa.

Cửu Phương Hi kêu to thảm thiết, nhờ vào một sức lực cuối cùng, lòng bàn tay đánh vào lưng của Trang Sinh, và đồng thời đánh bay Hạ Lệnh Mị ra ngoài. Phía sau hân, Uông Văn Phong lắc lư đứng lên chỉ kịp dùng đoạn kiếm hung hăng đâm vào xương sống của hân, rồi sau đó cũng bị Cửu Phương Hi một cước đạp xa.

Mọi người chỉ nghe được một loạt tiếng kêu rên thống khổ từ gần đến xa, Cửu Phương Hi không bao giờ ham chiến nữa, mấy lần đứng lên ngã xuống đã đi xa.

Uông Văn Phong thở hổn hển chửi thề vài câu, nỗ lực bò đến chỗ Hạ Lệnh Mị, Trang Sinh cũng không ngừng run rẩy đè nặng trên người của nàng, máu tươi của hai người không ngừng chảy ra. Uông Văn Phong đau lòng đến mức trái tim sắp vỡ ra rồi, sâu trong yết hầu thẳm thì nhưng một chữ cũng không nói được thành lời.

Có lẽ là trong nháy mắt ngắn ngủn, có lẽ là cả đời dài đằng đẵng, người nam nhân trong ngực Hạ Lệnh Mị cuối cùng ngưng gãy dựa, đột ngột nhắm nghiền hai mắt.

Không nói không thờ.

Hạ Lệnh Mị nháy mắt mấy cái, chỉ cảm thấy trong lồng ngực giống như chứa đựng thêm cái gì đó, lại giống như mất đi cái gì đó, tự dưng làm nàng chua xót, không ngừng rơi lệ.

Đêm tối như mực, ở trên đường chân trời xa xôi, một tia ánh sáng mặt trời như có như không.

Giang hồ với mệnh quan triều đầu một trận lớn nhấc lên một hồi sóng gió lớn, Cửu Phương Hi dùng Vu thuật mê hoặc mọi người trong giang hồ, vây hãm tam phẩm Ngự Sử đại thần của triều đình, làm nhiều người chết, ý đồ khơi mào mâu thuẫn giữa triều đình với giang hồ, tội không thể tha. Không chỉ triều đình phát ra Lệnh Truy Nã, Võ Lâm Minh Chủ cũng bị các môn phái giang hồ mời trở về một lần nữa, thay giang hồ ra lệnh, muốn đem Cửu Phương Hi băm thây vạn đoạn.

Hàn Nhất Phàm an bài mọi người bị trọng thương ở biệt trang, cách Nhân Vân trang không xa, vị trí bí ẩn, lại là tài sản riêng của Hàn gia, khắp nơi trong biệt trang mà ngay cả bác gái quét rác cũng có võ công. Bên trong ngoại trừ thủ vệ riêng của Hàn gia, còn có ám vệ mới được bổ sung của Uông gia cùng ảnh vệ của Hạ gia, cuối cùng, ngay cả Triệu vương cũng phải tới chừng trăm tên tư binh đến hỗ trợ. Vì thế, trong triều cũng có Ngự sử dâng tấu xin ghi lại chuyện của Uông Văn Phong, Hoàng đế liền dùng trăm mặc biểu lộ thái độ.

Những thứ này ba vị chủ tử Uông gia không ai thêm để ý, Uông Văn Phong cùng Hạ Lệnh Mị đều bị thương không nhẹ, ngay cả mấy người cận vệ của họ cũng đều nằm ở trên giường, trong mấy ngày liền đều có đại phu ra vào bắt mạch nấu thuốc.

Hạ Phân bị Hàn Nhất Phàm dắt tay, chịu hết nỗi quay đầu lại quan sát bia mộ mỗi lúc càng xa ở phía sau, nhẹ giọng nói thầm: "Hắn không phải người tốt, vậy sao sống không lâu?"

Hàn Nhất Phàm ôm lấy bà vai đứa bé này: "Trang thiếu hiệp liệu mình cứu cha mẹ ngươi, sao lại không phải người tốt?"

Hạ Phân nói: "Chính hắn nói. Hắn nói hắn là người xấu, có thể là tai họa ngàn năm. Ta là tiểu bại hoại, có thể là tai họa một vạn năm."

Hàn Nhất Phàm xoa đỉnh đầu hắn: "Đối với Uông gia, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, hắn là ân nhân cứu mạng của các ngươi."

Hạ Phân tự nói, nó họ Hạ, không họ phải Uông. Cảm giác được cánh tay ôm mình như sắt cứng bình thường, há to miệng, không lên tiếng. Hàn Nhất Phàm rất giống Hạ tướng quân, làm cho người ta bất tri bất giác không dám phản bác lời của hắn.

Khi đến ở thôn trang, Hàn Nhất Phàm lại lặng yên một lần nữa. Hạ Phân tự mình quen cửa quen đường đi tìm Bạch Nghiên cùng Hắc Tử. Trong phòng Bạch Nghiên Quyển Thư vẫn ở đây như cũ, đang nước mắt nước mũi tùm lum khóc lóc kể lể: "Ngươi cái tên oan gia kia sao còn chưa khoẻ, ngươi muốn chết sớm nhưng ta thì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn nằm ở trên giường cả đời, để cho ta hầu hạ ngươi nửa đời sau sao? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi thật sự tàn phế, ta liền ruồng bỏ ngươi ngoài ra tìm một người thân thể cường tráng kết thân..."

"Câm... Miệng "

"Đừng tưởng rằng ngươi già bộ bệnh nặng, già vò yếu ớt, đáng thương, ta sẽ khăng khăng một mực đi theo ngươi. Nói cho ngươi biết, bản đại gia muốn loại người nào có loại người đó, muốn tài có tài, muốn bạc có bạc, phòng ở xe ngựa người hầu mọi thứ đều không thiếu. Đừng tưởng rằng ngươi chết, ta liền sẽ thù tiết...."

"Câm miệng...."

"Trong hôm nay ngươi còn dám nằm ở trên giường già chết, bản đại gia tối nay liền treo tường, tùy tiện chọn từ trong phủ này một tiểu tử tuần tú củi khô lửa mạnh bị sóng hồng lật đổ..."

"Ngươi câm miệng cho lão tử!" Bạch Nghiên lửa giận công tâm nắm lấy cổ Quyển Thư, "Ngươi đến cùng có phải là nam nhân không?"

Quyển Thư giả vờ ném khăn, trong mắt không có một giọt lệ, mũi chảy một hàng nước mũi: "Ai nha, ta đương nhiên là một nam nhân. Không phải ngươi đã sớm nghiệm qua thân thể ta sao?"

Bạch Nghiên một cước đá văng đối phương: "Là một đàn ông thì bót ở trước mặt lão tử nhãn nhỏ, vu oan sự trong sạch của lão tử."

Quyển Thư khóc lên oa oa: "Ngươi không có lương tâm, ăn ta xong liền định không nhận đúng không. Lão tử không muốn sống ...."

Bạch Nghiên lão đảo đứng lên, đối với Quyển Thư hung hăng giẫm mấy cước: "Ngươi đi chết đi!"

Quyển Thư đưa tay lau sạch sẽ nước mắt không tồn tại, nhìn hắn chăm chăm: "Ngươi có thể xuống giường!"

Bạch Nghiên thở hổn hển, Quyển Thư vội trở mình đứng lên, cầm khăn xông ra ngoài hô to: "Đại phu, Lão Bát Tử nhà ta có thể xuống giường, ta không cần hầu hạ hắn cùng ăn cơm cùng ngủ cùng đi nhà xí? Đúng rồi, tắm rửa ta vẫn có thể giúp...." Rơi nước miếng.

Trả lời của hắn là bình hoa do Bạch Nghiên dùng hết toàn lực ném.

Hạ Phân tay mát lạnh lẹ nhảy lên xà nhà, lẩn lộn mấy vòng thì nhảy ra khỏi gian phòng. Nó không biết thủ tiết, bị sóng hồng lật đổ là cái gì, nhưng cuối cùng Bạch Nghiên có thể xuống giường là chuyện tốt. Đại phu nói rồi, nằm trên giường nhiều quá cũng không tốt.

Hạ Phân tiến đường quẹo đến gian phòng của Hắc Tử, nhưng lại bất ngờ, ở đây không có người. Nó suy nghĩ, tự mình trốn lên trên nóc nhà, đứng trên mái che nắng đưa mắt nhìn cả trang viên một vòng, như ý nguyện nhìn thấy một bóng dáng màu trắng ở sân luyện võ, bóng dáng Bạch Tử đang luyện võ đến mồ hôi đầm đìa. Mà Hắc Tử, thì ngâm một bầu rượu, ngồi xếp bằng trên bàn đặt một cái đĩa đậu phộng, ngồi ở trên mặt cọc gỗ cao nhất, ăn một viên đậu phộng sẽ sử dụng võ đậu phộng như ám khí đánh về phía Bạch Tử. Trong không trung thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu gào của Bạch T, chỉ kém lệ rơi đầy mặt khóc lóc kể về Hắc Tử hung ác.

Hạ Phân rất kỳ quái, trên cao la lên với Hắc Tử: "Các người đang làm cái gì vậy?"

Hắc Tử đang bị nội thương, nói chuyện một cách đầy tức giận: "Xem Tiểu Bạch Thỏ khiêu vũ."

Tiểu Bạch nổi giận: "Ta là đang luyện võ!"

Hắc Tử cười nhạo: "Loại khoa chân múa tay này cũng coi như võ thuật? Đừng nói cùng người đánh nhau, ngay cả con chó cũng đánh không lại, chỉ vướng tay vướng chân."

Tiểu Bạch hoàn toàn xấu hổ và giận dữ: "Ta lúc ấy bị ba người vây công, không có cách nào thoát thân. Chờ đến lúc đi tìm các người, các người đã sớm không thấy tăm hơi."

Tiểu Hắc cười nhạt: "Hắn còn lạc đường. Đã làm ám vệ nhiều năm như thế, ngay cả thuật truy tung cơ bản cũng không học hết, Uông lão gia sao lại không có loại bỏ người, để mặc người ở bên ngoài gây nguy hiểm cho mọi người."

Tiểu Bạch vùng vằng kiếm chém Hắc Tử, bởi vì luyện võ quá lâu, phơi nắng cả ngày mồ hôi chảy sớm đã không còn nhiều sức lực nữa, mũi kiếm chưa kịp chạm đến cọc gỗ thì đã rơi trên mặt đất. Hắc Tử càng thêm cười nhạo: "Nhìn lực đạo này xem! Không có bốn sự cút ngay rồi trở về thành Bắc Đĩnh, ăn cơm rảnh rỗi của người đi."

Tiểu Bạch tức đến sắc mặt đỏ bừng, lấy phi đao trên giá vũ khí, thay nhau phi Hắc Tử. Hắc Tử mặc dù nội thương không nhẹ, nhưng nội công của hắn thâm hậu, những năm này theo Hạ Lệnh Mị trên chiến trường không biết trải qua biết bao núi đao biển lửa, nội thương nặng hơn nữa hắn cũng không lùi biếng luyện võ, bị thương da thịt càng không quan tâm, cho nên so với Bạch Nghiên từ trên giường bệnh đứng lên sớm hơn. Đây là lần đầu tiên hắn cùng Hạ Lệnh Mị rơi vào con đường sinh tử, đã sớm tích tụ lửa giận trong bụng. Nửa năm này đều là hắn giúp đỡ Tiểu Bạch không ít, rất là biết sức lực của đối phương, cho nên mỗi lần đối mặt ám sát hắn cũng sẽ theo bản năng che chở đối phương một chút, nhưng lúc này đây thật sự quá hung hiểm, Uông Văn Phong với Hạ Lệnh Mị trọng thương hắn theo bản năng thì nắm ở trên người của mình. Tổng cảm giác võ nghệ của mình không đủ tốt, đối với Tiểu Bạch quá mức dung túng, nếu như hắn vẫn luôn đề cao võ công cùng năng lực của Tiểu Bạch, cũng không đến nỗi kéo đối phương sau chân, khiến chủ tử rơi vào thời khắc sinh tử.

Hắn trách Tiểu Bạch, cũng tự trách chính mình.

Tiểu Bạch không có nghĩ nhiều đến thế, chỉ cảm thấy Hắc Tử đang cười nhạo hắn. Vốn bởi vì vẫn luôn được đối phương che chở, cho nên nhường nhịn, nhưng rõ ràng lần cười nhạo này đã tổn thương trái tim Tiểu Bạch. Hắn tức giận muốn cùng Hắc Tử phân cao thấp, Hắc Tử cũng không sợ, đưa tay liền quăng Tiểu Bạch một cái bạt tai, rồi sau đó lại đá bụng hắn, đập bị thương mất cả chân của đối phương, ngay cả năm ngón tay cũng sưng chút nữa bẻ gãy. Tiểu Bạch càng đánh càng hăng, chảy tràn là mồ hôi, mà Hắc Tử thuận túy là dựa vào một hơi, cắn răng nuốt vào ngụm máu trong bụng đang muốn trào ra, đem Tiểu Bạch còn không ngừng chửi rủa trong miệng lần lượt đánh ngã.

Hạ Phân đứng ở bên cạnh cũng thấy kích động. Nó còn nhỏ, vốn không hiểu tâm tư người lớn với nhau, chỉ nhìn hai người như dã thú cắn xé lẫn nhau đến đau đỏ mắt, cảm thấy máu sôi trào, làm cho sự hiểu biết trong người hắn đều kích phát ra rồi. Hắn nằm sấp ở một bên lẳng lặng chờ đợi, giống như thợ săn chờ đợi con mồi hai bên bị thương, đối mặt dã thú cũng không nháy một cái.

Màn đêm buông xuống, Hắc Tử cùng Tiểu Bạch đều bị Hạ Phân ám toán, thương thế không nhẹ nằm ở trên giường. Quyền Thư lại một lần nữa nắm khăn nhỏ bỏ tới giường hai người, vừa giả khóc vừa nói: "Hai người đáng chết các người, đừng nghĩ đến đám các người sống chết có nhau có thể đem hất ta ra! Nói cho các người biết, cho dù chết, ta cũng sẽ làm cho các người không cùng huyết, ta sẽ đem các người móc ra tiễn thi..."

Hắc Tử: "Cút!"

Bạch Tử: "Cút đi!"

Bác gái của biệt trang giờ cái chổi, oán hận nói: "Các người không thể yên tĩnh một lát sao?"

Hạ Phân lên đến trước giường mẫu thân nhà mình, hất bàn tay Uông Văn Phong ra, rất tự nhiên kéo cánh tay mẫu thân ôm vào trong ngực của mình, cả người nằm nghiêng núp ở trong ngực Hạ Lệnh Mị, nghe Uông Văn Phong nói: "Ta đã thông báo cho Hàn đại hiệp, xin hắn nửa tháng sau tự mình phái người hộ tống mẹ con các người trở về thành Bắc Đĩnh."

Hạ Phân bấu môi, nó vốn định hỏi: Người không cùng ta trở về sao?

"Chuyện của Trang Sinh, người cũng đừng quá đau lòng. Hắn vốn là người giang hồ tiêu sái, tính tình dám yêu dám hận chính là vui vẻ nhất... Lo lắng quá mức, hắn ở dưới tuổi vàng cũng sẽ bất an, ta cũng..." Cũng sẽ cảm giác mình vô dụng, ở thời khắc mấu chốt rõ ràng không cứu được người, còn khiến Trang Sinh dùng tính mạng của mình cứu người.

Ân tình này của Trang Sinh, Hạ Lệnh Mị không có cách nào trả lại, lúc này đây, Uông Văn Phong cũng không cách nào lại ám toán người đã chết, khiến hai người bọn họ kể từ đó nhất đao lưỡng đoạn.

Người sống, không thể tranh giành người chết.

Uông Văn Phong biết, hẳn biết chắc tính tình Hạ Lệnh Mị có ân báo ân, có oán báo oán.

Hiện tại, Hạ Lệnh Mị cái gì cũng không muốn nói, trong nội tâm nàng có ân, có oán, rốt cuộc cũng không có cách nào phát tiết. Uông Văn Phong không thể ép nàng, lại càng không nỡ ép nàng, ai bảo hẳn thiếu Trang Sinh một cái mạng, hẳn không còn có tư cách nói với Hạ Lệnh Mị: Quên Trang Sinh đi, người chỉ có thể là của một mình Uông Văn Phong ta!

Cuối cùng, chỉ có thờ dài một tiếng, tránh quá khứ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Thành Bắc Định, mùa hè, ngày đầu tiên.

Hoa lăng tiêu đỏ bùng xinh đẹp ở giữa đám cỏ xanh um tươi tốt, tường trắng ngói đen, trong lúc đó sự sống dồi dào càng khiến mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Lão quản gia của Uông gia ngồi ở phòng khách nhỏ, nhìn ra xa ngoài cửa sổ, cũng không biết là nhìn cảnh sắc trong hoa viên hay là tiếng cười huyên náo, trong khoảng thời gian ngắn, khuôn mặt không chút cảm xúc kia cũng lộ ra vẻ hiền lành.

Tiểu nha đầu kính cẩn dâng trà bánh, đi tới gần thấy vậy, nhỏ giọng nói: “Vị kia là tiểu thiếu gia, năm nay là lần đầu tiên tới bồn gia, nên lão quản gia chưa thấy qua.”

Uông quản gia bị đánh thức, nâng ly trà lên, nhưng không uống, cười nói: “Đúng là chưa gặp qua. Nhưng trong thư của lão gia có đề cập đến, con của lão phu nhân cũng là con của lão gia, lão nô sẽ tiếp nhận tiểu thiếu gia là tiểu chủ tử.”

Tiểu nha đầu cười lộ ra ba chiếc răng cửa, “Tiểu thiếu gia thể mà lợi hại, các thiếu gia khác trong phủ đều đánh không lại nó.”

Uông quản gia quản lý tất cả mọi việc vặt vãnh trong Uông phủ, đối với chuyện của tiểu thiếu gia đã sớm có cách biết được. Bất quá, ông là lão già có nhiều tâm tư, cho tới bây giờ chỉ nghe không nói. Nhưng ngược lại, ma ma vừa tiến vào nghe thấy lời nói của tiểu nha đầu không biết liền hừ lạnh một tiếng, tiểu nha đầu lập tức giật mình một cái, cúi đầu ra vẻ trung thực, thực tế cơ thể đã nhanh chóng run lên.

Ma ma sẽ không ở trước mặt người ngoài mà lập quy củ, chỉ hiện ra một chút vui vẻ nói với Uông quản gia: “Thiếu gia ở Hạ gia được 6 năm, từ nhỏ lớn lên cùng Hạ tướng quân, Hạ tướng quân vừa là cha, vừa là thầy, thiếu gia học võ từ ông ấy, khó tránh khỏi bá đạo một chút.”

Uông quản gia làm như không nghe thấy những lời này, đứng lên khỏi ghế, cùng ma ma đáp lễ, hỏi: “Thân thể của phu nhân có tốt không?”

“Tốt.” Ma ma dẫn đường ở phía trước: “Mới vừa rồi cùng lão thái quân nói chuyện, đang chuẩn bị ngủ trưa, biết được Uông quản gia đến đây, nên thức dậy.”

Ma ma bày ra bộ mặt của Phật Di Lặc, cười rộ lên híp mắt lại, khiến người ta không nhận ra thần sắc bên trong, nhưng nói tới nói lui từng câu sắc như dao, hiển nhiên không muốn gặp lão quản gia. Nhưng Uông quản gia này đã thành tính, không lên tiếng đi theo phía sau, theo người phía trước rẽ hai ba cái hành lang, xa xa nhìn thấy một hồ nước, phía trên mặt hồ là một nhà thủy tạ không lớn.

Ba mặt của nhà thủy tạ treo lụa mỏng, dưới nền đất đặt một khối băng, từ một lỗ nhỏ bốc hơi lên, ngay cả hơi nước trên mặt hồ đều rất lạnh. Bên trong một giường xà cừ đá cẩm thạch đẹp đẽ, vừa rồi ở bên ngoài lên nhìn thấy Phân thiếu gia giữa bụng nhỏ nằm ở phía trên, một đầu mỏ hôi nóng, hiển nhiên mới nằm ngủ. Hạ Lệnh Mị phẩy phẩy chiếc quạt tròn nhỏ nhàn nhả quạt, luồng gió nhẹ thổi tới Phân thiếu gia khiến cảm giác ngứa ngáy, Phân thiếu gia nói thầm: “Nóng.”

Còn muốn xé mở quần áo, Hạ Lệnh Mị giữ lấy bàn tay nhỏ bé của bé: “Một chút là tốt thôi, đừng cử động.”

Phân thiếu gia run rẩy chân, mím miệng, được nửa ngày mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Uông quản gia khom người hành lễ, nói khẽ: “Lão nô ra mắt phu nhân.”

Hạ Lệnh Mị chỉ ghé ngồi hình tròn bên cạnh, Uông quản gia ngồi, có tiểu nha đầu khác đưa trà Khô đến đây lão quản gia cũng không chê, hít một hơi rồi nhàn nhả uống.

Trà Khô chính là trà Khô Đinh, sâu sắc nhưng khó uống. Từ lúc Hạ Lệnh Mị trở lại Hạ gia, Uông quản gia luôn tới đây uống một ly trà Khô Đinh. Mùi vị của trà Khô, nếu là trà nóng thì khi uống mùi vị có chút chuyển đổi trên đầu lưỡi, nếu ngâm trà nóng trong băng rồi dùng, sau đó mới dùng thì cái vị vừa

đang vừa chát sẽ quanh quẩn trên đầu lưới không đi, làm thế nào cũng không rời đi.

Đáng tiếc chính là, Ông quân gia giống như tiểu lão gia của nhà ông, cái khác không nói, nhưng hoàn toàn rất là kiên nhẫn. Phu nhân đã trở lại hơn nửa tháng, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy tiểu thiếu gia, không nhìn được cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới một lần.

Thiếu gia Hạ Phân làn da hơi đen, nguyên nhân cũng là do quanh năm trên biển, làn da cũng không mịn màng, trên mặt lông tơ chuẩn bị dựng thẳng, lúc này giống như Trương Dương đang tức giận. Không giống với thể gia công tử mềm mại của thành Bắc Định, tóc của tiểu thiếu gia tương đối ngắn, giống như móng vuốt dài đang nhảy múa của bạch tuộc, bị cưỡng chế đặt ở gối đầu ngọc bích, ngừng công kích. Lông mi Tiểu thiếu gia thật dài, thân thể không cao, bàn tay nhỏ bé cũng không mập mập, bàn chân trần trụi được bọn nha hoàn hầu hạ rửa sạch sẽ. Khác biệt của đứa nhỏ này với người bên ngoài chính là, trong ngực của nó không phải ôm sách, mà là một thanh bảo đao dài. Trên chuôi đao là Mã Nảo Phi Thụy bóng loáng dị thường, chứng tỏ tiểu chủ nhân thường hay dùng đến.

Đứa bé này, người khác có thể nói nó không phải con trai của Ông Ngự sử Ông Văn Phong, nhưng lại chính xác là con trai của Ông phu nhân.

Hạ Lệnh Mị biết mục đích tới đây của lão quân gia. Ông Văn Phong mặc dù không có nói, về tình về lý lần này trở về nhà, Hạ Lệnh Mị hẳn là ở lại Ông phủ. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Ông Văn Phong cảm giác Hạ Lệnh Mị xấu hổ, bên ngoài không muốn làm khó nài, chỉ có thể bảo Ông quân gia dọn dẹp đón Hạ Lệnh Mị về nhà.

Cái nhà kia, Hạ Lệnh Mị rời đi bảy năm, làm cho nàng e sợ đến gần...

Trong bảy năm rời đi, nàng chưa bao giờ hỏi đến cuộc sống của Ông Văn Phong, cũng không cố ý đi sai người Hạ gia dò xét Ông phủ, trong mơ hồ nàng có chút sợ.

Trong bảy năm, làm sao các đệ tử thể gia lại ngoan ngoãn vì vợ con của mình thủ thân như ngọc, không có thông phòng, không có thiếp thị, thậm chí ngay cả một người sưởi ấm làm lạnh cũng đều không có? Ở trước mặt người ngoài, Hạ Lệnh Mị có thể vênh vào hung hăng nói: Ông Văn Phong lấy được Hạ Lệnh Mị ta là tu mấy đời phúc khí mới được, hẳn nếu là đám phụ ta, ta sẽ giết hẳn. Nhưng mà chỉ có trong nội tâm nàng hiểu được, bề ngoài càng tỏ ra mạnh mẽ, thật ra càng yếu đuối.

Cũng là như vậy, lúc còn rất nhỏ nàng nhớ Ông Văn chợt thể hiện một chút ôn nhu.

Sau khi Ông quân gia ở uống ba ly trà Khô, cuối cùng lấy ra hai tờ thiếp mời màu vàng. Hạ Lệnh Mị nghiêng đầu nhìn, trong đó một tấm thiếp là đem gửi Thái Sư Lý đại nhân quý phủ. Vị Lý đại nhân này là quan văn lớn trong triều, lại là thầy võ lòng của Tiên Hoàng, hiện đang sửa chữa bộ luật lớn, trải qua ngày lại mất thứ ba, là người vô cùng nghiêm khắc, cũng là người được tin cậy của Hình bộ trong triều đình. Thiếp mời thứ hai là Phụ Quốc tướng quân Triệu tướng quân quý phủ. Đương Kim hoàng thượng thích chinh chiến, các tướng quân phần lớn là chiến đấu trên chiến trường. Vị Triệu tướng quân này với Hạ tướng quân giống nhau, quanh năm canh giữ biên cương, mấy năm gần đây mới bị điều vào Hoàng Thành, nhận một chức quan nhân tản. Cho dù như thế, cũng rất thân thuộc với vua, bởi vì chính trực sung sức, sau này trên chiến trường cũng sẽ không thể thiếu bóng dáng của hắn.

Hai tấm thiếp. một quan văn một võ tướng, ý tứ bên trong hết sức rõ ràng.

"Đây là lão gia vì tiểu thiếu gia có ý chọn lựa Lão sư, nếu phu nhân đồng ý, lão nô tùy ý xin hai vị đại nhân qua phủ dạy dỗ thiếu gia."

Hạ Lệnh Mị dừng quạt trên tay, Ông Văn Phong là hạng người gian trá, chẳng lẽ ở bên ngoài không có việc làm sao? Từ sáng đến tối bắt đầu tính kế vạ của mình, nghĩ biện pháp lừa gạt nàng mang theo nhi tử hồi Ông phủ, còn ngang nhiên lôi ra một lý do như vậy.

Hạ Lệnh Mị âm thầm tốn hơi thừa lời, trầm giọng nói: "Phân nhi họ Hạ, không phải họ Ông."

Lão quân gia cười nói: "Mặc kệ thiếu gia họ gì, đều là con trai của phu nhân, vậy cũng là con trai của lão gia. Lão gia vì con trai của mình mà tuyển lão sư, là lẽ thường tình. Phu nhân, thiếu gia đã sáu tuổi. Theo quy củ, thiếu nhi năm tuổi đã phải nhập học, thiếu gia đã lỡ một năm, ruột cuộc trì hoãn không được nữa."

Hạ Lệnh Mị buông thiếp mời: "Hạ gia đều có phu tử cùng võ sư dạy bảo, mặc dù Phân nhi là nghĩa tử cũng không thể ngoại lệ. Như vậy sẽ làm cho Hạ Phân cùng đứa nhỏ đồng lứa ở Hạ gia có khoảng cách."

Ông Văn Phong chính là muốn Hạ Phân không gần gũi với người Hạ gia! Hắn muốn một mũi tên trúng ba con chim, dễ dàng như vậy sao!

Ông quân gia làm ở Ông gia dưới một người trên trăm người, nhiệm vụ lớn nhất chính là thay tiểu lão gia hoàn thành nhiệm vụ mà người bên ngoài không thể.

"Phu nhân..." Ông quân gia dường như do dự một chút, đắn đo nói: "Xin thông cảm một chút tâm trạng quan tâm của lão gia với đại thiếu gia." Đại thiếu gia, đúng là đứa con trai đầu tiên của Ông Văn Phong.

Chỉ vài ba chữ đã lộ ra cách nghĩ của Ông Văn Phong. Hắn không quan tâm Hạ Phân họ gì, hắn sẽ coi Hạ Phân như con trai ruột của mình, mặc kệ Hạ Phân có phải là cốt nhục của hắn hay không, có phải là Hạ Lệnh Mị sinh ra hay không. Ông Văn Phong đều coi đứa bé này là con trai ruột của mình để yêu thương. Hắn sẽ như phụ thân của nó, dùng hết mọi thủ để thỏa mãn nguyện vọng của đứa nhỏ, hao phí tâm cơ vì tìm người tốt nhất dạy bảo đứa bé, đặt Hạ Phân ở vị trí trọng yếu, dù là sau này có nhi tử, Hạ Phân vẫn luôn là số một.

Ông quân gia không chỉ biểu lộ thái độ của Ông Văn Phong, cũng đang nhắc nhở Hạ Lệnh Mị không cần được nước làm tới.

Bởi vì, không có người nam nhân nào sẽ cho phép con trai ruột của mình theo họ mẹ, càng không có người phu quân nào sẽ cho nhi tử đầu tiên trở thành nghĩa tử mang họ khác.

Uông Vân Phong không muốn Hạ Lệnh Mị khó xử, Hạ gia cũng không cần được nước làm tới ngăn Uông gia chiều cổ đặc biệt con ruột.

Mặt trời đã sắp lên đến đỉnh nhà thủy tạ, mặt trời làm cho khí lạnh trong nhà thủy tạ bốc lên, lại có vẻ oi bức rồi. Hạ Lệnh Mị không tiếng động phe phẩy quạt hương bồ cuối cùng dừng lại, Hạ Phân đã ngủ nửa canh giờ, suy nghĩ vẫn chưa thanh tỉnh, cơ thể đã ngồi dậy.

Bọn nha hoàn dâng đồ dùng rửa mặt đến, Hạ Lệnh Mị tự mình lau mặt cho Hạ Phân, lại lau thân thể, thay đồ quần áo cho thoải mái, gò má của Hạ Phân đỏ bừng lên, nghiêm mặt: "Nghĩa mẫu, người giúp con luyện võ đi."

Hạ Lệnh Mị bình tĩnh nhìn mặt hồ: "Trời nóng quá, buổi chiều đổi thành đọc sách tập viết."

Hạ Phân cũng mặc kệ những thứ này: "Như vậy không có ý nghĩa. Con sau này muốn làm đại tướng quân, không làm người đọc sách ngốc nghếch."

Hạ Lệnh Mị sùng sốt: "Chỉ biết cái dừng của thất phu Võ Sinh không làm được đại tướng quân, đại tướng quân từ nhỏ cũng phải xem binh thư viết chữ, rồi sau mới có thể đi binh doanh."

Uông quân gia cười tủm tỉm gật đầu, xen vào nói: "Muốn làm đại tướng quân thật không dễ chút nào. Võ tướng của nước ta cũng chia Cửu Phẩm, từ phẩm đức của Cửu Phẩm chấp kích từng bước một tiến lên trên, Phó Ủy, Giáo Ủy, Tư Qua, Trung Hậu, Tư Giai, Lang Tướng sau đó mới là du kích Tướng quân. Làm tướng quân không chỉ cần có thể lực đề ra trận giết địch, còn phải biết kỹ môn bát quái, hành binh bố trận, lúc cần thiết còn phải biết cách với chu toàn địch, dùng hết mọi mình mưu ám kếp, cố gắng làm cho hy sinh ít nhất mà đánh thắng trận lớn nhất. Bây giờ xem không hiểu binh thư, sống không dùng được binh pháp, còn sẽ không bày trận, không biết lương thảo cùng các chuyện quan trọng của Tướng quân, sẽ không làm được Tướng quân tốt. Ừ, lúc cần thiết, Tướng quân còn phải học cách mắng chửi người. Một vị Tướng quân có thể mắng tướng lĩnh dẫn đầu của đối phương không kịp trở tay máu bắn tung tóe." Hạ Phân giờ cao chiếc bụng nhỏ: "Ta sẽ mắng chửi người."

"Đại Thiếu Gia mắng qua được Thư Ngai Tử sao?"

Mắng... Nhưng mà, ô ô. Hần liền mắng không thắng được Quyển Thư thông minh, gằm không được Bạch Nghiễn thần kinh thác loạn, đánh không lại Hắc Tử ngoài nóng trong lạnh, gằm không được Tiêu Bạch kiên cường... Đến cả bọn người của Uông Vân Phong, Hạ Phân tự cho rằng bản thân vĩnh viễn không đạt được trình độ cương thi.

Uông quân gia âm thầm gợi ý: "Chúng ta đến thư viện sách Bạch Lộ sẽ mắng qua được tiền triều Ngũ Phẩm Tướng quân Thư Ngai Tử."

Hai mắt của Hạ Phân sáng lên: "Thư viện Bạch Lộ?"

Uông quân gia khoát tay: "Đại thiếu gia chắc chắn không thích những kẻ ngốc tay trái gà không chặt, chỉ biết đọc sách hiểu được chi, hồ, giả, dã tử. Không nói nữa, không nói nữa." Hần lại lấy ra hai tấm thiệp, "Phu nhân, xin người không nên phụ nổi khổ tâm lão gia. Lý đại nhân cùng Triệu tướng quân tất nhiên sẽ hết lòng dạy bảo thiếu gia thành người có tài."

Hạ Phân nắm chặt tay: "Ta muốn làm đại tướng quân."

"Đúng rồi." Uông quân gia gật đầu.

"Ta muốn mắng kẻ địch đá ra quần."

"Ừ."

"Ta muốn đánh khắp thiên hạ vô địch thủ."

"Rất tốt."

Hạ Lệnh Mị nâng trán. Lão quân gia hiền lành thiện lương theo Uông Vân Phong học thói xấu, cũng bắt đầu tính kế cả tiểu chủ từ nhà mình, nàng sao có thể hần có cơ hội dẫn Hạ Phân đi Uông gia, vậy chính là đưa dê vào miệng cạp!

"Ngày mai ta liền mang Phân nhi đi tới thư viện Bạch Lộ."

Không thể tìm thầy dạy, cũng không thể để Phân nhi ở Hạ gia, như vậy đưa tới thư viện Bạch Lộ đi, đây cũng là kết quả mọi người dự đoán ngay từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Hạ Phân muốn đến thư viện Bạch Lộ đọc sách, nguyên nhân chủ yếu không phải là vì muốn học kiến thức, mà là vì học mắng chửi người, hơn nữa còn là mắng chửi với bọn người “thân thể yếu đuối” Thư Ngai Tử. Không biết sau khi bọn người Thư Ngai Tử biết được, sẽ phản ứng thế nào?

Thư viện Bạch Lộ giống như thư viện của hoàng gia. Bên trong không chỉ thu nhận đệ tử quan lại thế gia, đồng thời còn có đệ tử hoàng gia đến đọc sách, hơn nữa hàng năm sẽ lựa chọn từ mỗi thư viện lớn trên toàn quốc hai người đệ tử hàn môn (gia cảnh nghèo khó), miễn phí nhập học.

Quyền lực trung tâm của thư viện Bạch Lộ không chỉ là bọn tiểu bối, còn là quan viên triều đình sau khi đã bị dịch huấn luyện. Đệ tử Hàn Môn tranh nhau bề đầu cũng muốn có tên trong danh sách, vọng tưởng có thể được làm cá chép vượt long môn, hơn nữa sớm kết giao với đệ tử quyền quý trong triều, để ngày sau một bước lên mây. Mà các đệ tử thế gia quan lại, cũng sẽ có tên ở trong danh sách trong khi tìm thấy “bạn thân” cùng chung chí hướng, đoàn kết vây quanh các vị hoàng tử, ánh mắt sáng quắc đang nhìn chằm chằm vào vị trí tôn quý nhất trên đời này, thậm chí phải trả giá bằng mồ hôi và máu cùng nước mắt.

Người có tâm nhìn vào sẽ thấy, tiền triều là chiến trường của quan lớn trong triều đình Đại Nhạn, thư viện Bạch Lộ chính là nơi bọn tiểu bối đấu.

Điểm khác nhau duy nhất chính là, tiền triều không có nữ tử làm quan, mà thư viện lại tuyển nhận nữ đệ tử nhập học.

Sáu tuổi rưỡi, Hạ Phân mới có tên trong danh sách, so với người khác chậm một năm rưỡi. Hạ Lệnh Mị và Hạ tướng quân thường ngày sẽ chỉ dạy qua cho hần, bình thường biết chữ và giải đồ vắn dĩ không thành vấn đề, càng là nhân tài võ học kiệt xuất, cho nên sau khi Hạ Phân ghi danh, đã trực tiếp được xếp vào học học đường năm thứ hai.

Mặc dù ở bên ngoài Không Tiên và Võ Sinh là hộ vệ của Hạ Phân, lớn tuổi hơn so với Hạ Phân rất nhiều. Hơn nữa, Không Tiên và Võ Sinh đều có chức quan, trực tiếp đến thành Bắc Định đưa tin đến Bình bộ, tự nhiên không có khả năng theo Hạ Phân đi đọc sách. Chỉ là mỗi ngày sau khi tan học, bọn họ sẽ đến Hạ gia cùng Hạ Phân khoa tay múa chân vài chiêu, dạy bảo một chút phương pháp đối chiến thông thường.

Một lần nữa Hạ Lệnh Mị lại tuyển chọn hai người từ trong ảnh vệ của Hạ gia, chuẩn bị làm thị vệ kiêm thư đồng cho Hạ Phân. Ở bên trong thế gia, có tử sĩ là có thể lấy vợ sinh con, thậm chí từ tối thành sáng. Tình huống mỗi nhà bất đồng, tự nhiên phương thức bồi dưỡng nhân tài cũng sẽ không giống nhau. Ảnh vệ của Hạ gia cũng chia nam nữ, có các sư phụ phụ trách dạy bảo nhân tài và võ nghệ. Bọn ảnh vệ qua lễ trưởng thành sẽ do sư phụ của mình chủ trì hôn nhân cho họ, lựa chọn phu quân hoặc là thê tử thay đệ tử.

Ở Hạ gia, chỉ có cường giả mới có quyền lựa chọn. Cho nên, bọn ảnh vệ muốn tự mình nắm giữ nhân duyên của mình, như vậy chỉ có thể trở thành ảnh vệ trước vị trí thứ ba mới được. Toàn bộ đệ tử được sư phụ ghép thành đôi, không được phân đôi. Từ ngày đầu tiên khi bọn ảnh vệ được chọn nhập môn, bài học đầu tiên được học chính là phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân vô điều kiện. Mà tại lễ trưởng thành năm thứ nhất của bọn ảnh vệ sẽ thống nhất an bài việc thành thân, trong một năm nữ ảnh vệ hoàn toàn đều có thể mang thai, con của bọn hần căn cốt tốt có lẽ sẽ trở thành ảnh vệ đời kế tiếp, có lẽ trở thành hộ vệ bên ngoài, căn cốt bình thường sẽ được an bài học những thứ lẫn lộn khác, sau này phải đi các hiệu buôn nông gia của Hạ gia ở khắp nơi trên cả nước, cũng có thể bị mai danh ẩn tích gài vào nước khác làm mật thám.

Trong đó cũng không thiếu sự nâng đỡ kẻ bất tài, không biết bao nhiêu lần trong lúc cạnh tranh, rốt cuộc tìm không thấy bóng dáng.

Sinh ra giống nhau, vận mệnh lại bất đồng.

Hạ Phân tuổi còn nhỏ, bình thường, đứa nhỏ gia tộc cùng tuổi khác trong Hạ gia đã sớm bị bọn tiểu bối chia cắt, cho dù còn thừa lại, căn bản cũng là người khác chọn thừa lại rồi.

Hạ Lệnh Mị sùng nịch Hạ Phân, cũng biết “Hoàn Đồ ý chí” của hần, cho nên quyết định phá lệ chọn lựa cẩn thận thị đồng kiêm hộ vệ gửi lên trên. Hạ Phân không thông thi từ, Hạ Lệnh Mị quyết định thế lệ như trước, chọn lựa gã tiểu mưu sĩ giỏi về bày mưu tính kế nhất, như Không Tiên; lại tuyển nhất người từ sĩ ngu ngốc trung thành, như Võ Sinh. Một văn một võ, cân đối lẫn nhau lại chế ước lẫn nhau.

Đứa nhỏ khó tìm như vậy, Hạ Lệnh Mị gần như chọn hoa cả mắt. Hạ Phân khó nhịn được khinh bỉ nhìn mẫu thân một chút, vỗ ngực nói: "Xem ta đây."

Hai từ sáu tuổi nhỏ nhỏ đứng trước mặt một đám trẻ em cao thấp khác nhau không đồng đều, nói thẳng: "Các người mắng nhau, một người cuối cùng mắng thắng sẽ làm quân sư của ta." Rồi mới đi đến sân Luyện Võ, về mặt sát khí nói với một đám Tiểu Lão Hồ hồn độn phơi nắng bên trong: "Các người đánh lẫn nhau, đánh tới một người còn đứng cuối cùng thì hãy theo tiểu gia ta ăn thịt." Nghĩ nghĩ, cảm thấy thịt không có gì hiếm, lại bồi thêm một câu: "Sau này lớn lên, hãy cùng ta làm Tướng quân."

Thế là, bên trái trong học đường, nước bọt nhọt nhều phun ra từ miệng; bên phải trên sân luyện võ, huyết châu với mồ hôi hòa lẫn vào nhau. Cuối cùng nhất, quân sư của Hạ Phân là một người nhìn có vẻ thấp béo ục ịch, cười rộ lên tựa như em bé, văn tự ảnh vệ đứng ở trong hàng thứ 19. Hạ Phân hỏi hần sao thắng vậy? Hần nói: "Thiếu gia làm cho bọn họ mắng nhau, bọn họ liền không e dè mắng lên. Ta nhìn, chờ bọn hần đều mắng xong, mắng mệt hết chữ rồi, ta mới tìm người cuối cùng dương dương đắc ý nhất mở miệng mắng. Đối phương đã sớm miệng khô lưỡi khô, còn ta tinh thần vô cùng phấn chấn, cho nên hần ách ách... , ta thắng."

Hạ Phân một cước đạp bay tiểu tử béo: "Người cái tên đồ đệ gian trá kia." Tiểu béo ụ lăn vài vòng trên mặt đất kêu cầu nài, đầu cúi tại trên chân bàn, choáng váng xây xẩm hỏi: "Thiếu gia, người uy hiếp ta sao? nhưng ta là người giành chiến thắng cuối cùng, nếu người nói chuyện không cân nhắc gì hết sẽ rất hàm răng." Ôi chao, lại còn uy hiếp Hạ Phân.

Hạ Lệnh Mị cảm thấy Văn Tập Cửu này quá gian trá rồi, sợ Hạ Phân sau này sẽ áp chế không nổi.

Phải biết rằng, một giới về nhẫn nại, biết cách chọn lựa thời cơ tốt nhất công kích nhược điểm người khác, rất giỏi về Tiểu Lý Tàng Dao, sơ ý một chút sẽ giết chết.

Thắng lợi cuối cùng trong tỷ thí võ nghệ là tiểu tử gầy yếu không nơi nương tựa, ánh mắt chết lặng, vẻ mặt đờn nhỏ không có cảm xúc gì. Đứng cùng Hạ Phân cũng cao không sai biệt lắm, trên thực tế so với Hạ Phân còn lớn hơn hai tuổi, đôi mắt một mảnh đen sì, cảm xúc gì cũng không có, hần giống một thanh đao giết người, đủ sắc bén nhưng vẫn chưa có tư tưởng. Từ nhỏ trải qua huấn luyện nghiêm khắc của bọn tiểu ảnh vệ, có non nửa đờn nhỏ đều là biểu lộ bộ dạng này, đứng ở chỗ này không hề đặc sắc, ở bên ngoài cũng rất có thể chắn trụ tràng diện, vừa nhìn đã biết là một đồ quý giết người không chớp mắt.

Đứng hàng thứ 21 ở trong võ tự, là một hạt giống tốt để trở thành sát thủ.

Nhưng Hạ Lệnh Mị là muốn tuyển chọn thị vệ thiếp thân, nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ Hạ Phân, mà không phải để đối phương đi giết người. Hạ Lệnh Mị không hài lòng, nhưng thật ra Hạ Phân vô cùng thích, chỉ vào hai người nói: "21, người đánh 19 một trận, đánh đến hần còn thừa lại một hơi mới thôi. Hạng người... thời gian ba ly trà."

Thế là, mặt 21 không có cảm xúc gì, cười tủm tỉm một quyền trực tiếp đánh bay 19, đập nát cái ghế, gây gộc tuyết chút nữa đi xuyên qua từ lồng ngực tiểu hài tử, xương sườn gãy mất ba cái, hàm răng mất một chiếc, một mắt cá chân còn bị quẹo vào.

Hạ Phân nhảy dựng lên tát 21 một cái đánh nửa bên mặt hần đều sưng lên: "Ta là nói ba ly trà nhỏ, không phải muốn người đánh chết hần trong nháy mắt." 21 đứng thẳng, vẫn cười như cũ tựa như chiều tài đồng tử kéo 19 đến, thay đổi phương lau vết máu ở khóe miệng một chút, rồi mới mạnh một chút sẽ đánh gục đối phương. Phải nói, một quyền này đúng là nhanh đến dọa người, hiện tại luân phiên đánh đấm đã biến thành đao găm chậm rãi cắt thịt, 19 vốn đang cười nhẹ nhàng từ kinh ngạc đến chậm rãi đau nhức kịch liệt, rồi đến không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng là lặng lẽ rơi lệ.

Hạ Phân ngồi chồm hóm ở một bên, nhìn 21 không hề dao động đẩy 19 vào bên trong điện Diêm Vương, nhân nhả nói: "Nam tử hán đại trượng phu, muốn cười thì lớn tiếng cười, muốn khóc thì lớn tiếng khóc. Người bây giờ có thể khóc to gần như một đàn bà, ai biết người là thực đau lòng hay là giả đau lòng? Người diễn trò đây?"

Hạ Lệnh Mị quay đầu nhìn xung quanh, chung quanh chừng trăm đờn bé, phần lớn võ sinh đều lộ ra nét mặt khinh bỉ, hiển nhiên là miệt thị thẳng nhai con 19 khóc giống như con mèo. Đối với bọn nhỏ dùng quyền mà nói, khóc là hành vi của kẻ yếu. Tại sân luyện võ, đờn nhỏ khóc đã sớm xương cốt cũng không thấy rồi. Mà ngược lại ở một bên một đám tiểu thư sinh cùng nhau lớn lên với 19 bằng hoàng lại hoàng sợ mà rút lui, bọn họ tin tưởng dựa vào ba tác mệnh lười mạnh mẽ không nát có thể đi khắp thiên hạ. Nhưng mà hôm nay, bọn họ thấy được cái gì gọi là cật lực, cái gì gọi là tú tài gặp được bình.

Đầu óc của 19 không tỉnh táo, cảm thấy thời gian như là một con đao giết heo, chân giò của hần, bụng, đầu heo, thậm chí đuôi heo đều một đao cắt bỏ, hần hận không thể lập tức chết đi. Nhưng lại cảm thấy, chết sẽ không thể báo thù cho chính mình rồi, hần không cam lòng, hần muốn sống, hần muốn làm cường giả.

21 thật sự đánh cho 19 chỉ còn lại một hơi thở mới dừng tay, khi đó, 19 dùng khóc cũng không biết thế nào là khóc, mặt đầy máu và nước mắt.

Hạ Phân lại đánh một quyền vào má bên kia của 21, hiện tại mặt của 21 đã sưng thành bánh bao đen.

Hạ Phân nói: "Nhớ kỹ, thư sinh chính là mặt trắng nhỏ, sau này đánh hần không cho phép đánh vào mặt. Ta còn muốn dùng mặt của hần để lừa gạt người nữa."

21 nhìn chằm chằm vào Hạ Phân, trong mắt không chút cảm xúc lần đầu tiên toát ra nghi hoặc: "Vậy tại sao có thể đánh vào mặt của ta?"

Hạ Phân phui tay, phách lối cười to: "Bởi vì tiểu gia ta thích."

Từ đó, 19 sửa lại tên, gọi là Bách Thụ, hi vọng đáng đáp đối phương cao cao to to, làm nam tử hán đội trời đạp đất; mà 21 gọi là Nỗ Xa, muốn thân thể mập mạp lại mạnh mẽ, giúp Hạ Phân Bình đại tướng quân quét tất cả chướng ngại trên con đường phát triển, làm ngựa tốt và chiến xa dùng mảnh vô địch của hần.

Bách Thụ nằm trên giường hơn mười ngày, tiểu hài tử căn bản đã khỏe lại, bệnh gì cũng dễ dàng trị. Hơn nữa địa phương huấn luyện ảnh vệ đó, có rất nhiều cực hình, kinh nghiệm của Bách Thụ không ít, lại cũng không phải yếu đuối. Thời điểm phẩm chất hàng đầu không có được toàn bộ, hần nằm ở trên giường, nội tâm từng lần một gào rú: Nhất định phải giết Nỗ Xa, nhất định phải giết hần rồi.

Mỗi một lần khi Bách Thụ đối mặt với Nỗ Xa đều hận không thể xé nát đối phương, nhưng khi nhìn đến Hạ Phân, chỉ nhớ rõ về mặt kia của đối phương khi dùng một quyền đánh bay Nỗ Xa. So sánh với Nỗ Xa, Hạ Phân là đờn nhỏ liếm máu trên vết đao chân chân chính chính trôi qua trên chiến trường, hần không quá coi trọng mạng người. Nhất Trương Công Thành Vạn Cốt Khô, Hạ Phân chỉ biết tướng coi binh sĩ thành quân cờ trong tay, là một thanh đao trên chiến trường. Hạ Phân phát ra tàn bạo lãnh huyết làm chấn thương thần kinh yếu ớt của Bách Thụ, trong đầu nhỏ gieo xuống hạt giống. Nỗ Xa càng lợi hại, cũng phải làm một con chó dưới chân Hạ Phân, Bách Thụ dám ăn con chó này, lại sẽ không vọng tưởng chống cự chủ nhân của chó.

Nỗ Xa theo cha mẹ đi chấp hành nhiệm vụ ám sát, chứng kiến người sinh tử. Trên sân luyện võ, người hận không thể giết hần cũng rất nhiều rồi, không kém một Bách Thụ.

Từ sau khi đó, phía sau Hạ Phân có thêm một người nhìn có vẻ hiền lành hồn nhiên, trên thực tế tâm cơ thâm trầm là béo tiểu tử, còn có một người không tùy tiện nói cười kiêu ngạo nhợt nhạt, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế không đầu không đuôi Hắc tiểu tử.

Hai chân của Hạ Phân ngắn, đứng ở trên nóc nhà, chỉ vào một vùng nóc nhà phồn hoa trong Bạch Lộ thư viện, nói với Bách Thụ lung lay sắp đổ và Nỗ Xa đang đứng vững: "Đó chính là chiến trường kế tiếp của bản thiếu gia. Ta muốn huyết tẩy nó, các người đi theo ta tốt lắm."

Hồi 41:

Hạ Phân muốn đến thư viện Bạch Lộ đọc sách, nguyên nhân chủ yếu không phải là vì muốn học kiến thức, mà là vì học mắng chửi người, hơn nữa còn là mắng chửi với bọn người “thân thể yếu đuối” Thư Ngai Tử. Không biết sau khi bọn người Thư Ngai Tử biết được, sẽ phản ứng thế nào?

Thư viện Bạch Lộ giống như thư viện của hoàng gia. Bên trong không chỉ thu nhận đệ tử quan lại thế gia, đồng thời còn có đệ tử hoàng gia đến đọc sách, hơn nữa hàng năm sẽ lựa chọn từ mỗi thư viện lớn trên toàn quốc hai người đệ tử hàn môn (gia cảnh nghèo khó), miễn phí nhập học.

Quyền lực trung tâm của thư viện Bạch Lộ không chỉ là bọn tiểu bối, còn là quan viên triều đình sau khi đã bị dịch huấn luyện. Đệ tử Hàn Môn tranh nhau bề đầu cũng muốn có tên trong danh sách, vọng tưởng có thể được làm cá chép vượt long môn, hơn nữa sớm kết giao với đệ tử quyền quý trong triều, để ngày sau một bước lên mây. Mà các đệ tử thế gia quan lại, cũng sẽ có tên ở trong danh sách trong khi tìm thấy “bạn thân” cùng chung chí hướng, đoàn kết vây quanh các vị hoàng tử, ánh mắt sáng quắc đang nhìn chằm chằm vào vị trí tôn quý nhất trên đời này, thậm chí phải trả giá bằng mồ hôi và máu cùng nước mắt.

Người có tâm nhìn vào sẽ thấy, tiền triều là chiến trường của quan lớn trong triều đình Đại Nhạn, thư viện Bạch Lộ chính là nơi bọn tiểu bối đầu.

Điểm khác nhau duy nhất chính là, tiền triều không có nữ tử làm quan, mà thư viện lại tuyển nhận nữ đệ tử nhập học.

Sáu tuổi rưỡi, Hạ Phân mới có tên trong danh sách, so với người khác chậm một năm rưỡi. Hạ Lệnh Mị và Hạ tướng quân thường ngày sẽ chỉ dạy qua cho hần, binh thường biết chữ và giải đồ vắn dĩ không thành vấn đề, càng là nhân tài võ học kiệt xuất, cho nên sau khi Hạ Phân ghi danh, đã trực tiếp được xếp vào học học đường năm thứ hai.

Mặc dù ở bên ngoài Khổng Tiên và Võ Sinh là hộ vệ của Hạ Phân, lớn tuổi hơn so với Hạ Phân rất nhiều. Hơn nữa, Khổng Tiên và Võ Sinh đều có chức quan, trực tiếp đến thành Bắc Định đưa tin đến Bình bộ, tự nhiên không có khả năng theo Hạ Phân đi đọc sách. Chỉ là mỗi ngày sau khi tan học, bọn họ sẽ đến Hạ gia cùng Hạ Phân khoa tay múa chân vài chiêu, dạy bảo một chút phương pháp đối chiến thông thường.

Một Lần nữa Hạ Lệnh Mị lại tuyển chọn hai người từ trong ảnh vệ của Hạ gia, chuẩn bị làm thị vệ kiêm thư đồng cho Hạ Phân. Ở bên trong thế gia, có tử sĩ là có thể lấy vợ sinh con, thậm chí từ tối thành sáng. Tình huống mỗi nhà bất đồng, tự nhiên phương thức bồi dưỡng nhân tài cũng sẽ không giống nhau. Ảnh vệ của Hạ gia cũng chia nam nữ, có các sư phụ phụ trách dạy bảo nhân tài và võ nghệ. Bọn ảnh vệ qua lễ trưởng thành sẽ do sư phụ của mình chủ trì hôn nhân cho họ, lựa chọn phu quân hoặc là thê tử thay đệ tử.

Ở Hạ gia, chỉ có cường giả mới có quyền lợi lựa chọn. Cho nên, bọn ảnh vệ muốn tự mình nắm giữ nhân duyên của mình, như vậy chỉ có thể trở thành ảnh vệ trước vị trí thứ ba mới được. Toàn bộ đệ tử được sư phụ ghép thành đôi, không được phân đôi. Từ ngày đầu tiên khi bọn ảnh vệ được chọn nhập môn, bài học đầu tiên được học chính là phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân vô điều kiện. Mà tại lễ trưởng thành năm thứ nhất của bọn ảnh vệ sẽ thống nhất an bài việc thành thân, trong một năm nữ ảnh vệ hoàn toàn đều có thể mang thai, con của bọn hần căn cốt tốt có lẽ sẽ trở thành ảnh vệ đời kế tiếp, có lẽ trở thành hộ vệ bên ngoài, căn cốt bình thường sẽ được an bài học những thứ lẫn lộn khác, sau này phải đi các hiệu buôn nông gia của Hạ gia ở khắp nơi trên cả nước, cũng có thể bị mai danh ẩn tích gài vào nước khác làm mật thám.

Trong đó cũng không thiếu sự nâng đỡ kẻ bất tài, không biết bao nhiêu lần trong lúc cạnh tranh, rốt cuộc tìm không thấy bóng dáng.

Sinh ra giống nhau, vận mệnh lại bất đồng.

Hạ Phân tuổi còn nhỏ, bình thường, đứa nhỏ gia tộc cùng tuổi khác trong Hạ gia đã sớm bị bọn tiểu bối chia cắt, cho dù còn thừa lại, căn bản cũng là người khác chọn thừa lại rồi.

Hạ Lệnh Mị sủng nịch Hạ Phân, cũng biết “Hoàn Đồ ý chí” của hần, cho nên quyết định phá lệ chọn lựa cẩn thận thị đồng kiêm hộ vệ gửi lên trên. Hạ Phân không thông thi từ, Hạ Lệnh Mị quyết định thế lệ như trước, chọn lựa gã tiểu mru sĩ giỏi về bày mưu tính kế nhất, như Khổng Tiên; lại tuyển nhất người từ sĩ ngu ngốc trung thành, như Võ Sinh. Một văn một võ, cân đối lẫn nhau lại chế ước lẫn nhau.

Đứa nhỏ khó tìm như vậy, Hạ Lệnh Mị gần như chọn hoa cả mắt. Hạ Phân khó nhịn được khinh bỉ nhìn mẫu thân một chút, vỗ ngực nói: "Xem ta đây."

Hải tử sáu tuổi nhỏ nhỏ đứng trước mặt một đám trẻ em cao thấp khác nhau không đồng đều, nói thẳng: "Các người mắng nhau, một người cuối cùng mắng thắng sẽ làm quân sư của ta." Rồi mới đi đến sân Luyện Võ, về mặt sát khí nói với một đám Tiểu Lão Hồ hồn độn phoi nắng bên trong: "Các người đánh lẫn nhau, đánh tới một người còn đứng cuối cùng thì hãy theo tiểu gia ta ăn thịt." Nghĩ nghĩ, cảm thấy thịt không có gì hiếm, lại bồi thêm một câu: "Sau này lớn lên, hãy cùng ta làm Tướng quân."

Thế là, bên trái trong học đường, nước bọt nhạt nhẽo phun ra từ miệng; bên phải trên sân luyện võ, huyết châu với mồ hôi hòa lẫn vào nhau. Cuối cùng nhất, quân sư của Hạ Phân là một người nhìn có vẻ thấp béo ục ịch, cười rộ lên tựa như em bé, vắn tự ảnh vệ đứng ở trong hàng thứ 19. Hạ Phân hỏi hần sao thắng vậy? Hần nói: "Thiếu gia làm cho bọn họ mắng nhau, bọn họ liền không e dè mắng lên. Ta nhìn, chờ bọn hần đều mắng xong, mắng mệt hết chữ rồi, ta mới tìm người cuối cùng dương dương đắc ý nhất mở miệng mắng. Đối phương đã sớm miệng khô lưỡi khô, còn ta tinh thần vô cùng phấn chấn, cho nên hần ách ách... ta thắng."

Hạ Phân một cước đạp bay tiểu tử béo: "Người cái tên đồ đệ gian trá kia." Tiểu béo ụ lặn vài vòng trên mặt đất kêu cầu nài, đầu cúi tại trên chân bàn, choáng váng xây xẩm hỏi: "Thiếu gia, người uy hiếp ta sao? nhưng ta là người giành chiến thắng cuối cùng, nếu người nói chuyện không cân nhắc gì hết sẽ nát hàm răng." Ôi chao, lại còn uy hiếp Hạ Phân.

Hạ Lệnh Mị cảm thấy Văn Thập Cửu này quá gian trá rồi, sợ Hạ Phân sau này sẽ áp chế không nổi.

Phải biết rằng, một giới về nhân nãi, biết cách chọn lựa thời cơ tốt nhất công kích nhược điểm người khác, rất giỏi về Tiểu Lý Tàng Dao, sợ một chút sẽ giết chết.

Thắng lợi cuối cùng trong tỷ thí võ nghệ là tiểu tử gầy yếu không nơi nương tựa, ánh mắt chết lặng, vẻ mặt đờn nhỏ không có cảm xúc gì. Đứng cùng Hạ Phân cũng cao không sai biệt lắm, trên thực tế so với Hạ Phân còn lớn hơn hai tuổi, đôi mắt một mảnh đen sì, cảm xúc gì cũng không có, hần giống một thanh đao giết người, đủ sắc bén nhưng vẫn chưa có tư tưởng. Từ nhỏ trải qua huấn luyện nghiêm khắc của bọn tiểu ảnh vệ, có non nửa đờn nhỏ đều là biểu lộ bộ dạng này, đứng ở chỗ này không hề đặc sắc, ở bên ngoài cũng rất có thể chấn trụ tràng diện, vừa nhìn đã biết là một đồ quý giết người không chớp mắt.

Đứng hàng thứ 21 ở trong võ tự, là một hạt giống tốt để trở thành sát thủ.

Nhưng Hạ Lệnh Mị là muốn tuyển chọn thị vệ thiếp thân, nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ Hạ Phân, mà không phải để đối phương đi giết người. Hạ Lệnh Mị không hài lòng, nhưng thật ra Hạ Phân vô cùng thích, chỉ vào hai người nói: "21, người đánh 19 một trận, đánh đến hần còn thừa lại một hơi mới thôi. Hạng người... thời gian ba ly trà."

Thế là, mặt 21 không có cảm xúc gì, cười tủm tỉm một quyền trực tiếp đánh bay 19, đập nát cái ghế, gây gộc suýt chút nữa đi xuyên qua từ lồng ngực tiểu hài tử, xương sườn gãy mất ba cái, hàm răng mất một chiếc, một mắt cá chân còn bị quẹo vào.

Hạ Phân nhảy dựng lên tát 21 một cái đánh nửa bên mặt hần đều sưng lên: "Ta là nói ba ly trà nhỏ, không phải muốn người đánh chết hần trong nháy mắt." 21 đứng thẳng, vẫn cười như cũ tựa như chiều tà đồng tử kéo 19 đến, thay đổi phương lau vết máu ở khóe miệng một chút, rồi mới mạnh một chút sẽ đánh gục đối phương. Phải nói, một quyền này đúng là nhanh đến dọa người, hiện tại luân phiên đánh đấm đã biến thành đao găm chằm rai cắt thịt, 19 vốn đang cười nhẹ nhàng từ kinh ngạc đến chằm rai đau nhức kịch liệt, rồi đến không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng là lạnh lẽo rơi lệ.

Hạ Phân ngồi chồm hổm ở một bên, nhìn 21 không hề dao động đẩy 19 vào bên trong điện Diêm Vương, nhân nhả nói: "Nam tử hần đại trượng phu, muốn cười thì lớn tiếng cười, muốn khóc thì lớn tiếng khóc. Người bây giờ có thể khóc to gần như một đàn bà, ai biết người là thực đau lòng hay là giả đau lòng? Người diễn trò đây?"

Hạ Lệnh Mị quay đầu nhìn xung quanh, chung quanh chừng trăm đờn bé, phần lớn võ sinh đều lộ ra nét mặt khinh bỉ, hiển nhiên là miệt thị thẳng nhai con 19 khóc giống như con mèo. Đối với bọn nhỏ dùng quyền mà nói, khóc là hành vi của kẻ yếu. Tại sân luyện võ, đờn nhỏ khóc đã sớm xương cốt cũng không thấy rồi. Mà ngược lại ở một bên một đám tiểu thư sinh cùng nhau lớn lên với 19 bằng hoàng lại hoàng sợ mà rút lui, bọn họ tin tưởng dựa vào ba tác miệng lưỡi mạnh mẽ không nát có thể đi khắp thiên hạ. Nhưng mà hôm nay, bọn họ thấy được cái gì gọi là cây mạnh, cái gì gọi là tú tài gặp được bình.

Đầu óc của 19 không tinh táo, cảm thấy thời gian như là một con đao giết heo, chân giò của hần, bụng, đầu heo, thậm chí đuôi heo đều một đao cắt bỏ, hần hận không thể lập tức chết đi. Nhưng lại cảm thấy, chết sẽ không thể báo thù cho chính mình rồi, hần không cam lòng, hần muốn sống, hần muốn làm cường giả.

21 thật sự đánh cho 19 chỉ còn lại một hơi thở mới dừng tay, khi đó, 19 dùng khóc cũng không biết thế nào là khóc, mặt đầy máu và nước mắt.

Hạ Phân lại đánh một quyền vào má bên kia của 21, hiện tại mặt của 21 đã sưng thành bánh bao đen.

Hạ Phân nói: "Nhớ kỹ, thư sinh chính là mặt trắng nhỏ, sau này đánh hần không cho phép đánh vào mặt. Ta còn muốn dùng mặt của hần để lừa gạt người nữa."

21 nhìn chằm chằm vào Hạ Phân, trong mắt không chút cảm xúc lần đầu tiên toát ra nghi hoặc: "Vậy tại sao có thể đánh vào mặt của ta?"

Hạ Phân phui tay, phách lối cười to: "Bởi vì tiểu gia ta thích."

Từ đó, 19 sửa lại tên, gọi là Bách Thụ, hi vọng đáng đáp đối phương cao cao to to, làm nam tử hần đội trời đạp đất; mà 21 gọi là Nỗ Xa, muốn thân thể mập mạp lại mạnh mẽ, giúp Hạ Phân Bình đại tướng quân quét tất cả chướng ngại trên con đường phát triển, làm ngựa tốt và chiến xa dũng mãnh vô địch của hần.

Bách Thụ nằm trên giường hơn mười ngày, tiểu hài tử căn bản đã khỏe lại, bệnh gì cũng dễ dàng trị. Hơn nữa địa phương huấn luyện ảnh vệ đó, có rất nhiều cực hình, kinh nghiệm của Bách Thụ không ít, lại cũng không phải yếu đuối. Thời điểm phẩm chất hàng đầu không có được toàn bộ, hần nằm ở trên giường, nội tâm từng lần một gào rú: Nhất định phải giết Nỗ Xa, nhất định phải giết hần rồi.

Mỗi một lần khi Bách Thụ đối mặt với Nỗ Xa đều hận không thể xé nát đối phương, nhưng khi nhìn đến Hạ Phân, chỉ nhớ rõ vẻ mặt kia của đối phương khi dùng một quyền đánh bay Nỗ Xa. So sánh với Nỗ Xa, Hạ Phân là đờn nhỏ liếm máu trên vết đao chân chân chính chính trôi qua trên chiến trường, hần không quá coi trọng mạng người. Nhất Trương Công Thành Vạn Cốt Khô, Hạ Phân chỉ biết tướng coi binh sĩ thành quân cờ trong tay, là một thanh đao trên chiến trường. Hạ Phân phát ra tàn bạo lãnh huyết làm chấn thương thần kinh yếu ớt của Bách Thụ, trong đầu nhỏ gieo xuống hạt giống. Nỗ Xa càng lợi hại, cũng phải làm một con chó dưới chân Hạ Phân, Bách Thụ dám ăn con chó này, lại sẽ không vọng tưởng chống cự chủ nhân của chó.

Nỗ Xa theo cha mẹ đi chấp hành nhiệm vụ ám sát, chứng kiến người sinh tử. Trên sân luyện võ, người hận không thể giết hần cũng rất nhiều rồi, không kém một Bách Thụ.

Từ sau khi đó, phía sau Hạ Phân có thêm một người nhìn có vẻ hiền lành hồn nhiên, trên thực tế tâm cơ thâm trầm là béo tiểu tử, còn có một người không tùy tiện nói cười kiêu lời nhạt nhẽo, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế không đầu không đuôi Hắc tiểu tử.

Hai chân của Hạ Phân ngắn, đứng ở trên nóc nhà, chỉ vào một vùng nóc nhà phồn hoa trong Bạch Lộ thư viện, nói với Bách Thụ lung lay sắp đổ và Nỗ Xa đang đứng vững: "Đó chính là chiến trường kế tiếp của bản thiếu gia. Ta muốn huyết tẩy nó, các người đi theo ta tốt lắm."

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Lúc nhận được tin báo thì Ôn Vân Phong đang ngồi dưới ánh nắng mặt trời để băng bó vết thương.

Quyển Thư phụ trách xử lý vết thương, Bạch Nghiên ngậm một quả táo trong miệng, Ôn Vân Phong ngồi trên chiếc xích đu suy nghĩ nửa ngủ thiếp đi, hoàn toàn không để ý tới vết thương sâu tới mức lòi cả xương kia. Da thịt cũng dần trở nên hồng hào, tinh thần cũng bắt đầu tỉnh táo hơn rồi.

Chuyện trên giang hồ Hàn Nhất Phàm đã xử lý, Ôn Vân Phong ngày ngày khổ cực chờ đợi thánh chỉ của Hoàng đế. Sau khi người của Triệu Vương bị cự tuyệt ở bên ngoài thì hai ngày sau liền trở về, hiện tại còn lại mấy hộ vệ đều là ám vệ của mình. Nhưng thủ vệ bên cạnh thì lại thiếu, những người kia đang lén lút theo dõi hần hồng đoạt lấy cái đầu của hần, vì vậy, Ôn Vân Phong rất muốn gửi một lá thư hỏi tình hình của Hoàng đế: Cái đầu vì thần rốt cuộc giá trị lớn đến thế nào mà khiến cho bọn tham quan từng người tới đòi?

Thánh chỉ của Hoàng đế còn chưa tới, ngược lại tin tức về vợ con lại sớm đến trên tay.

Bạch Nghiên ở một bên cầm lá thư lên đọc, lúc đọc thỉnh thoảng còn phụt ra vài tiếng cười, ánh mắt nhìn có chút hả hê: "Lão gia, xem ra thiếu gia không kế thừa được học vấn uyên bác của người rồi."

Ôn Vân Phong nhắm nghiền hai mắt như lọt vào sương mù, hài hước nói: "Không sao, sau này cho nó đi làm Đại tướng quân. Lệnh Mị thay ta sinh một đứa con trai, còn đem gia nghiệp của Ôn gia ta phát dương quang đại. Hi vọng sau này tân Hoàng Đế có thể dễ dàng tha thứ cho con ta dám nhô lông trên đầu hần."

"Đến nay chúng ta vốn biết rõ tính tình của Thái tử, thật không dễ bắt nạt."

Vân Phong quăng cho Bạch Nghiên một ánh mắt: "Con ta cũng không dễ ức hiếp."

Bạch Nghiên nhắc nhở hần: "Đắc tội với Thái tử, chỉ sợ Hoàng hậu châm ngòi ly gián tình cảm của lão gia và phu nhân."

Ôn Vân Phong nói: "Sợ cái gì. Hoàng thượng dày vò ta mấy năm, ta cũng đã cho hần không ít rắc rối. Hoàng hậu không để cho Ôn gia ta sống yên bình, ta liền khiến cho Hoàng thượng không được dễ chịu."

Bạch Nghiên sờ lên cằm, vuốt bộ râu xồm xoàm: "Lão gia, thật ra người vốn chẳng phải quan thanh liêm gì? Người với Hoàng thượng tới cùng vẫn là..."

"Quan thanh liêm trên phê bình Hoàng đế, dưới dấng tấu sớ vạch tội tham quan." Nói xong, vắn vắn cổ tay đã cứng ngắc: "Hoàng thượng không phải là một minh quân chân chính, hà cớ gì ta phải làm một thần tử ngay thẳng. Cái gọi là thượng bất chính, hạ tất loạn, đến nay triều đại này còn phồn hoa hưng thịnh như thế này, Hoàng hậu hần là vô cùng biết ơn ta. Nếu không phải ta uốn nắn Hoàng thượng lúc người sai lầm lệch hướng thì Hoàng hậu sao có thể ung dung cai quản hậu cung không phải lo nghĩ gì?"

Hai người nhớ tới những năm gần đây Hoàng đế bị các đại thần chỉ vào lỗ mũi, tình cảnh vô cùng thống khổ, không khỏi cảm thấy đồng tình cũng hoàng đế. Tất nhiên, Hoàng thượng đang hoàng, Hoàng hậu không nên cao hứng quá mà lơ là. Cho nên, Hoàng hậu xác thực nên cảm kích Ôn Vân Phong.

Nhưng lời này nói ra có chút bất kính. Cho tới bây giờ ngoài mặt ra vẻ đạo mạo, trong xương cốt người Ôn gia là gian trá giảo hoạt chưa từng biểu lộ ra ngoài, nhiều nhất như hôm nay vậy, lấy ra làm thú tiêu khiển nhằm chán giết thời gian!

Có lẽ, Ôn Vân Phong thực sự đã bị Hoàng thượng chọc cho tức giận rồi, trong lúc làm việc đại sự của triều đình, còn bị người ta đuổi giết liên tiếp, thỉnh thoảng bị thương, trong tình cảnh đó, tâm tình tốt mới là chuyện lạ, Nghĩ tới sau này con hần có thể đi chơi đùa Thái tử, Ôn Vân Phong chỉ cảm thấy vui vẻ, nhất định không ngăn cản.

Sau khi băng bó vết thương trên cánh tay, Ôn Vân Phong tự mình lấy phong thư xem kỹ lại một lần, rồi cười nói: "Chân truyền của Hạ tướng quân dám tác quái tác quái cũng vì bên cạnh nàng là người có khí thế."

Bạch Nghiên dẫn đầu nói: "Lão gia thật không lo lắng hai người hầu của thiếu gia không trung thành với cậu ấy?"

Ôn Vân Phong cười khẽ, con người màu đen bị ánh mặt trời phản chiếu ra màu xám: "Người cho rằng, thật sự sẽ có người chỉ mới một lần gặp mặt sẽ một lòng trung thành với chủ tử?"

Bạch Nghiên không trả lời, Quyền Thư không giống như ngày thường nói cười riu rít, lần đầu tiên mở miệng nói: “Không biết. Lòng dạ con người không thể nghiêng về một phía được. Có người tự cho rằng mình trung thành và tận tâm, đến khi gặp chuyện bất trắc, thì liền phản bội chủ nhân cũng là chuyện bình thường. Ngược lại, có người nhìn có vẻ dao động giữa hai bên, ở hai bên nói lời ngon ngọt, nhưng nếu gặp phải quốc gia đại sự, cũng nguyện ý xả thân cứu nước. Trên đời này, không ai có thể nói mình thật sự sẽ không phản bội, phải xem phản bội người như thế nào mà thôi.”

Uông Vân Phong giống như một mồi đến cực điểm, ngồi ở trên xích đu lắc lư vài cái. Chỉ là một lời nói, Bạch Nghiên cảm thấy lão gia cùng Quyền Thư đã xảy ra chuyện gì đó, còn hẳn thì bị ngăn cách ở bên ngoài.

"Người ở địa vị cao, không nên khờ dại tin tưởng thực sự sẽ có người vì mình mà không màng tính mạng. Giống như Hoàng thượng, hẳn đứng đầu thiên hạ, nhưng thực ra lại rất cô đơn. Bởi vì hẳn biết, vô số quan viên không nhìn vào địa vị Hoàng đế của hẳn, mà chính là quyền lực trong tay hẳn, nếu hẳn không còn là Hoàng thượng nữa, người ta cũng coi như có hẳn cũng được mà không có cũng chẳng sao. Hoàng thượng đối với quan quân trong triều vô cùng công bằng, mà Phân nhi đối với hai tâm phúc cũng công bằng như vậy. Hẳn đã nhìn ra mối cừ hận này, nên sau này hai thuộc hạ không thể giấu diếm hẳn được chuyện gì nữa. Hai người kia vừa giám sát vừa căm thù lẫn nhau, bằng mọi cách tìm ra nhược điểm của đối phương. Cho nên Phân nhi chẳng phải làm gì cả, chỉ cần ngồi nhìn hai người kia đấu đá lẫn nhau rồi hòa giải đúng lúc, hôm nay thiên vị Bách Thụ một chút, ngày mai thiên vị Nỗ Xa một tẹo, là có thể khiến cho bọn họ toàn lực dâng hiến, mà không cần lo lắng bọn họ kết bè kéo cánh mưu hại mình.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, lại được hầu hạ cùng một người, Phân nhi từ từ cho bọn họ quyền lợi, đồng thời còn bồi dưỡng nhiều nô bộc hơn, cho dù trong đó có người phản bội, thì vẫn còn có người thay thế. Nó sẽ thỉnh thoảng giả vờ vô ý nhắc nhở bọn họ, mục đích để cho bọn họ biết thân biết phận của mình mà làm việc. Nó có thể cho đi, cũng có thể thu lại. Hạ Phân chính là suy nghĩ giống như bậc Đế vương, nó sẽ nói cho thuộc hạ biết mục tiêu của mình, chỉ cần họ có thể cố gắng đạt được yêu cầu đó, có thể chân thành dâng kính thì chắc chắn sẽ nhận được quyền lợi, trở thành nhân tài được nó trọng dụng. Nhưng điều quan trọng nhất, chính là, nhân tài như Bách Thụ nó cũng cần, vô trạng như Nỗ Xa nó cũng cần, nhưng bản thân nó thì hơn hẳn bọn họ về mưu trí và sự quyết đoán.

Nó cần bọn họ, nhưng mà, không có nghĩa là cứ nhất thiết phải là bọn họ.

Chiều thức ấy, Hạ gia đã sử dụng liên tục suốt mấy trăm năm, cũng là Hạ gia đã trải qua hai lần thay đổi triều đại mà vẫn trường thịnh không suy. Ngược lại, Uông gia đối với người ngoài thì nghiêm khắc, nhưng trong nhà thì lại mềm yếu, là tối kỵ.”

Uông Vân Phong nhìn lên bầu trời bao la: “Thực sự mà nói, là do một tay ta dạy nên nó, là do ta khiến nó kiêu ngạo, vốn là...”

"Lão gia dạy dỗ lại là được."

Uông Vân Phong nhận lấy cốc nước đá màu đỏ từ trên tay Quyền Thư, uống một ngụm rồi mới nói với Bạch Nghiên: “Vậy phải để cho phu nhân nhà người thả lỏng khúc nắc ở trong lòng, tự giác tự động chuyển vào trong Uông phủ mới được a. “Hắn cũng không dám tới Hạ gia tính kế Hạ Lệnh Mị, kéo lại bị đặt lên bàn mặt chược, bị cả nam lẫn nữ già trẻ lớn bé Hạ gia thay phiên nhau quất 100 lần... 100 lần.

Có lẽ, cho dù không phải trẻ con 5 tuổi, hẳn cũng phải mặc tiết khổ cùng yếm đỏ?

"Ôi, nếu chúng ta không cách nào mời được phu nhân hồi phủ, thì phải kiếm người khác mời về chứ sao. Tự nhiên sinh sự vô cớ, quây cho lão gia long trời lở đất, chuyện nhỏ này chỉ là tiện tay xử lí.”

Bạch Nghiên chấn động, đột nhiên nghĩ đến khoảng thời gian trọng thương, mình được Quyền Thư dốc hết tâm can cứu chữa, cho dù bệnh rất nghiêm trọng, cũng đứng lên nỗ lực luyện võ. Có lẽ Quyền Thư thật sự cùng lão gia suy nghĩ, cùng lão gia phiền muộn. Mặc dù thường ngày, Quyền Thư giả ngây giả dại. Chính là, Quyền Thư cùng với lão gia đã trải qua không ít thị phi, cho nên đến nay mới làm cho chủ tớ một lòng như vậy.

Vốn định dò hỏi, ngẩng đầu lên lần nữa mới phát hiện, Quyền Thư sớm đã đi đâu từ lúc nào, mà trên mặt Uông Vân Phong cũng đã tản đi ba phần lưu manh tao nhã, ngay sau đó lại trở về với vẻ lạnh lùng, tàn khốc.

Hắn đặt cốc nước xuống, bất thành linh nói nói một câu: “Về nhà thôi.”

Không nghĩ đến lúc Phân thiếu gia nhập học tại thư viện Bạch Lộ lại đưa tới một trận gió tanh mưa máu, Uông gia vốn đang yên tĩnh bỗng dung gà bay chó sủa, hai con cá chép sống sờ trong chảo, cũng bị chấn động tới mức nhảy liên hoàn, suýt chút nữa làm nồi bị lật ngược.

Uông quản gia lau mồ hôi, cả người ẩm ướt ngượng ngùng chạy đến trước mặt Hạ Lệnh Mị: “Phu nhân, người phải giúp lão gia! Lão gia không có trong phủ, người lại không qua, Uông phủ sắp phải đổi chủ rồi.”

Hạ Lệnh Mị nhìn bộ dạng lão quản gia, mồ hôi rơi như mưa, nghe xong liền trấn an lão: “Chính là phu nhân kia lại đang đại náo hả?”

"Đâu chỉ là đại náo, bà ta mang theo con sống chết đòi vào ở trong phủ, mỗi ngày đứng ở cửa ra vào lớn tiếng nhục mạ, nói đại lão gia đã qua đời vong ân phụ nghĩa, vứt bỏ mẹ con bọn họ chẳng quan tâm, ngay cả lúc lão gia ra đi, con trai bà cũng không được chia nửa phần gia tài, làm cho con nói dòng của đại lão gia phải lưu lạc bên ngoài chịu khổ. Bà còn nói, tiểu lão gia không phải trưởng tử, không có tư cách kế thừa Uông phủ, muốn tiểu lão gia đem Uông phủ trả lại cho con trai bà.”

Nhũ mẫu của Hạ Lệnh Mị ở bên cạnh chịu hết nổi gắt một cái: "Đúng là cái đồ hồ ngôn loạn ngữ.”

Uông quản gia cũng gật đầu: "Nhưng chúng ta không cách nào nói lý lẽ với bà ta được. Việc này không hiểu tại sao lại kinh động đến chi thứ hai, bọn họ nói muốn thay mẹ con bà ta chủ trì công đạo, muốn lão gia chúng ta giao ra một nửa gia tài cho bọn họ, đại lão gia trên trời có linh thiêng cũng cảm thấy

được an ủi.”

Thì ra đại danh Uông ngự sử đã truyền từ thành Bắc Định tới từng nhà. Ngự sử đại nhân, trên có thể giáo huấn hôn quân, dưới mắng ngu thần, vốn lại là công tử có gia thế, vô cùng giàu sang, nhưng lại không có con, thế nên chỉ thứ hai không những xem Uông lão gia là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, nghĩ hết biện pháp muốn đem tài sản của Uông gia đút vào túi riêng, đáng tiếc không không có cách gì.

Sau này bởi vì chuyện của Hạ Lệnh Mị, Uông Văn Phong không vui trong lòng, lợi dụng cơ hội đó, trong tộc liền nhét thêm người vào Uông phủ, mà vị trí tộc trưởng. Không ngờ, cách đây vài năm, đột nhiên xuất hiện một lão phụ nhân, mang theo một người con trai lớn hơn Uông Văn Phong một tuổi chạy tới, nói mình là người được Uông đại lão gia cưới hỏi đằng hoàng trước khi qua đời, còn sinh một đứa con trai. Bà ta mới chính là vợ cả, còn con của bà ta mới chính là trưởng tử! Nói Uông Văn Phong không những làm mất thân mình tức chết, mà còn hại chết cả đại lão gia, vọng tương độc chiếm gia tài của Uông gia, anh tuấn tiêu sái sống giàu có, vọng tương.

Chủ nhân Uông gia không phải Uông Văn Phong, mà là con trai bà ta – Uông Văn.

Thật sao, tên so với Uông Văn Phong chỉ thiếu mất một chữ, cái này chẳng lẽ cũng chứng minh được Uông Văn mới là trưởng tử chân chính của Uông đại lão gia?

Nếu như không có chỗ nương tựa, không có bằng chứng, cho dù muốn nhỏ máu nhận thân cũng là người xa lạ muốn lôi cái chết đã nhiều năm qua của đại lão gia ra làm âm ỉ, nhưng chuyện náo nhiệt này lại do chỉ thứ hai của Uông gia bày ra?

Mẫu thân của Uông Văn Phong vốn là tiểu thư khuê các được chính Uông đại lão gia cưới hỏi đằng hoàng, danh phận và địa vị của bà rất rõ ràng, cho dù trước kia đại lão gia đã từng có một mối nhân duyên ngắn ngủi, bà ta cũng không phải là chính thê của Uông gia. Bà ta làm âm ỉ, chẳng ai sợ, thêm một Uông Văn, cũng không sợ! Nhưng bên trong lại kéo theo thân thích của Uông gia tới sinh sự, việc này chỉ sợ sẽ ngày càng phức tạp, đối với Uông Văn Phong, nhất định có hại.

Lúc này đây, bất luận thế nào Hạ Lệnh Mị cũng sẽ thay Uông Văn Phong chống đỡ chuyện này, dẹp tan tai họa này.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: CHƯƠNG 43

Hạ Lệnh Mị từ thiên môn đi vào Uông phủ.

Những năm này, Uông Văn Phong công bố với bên ngoài thân thể của Hạ Lệnh Mị suy nhược luôn dưỡng bệnh trong phủ, rất ít gặp người ngoài. Trên thực tế, ngoại trừ lễ mừng năm mới Hạ Lệnh Mị xuất hiện ở Hạ gia, những lúc khác không ai nhìn thấy nàng.

Hạ Mị Lệnh ngồi trong xe ngựa, do một người âm thầm hộ tống đi từ thiên môn vào, lúc đi ngang qua cửa chính Uông gia, nàng vén rèm nhìn bảng hiệu Uông gia. So sánh với một năm trước khi rời khỏi, bảng hiệu cũ hơn một chút, nét chữ vẫn thiết họa ngân câu như cũ, dưới ánh mặt trời, so với năm trước có vẻ càng hung ác hơn.

Tiến vào cửa, đi đường vòng ra phía sau bức tường lớn, nàng để cho người mở màn cửa xe, người đánh xe ở phía trước im lặng an tâm dắt xe ngựa tiến vào cửa thứ hai. Người ở trong phủ nhìn ra, ánh mặt trời chiếu vào phu nhân đang ngồi ngay ngắn ở bên trong tựa như bò tát kính cản trang nghiêm, mặt nàng vẫn cứ lạnh lẽo, một thân quần áo lụa đào màu hồng điểm chấm màu xanh nước biển được phối quá điểm lệ, không giống như bò tát ngược lại giống như nữ Tu La khoác áo hồng sa, khiến cho người không dám xem nhẹ khinh thường.

Uông gia là gia đình làm quan trăm năm, căn nhà này của Uông Văn Phong là căn nhà lớn, bao nhiêu năm làm quan tích lũy làm cho căn nhà này càng lớn thêm, sớm đã lớn gấp vài lần so với năm đó, tòa nhà lớn làm thành năm cửa ra vào, tiến vào cửa thứ ba, Uông quản gia và toàn bộ người hầu trong phủ đứng hầu, Tụ Ngọc xuống xe ngựa trước, Huỳnh Thạch tiến lên một chút kịp cùng nhau dìu Hạ Lệnh Mị xuống xe ngựa.

Uông quản gia tự mình mời Hạ Lệnh Mị ngồi tại chính vị, quản gia từ bên trong tự mình dâng trà, Hạ Lệnh Mị uống một ngụm ngồi vào chỗ của mình. Uông quản gia lúc này mới dẫn theo từ trên xuống dưới hơn hai trăm người bá kiến nữ chủ nhân, từ trên cao nhìn xuống, mọi người cúi đầu xuống đất, không có một ai có can đảm vượt qua phép tắc. Ở đây hơn mười hàng xếp phía trước đều là những người lâu năm ở Uông phủ, đã nhìn thấy và nhận biết qua thủ đoạn của Hạ Lệnh Mị từ những năm trước, là người có tâm kê, đại đa số không có tâm cơ cũng không dám nhiều chuyện. Về cơ bản những người phía sau đều là tạp dịch khoảng 7 năm mới mua người hầu mới, làm những công việc tạp dịch, những người đã già thì nên rời đi, cũng có chút hiếu kỳ sợ hãi quái lạ, còn có một chút kích động, thể hiện các loại thần thái khác nhau.

Hạ Lệnh Mị biết rõ sự tình nặng nhẹ, cũng không vội trách phạt người, chỉ nhàn nhạt nói: "Đứng dậy đi."

Ngay từ lúc bắt đầu, nàng thật sự ngồi vào vị trí nữ chủ nhân Uông gia, Uông quản gia trong lòng tính toán nhỏ mong muốn được nâng đỡ, đề bạt, dù Hạ Lệnh Mị cũng có thể nhận biết rõ ràng. Nàng cũng không phải khó tính, tuyệt đối đã giúp Uông Văn Phong thì sẽ dùng đến thủ đoạn, không cho phép có người ở sau kéo chân.

"Các quản gia của các nơi ở lại, đưa người của hồi môn đi chờ ở thiên sảnh, những người khác ra ngoài đi."

Hạ Lệth Mị rời khỏi nhà nhiều năm, mọi việc trong phủ đã sớm đổi thành con cái trong nhà. Ông quản gia quản lý, trước đây những người theo hồi môn nghe theo các lão nha hoàn sai vặt từ các vị trí quan trọng kéo xuống chức an nhân, điều này không cần hỏi, ai cũng biết.

Mặc dù phần lớn thời gian Hạ Lệth Mị đều ở bên ngoài giang hồ, nhưng vẫn là con gái nhà thế gia, quản gia thấy bản lĩnh của người này đã được học từ nhỏ, nàng rời đi nhiều năm như vậy, Ông gia vẫn là Ông gia, nhưng bên trong không nhất định còn chỗ đứng cho người hầu Hạ gia. May là, ảnh vệ chưa bao giờ thuộc về Ông gia, chủ nhân đi đến đâu liền âm thầm đi theo tới đó, cuối cùng trong tay nàng vẫn còn một nhóm người một lòng trung thành.

Lần đầu tiên Ngô thị dẫn theo con trai Ông Vân được người Ông gia cung kính dẫn vào, không kịp nhìn hết sân lớn, mọi thứ ở đây đều đầy đủ thật giống như tên con trai của bà, bà nóng lòng muốn dùng cả hai bàn tay thô ráp cũng không đủ ôm cả Ông gia, mỗi ngày ôm vào trong ngực đi ngủ cũng không buông tay.

Tính ra con trai của Ngô thị so với Ông Vân Phong còn lớn hơn hai tuổi, nhưng gương mặt so với Ông Vân Phong già nua vượt quá năm tuổi, một bộ quần áo màu xanh đậm cũ kỹ, cẩn thận bước đi theo, không dám nhìn nơi nào chung quanh lại thỉnh thoảng liếc trộm, vẻ mặt có vẻ lên lút.

Người hầu dẫn bọn họ vào khá lạnh lùng, toàn gia dường như từ chủ đến đại nương quét rác đều mang một bộ mặt lạnh lùng, bất luận kẻ nào cũng khó tìm được một chút ấm áp từ trên người bọn họ.

Ngô thị mở miệng hét to: "Tiểu tử ngươi muốn dẫn chúng ta đi đâu? Ta cho ngươi biết, đừng hòng lừa gạt lão nương, chộc giận ta, ta sẽ để Ông Vân Phong không có được ngày tháng tốt lành. Cả nhà các ngươi ai cũng đừng nghĩ được sống yên ổn."

Người hầu này không nói lời nào, vốn là vui đầu bước đi, nghe những lời này đột nhiên dừng lại, Ngô thị đang ở phía sau mở miệng xi và thiếu chút nữa đụng vào người hắn.

Ngô thị nắm tay áo lôi kéo người hầu này: "Ngươi mất mù à! Dám hại lão nương như vậy, xem ta xé da của ngươi."

Người hầu này vẫn không nói chuyện, chỉ im lặng kêu căng liếc mắt nhìn Ông Vân một cái. Vẻ mặt kia thật giống như đang nói: bà xé da của ta, xem ta có đâm mù mắt con trai bà không.

Ông Vân bị người hầu lạnh lùng nhìn chòng chọc, giống như bị rắn độc quấn quanh, hơi lạnh từ lòng bàn chân lan rộng ra, nhìn không được phát run một chút, tiến lên giữ chặt Ngô thị, trong tiếng nói mang theo sự run rẩy: "Mẹ...."

Ngô thị cười lộ ra một cái răng vàng: "Con trai, sau này tất cả ở đây đều là của con, chờ con làm quan, bán hết những người không có mắt này đi, tiền bán được để mẹ mua cho con một nha đầu xinh đẹp, nhanh chóng sinh cho mẹ một đứa bé trai mập mạp."

Ông Vân khúm núm, cái gì cũng không dám nói, đành phải kéo Ngô thị đang cần nhân lực nhai đi theo người hầu kia tiến vào cửa thứ ba. Đối diện cửa chính là một vườn cây rất lớn, hành lang hình tròn bao quanh sảnh chính, hai bên trái phải kéo dài là thiên sảnh, xuyên qua bức tranh hoa điều điều khác bằng đá trên song cửa sổ có thể nhìn lâu các cách đó không xa, xa hơn một chút còn có tiểu thất hiên, chín khúc quanh mười tám con đường nhỏ ở bên trong rừng cây cỏ thụ xanh tươi tốt.

Cây cối cao lớn, sân nhà thật sâu, u tĩnh, cổ sơ, hương trúc thấp thoáng.

Người hầu dẫn bọn họ đi rẽ qua thiên sảnh, không tiến vào cửa, thì một cỗ áp lực sợ hãi đánh úp vào mặt.

Trên bãi đất trống bên ngoài thiên sảnh có mười mấy người hầu già trẻ lớn bé đang đứng, nam nữ đều có, đều đứng cầm như hén, ở vị trí chính giữa nhất gần phía trước đề một băng ghế lớn, một người đàn ông cường tráng đang nằm phía trên, đang bị hai người mặc đồ đen thay nhau tay cầm gậy chấp hành hình phạt. Người đàn ông bị đánh một lúc, quần áo trên mông đã rách tả tơi, phía dưới da thịt xanh tím lộ ra. Người đàn ông bị bịt kín miệng, không biết là mồ hôi hay là nước mắt, ánh mắt phức tạp trở mình nhìn lên bầu trời, thời điểm mắt thấy sắp hôn mê bất tỉnh, thì một lão bà từ mang một chậu nước muối đến liền dội xuống, nhất thời người đàn ông kia bật nhảy lên, trong nháy mắt lại bị cây gậy đánh ngã. Lần này, là đánh trên mặt đất, người nọ phản xạ một chút liền nhảy lên một cái, giống như con cá bị ném lên bờ, nửa chết nửa sống vùng vẫy.

Cả một đám bọn người hầu đứng xung quanh sắc mặt trắng bệch, mồ hôi rơi như mưa, người có lá gan nhỏ đều hôn mê bất tỉnh, nằm trên mặt đất cũng không có ai nâng dậy.

Một vị phu nhân đường hoàng ngồi trong sảnh trắng lẹ, trên người mặc bộ váy áo màu hồng kim tuyến có nếp gấp nhỏ nhả đính trăm viên trân châu nổi liền, chải tóc búi cao, đeo vòng ngọc thịnh thế Mẫu đơn phi thủy, là một loại bạch ngọc đeo trên cổ tay làm mấy vòng vàng phát ra tiếng leng keng, lông mày giống như mũi nhọn thanh kiếm, mắt như viên ngọc màu đen, nhan sắc đoan trang ngưng tụ giữa hơi thở trong giấc mộng, phối hợp với thanh âm đau đớn âm i kia, khiến người xem bắt đầu sinh ra ý sợ hãi. Bên cạnh người nàng là một cái bàn làm bằng gỗ đàn hương trên trăm năm phủ một tấm vải gấm xanh biếc, trên bàn có sách và một băng giấy màu. Phu nhân đang thuận tay giữ một quyển sổ ghi chép, một cái nhũ mày nhỏ cũng làm cho những người hầu đứng yên bên ngoài run rẩy, nếu bị ánh mắt như lưỡi dao của nàng liếc một cái, người kia chỉ hận không thể quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Trong số các người có người cùng ta lớn lên, có rất nhiều người là trưởng bối ở Hạ gia, có rất nhiều người là do ta tuyển chọn cố ý nhiệt tình bồi dưỡng người thân cận. Ta biết rõ mặc kệ trước kia ở nhà mẹ đẻ, vẫn là sau khi gã vào nhà chồng đều không có bạc đãi qua bất cứ người nào, trước mặt người ngoài cũng cho các ngươi đầy đủ thể diện. Tiền tiêu vật hàng tháng, ngày thường thưởng cho, ngày lễ ngày tết tiền lì xì dày cùng tiểu lễ chưa bao giờ thiếu các ngươi, thế sao giống như thiếu các ngươi? Các ngươi nói một chút xem, làm chủ từ các ngươi, ta đối với các ngươi có chỗ nào không được?"

Không ai trả lời, cũng không có người dám trả lời. Ông Văn ở phía sau Ngô thị len lén trộm nhìn người con gái đang ngồi, ánh mắt nhìn lom lom, bên trong keo kiệt dần dần lòng lẻo, lộ ra điểm màu vàng, đến đây hắn vô thức khép hai chân lại, chỉ cảm thấy đầu lưỡi của hắn lưu luyến trên cái cổ trắng nõn của cô gái kia, di chuyển xuống phía dưới xuống chút nữa.

"Nhìn xem mấy năm này các người làm cái gì. Ý vào thế lực của Ông gia ở bên ngoài cáo mượn oai hùm, bài bạc ký sổ còn chưa đủ, cứ nhiên còn dám dùng danh nghĩa của Ông gia buôn bán nhà cửa đất đai. Các người nói cho ta biết, các người là loại người gì của Ông gia? Vị thân thích nào ý vào thể diện Ông gia? Sổ sách các người chuẩn bị để vị nào của Ông gia đến trả? Là lão gia, hay là phu nhân ta, hoặc là trực tiếp đem cha mẹ, chị em, con cái bán? Nếu không thì, cũng có thể bán chính các người, mặc kệ là bán sức lao động, hay là cắt thịt mang cân đều là biện pháp không tệ, ừ!"

"Ngược lại buôn bán nhà cửa đất đai lại thiếu nợ vay lãi nặng, dùng cái gì để trả lại? Dùng đồ đạc trong nhà của Ông gia, hay dùng hết tranh thơ trong nhà cùng vàng bạc trang sức của phu nhân ta? Hoặc là, các người lên đến thư phòng lão gia, dùng bạc mua bán tin tức của triều đình?"

Một loạt người bên dưới rầm rầm quỳ xuống, thậm chí có một nửa số người phía dưới không khống chế, không ngừng đập đầu lạy cầu phu nhân tha mạng.

Hạ Lệnh Mị chỉ vào người hầu đã bị đánh trước đó chỉ còn một hơi thở nói: "Hắn tự mình trộm đồ vật trong phủ đi ra ngoài trả nợ đánh bạc, chỉ là đánh một trận không đủ. Hắn dùng tay đi trộm, ta liền chém tay hắn. Hắn dùng chân chạy đi đánh bạc, ta liền chém chân. Người đâu, chấp hành đi."

Chỉ trong chớp mắt, căn bản người đàn ông kia không kịp phát ra một tiếng cầu xin tha liền máu thịt văng tung tóe, chân tay đứt lìa, máu chảy đầm đìa ở sân, nhất thời làm cho nước muối và mồ hôi đều nhiễm đỏ.

Những người quỳ không có phát ra bất kì âm thanh nào, dường như bọn họ đang nhớ lại thời gian phu nhân ở Ông gia. Vị này dựa vào võ nghệ hơn người và cũng là con gái dòng chính thống được Hạ gia xem trọng, sở trường đúng là giết gà dọa khỉ, cũng ưa thích việc trực tiếp trừng trị kẻ hầu xấu.

Bảy năm rồi, bọn họ đều đã quên, nữ chủ nhân của Ông gia căn bản không phải là một người chủ ôn nhu hiền lành, nàng chính là nữ Tu La chân chính đi ra từ trong đồng người chết, nàng tuyệt không cho phép người hầu trong nhà bằng mặt không bằng lòng, càng không chấp nhận bất luận kẻ nào không đếm xỉa đến gia pháp và gia quy mới giúp Ông gia kéo dài hơn mấy trăm năm.

Cai quản gia tộc, trị nhà như trị nước, thiên hạ quốc gia, thiết diện vô tư.

Hạ Lệnh Mị không thể vừa về đến nhà đã mang người Ông gia ra khai đao, thế nhưng hành động của người hầu theo nàng làm của hồi môn đều ở trên tay của nàng. Những sự việc trong những năm này, Ông Văn Phong không nói, người của Hạ gia cũng không thể quản, bọn họ đều chờ, chờ Hạ Lệnh Mị gây chiến xao sơn chấn hổ.

Bọn họ là thế gia, nếu không có quy tắc, làm sao có thể kéo dài mấy trăm năm hưng thịnh không suy, chính là không sợ vinh nhục, lấy nghiêm khắc chế bản thân, lấy khoan đối xử với người ngoài, mới có thể nghìn đời cao vợi vợi.

"Mời mẹ con Ngô thị lên đây đi."

Hạ Lệnh Mị hơi mệt mỏi dựa vào trên giường nhỏ, Tụ Ngọc đã lấy ra cái đệm kê sau lưng cho nàng, lại có tiểu nha hoàn lạnh lợi đắp chăn quạt cho nàng, gió mát thổi qua, nàng lại cười ra thiết huyết vô tình, biến đổi thành quý phụ nơi khuê phòng, lười biếng dựa vào giữa đám gấm hoa hình tròn, cười đến đoan trang mà nhàn nhã.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.